

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hawke_Simon-Birthright_03-Valka.PDB

PDB Name: Hawke_Simon-Birthright_03-Valka

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 15.9.2007

Modification Date: 15.9.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

VÁLKA

SIMON HAWKE

Amandě

„...a kůry andělské tě uzpívejtež v klid.”

Hamlet, dějství V., scéna 2. William Shakespeare

PODĚKOVÁNÍ

Rád bych vyslovil zvláštní dík lidem, kteří mi poskytli nesmírnou podporu a povzbuzení během práce na tomto románu a v namáhavé době s tím spojené. Jestliže bohatství člověka se měří počtem jeho přátel, jsem opravdu velice bohatý.

Moje nejhlubší vděčnost platí Robertu M. Powersovi, Sandře Westové, Janisi Gemettovi, Davidu Fosterovi, Heather Bowmanové, Jamesi a Margie Koskyovým, Bruceovi a Peggy Wileyovým, Philipu E. Fletcherovi, Brianu Thomsenovi a všem dobrým lidem v TSR - všem mým dobrým přátelům v ECS a SCA a ostatním, které jsem snad opomněl uvést vzhledem k únavě, která následuje po ukončení práce. Vy víte, koho se to týká, a víte také, jak se cítím. Děkuji vám každému zvlášť i všem dohromady.

Prolog

VEČERNÍ VÁNEK BYL PROSYCEN PACHEM smrti. Jak slunce zvolna kle-salo za horský hřeben,

plnilo vzduch bzučení tisíců much, které se rojily nad krva-vými těly rozmetanými po bojišti. Katrina si nadzdvihla svou jezdeckou sukni, když procházela mezi pobitými těly pokrývajících utlučenou zem, rozhlížeje se, zda neuvidí a nepozná někoho z nich.

Zde ležel Cedrik, lučištník, který ji učil střilet z luku, když byla ještě malé děv-če, když žádný z jejích bratrů by se byl neuvolil jí to ukázat, poněvadž říkali, že se to nehodí pro ženu. Tmavá krev třísnila jeho hustý šedý plnovous, jak zde spočíval natažen na zemi s očima i ústy otevřenými a mouchy se kupily na jeho otevřených ranách. Jedna jeho ruka ještě držela luk, ale již nepatřila k jeho tělu. Ležela odseknu-tá vedle něho, na temné cestičce, kterou na holé zemi vytvořila krev, než se do ní vsákla. - A tamhle, hned pár yardů za ním, byl Gavilan, kapitán jízdní stráže, který jí kdysi pomáhal při výcviku jejího prvního hříběte. Už nikdy na koně nenasedne. Srazilo ho kopí, které ještě stále tkvělo v jeho těle v ostrém úhlu, svědčícím o způ-sobu, jak ho asi vyhodil ze sedla nějaký pěšák. Kopí zasáhlo Gavilana na zranitel-ném místě právě pod paží, kde neměl ochrannou zbroj. Pravděpodobně zvedl meč, aby ťal po svém protivníkovi, a ten měl to štěstí, že se mu podařilo udeřit jako prv-nímu.

Katrina mohla téměř vidět před sebou, jak se kopí vymrštilo vzhůru, právě když Gavilan pozvedl svou čepel a naklonil se dolů ze sedla, a jak setrvačnost pohybu jeho koně napomohla proniknutí železného hrotu skrz jeho drátěnou košili, když se kopiník zapřel o zem. Šťastná rána. Kopiník se mohl snadno minout a zasáhnout hrudní plát a hrot by tak odskočil; nebo se mohla zlomit i násada kopí. Byla to ná-hoda, že rána šla tak přímo, bez jakéhokoliv vychýlení, když kopí pronikalo drátě-nou košilí až do hrudi... - Gavilan musel být mrtvý ještě dřív, než se zřítíl k zemi. Jeho helma byla otevřená s rovným kovovým nánosníkem mezi očima a ty byly teď otevřené a strnule zíraly k obloze.

Mělo by mě to naplnit hrůzou, pomyslela si Katrina. Měla bych plakat. Měla bych se otřásat vzlyky, jako matka, když přinesli domů otce. Měla bych cítit... něco.

Místo toho necítila nic. Procházela mezi tím krveprolítím jako náměsíčná. Chladný větřík povlával jejími dlouhými rudými vlasy, zatímco slunce pomalu za-padalo za horami. Bylo to, jako by nějak vystoupila sama ze sebe, jsouc sice ve středu všeho tohoto dění, ale přece zároveň jaksi podivně mimo.

Katrina se zastavila, když zahlédla Branmorův erbovní znak na bílém tabardu nasáklém krví. Vysoký a pohledný, plavovlasý a modrooký Branmor, který ani ne před dvěma týdny s ní tančil na slavnosti pořádané na počest šestnáctých narozenin lady Lydie. Katrina měla tehdy radost ze žárlivých pohledů, jichž se jí dostávalo od ostatních mladých dam ode dvora, když se ona a Branmor spolu vedli po promená-dě, a jeho oči se z ní nespustily, když spolu tančili. Jeho helma s průzorem byla zcela roztříštěna smrtící ranou krátké bitevní sekery a Katrina byla vděčná, že nevidí jeho tvář. Čepel sekery mu projela hlavou téměř až ke klíční kosti a stále zde zůstá-vala groteskně zaseknuta. Nějak, i přes očividnost toho, co se stalo, vypadalo vše úplně neskutečně.

Vlastně vůbec nic zde nevypadalo skutečné. To, co měla před sebou, bylo jako zmrazený obraz z nějakého děsivého snu. Mnohá těla ležela naházena jedno přes druhé, jako kdyby je sem někdo vysypal z plně naloženého umrlčího vozu. A tolik jich mělo tváře, které znala. - Některá z nich neměla vůbec žádné tváře. Musela si opatrně vybírat cestu, aby o ně nezavadila, když se proplétala mezi nimi. Kdyby chtěla, mohla by dokonce přejít celé bojiště, aniž by se nohou dotkla země, jenom tak, že by kráčela po těchto mrtvých tělech.

Katrina ještě nikdy předtím neviděla mrtvolu. Vždy byla před takovými věcmi uchráněna. Nyní ji jich obklopovaly stovky, poházené po bojišti jako odložené lout-ky, nepřírozně ztuhlé a již nadmuté po hodinách, kdy ležely na tomto volném pro-stranství pod žhavým letním sluncem. Bitva se odehrála dnes ráno mezi vojsky Derwyna z Boeruinu a Kiera z Avanu, dvou nejmocnějších vévodů v rozpadávající se říši, a toto zde byl strašný výsledek jejich ambicí. Nic se nedalo pokládat za stálé. Nyní, když císař byl mrtev, zabít Gorgonem, aniž zanechal dědice, který by zaujal jeho místo, každý z pánů chtěl sám zasednout na Železný trůn. Každý velel nějaké-mu z vojsk, která se utkávala navzájem v bitvách poté, kdy vybojovala spoustu ma-lých šarvátek, aby si ověřila, jak jsou hájeny hranice území těch ostatních. A každý se pak stáhl zpět s oddíly, které zůstaly, když bylo zřejmé, že v případě, kdyby v boji pokračovali, by se jejich armády jednoduše navzájem vyvraždily. Pro žádnou ze zúčastněných stran nebyly vyhlídky na jasné vítězství.

Nikdo z nich si nemohl dovolit, aby utrpěl obzvlášť vysoké ztráty. Několik sto-vek mužů tu a tam mohlo

být eventuálně nahrazeno, ale větší ztráty by způsobily, že aspoň na krátkou dobu by měl málo lidí a byl by zranitelný, což by stačilo, aby ho napadli další z tuctu i více aspirantů na Anuirskou korunu. Proto každý vždycky opatrně ustoupil a boj odložil na jindy. A všichni ti padlí muži zemřeli vlastně pro nic. Tak tohle je válka, pomyslela si Katrina.

Zkusila si představit, jaké to asi muselo být v plném víru bitvy, s muži zmořeny horkem a žízni, nesoucími na sobě až šedesát liber zbroje a zuřivě vrčícími a supícími v bojovém úsilí, zatímco slunce stoupalo stále výš a dusivý prach, zvržený všema těma dupajícíma nohama a kopyty, pokrýval jejich vyprahlá hrdla, zdrsnelá a vysušená křikem. Téměř mohla slyšet ten hlomoz, tu kakofonii sestávající z řinčení čepelí, ržání koní, výkřiků velitelů, řevu raněných a umírajících, to vše smíseno dohromady jako vytí nějaké gigantické a strašlivé bestie.

Díky bohům, že nejsem muž, pomyslela si.

Jejího otce přinesli domů na nosítkách a lékař řekl, že i kdyby se mu podařilo přežít svá zranění, byl by z něho už navždy mrzák. Její bratři nepřišli domů vůbec. Oba leželi asi někde tady venku. Přišla, aby je vyhledala, ale teď už je ani najít nechtěla. Pomyslela si, že by snad mohli být jenom ranění... ale na bojišti se neozval žádný zvuk. Žádné sténání. Žádný křik. Nic. Jenom děsivé ticho.

A bzučení much.

„Hrozné, že?“ ozval se vzadu za ní tichý hlas. Ženský hlas. Katrina se otočila.

Kousek za ní stála postava, zahalená v tmavém vlněném plášti s kápí zakrývajícím její hlavu. Plášť jí sahal až dolů ke kotníkům a v ruce držela dlouhou dřevěnou hůl. Stín kápě skrýval její rysy, takže je Katrina nebyla schopna rozpoznat. V padajícím soumraku viděla jen temnotu tam, kde by snad měla být tvář. Otrásla se. Připadlo jí to, jako by tady stála samotná Smrt, přehlížející svou tragickou doménu.

Ale tato postava byla z masa a kostí, žena jako ona sama. Bezpochyby, pomyslela si Katrina, i tato žena vyšla na bojiště hledat své padlé, tak jako to udělala Katrina. Když se žena přiblížila ještě víc, mohla Katrina rozeznat prameny dlouhých plavých vlasů, unikajících zpod její kápě. -A z těsné blízkosti pak uviděla, jak je ta žena krásná. Její rysy byly jemné a delikátní; její pokožka hladká a neporušená jako porcelán. Vypadala mladá, ale bylo zde něco v jejím pohledu, co tento první dojem usvědčovalo ze lži.

„Hrozné,“ opakovala žena, jak její pohled přelétal přes bojiště, „a přece zároveň i velkolepé.“

„Velkolepé?“ řekla Katrina, ohromená touto poznámkou, tak podivnou a nepřiměřenou.

„Opravdu, je to tak,“ odvětila žena a její pohled znovu přelétl po děsivé scéně kolem. Její hlas byl drsný, zároveň však měl v sobě i podivně dráždivou smyslnost. „Nepřipadá vám to také tak? Nepřemáhá vás to? Neuchvacuje vás tento strašlivý majestát? Není to téměř víc, než vaše smysly jsou schopny obsáhnout?“

„Ano,“ řekla Katrina, sledující její pohled. „Ano, myslím, že je to tak, když to tak vysvětlujete.“

„Je jenom málo věcí na světě, které mohou být tak velkolepé a hrozné jako válka,“ řekla žena, stále upírajíc svůj pohled na bojiště, kde se mezitím stíny začaly prodlužovat. „Ukazuje člověka v jeho pravé podstatě, jako účastníka nekonečného přírodního dramatu, boje o přežití nejschopnějšího.“ Obrátila se ke Katrině. „Viděla jste někdy, jak spolu bojují dvě kolonie mravenců?“

Katrina zavrtěla hlavou. Žena se usmála. „Nu, snad jste to viděla a prostě jste je-nom nedávala pozor. Chlapci jsou schopnější všimnout si takových věcí. Zastaví se a pozorují to hodiny, naprosto uchvázeni bojem. Dvě drobné armády, a každá z nich s takovým stupněm organizace jako kterékoliv vojsko, dokonce, abych řekla pravdu, i s lepším. Pohlcení ve svém nemilosrdném boji, kdy střídavě jedno vojsko útočí a druhé ustupuje, budou bojovat hodiny a někdy dokonce i dny a úplně při tom zapomenou, že se nějaký malý chlapec zastavil, aby je pozoroval. A zcela určitě, až to toho chlapce přestane bavit a bude už tímto divadlem unaven, rozkope mraveniště a ušlape mravence... aniž by vlastně věděl proč. A pak dospěje v muže a sám se stane vojákem, a potom dojde k tomu, že bude pohlcen ve stejném boji. A bez ohledu na cokoliv jiného, čeho by snad ve svém životě mohl dosáhnout, válka ho zredukuje do stejné velikosti jako toho mravence. A bohové shlížejí na to dolů a pozorují to právě tak, jak to kdysi dělal ten malý chlapec. V tom je ironie a klíč k tajemství života.“

„Nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlela,“ řekla Katrina a obrátila se, aby se zno-vu rozhledla po temném bojišti. „Řekla jste to tak, že to znělo úplně bezútešně -tak, jako by vše bylo bezúčelné,

marné."

„Život je bezúčelný, když se jenom žije," řekla žena. „Na nás všechny působí síly. Život má účel, když pochopíme, že existují, a porozumíme, jak působí. Je třeba se naučit těžit z této znalosti, aby člověk žil v souladu s těmito silami, ne v nesouladu."

„Ale jak?" zeptala se Katrina.

„Vezměte mou hůl," řekla žena.

Katrina byla zmatená, ale udělala, co jí žena řekla. Jakmile se její prsty dotkly hole, pocítila v nich píchání a potom ji začaly brnět. Tento vjem přeběhl rychle po její paži a rozšířil se do celého jejího těla. Otřásla se, ale nebylo to večerním chladem. Zdálo se jí, že se její prsty nemohou od hole odtrhnout.

„Teď se podívejte kolem sebe a řekněte mi, co vidíte," řekla žena. Její hlas zněl náhle jako z dálky, i když stály vlastně vedle sebe.

„Vidím pustinu," pravila Katrina pomalu. „Vidím bitvu, kterou spolu vybojovala dvě vojska, přibližně stejně silná. Bitvu, v níž se nic nevyřešilo. Je to tedy boj, který musí být vybojován znovu. A budou další bitvy jako tato, mezi jinými vojsky, a všechny budou bojem o korunu. Každý se bude snažit zvítězit nad druhým. A bude to pokračovat... stále... a stále."

Žena přikývla. „A není snad možnost, jak prolomit tento kruh?"

„Nestane se to dříve, dokud jeden nebude silnější než ti druzí," řekla Katrina, třesoucí se, jak držela hůl. Připadalo jí, jako by holi proudil nějaký druh energie a procházel jejím tělem. „Někdo dost silný, aby se postavil proti všem ostatním, kdo by si troufli prosazovat své nároky na ovládnutí říše."

„A jakým způsobem by se to mělo stát?"

„Kdyby se dva nejsilnější soupeři spojili," řekla Katrina, „potom by se jim ne-mohl nikdo z těch ostatních sám jednotlivě postavit. Ne dříve, dokud by se nezformovaly další aliance. A jedna aliance by dala vznik dalším, když slabší strany by spojily své síly, aby se ubránily před těmi silnějšími. A ti, kdo by zůstali stranou, by hledali spojenectví s tím vůdcem, o němž by usoudili, že je nejmocnější a že má nejlepší šanci na konečné vítězství. A tímto způsobem by říše mohla být jednou znovu sjednocena."

Byla užaslá nad tím, jak se jí najednou jasně vybavovaly všechny souvislosti. Nyní tomu všemu rozuměla. Úpadku a přílivu moci, seskupování a znovuseskupování, politice boje a přežití. Nestalo by se to přes noc, ale bylo to nevyhnutelné. Byl to zákon, jímž se řídil svět. V jeho důsledku byli i ti, kdo veleli těmto mužům, kteří zde na bojišti padli, sami součástí neúprosného přílivu událostí, které nikdo z nich nemohl zvrátit. A také ona byla součástí tohoto přívalu; její otec byl zmrzačen, snad už nyní mrtev, její bratři zabiti... Nyní už zde nebude nikdo, kdo by se postaral o ni a o její matku.

Toto náhlé uvědomění ji zasáhlo jako šok. Co by měla dělat? Jak budou žít? Její matka už nebyla mladá. Jestliže se jich neujme žádný muž, co se s nimi stane? To teď bude záležet pouze na mne, pomyslela si Katrina. Byla mladá a dosti hezká, aby dokázala zaujmout jakýkoliv počet mužů, kteří měli dostatečné prostředky i postavení. Branmor nebyl první, kdo o ni projevil zájem, a ona moc dobře věděla, jak na ni mnoho jiných dívek žárlilo, když jí začal prokazovat pozornosti. - Ale kde teď byl Branmor? Ten pohledný a slibný mladý rytíř, Avanův oblíbenec, ležel nyní mrtvý spolu se všemi ostatními, a smrt ho postavila na roven i s těmi nejposlednějšími muži ve zbraní. Až válka vypukne, riziko bude stejné pro kteréhokoliv muže. I když snad...

„Hej, má paní!"

Katrina sebou škubla, vyrušená ze svého blouznivého pohroužení. Její prsty na-jednou sevřely prázdný vzduch. Hůl zmizela. A stejně tak i žena v plášti s kápí, tak jako by tu nikdy předtím nebyla. Katrina se otočila, dezorientovaná a zmatená.

Volným krokem se k ní blížilo několik jezdců. Obrátila se, aby utekla, ale pak si uvědomila, že by to nikdy nedokázala. Co se stalo se ženou v plášti? Na celém otevřeném prostranství po ní nebylo ani stopy. Katrina přelétla pohledem po nehybných tělech kolem na zemi, myslíc, že její společnice snad uviděla jezdce a pokusila se ukrýt mezi mrtvými... Ale ne, nikde ji nebylo vidět. Katrina se otočila zpět, aby čelila blížícím se jezdcům.

„Tohle není místo pro ženu, má paní," řekl jeden z nich a zastavil se před ní. Měl na sobě tmavý tabard a na své drátěné košili erb, který jí nebyl povědomý. Možná nosil pod tabardem hrudní plát, každopádně

však nebyl v plné zbroji, stejně tak jako jeho společníci. „Již se stmívá," řekl. „Brzy přijdou se svými pochodněmi olupovači mrtvol, aby svlékli těla padlých a sebrali tolik kořisti, kolik dokážou." Vrhla na ni pohled, kterým jako by ji hodnotil. „Není pro vás bezpečné zůstat zde."

„Uvědomuji si to," odpověděla. „Ale měla bych snad mít větší strach před lupiči než před vámi?"

Rytíř se zasmál. „Lupiči jsou pravděpodobně poněkud méně rytířští."

„Dobrá, mám-li tedy být zajata a připravena o čest, pak by se to rozhodně mělo stát rytířsky," odpověděla.

Rytíř se zachechtal. „Slyšíte to?" řekl, pohlédnuv přes rameno na své druhy, kteří zjevně sdíleli s ním jeho pobavení. „Vtipné, a uvážíme-li, za jakých podmínek, tak o to více." Otočil se zpět k ní a naklonil se ze sedla. „Máte mé uznání, má paní. Ale neznám vás. Patříte k Avanovi, nebo k Boeruinovi?"

Ne Avani, pomyslela si, ale Avan. Provincie Boeruine nesla stejné jméno jako rod, který ji spravoval, ale vévodství pod Avanovou vládou se jmenovalo Avani. Ptala se, jestli patří ke Kierovi z Avani anebo k Derwynovi z Boeruini. Takový je nový řád věcí, pomyslela si. - Ne odkud jste, ale čím jste poddaná.

„Můj otec a mí bratři bojovali za Kiera z Avani," odpověděla.

„Tak?" řekl rytíř. Ohlédl se na své druhy. „Vypadá to, že jsme se setkali s nepřítelem." Ušklíbl se. Pak se obrátil zpět ke Kabině. „A jak se vedlo během tohoto dne vašim blízkým?"

„Oba moji bratři leží tady někde zabiti," odvětila prostě. „Můj otec ještě žil, když jsem ho naposledy viděla, ale byl zmrzačen a lékař řekl, že nemůže přežít."

Rytíř pokývl hlavou. Jeho druhové se zamračili. „Lituji vaší ztráty," pravil upřímně. „Zdá se, že byste mohla mít mnohem víc důvodů nenávidět Derwyna z Boeruini než samotná pouta poddanství."

„Kdybych měla nenávidět Boeruina," řekla, „pak právě takový důvod bych měla i k nenávisti vůči vévodovi z Avani, protože v tom všem hrál stejnou úlohu. A přece, měl snad každý z nich ve skutečnosti nějakou volbu? Nebo byli pouze hříč-kami bohů, loutkami postrkovanými v jejich nikdy nekončící hře? Zda nenávidím Boeruina? Myslím, že kdybych měla někoho opravdu nenávidět, pak by to byl císař, který se nechal zabít ve ztracené a naprosto pošetilé bitvě a zanechal Železný trůn bez dědice, jenž by na něj usedl."

„Jak se jmenujete, má paní?" zeptal se rytíř.

„Katrina z Tremaynu."

„Z domu Dereka Tremayna?"

„To je můj otec," řekla Katrina.

Rytíř přikývl. „Znám ho. Je to v každém ohledu dobrý rytíř. Já jsem Derwyn z Boeruini."

Katrininy oči se rozšířily a ztěžka polkla. Uklonila se, zčásti aby tím zakryla svůj zmatek, zčásti tím vyhovujíc duchu předpisů dvorské kurtoazie. „Odpusťte mi, můj pane," řekla, „kdybych věděla, kdo jste, nedovolila bych si mluvit s vámi tak familiárním způsobem."

„Nepokládám se za výjimku," odpověděl Derwyn lehce. „Prosím, přijměte dnes v noci pohostinství v mém stanu. Nebylo by bezpečné pro krásnou mladou ženu jet sama po setmění."

„A jestliže odmítnu, můj pane?" „Nemusíte mít strach o vaši čest," ujistil ji Derwyn. „Na to máte mé rytířské slovo. A zatím vyšleme posla se vzkazem k vašemu otci. Borsi, přiveď paní koně."

V dálce mohla již vidět blikající pochodně lupičů, příkrádajících se na bojiště. Temnota zahala mrtvá těla ležící všude kolem, proměňujíc je v nezřetelné obrysy. Brzy už je lupiči svléknou do nahá, pomyslela si se znechucením. Ale také oni se vlastně jenom pokoušeli přežít.

Její myšlenky se vrátily zpět k podivné ženě, která zmizela tak náhle, jako se objevila. - Byla skutečně z masa a kostí, jak se zdálo, nebo byla duch? Nebo snad čarodějka? Ta hůl... Stále ještě mohla cítit její moc, procházející jí tělem. A Katrina náhle věděla, že se jaksí změnila.

Když rytíř Bors přivedl jejího koně, dovolila mu, aby jí pomohl do sedla, a pak upřela svůj pohled na vévodu. Tak ty sis vyjel dnes v noci ze svého ležení, abys viděl svou práci, pomyslela si. Uspokojilo to vaše lordstvo? Jste na to hrdý?

On ji pozoroval s neskrývanou zvědavostí. Pomyslela si: Jednáš tak, jak vypa-dáš? A jak je pevné tvé rytířské slovo na to, abys zachoval mou čest? Kdo ti může říci ne, jestliže se rozhodneš ho zrušit? Vědom si jejího zkoumání, pozvedl obočí a ona své oči rozpačitě sklopila. „Děkuji vám za vaši laskavost a chování hodné rytíře, můj pane," řekla tiše. „Je to pro mě čest."

„Pocta je na mé straně, má paní," odpověděl Derwyn a lehce se uklonil v sedle.

Vybavila si v paměti, že zaslechla, že je již vdovec. Jeho zemřelá žena, vévod-kyně princezna Laera, mu porodila syna, barona Aerina, který byl přímý následník jeho linie a který neměl nárok jen na otcův titul, ale pravděpodobně byl i nejvážnějším uchazečem o císařský trůn, vzhledem ke svému původu z krevní linie císaře Michaela. Nicméně byli zde mnozí, kdo jeho legitimitu zpochybňovali. Michael Roele měl ještě šest dalších sester a všechny se provdaly za různé příslušníky nobility a zplodily vlastní potomky, a od Laeriny smrti se přihlásily tucty mužů - od mladých šlechticů až po vojáky a stájníky -kteří všichni vyhlášovali, že byli jejími milenci. Zrádná role, kterou hrála při smrti císařovny Faeliny, nemluvě ani o jejím prokázaném čarodějnictví, udělaly z princezny Laery nejnenáviděnější a nejvíce tu-penou ženu v říši. Zneuctila dům Boeruinů a zvěsti říkaly, že lord Derwyn nedovo-luje ani, aby její jméno bylo vysloveno v jeho přítomnosti.

Katrina by ráda věděla, jak se lordu Derwynovi podařilo ospravedlnit nárok své-ho syna na trůn, jestliže se dokonce nemohl ani zmínit o jménu Aerinovy matky. Proti obviněním vůči princezně Laere vystoupili příznivci lorda Derwyna s tvrže-ním, že její sestry - nebo jejich manželé - podplatili ty muže, kteří se prohlašovali za její milence, aby svědčili o jejích četných nevěrách. Lord Derwyn byl buďto obětí zlomyslných politických intrik, nebo tím největším paroháčem v říši. Docela možné, že byl obojím, pomyslela si Katrina.

Jestliže historky, které slyšela, byly pravdivé, nebyl by baron Aerin v otcově le-žení. Povídalo se, že lord Derwyn je velice starostlivý o svého syna, jehož osoba byla zárukou Derwynova velmi diskutabilního nároku na regentství. -Derwyn se obával spiknutí a toho, že Aerin by mohl být nějak odstraněn, a tím anulován jeho nárok. Baronu Aerinovi bylo jedenatřicet let a ještě nikdy neviděl bojiště. Nikdy prý ani nezápasil v turnaji, dokonce, jak někteří říkali, ani nedržel v ruce meč. Byl držen uzavřený ve zdech Seaharrow, nedostupného hradu lorda Derwyna, stojícího na skalním útesu, odkud přehlížel Miere Rhuann, a střežen jako vzácný a drahocenný klenot. Jaké to asi muselo být, pomyslela si Katrina, prožívat takový život? A co musel asi Aerin cítit ovát ke svému otci, který s ním prakticky zacházel jako se zajatcem?

Jak jeli zpátky k ležení, prohlížela si lorda Derwyna. -Nebyl už mladý, byl asi v polovině svých padesátých let, a přece vyhlížel stále ještě jako velmi zdatný i po-hledný muž. Jeho tvář nesla sice již známky věku a jeho vlasy byly bílé, ale vitalita byla stále zřejmá v jasnosti očí a v ostrážitosti pohledu. Jeho hlas byl hluboký a kultivovaný a měl v sobě zdvořilou a obřadnou jemnost, ale brada byla slabá a v rysech ležela jakási měkkost. Říkalo se, že Laera, dokud žila, ho měla v područí. Muž, který mohl být ovládán schopnou ženou. A nikdy se už znovu neoženil.

Poslal Borse do Avani, aby zjistil, jak se daří jejímu otci. Zajisté rytířské gesto. A za těchto okolností lord Kier jistě zajistí siru Borsovi bezpečí. Ale Katrina si zno-vu vybavila slova lékaře, která jí řekl, když vyšel z otcovy komnaty, kde čekala matka, plačící u jeho postele. „Nebudu vám lhát, má paní. Pravda je, že se obávám, že se váš otec nedočká svítání."

Moji dva bratři zemřeli v bitvě a můj otec umírá, uvažovala Katrina. A já jsem tady, toulám se bojištěm mezi dvěma vojsky, rozhněvaná, šokovaná a strnulá hrů-zou. Kdo by mohl vinit ženu, že za takových tragických okolností podlehla svému zármutku? Kdo by jí mohl klást za vinu, že se obrátila k silnému muži pro útěchu a bezpečí?

Ráda by věděla, jak je to už dlouho, kdy lord Derwyn měl naposledy ženu.

KNIHA 1. KONKUBÍNA A BASTARD

Kapitola první

BYLO DOST TĚŽKÉ OPUSTIT AELVINNWODE. Prales byl odjakživa jeho domovem. Byl vším,

co kdy znal. „Dobrá, otče, ty máš na svědomí, že tu jsem," řekl Gannd, když seděl u svého táborového ohně, „ted' je na tobě, abys mě uvedl na správnou cestu. Kdyby tě to příliš neobtěžovalo, ocenil bych nějakou malou radu."

Nebylo zde nikoho, kdo by mu mohl odpovědět. Věděl to. Jeho otec zemřel už dávno předtím.

Přinejmenším měl za to, že ano. Gannd si tím nebyl tak docela jist, poněvadž ho nikdy nepoznal. Kromě toho čas v elfských lesích ubíhal jinak než v lidském světě. To věděl také. Jenom příčina mu byla neznámá. Bylo to něco, co mu nikdo nikdy nebyl schopen uspokojivě vysvětlit, dokonce ani jeho strýc, Gylvain Aurealis, který sloužil jako kouzelník samotnému princovi Fhilaraenovi. Gylvain byl venku mezi lidmi stejně jako Ganndova matka Sylvanna. To bylo tehdy, kdy došlo ke Ganndovu početí. Pověděla mu ten příběh mnohokrát. Když byl ještě dítě a ona ho ukládala do postýlky, vyžadoval si ho stále a stále a ona se nikdy neunavila jeho vyprávěním, ani jí nevadilo, kolikrát o to žebrat.

Začalo to před mnoha lety, když do ebenového paláce v Tuaranreighu dorazily zprávy, že hranici z goblinského království Thurazor překročila tlupa nájezdníků, která se pohybuje přes Aelvinnwode. - Nebylo známo, co goblini mají v úmyslu, ale byli to odjakživa zapřísáhlí nepřátelé všech elfů a jejich přítomnost v království Tuarhieveu byla nežádoucí. Proto princ Fhilaraene vyslal oddíl elfů pod vedením Ganndova strýce Gylvaina s rozkazem zastavit je. Ale goblini postupovali rychle. Byla to malá bojová družina vlčích jezdců a na svých divokých ořích rychle překročili Aelvinnwode a pronikli do lidské provincie Boeruine, kde se zmocnili dvou mladých lidských zajatců. Vraceli se už zpět do zasněžených hor Thurazoru, když na ně Gylvainova skupina narazila.

Oba mladí lidé se ale nevzdali, a v noci, když se skupina utábořila, pokusili se svým věznitelům uprchnout. Chlapci ale utíkali pěšky a proti pronásledujícím vlčím jezdcům neměli šanci. Jejich útěk byl objeven a goblinům se již podařilo je znovu dostihnout, když se na scéně objevili elfové. Zabili gobliny a Gylvain vzal oba mladé lidi s sebou do Tuaranreighu, kde je na audienci přijal sám princ Fhilaraene, sedící na pověstném Trnovém trůně.

Vyšlo najevo, že ti dva nejsou nikdo jiný než princ Michael Roele, dědic Železného trůnu Anuirského impéria, a jeho přítel a budoucí nejvyšší komoří, lord Aedan Dosiere. Na základě zrádné dohody s gobliny zorganizoval vévoda Arwyn z Boerui-nu únos obou chlapců zdánlivě kvůli výkupnému, ale měl v úmyslu ponechat je v zajetí jako rukojmí a umožnit tak goblinům, aby své zajatce poslali do otroctví - nebo aby je zabili, nezáleželo mu na tom - takže až by churavý císař zemřel, Boerui-ne by mohl uplatnit nárok na trůn.

Lord Arwyn nepředpokládal, že oba chlapci budou zachráněni, a rovněž tak nepočítal se snahou prince Fhilaraena včas si zavázat mladého dědice impéria k pro-spěchu elfského království Tuarhieveu.

Fhilaraene poslal lordu Tieranovi, Aedano-vu otci a nejvyššímu komořímu Anuiru, vzkaz, že jeho syn i mladý princ jsou zdraví a v bezpečí pod jeho ochranou a že ve vhodný čas budou dopraveni zpět do Anuiru.

Poněvadž starý císař brzy nato zemřel, projevila se zakrátko tvrdá ruka lorda Arwyna. Fhilaraene vyčkal, až se vévoda z Boeruinu dostatečně zkompromitoval, a potom vyslal jednotku elfských bojovníků, aby doprovodila prince Michaela a lorda Aedana bezpečně zpět do anuirského paláce. Jako gesto, zdůrazňující jeho podporu k upevnění aliance mezi nimi, rozhodl Fhilaraene, že elfský doprovod zůstane i nadále u prince Michaela a pomůže mu zabezpečit jeho právoplatný nárok na Železný trůn. Členy tohoto doprovodu byli také Ganndův strýc Gylvain, který se později stal rádcem obou chlapců, a Ganndova matka Sylvanna.

Společně pak vybojovali mnoho bitev, aby pomohli Michaelu Roelovi znovu získat trůn. Bylo to poté, co se vrátili z jednoho nešťastného tažení v nezdařené kampani, kdy se lord Aedan a Ganndova matka stali milenci. - Ve skutečnosti, jak řekla Sylvanna svému synovi, milovali jeden druhého už dlouho předtím, ale nikdy si svou lásku neprojevili navenek a dokonce ani o ní nemluvili, poněvadž oba po-cházeli z rozdílných světů. Nebyla ještě tak vzdálená doba, kdy elfové a lidé stáli proti sobě ve válce, a vzpomínky na tyto konflikty byly ještě příliš živé. Spojenectví mezi elfy z Tuarhieveu a lidmi z Anuiru bylo přinejmenším velmi křehké. Kromě toho elfové byli nesmrtelní, zatímco rozpětí lidského života bylo krátké. Lord Ae-dan, jako císařův nejvyšší komoří, měl povinnost uzavřít jen takový sňatek, který by byl politicky uspokojivý. Bylo naprosto nemyslitelné, aby on, plnokrevný šlechtic z Anuiru, si vzal za ženu

elfku.

Jenže po onom tažení, v němž bylo ztraceno mnoho životů, jeden hledal útěchu u druhého. Prožili spolu jedinou noc plnou vášně, která počala Gannda v matčině lůně. Ona to však nikdy lordu Aedanovi neřekla, poněvadž ten vzápětí nato, aby zabránil jakýmkoliv skandálním pomluvám, uzavřel sňatek s lady Ariel. Brzy poté Sylvanna odešla z Anuiru a vrátila se ke svým lidem.

Gannd vyrostl v elfském království Tuarhievelu a svého otce nikdy nepoznal. Vše, co o něm věděl, byly jen příběhy, jež mu matka vyprávěla o dnech v Imperiál-ním Cairnu, anuirském paláci, a o časech, které spolu strávili v poli na válečných výpravách. Z těchto příběhů měl nejraději vyprávění o tom, jak bojovali s nemrtvými ve Stínovém světě a jak potom unikli smrtonosným pavoukům ve Spiderfellu. Z toho, co mu matka vyprávěla, si Gannd utvořil obraz svého lidského otce jako mocného válečníka a vznešeného rytíře. Ale jak asi jeho otec vypadal, to si mohl představit jenom v duchu. Gannd dokonce ani nikdy neviděl podobu Aedana Dosiera, zobrazenou na portrétu či na kameji.

Jeho matka mu řekla, že je svému otci velice podobný, ovšem s výjimkou někteřích svých elfských rysů. Lidé neměli zašpičatělé uši; jejich obočí bylo zpravidla masivnější a bez pro elfy typického vyklenutí; jejich vlasy nebyly tak husté a světlá i tmavá barva různých odstínů přecházela do šedé či bílé až v pokročilejším věku, zatímco elfské vlasy byly vždy buď černé, nebo stříbrné, často v kombinaci obou těchto barev. Lidé měli také sklon k silnější postavě, mohutnější v pase a hrudi. Jejich hlasy zněly v uších elfů tak hrdelně a hrubě, že elfský hlas často mohl svou krásou člověka okouzlit. Ganndova matka řekla, že hlas jeho otce nebyl nepříjemný, když už si na něj jednou zvykla. Byl hluboký a na člověka příjemný.

Jako dítě si Gannd navykl vést imaginární rozhovory se svým otcem. Byly to jednostranné dialogy, v nichž mluvil jenom on sám. Nejdřív předstíral, že mu otec odpovídá, ale jak vyrůstal, stávaly se tyto dialogy stále více rétorickým cvičením a nebyly už dětskými představami, ale pouze starým zvykem, který mu občas přinášel útěchu. Jako teď, když opouštěl vše, co znal, aby našel tu část sama sebe, u níž cítil, že mu chybí, svou lidskou část.

Jeho matka s jeho odchodem nesouhlasila a snažila se mu to rozmluvit. „Nikdy jsi nebyl mezi lidmi,“ řekla mu. „Vůbec nevíš, jací jsou. Někteří, pravda, jsou dobrosrdeční a ve svém jednání čestní, ať už jednají s lidmi či s elfy, ale mnoho z nich si stále připomíná staré konflikty a nemá nás nijak v lásce. Budeš mezi nimi neustále cizincem. Často se ti budou posmívat a nedůvěřovat ti, protože nejsi jako oni.“

„Ale já jsem přece také zčásti člověk,“ namítal Gannd.

Jeho matka povzddechla a pak zavrtěla hlavou. „Ne, můj synu,“ řekla. „Ty jsi půl-elf. Zde, v Aelvinnvodu, to nevadí a všichni tě vždy budou brát jako svého, i když nejsi čistokrevný Sidhelien, a nikdo tebou také nebude pohrdat pro lidskou krev, která proudí v tvých žilách. Ale tam venku, v lidském světě, říkají půl-elfům polo-krevní bastardi anebo krátce bastardi, a ti, kdo to slovo užívají, myslí je jako urážku. Pro ně budeš vždycky něco míň než člověk a míň než elf, poněvadž jsi ztělesněním něčeho, co oni nemohou akceptovat - totiž lásky mezi našimi rasami a možnosti spojení těchto dvou.“ A připojila, že vždy jim bude samozřejmé, co je někdo takový jako on zač, ani člověk, ani elf. Lidé neměli jeho elfské rysy a elfové zase nebyli obdařeni jeho mohutnými rameny, hrudí a lidskou okrouhlostí jeho tváře. Byla v něm zřetelně vepsána přítomnost obou ras. Měl otcovu hranatou bradu a výraznou linii čelistí, ale elfí oči své matky s nápadným křišťálovým odstínem stříbrně šedé, který se u lidí nevyskytoval. A zatímco matčiny vlasy měly barvu havraní černi s pruhy stříbrného světla, jeho vlastní byly světle kaštanové jako otcovy, s elfským stříbrem protkávajícím je silnými pruhy. V každém i sebevětším davu by byl nápadný. Jediný rozdíl byl, že mezi elfy by jeho odlišnost nezavdávala příčinu k nějakým poznámkám, kdežto lidé by to buď s posměchem komentovali přímo mu do tváře, nebo by si to šeptali za jeho zády, nehledě i k možnosti násilnějších a nebezpečnějších reakcí.

Ale přesto Gannd nezměnil své rozhodnutí. Tam venku byl jiný svět, svět, s nímž se cítil alespoň částečně spojen, ale o němž nic nevěděl. Dokud ho nepozná, dokud s otcovým světem nenaváže spojení, tak nikdy skutečně nenajde sám sebe.

Když viděla, že ho nijak od jeho úmyslu neodvrátí, Sylvanna rezignovala a už mu nedělala žádné další potíže. Sice s bolestí a nerada, ale dala mu veškerou svou podporu a požehnání. Nedošlo k slzám, poněvadž to Sylvanna neměla ve zvyku.

Elfové většinou nedávali najevo své emoce a Sylvanna nebyla jenom elfka, ale také bojovnice. „Udělej to, o čem jsi přesvědčen, že to udělat musíš," řekla mu, „a vezmi si s sebou mé požehnání a lásku. Žádám tě jenom, aby ses vždy a všude choval čest-ně a neposkrvnil ani tvou sidhelienskou, ani lidskou rasu. A ať už se stane cokoli, ať už uspěješ anebo zklameš, nezapomeň nikdy, že tvůj domov je zde a že ti matka odpustí vše, co by ostatní snad odsoudili."

„Vezmi si tento amulet," řekl mu strýc Gylvain v noci, když se loučili, „a nos ho stále u sebe. Nikdy ho neodkládej a chraň ho jako svůj život."

„Co to je, strýčku?" zeptal se Gannd, když držel v ruce amulet, tmavý a hladký krvavě červený rubín vybroušený do křišťálového lesku. Klenot byl velký jako malé vejce ptáka kulíka, měl oválný tvar a byl zasazen do obruby z filigránového stříbra, připevněné k silnému řetízku z proplétaných stříbrných vláken. Byl to vskutku mis-trovský kus klenotnického umění, hodný i krále.

„Je v něm mnohem silnější magie než moje," odpověděl elfský kouzelník. „Na rozdíl od obvyklých kouzelných formulí, jež se adept musí znovu učit pokaždé, když jich použije, toto kouzlo je časově neomezené. Kdysi patřilo mému učiteli a on mi to odkázal. Během mého života mi sloužilo dobře, a já doufám, že snad poslouží i tobě, naučíš-li se je moudře používat."

„O jaký druh kouzla se jedná?" zeptal se Gannd.

„Je to kouzlo týkající se času," řekl Gylvain se zasmušilým výrazem v tváři. „Jakmile sevřeš amulet v pěsti, zavřeš oči a představíš si v duchu letícího sokola, zaručí ti malou výhodu v tom, že se čas zastaví právě v okamžiku, kdy jsi kouzlo přivolal, a tím ti dá možnost, aby sis mohl rozmyslet, co uděláš. A to někdy zname-ná velice mnoho a může změnit i běh světa."

„Letící sokol," řekl Gannd. „Musí to být zcela určitý druh, nebo jakýkoliv so-kol?"

„Sokol stěhovavý anebo luňák, ostříž či poštolka, noční lelek, to už je jedno," řekl Gylvain. „Představ si takového vznášejícího se ptáka a tvůj duch poletí s ním až k Mostu vzdechů, kde čas neplyne a stojí. Jestliže si pomyslíš na mě, až budeš stát na tomto mostě, přijdu za tebou a pomohu ti, jak budu moci, svou vlastní moudrostí a zkušeností, protože během let se mezi mnou a tímto klenotem vytvořilo jisté pouto. Ale protože již amulet nevlastním, budu se tam moci zdržet jen krátce. Zatímco ty... ty tam můžeš být neomezeně dlouho. A v tom právě spočívá nebezpečí."

„Nebezpečí?" řekl Gannd zmateně. „Jaké nebezpečí?"

„Nebezpečí strachu a nerozhodnosti," odpověděl Gylvain. - „Můžeš na Mostě vzdechů setrvat tak dlouho, jak chceš, a přece, až se zase vrátíš do svého těla, uplyne sotva okamžik. Ale jestliže to, co se má s největší pravděpodobností stát, ti bude připadat nad tvé síly, abys tomu čelil, potom tě lákavé pokušení Mostu může svést, abys tam zastal navždy."

„Ale když bych se mohl kdykoliv vrátit," namítl Gannd, „a nevadilo by, jak dlouho bych na Mostě zůstal, a pak bych se vždycky vrátil ve stejném okamžiku, kdy jsem ode-l šel, tak v čem by tedy mohlo být to nebezpečí?"

„Nebezpečí není v prodlévání na Mostě, ale v tobě samotném," odpověděl Gyl-vain. „A to proto, že jestliže se bojíš toho, co se má stát v okamžiku, kdy odejdeš, potom čím déle na Mostu zůstaneš, tím více tvůj strach poroste. A když vzroste, bude tě jenom mučit. Ty budeš venku mimo čas, ale to, čeho se bojíš, bude na tebe stále čekat, až se vrátíš."

„Ale abych se vrátil, budu potřebovat si to jenom přát, že ano?" zeptal se Gannd.

„To zajisté," řekl Gylvain. „Ale rozhodnout se čelit tomu, čeho se bojíš, může být ta nejtěžší volba, jakou jsi kdy udělal. Pamatuj si, amulet čas nezastaví. Jenom tě postaví mimo jeho tok, aby ti dal možnost odkladu. A tento odklad může být požeh-nání... nebo kletba. To vše závisí na tobě."

„Jestliže tento Most vzdechů leží mimo tok času," řekl Gannd, „pak tím myslíš, že je ve Stínovém světě?"

„Most vzdechů se nalézá v mlhavém regionu někde mezi Stínovým světem a světem světla, který známe," odpověděl Gylvain. „Před dlouhým, velice dlouhým časem, ještě před smrtí starých bohů, před zrozením awnsheghlienů, předtím, než první lidská noha stanula v Cerílii, byl pouze mostem mezi těmito dvěma světy. Nyní může člověk putovat tímto světem po celé jeho šířce a délce a nikde ho nena-jde. Dokonce i halflingové, kteří mají tu schopnost se pohybovat mezi světy, ho už nemohou najít. Most vzdechů může být nalezen pouze pomocí magie, a nyní už nevede ani do Stínového světa, ani nazpět do světa našeho. Je to jenom oblouk, vedoucí odnikud nikam. A nikdo ho nemůže přejít. Ale když stojíš na Mostě, můžeš

vidět všechno... a nic.

„Tomu nerozumím," řekl Gannd, potřásaje hlavou.

Gylvain se pouze usmál. „Ani já ne," řekl. „Je to mimo veškeré chápání. Může se to pouze prožít. Sám to jednou uvidíš a pak to poznáš."

Gannd stiskl v prstech svůj amulet, když si znovu v paměti vybavil strýcova slova. Doposud nezkusil použít toto kouzlo. A přece cítil jeho sílu už od okamžiku, kdy si zavěsil amulet kolem šíje. A věděl toho o magii dost, aby si byl jist, že to není něco, co by se mohlo znevažovat.

Na rozdíl od svého strýce Gannd nebyl adeptem. Jako jeho matka byl vychován spíše v tradicích bojového umění než v užívání kouzelné síly. Při prvním výročí jeho narození před něj položili čtyři předměty. Jeden byl stočený svitek obsahující kouzelná zařikadla, svázaný prostým řemenem z nevydělané kůže. Druhý byla dýka. Starostlivě se ujistili, že dýka je stará a docela obyčejná s nelesklou čepelí, takže na ní nebyl žádný lesknoucí se kovový povrch, který by mohl dítě upoutat. Třetí byl obyčejný šíp, s hlavicí zašlou tak jako čepel dýky a s opeřením v nenápadné šedi a hnědi. Čtvrtý předmět byla malá loutna se strunami ze zvířecích střev, zhotovená z dubového dřeva. Kdyby byl napoprvé sáhl po ní, byl by cvičen v tradici bardů, učil by se umění hudby a lyrické kompozice. Kdyby sáhl po svitku, byl by vyučován v magii a způsobech arkana jako kouzelník. Kdyby si zvolil šíp, byl by mu usouzen život v hlubinách Aelvinnwodu a vyučili by ho jako strážce. Ale on si vybral dýku, a tak byl vychováván pro životní dráhu bojovníka.

Protože měl strýce, který sloužil u elfského dvora jako kouzelník, bylo samo-zřejmé, že se Gannd naučil alespoň několika relativně snadným formulím. Jenomže stát se plně fundovaným adeptem vyžadovalo neobyčejnou disciplínu a mnoho let zasvěceného školení. Byl to život sestávající z téměř neustálého studia, vyžadujícího velkou koncentraci, protože podstata většiny kouzel byla taková, že energie potřebná k jejich vyvolání adepta zcela vyčerpala, a kromě toho vždy, když byla formule použita, musel se ji znovu naučit. U některých kouzel, která nebyla až tak náročná, to byla relativně prostá záležitost naučit se nazpaměť pár klíčových slov a gest, avšak silnější kouzla si často vyžadovala zdlouhavou přípravu. Proto většina adeptů měla vždy v zásobě řadu formulí, vždy připravených k použití, a současně se učili nové nebo si obnovovali v paměti ty, které už předtím použili. Jen málo z nich mělo dost trpělivosti a mentální energie k takovému životu, což bylo příčinou, že adeptů bylo mnohem méně než těch, kdo jimi nebyli, a ještě méně bylo skutečných kouzelníků. - Všichni elfové byli cvičeni jako lovci a zálesáci, ale když si pak měli vybrat svou životní dráhu, mnozí si zvolili povolání barda nebo bojovníka; a i z těch několika mála, kteří si napoprvé zvolili svitek, mnozí nevytrvali v namáhavém studiu a místo toho se stali léčiteli, vědci nebo bylinkáři.

Gannd sice používal pár elementárních kouzel, ale jeho pravé nadání leželo jin-de. Již od počátku bylo jasné, že v něm proudí krev válečníků. Jeho matka patřila k nejlepším bojovníkům Tuarhievelu všech dob a jeho lidský otec byl plnokrevný šlechtic z Anuiru, který po svých předcích zdědil krevní síly, jež získali po smrti starých bohů v bitvě u Mount Deismaaru.

Jaký jen asi ten den musel být, pomyslel si Gannd. Znamenal rozhodující obrat pro všechny rasy Cerílie, protože to byl den, kdy se doslova změnil svět. Mount Deismaar byl srovnán se zemí. Pevninský most, který spojoval kontinenty Adurii a Cerílii, zmizel ve vlnách při strašlivém zemětřesení, které následovalo. A tato katastrofa byla už povždy potom připomínána jako Soumrak bohů.

Bylo to tehdy poprvé a až donedávna i naposled, kdy elfové a lidé bojovali bok po boku, aby porazili společného nepřítele, Temného pána, známého jako Azrai. Zpočátku elfové Azraie podporovali, protože bůh zla jim slíbil, že je zbaví lidí, kteří vtrhli do jejich země. Ale potom elfové zjistili, že je Temný pán pomýšlí zradit poté, až by mu dopomohli k vítězství, a proto elfská vojska přeběhla na stranu lidí. Jakmi-le se válečné štěstí odvracelo od lidských kmenů, staří bohové se objevili osobně na Mount Deismaaru a spolu se svými lidskými vyvolenci se zapojili do boje. Zápas bohů však uvolnil takovou energii, že i bohové sami byli při tom zničeni, a vzali s sebou i horu, na níž bojovali. Země se otřásala a otvíraly se v ní hluboké trhliny, které chrlily kouř a plameny.

Smrt starých bohů uvolnila bouři božské podstaty, příliv božské energie, která sklouzla po svazích rozpadající se hory silou sta hurikánů. Ti, které zasáhla jako první, což byli především vyvolení hrdinové starých bohů a Temného pána, ve stejném okamžiku přestali být lidmi - poněvadž absorbovali plný

náraz božské esence, která je přeměnila v bohy. Takto ze starých vznikli noví bohové. A když se potom zbytky této božské energie rozšířily po bojišti, obdařily všechny, kdo zde byli, tím, co se stalo známé jako krevní schopnosti či krevní síly, protože přecházely i na ná-sledující generace každé krevní linie. Ti, kdo přežili bitvu a katastrofu, která násle-dovala, se stali známými jako plnokrevní. A časem mnoho těchto plnokrevných linií si své schopnosti ještě posílilo, buďto sňatky mezi sebou, nebo loupeží krve, kdy jeden plnokrevný zabil druhého, aby do sebe převzal krevní síly své oběti. A tak došlo ke zrození stvůr, které dříve byly sice lidmi, které však sílu, získanou loupeží krve, použily výhradně k tomu, aby se samy transformovaly v hrůzná monstra stejně tak nebezpečná jako ohyždná. Elfové byli první, kdo se s těmito novými bytostmi setkali, a dali jim jméno awnsheghlieni, což znamenalo temná krev.

Toto všechno se Gannd dověděl, když vyrůstal, protože to bylo součástí nového světového názoru, o nějž byly rozšířeny staré elfské tradice v letech, která násle-dovala po bitvě u Mount Deismaaru. A v tom byla výjimečnost této nové víry, že to byla jediná část elfských tradic, která byla společná s tradicemi lidí. Ale pro elfy to znamenalo zásadní změnu ve způsobu jejich myšlení, protože události u Mount Deismaaru otřásl tradiční elfskou vírou až do základů.

Než vypukly války mezi elfy a lidmi, elfové nikdy nevěřili v existenci starých bohů. Kněžská magie, při které spolupůsobila jejich moc, jim byla neznámá. Elfští kouzelníci vždy používali magii, která vycházela ze síly ohně a vody, země a vzduchu. Když přišli lidé, jejich adepti byli schopni vyvolat magii takové síly, jakou elfové až doposud nepoznali, a proto neměli proti ní žádnou obranu. Kněžská magie poskytla lidem značnou výhodu a byla hlavní příčinou, proč staré legendární elfské královské dvory již dlouho neexistovaly. - Kousek po kousku byli elfové neúprosně vytlačováni ze svých zemí až do nynějška, kdy ovládali pouze několik hustě zales-něných regionů v Cerilii, a vše, co zbylo ze slávy, kterou Ganndovi lidé kdysi, ještě před příchodem lidí, požívali, byla jen hrstka nepatrných království.

A kromě toho kněžská magie byla něčím mnohem více pro Sidheliény než po-rážkou. Znamenala úplné rozbití jejich víry. Nikdy předtím neuctívali žádné bohy a místo toho měli hlubokou úctu k přírodě, měsíci, slunci a hvězdám a vykonávali obřady, které se měnily podle ročních období, v nichž se k nim neobraceli s prosba-mi jako k bohům, ale žádali pouze, aby dosáhli souladu s přirozeným během věcí. Sidheliény se považovali za součást přírody, ne za něco odlišného a samostatného.

Ale lidé pohlíželi na své bohy jako na něco rozdílného, jako na bytosti oddělené od přírody a na vládce nad jejími různými projevy. Anduové, od kterých pocházeli současní Anuirané, uctívali Anduirase, boha nobility a války. Rjuvenové uctívali boha jménem Reynir, který byl bohem lesů a vod. Basarjiové měli Basaiu, bohyni slunce, a Masetiáni, jejichž rychlé šalupy brázdily pobřežní vody moří, ctíli Maselu, bohyni moře. Lidské kmeny měly celý panteon bohů, a každý kmen uctíval své vlastní bohy prostřednictvím kněží, kteří vykonávali obřady v kamenných chrámech, z nichž některé byly tak výstavné a monumentální jako ty nejkrásnější říšské hrady. Během válečných konfliktů se tyto kněží dovolávali pomoci svých bohů prostřednic-tvím magie. A ta magie skutečně fungovala.

Elfové nevěřili na existenci bohů lidí, a přece se moc kněžské magie ukázala hrubě reálná. Jak tedy mohli dál věřit, že lidští bohové nejsou, když na vlastní oči viděli, jak se zjevili při bitvě u Mount Deismaaru? Učenci z různých sidhelienských dvorů se proto sešli na shromáždění v Aelvin-nwodu, aby se s tímto závažným problémem vypořádali. Výsledkem jejich rokování byla nová teze, která byla vyjádřena v prohlášení, že všechny druhy víry jsou platné pro ty, kteří v ně opravdově věří. Lidští bohové byli tedy skuteční pro lidi a zjevili se silou jejich víry.

To také znamenalo, že ani víra Sidheliénů není o nic méně reálná, což demon-strovala účinnost magie založené na síle ohně a vody, země i vzduchu. Tak jako víra Sidheliénů vytvořila realitu jejich nauk a moudrosti, které byli lidé schopni vnímat, tak víra lidí dala tvar jejich bohům, které elfové mohli vidět. A nad tím vším vládl Cyklus stvoření, který neměl počátku ani konce.

Síly přírody vedly ke stvoření elfů, protože jich bylo potřeba v přirozeném běhu věcí, a určitý druh dozoru, praktikovaný Sidheliény, zabezpečoval, že příroda se bude nerušeně vyvíjet tak, jak bylo určeno. A zrovna tak lidé -v souladu se svými tradicemi - byli stvoření bohy, které uctívali, protože tyto bohové potřebovali své uctívače k tomu, aby pokračovali ve své existenci. A když staří bohové zemřeli u Deismaaru, vznikli bohové noví, aby zaujali jejich místo.

Haelyn, anuirský hrdina, byl božskou esencí Anduirasovou přeměněn na boha války; druid Erik zaujal

místo Reynira, rjuvenského boha lesů; Avani z kmene Ba-sarjů byla povýšena na novou bohyni slunce, a tak to probíhalo i dál, u všech lid-ských kmenů. Hrdinové z bitvy se stali božstvy buďto smrti, nebo transformací, jak nyní věřili lidé. A jejich noví bohové nebyli o nic méně reální než ti starí. Realita dala vznik víře a víra dala formu realitě. Toto byla tedy nová tradice Sidhelienů.

Ale i když se už v dětském věku s touto tradicí seznámil, shledal Gannd brzy, že zde zůstaly některé nezodpovězené otázky. A tyto otázky ho trápily. V klidných nočních chvílích, jako byla tato, když seděl sám u svého ohně a obklopoval ho mlčí-cí les, Často zjistil, že jeho myšlenky se vracejí k těmto znepokojujícím otázkám. Jestliže realita dala vznik víře a víra se mohla stát realitou, co potom bylo první? A jak velké víry bylo potřeba k tomu, aby ovlivnila realitu? A kdyby člověk přestal věřit v to, co bylo reálné, mohla by pak realita, v níž by ztratil víru, přestat existovat?

„To nejsou věci, kterými by se měl zabývat bojovník,“ řekl mu pohrdavě jeho učitel ve výcviku Ruslahn. „Bojovník by se měl spíše snažit, aby co nejlépe ovládl svůj meč a jistotu svých šípů. Jestli chceš meditovat nad nezodpověditelnými otázkami, které vzdorují vši snaze po vysvětlení, pak odejdi a staň se mystikem, ale nepromarňuj zde zbytečně čas.“

Gannd byl tehdy ještě velmi mladý a nevěděl, kdo je to mystik. Zeptal se na to proto svého strýce. Gylvain při této otázce zvedl obočí, ale neváhal s odpovědí.

„Mystik,“ řekl, „je ten, kdo zasvětil svůj život rozjímání a pátrání po významu věcí, což lidé nazývají filozofií. Mezi lidmi jsou mystiky svého druhu věštcí, právě tak jako i jejich kněží a učenci. Lidský bojovník se jen zřídka dostane na mystickou dráhu, ale někdy se to stává. Mezi Sidhelieny jsou praví mystikové vzácní a většinou mají sklon žít o samotě. Otázky, kterými se zabývají, natolik zaměstnávají jejich mysl, že nemají čas na nic jiného, a to je vede k tomu, že se vzdalují od ostatní společnosti a shledávají ji obtížnou a zatěžující. Odcházejí, aby žili sami někde hluboko v lesích, a zde vedou poklidný a skromný život, hledající pravdu v rozjímání. Někteří jsou velice moudří a v jejich osamocení vyhledávají, zatímco jiní se ze zklamání a frustrace stanou cyniky. Mnozí jsou také více méně blázniví. A proč to chceš vědět?“

Váhavě a s trochou nejistoty, když uvažoval o vysvětlení, jehož se mu právě do-stalo, pravil tedy Gannd svému strýci o otázkách, na něž se ptal Ruslahna, a o odpovědi, kterou mu dal jeho učitel.

„Ano,“ řekl Gylvain a ušklíbl se, „to je Ruslahnovi podobné. Je to jeden z nejvá-ženějších a nejrespektovanějších bojovníků, ale k duševní práci má malou trpěli-vost.“

„Znamená to snad, že jsem si vybral špatnou cestu?“ zeptal se Gannd. „Měl jsem snad být mystikem a ne bojovníkem?“

„Vybral sis dýku, že ano?“ odpověděl Gylvain.

„Ano,“ odpověděl Gannd, „ale kdybych si byl zvolil šíp, znamenalo by to, že se stanu strážcem, a při volbě svítku adeptem. Nebylo zde žádné volby pro mystika.“

„Přesně tak,“ řekl jeho strýc.

Gannd sraštil čelo. „Ale... tomu nerozumím.“

„To proto, že mystikové si nemohou nic zvolit,“ pravil Gylvain s úsměvem. „Oni si nezvolí ani šíp, ani dýku, ani svitek. To se stává, jak víme, tehdy, když je dítěti určeno stát se mystikem. Když se totiž nemůže rozhodnout.“ Uviděl zmatený výraz na Ganndově tváři a zasmál se. „Tím se netrap. Zvolil sis správně. Jenom se tak zdá, že je ti určeno stát se bojovníkem s mystickými sklony ve svém srdci. Bezpochyby je to proto, že jsi zčásti člověk. Lidé mohou být složité bytosti. Trápí je mnoho nejis-tot. Tvůj otec byl bojovník, ale také měl v sobě cosi z mystika. Tak jako ty, i on často pochyboval o správnosti svého určení, i když byl k tomu přímo zrozen. Lidé bývají často takoví.“

„Proč?“ zeptal se Gannd.

Gylvain se zasmál. „No proto, protože jsou to pouze lidé.“

A bylo to právě tehdy, kdy si Gannd uvědomil, že bude muset jednou opustit Tu-arhievel a vydat se ven mezi lidi, aby se dověděl víc o té části sebe sama, která se lišila od ostatních Sidhelienů, a aby prozkoumal určení, ke kterému byl zrozen on, dříve než je přijme.

„Nuže, otče, má matka mi dala život,“ řekl Gannd hledě do ohně, „ale ty... tys mi dal pochyby a otázky. Doufám, že mi pomůžeš najít nějakou odpověď.“

„Tvůj otec možná není ten pravý, koho by ses měl zeptat,“ pronesl tichý hlas za ním v temnotě.

Gannd vyskočil na nohy a vytasil meč. „Kdo je tu?“ vykřikl.

Elfové mohli vidět i za svitu hvězd tak, jak toho lidé nikdy nebyli schopni, a mohli také slyšet zvuky příliš jemné, pro lidské uši. Tento cizinec se však přiblížil tak potichu, že Gannd nepostřehl ani ten nejjemnější zvuk a na chvíli nemohl ani nikoho rozeznat. Ale potom jeho ostrý zrak objevil postavu sotva zřetelnější než stín, stojící u stromu, postavu oblečenou v tmavém plášti s kápí a v ruce držící hůl.

„Kdo jsi?“ zeptal se.

Postava pokročila vpřed do světla ohně a odhrnula dozadu svou kápí. Gannd viděl, že je to mladá žena, s výraznými rysy a s dlouhými zlatými vlasy. „Říkají mi Čarodějka,“ odpověděla.

„Ty jsi člověk,“ řekl Gannd.

Pozvedla obočí. „Jsi si tím tak jistý?“

Gannd si odkašlal. „Na adepta vypadáš mladá.“

„Mohu být mnohem starší, než vypadám.“

„Nemáš žádné jméno?“

„Čarodějka stačí.“

„Je mnoho čarodějek.“

„Ale jenom jedna jako já.“ Pohlédla na jeho meč. „Jestli ho chceš použít, Sidhe-liene, tak to udělej, jestli ne, tak ho odlož.“

„Tak budeš mít výhodu,“ odpověděl Gannd.

„Jaká výhoda by to měla být?“

„Tvá kouzelná hůl,“ řekl Gannd. „Nehleď i k tvým dalším schopnostem adepta, pakliže jím určitě jsi.“

„Ty víš něco o magii?“

„Můj strýc je kouzelník. Gylvain Aurealis.“

„Je velmi dobře znám věhlas tvého strýce i jeho reputace,“ řekla žena. „Nu dob-rá. Odložím zatím stranou svou hůl, a to na znamení mé úcty k tvému příbuznému.“ Vrhla pohled na svou dlouhou a sukovitou hůl. „Stůj, Kalami-to!“

Když uvolnila hůl a postoupila blíž k němu, zůstala hůl stát zpřímá. Gannd sklo-nil svůj meč.

„To je pěkný meč,“ řekla žena, když ho zasunoval zpět do pochvy. „Je vykováný z nejjemnější elfské oceli. Pravý meč pro bojovníka.“

„To je dar od mé matky,“ řekl Gannd.

„Má nějaké jméno?“

„Nazývá se Bloodthirst, Krvežíznivý.“

„Ovšem. Sylvannin meč. Měla jsem to vědět.“

„Ty znáš mou matku?“

„Vím o ní, ale nikdy jsme se nesetkaly. Jak se jmenuješ ty, Sidheliene?“

„Říkají mi Gannd.“

„Jsi zčásti člověk, jak vidím. Kdo je tvůj otec?“

„Lord Aedan Dosiere, zemřelý nejvyšší komoří Anuirské říše,“ odpověděl Gannd hrdě. Pak, po chvilkovém váhání, připojil: „Ale nikdy jsem ho nepoznal a ve skuteč-nosti nemám právo na jeho jméno.“

„Tak tedy. Pak jsi dítě lásky.“

„Jiní by užili méně shovívavého slova, Čarodějko,“ odpověděl Gannd suše.

Zasmála se. „Opravdu, to by asi udělali. Mohu se na chvíli ohrát u tvého ohně?“

„Jsi vítána, má paní.“

„Tvá matka té naučila způsobům. Tak to je dobře. To ti vždy spolehlivě poslou-ží.“ Schoulila se u ohně a Gannd pozoroval, jak se světlo plamenů odráží na její tváři. Byla opravdu krásná, ale potom si uvědomil, že to může být jenom účinek jejího kouzla. A podle toho, co věděl o kouzlech, mohla být i stará babizna. U adept-tů se nedalo dost dobře usuzovat podle jejich vzhledu.

„Vino?“ zeptal se. „Děkuji ti.“ Přijala z jeho rukou kožený míšek na víno a vymačkala si do úst pramínek.

„Kam máš namířeno?“ zeptala se. „Něco hledám,“ odpověděl. „Kam půjdu, to ještě nevím.“

„A co je to, co hledáš?“

„Odpovědi,“ řekl. „A neptej se, na jaké otázky. Ještě si ani nejsem jistý, jaké ty otázky jsou.“

„Takové otázky, které jsi kladl svému otci?“

„Můj otec je mrtev," řekl Gannd. „Jak jsem už předtím řekl, nikdy jsem ho nepo-znal. Já jenom... občas s ním mluvím," dodal neobratně. „K jeho duchu, chceš-li. Shledávám, že mě to někdy utěšuje."

„Na tom není nic divného. Divné by bylo, kdyby ti odpověděl."

„Ty se mi posmíváš?"

„To ne," odpověděla s úsměvem a zavrtěla hlavou. -, „Někdy, když člověk dost naléhavě touží slyšet určitý hlas, může se stát, že ho vskutku uslyší. Nebo věří, že ho slyší. A jestli tvá víra je dostatečně silná, může se stát realitou. Někteří tomu říkají šílenství." Podívala se na něj dlouhým postranním pohledem a pozvedla obočí. „Jiní tomu říkají nová tradice."

„Ted' se posmíváš naší víře," řekl Gannd.

„Opravdu? Je velmi tenká hranice mezi bláznem a mystikem. A není ji možno ani jasně postřehnout. Ale pomáhá to, aby si člověk uvědomil, že existuje."

„Něco podobného by mohl říct mystik," řekl Gannd a nemohl odolat smíchu.

„V nás všech je trochu mystika," řekla Čarodějka. „Jenom někteří věnují větší pozornost tomu, co jim říká."

„A co říká ten mystický hlas tobě?" zeptal se Gannd.

„Že máš před sebou zajímavou cestu," odpověděla. „Bude svízelná a bude se kroutit a zatáčet více než několikrát a nabídne ti mnoho voleb, z nichž některé budou obtížnější než jiné."

„A najdu ty odpovědi, které hledám?"

„No, to záleží na otázkách, které položíš," řekla. „A na tom, co budeš ochoten nabídnout výměnou za tyto odpovědi. Jak moc to chceš vědět?"

„Proč?"

„V tomto světě jsou síly, které nás všechny řídí," odpověděla. „Je málo těch, kte-ří je vnímají; a ještě méně těch, kteří jim rozumějí. Ale je možné vnímat je. Chtěl bys to?"

„A jak?"

Napřáhla ruku. - „Pojď sem, Kalamito!" vyslovila. Hůl, která až dosud stála zpřímá jako mladý stromek asi tucet stop od nich, přilétla do její ruky. Podržela ji kolmo, špičí na zemi. „Vezmi mou hůl," řekla.

Gannd vztáhl ruku, ale těsně předtím, než se hole dotkl, ji zase váhavě odtáhl zpět.

„Pokračuj," řekla, hledíc upřeně na něho. Střetl se s jejím pohledem a chvíli mu čelil.

„Ne," řekl pak, odtahuje ruku úplně. „Myslím, že ne."

Zvědavě pozvedla hlavu. „Myslela jsem, že toužíš po odpovědích."

„To ano," řekl, „ale předtím, než s tebou uzavřu tento obchod, chci vědět, co za to budu muset dát."

Každá magie něco stojí."

Čarodějka se zasmála a odtáhla hůl zpět. „Tvůj strýc tě dobře vyučil. Pozdravuj ho ode mě, až ho příště uvidíš."

„To budu."

„Myslím, že budeš ve svém hledání úspěšný, Sidheliene. Přeji ti štěstí, abys na-šel to, co hledáš."

Gannd sklonil hlavu. „Děkuji, má paní."

Když se pak znovu rozhlédl, byla pryč, jako by se rozplynula ve větru.

Špičkami prstů se jemně dotkl svého amuletu. Dar času, pomyslel si. Odklad k přemýšlení. Tentokrát ještě nepotřeboval žádnou magii, aby si udělal takovou pře-stávku a sebral myšlenky. A právě tato přestávka, třeba jenom na okamžik, jak řekl jeho strýc, někdy může znamenat i změnu běhu světa. To byla lekce, které se zde naučil.

„Děkuji ti, strýčku," řekl Gannd tiše. A pak ulehl vedle svého ohně, aby se vy-spal.

Kapitola druhá

KATRINA SHLEDALA, ŽE JE NA NEJLEPŠÍ Cestě zamilovat si život na Sea-harrow. Masivní kamenný hrad byl po celé dlouhé generace sídlem mocného domu Boeruinů a vedle něho se zdál nepatrným i hrad s kamennými věžemi v Avanilu, který Katrina, dokud nespatřila Seaharrow, vždy pokládala za velice impresivní. Předkové nynějšího vévody vystavěli své sídlo vysoko na mohutném skalním útesu, který přehlížel Moře bouří a dominoval městu Seasedge i celé okolní krajině. Jeho poloha, stejně jako konstrukce stavby samotné, tvořily ze Seaharrow nedo-bytnou pevnost.

Východní zeď hradu se tyčila ve stejné úrovni s vysokou, příkrou skalní stěnou, která se zvedala nad mořem a znemožňovala přístup z této strany. Vnější, na jih obrácená strana byla vybudována těsně u okraje předhoří, zvedajícího se nad kamením posetým úzkým pásem pobřeží. Ostré a rozeklané skalní formace při úpatí útesu vylučovaly jakékoliv hromadné přiblížení větší skupiny útočníků. Muži by museli postupovat jednotlivě po zrádném terénu, po celou dobu vystaveni úderům vln rozbíjejících se o skalnaté pobřeží. Stejně tak i ze severní strany byli útočníci omezeni stejnými podmínkami. Jediný možný přístup k hradu byl od zápa-du, po větrem bičované cestě, vedoucí vzhůru až ke hřebenu gigantického skalního předhoří, ale oddíly, které by se tudy vydaly, by byly po celou dobu vystaveny střel-bě lučištníků a katapultů z cimbuří hradeb. - A dokonce i kdyby útočící vojsko bylo tak úspěšné, že by se mu podařilo dostat se až k hradu, muselo by čelit drtivé obra-ně, která byla vzhledem k předsunutému barbakánu Seaharrow v Cerilii naprosto unikátní.

Místo obvyklého hradního příkopu, který pro takto situovaný hrad se jevil jako dost nepraktický, byl zde padací most, který překlenoval strž, zarývající se do celist-vé skály do hloubky patnácti stop, a na jejímž dně, pevně osazený v maltě, trčely řady silných zašpičatělých kůlů z kmenů mladých borových stromků z okolních lesů. A zatím co by se útočící vojsko snažilo překonat takovou těžkou překážku, bylo by vystaveno dešti Šípů a bombardování z hradeb nad ním. Jestliže kdy byl nějaký hrad nezranitelný a nedobytný, pomyslela si Katrina, potom ten hrad byl Seaharrow.

Její oddání lordu Derwynovi nebylo zas až tak příliš nesnadné. Když se vrátili do ležení, jeho rytíři se rozešli do svých vlastních stanů s významnými a vědoucími pohledy a ona se odebrala s Derwynem k jeho přepychovému pavilonu. Dobře vědě-la, že ho zaujala, ale zároveň se i zdálo, že se má na pozoru, takže se nepokoušela ho k něčemu nutit nebo věci uspěchat. Mohla dobře rozumět jeho váhání, když pomys-lela na to, co asi poznal se svou zemřelou vévodkyní.

Princezna Laera z Anuiru, vévodkyně z Boeruinu, byla nejstarší sestrou císaře Michaela a vždy se šeptalo o její pochybné cti, když si Derwyna vzala. Nejdříve byla zasnoubena s Derwynovým otcem, arcivévodou Arwynem, ale Arwyn byl příliš chytrý, než aby si vzal za ženu takovou liti-ci. Místo toho dal přednost rebelii, která vznikla na základě jeho předstíraného nároku na regentství, a ji postoupil Derwyno-vi, čímž posílil jeho nárok na Železný trůn, který měl podle své krevní linie, ještě i sňatkem. Naneštěstí stál v cestě k jeho vzestupu Michael Roele.

Arwyn vyhlásil, že je mrtev, že ho zabili goblini, kteří ho unesli, když se však mladý císař vrátil z Tuarhievelu do Anuiru, prohlásil Arwyn, že je to podvodník, zapletený do elfského spiknutí, majícího za účel zničení impéria. Snad se vyskytli někteří, kdo mu to skutečně věřili, ale větší část nobility, která s ním vstoupila ve spojenectví, to udělala bezpochyby pouze na základě přesvědčení, že mladý císař, čili Vetřelec, jak ho hanlivě označil Arwyn, má malou šanci postavit se proti nej-přednějšímu říšskému válečnému náčelníkovi. Mýlili se.

Když Arwyn padl v bitvě Michaelovou rukou, císař velkomyslně prominul Derwynovi přestupek jeho otce a ustanovil jej nástupcem jeho titulu, čímž opět sjednotil válkou odtržené provincie. - Tak se lord Derwyn stal arcivévodou z Boeruinu a císařova sestra jeho manželkou a vévodkyní.

Jenomže Laera měla stejně tak černé srdce jako byla krásná. Něco z toho Derwyn již od začátku věděl, protože mu bylo známo, že zradila svého vlastního bratra a během rebelie špehovala proti němu ve prospěch Boeruinu. Ale i tak, přes svůj počáteční odpor a pevné rozhodnutí udržovat manželství jen podle jména, se Derwyn do Laery beznadějně zamiloval, což bylo potvrzením jejího umění svádět a podrobovat muže své vůli. Zůstal úplně nevědomý o tom, jak mu během jejich man-želství opakovaně nasazovala parohy s takovým počtem milenců, který se téměř blížil legii, a také ji nikdy nepodezíral, že je žačkou zlého Calladora, čaroděje, který nezaprodal své služby nikomu jinému než Gorgonovi, a pomocí jehož magie Laera způsobila, že císařovna přivedla na svět nestvůru. Ubohá mladá císařovna strašlivý porod nepřežila a ohavný potomek byl zabit. Císař, toužící po pomstě, vytáhl poté do války proti Gorgonovi, a to ho stálo život. Nakonec zabila zrádnou Laeru lady Ariel, manželka nejvyššího říšského komořího Aedana Dosiera, když se Laera pokusila zabít jejího manžela, a od té doby žil lord Derwyn s hanbou, kterou jeho žena uvalila na jeho dům.

Když císař zemřel, aniž by zanechal dědice trůnu, Derwynův nárok na něj vzros-tl. Pocházel ze stejné krevní linie jako Roelové, a kdyby byl stejný jako jeho otec, určitě by o svá práva bojoval. Ale Derwyn

nikdy nebyl tím mužem jako jeho otec. Arwyn byl bojovník, který se prosazoval při každé příležitosti, jak na kolbišti, tak i v bitvě, a naproti tomu až do nedávná jediný boj, který Derwyn viděl, byla rebelie, kde to byl jeho otec, který vedl vojsko. A Derwyn jako nádavkem k tomu, že odjakživa byl vnímán jako slabší než jeho otec, byl ještě poskvněn hanbou, kterou mu přines-la Laera, nejenom jako zrádná cizoložnice, ale také i jako ta nejproklínanější vra-žedkyně v anuirské historii.

Ani jediný vévoda či baron mu neposkytl podporu.

V letech, která následovala od oné tragédie, se Derwyn nikdy znovu neoženil a nebylo o něm ani známo, že by si držel nějakou konkubínu. A každou bdělou hodinu strávil upevňováním vlády nad svým panstvím a budováním svého vojska, máje v úmyslu zmocnit se silou toho, o čem věřil, že je to jeho právo i povinnost. Nebýt Laery, bylo by mu to s největší pravděpodobností také poskytnuto. Žádný div, přemítala Katrina, že byl nedůvěřivý k ženám.

Ale přece jenom, když příštího dne přišel vzkaz, že její otec svá zranění nepřežil a že se tak stala sirotkem a její matka vdovou, poskytlo to Katrině výbornou příleži-tost obrátit se k Derwynovi pro útěchu. A nebylo to předstírané. Její bolest byla opravdová a upřímná. Hluboce milovala svého otce - stejně tak jako své bratry - a její srdce bylo zlomeno. Avšak zároveň myslela nyní také na sebe a na svou matku. Neměly teď už nikoho, kdo by se o ně postaral. A lord Derwyn představoval mož-nou a pravděpodobnou kořist.

Sir Bors se vrátil se zprávou o smrti jejího otce, když příští den rušili tábor a při-pravovali se ke zpátečnímu pochodu do Seaharrow. Katrina očekávala to nejhorší a pokoušela se brát to statečně, ale zpráva ji krutě zasáhla. Podařilo se jí až na několik slz udržet si klid a vyrovnanost až do příští noci, kdy se zastavili, aby se utábořili. A potom se konečně zhroutila, neschopná se déle udržet, jak ji zcela zaplavily vlny zármutku.

Derwyn se k ní nepřiblížil od chvíle, kdy se připojila k jeho ležení, a choval se jako dokonale dvorný rytíř, avšak když uslyšel, jak zoufale vzlyká nemohl ignorovat její bolest. Přišel za ní pouze proto, aby ji uklidnil a utěšil, ale vše se pak vyvinulo svým určeným směrem, podněcováno nejen Katrininým zármutkem a potřebou útěchy a ochrany, ale také Derwynovou vlastní dlouho potlačovanou touhou. Pak, když vše skončilo a oni leželi jeden vedle druhého, začal se znovu projevo-vat Derwynův odstup. I při mdlém světle svící mohla Katrina vidět, že počáteční oheň vášně se zhroutil do žhavého popela viny a výčitek svědomí. Věděla, že jestli-že ona sama nepromluví a neusnadní mu jeho rozvažování, jakékoliv jeho pocity nebo sympatie k ní ochladnou s východem slunce.

„Co se mnou bude?" zeptala se tiše.

Monotónním tónem odpověděl: „To záleží na tom, co chcete vy, má paní."

Uposlechla svého instinktu a řekla: „Chci zůstat s vámi, můj pane."

Obrátil se k ní se zvědavým výrazem ve tváři.

„Dobrá, přinejmenším máte na to právo."

„A proč bych neměla? Co mohu ještě ztratit, když jsem už ztratila všechno? Má matka je vdovou a už překročila věk, kdy by ji většina mužů shledala ještě žádoucí. Oba moji bratři jsou mrtví a stejně tak i jeden urozený rytíř, který byl mým nápadní-kem. Želím jejich ztráty, ale mám i obavy z budoucnosti. Bez vás, můj pane, co mohu očekávat?"

„To vidím," odpověděl, a i když se nepohnul, cítila, že se stáhl zpět. „Nuže, co tedy navrhuje?"

„Podle práva, můj pane, jsem vaší válečnou zajatkyní a vy se mnou můžete nalo-žit, jak je vám libo," řekla. „Což jste už ve skutečnosti i udělal."

„Myslíte, že naše spojení vyvolalo závazek z mé strany?" zeptal se Derwyn s ostřím v hlase. „Pokud si vzpomínám, spolupracovala jste ochotně a s nadšením."

„Řekněte tomu spíš zoufalství než nadšení," pravila. „Cítila jsem se sama, za-rmoučená a plná obav, a toužila jsem po útěše, a tu jste mi poskytl. A také i vašeň, ujišť-ující o životě tváří v tvář tolika způsobům smrti. Svobodně připouštím, že jsem byla svolná. Jste vlídný a ohleduplný milenec, můj pane, a navzdory tomu, co si možná myslíte, nezneužíval jste své výhody. Co jsem dala, dala jsem vám s největší ochotou, protože jsem tomu chtěla a protože jsem to potřebovala. Jako vy. Byla to čestná výměna, takže mi nic nedlužíte."

„Vskutku, potom se tedy shodujeme," řekl stručně, ale ona přece jen zaznamena-la určité zjemnění v

jeho hlase. I když byl plně dospělý muž, byla v něm stále jakási plachost, jemnost, kterou obtížně potlačoval. Mohla jasně vidět, proč se pro Laeru nehodil.

Navlhčila si rty, zhluboka se nadechla a pokračovala dále. „Bylo to už dlouho, co jste neměl ženu.“ Strnul. „Slyšela jste klepy.“

„Nepotřebovala jsem je. Mluvil o tom váš vlastní hlad. Ale člověk zaslechne le-dacos. Nebudu předstírat, že jsem schopná rozlišit pravdu od lži ve všech těch his-torkách, co jsem slyšela, ale kdyby jenom polovina z toho byla pravda, pak mohu pochopit, proč jste se společnosti žen vyhýbal.“

„Staráte se o to, co nemáte, má paní. Jste na nebezpečné půdě.“

„A přece je to něco, co se musí překročit, máte-li se kdy oprostít od své minulos-ti.“

„Příliš mnoho vyvozujete z tak krátké důvěrnosti,“ odpověděl, vstávaje a obléka-je se. „Než vyslovíte určité jméno, varuji vás, že budete mluvit na vaše vlastní ne-bezpečí.“

Posadila se. „Neodcházejte, můj pane. Nebudu o tom mluvit. Nepřeji si působit vám bolest. Místo toho hledám, jak bych vám ulehčila.“

„Co tedy očekáváte? Chcete, abych si vás vzal za manželku? Dceru nepřítel, kterého jsem v boji zabil? Příkládáte příliš málo ceny památce vašeho otce a příliš mnoho vašemu půvabu.“

Potlačila svou zlost. To bylo to, co chtěl, uvědomila si. Umožnilo by mu to určité ospravedlnění. Místo toho řekla: „Budu ctít památku svého otce až do své smrti, ale musím také myslet na svou matku, která ještě žije. A také trochu na sebe. Cením si sama sebe, protože to je to nejcennější, co mám, prosím pouze, abyste mně poskytli příležitost, abych vám to dokázala. Nepředstírám vám, že vás miluji, ale věřím, že se naučím milovat muže, jako jste vy, tak, jako i vy snad jednou budete moci milovat mě.

Přijmu cokoliv, co mi můžete dát, a oplatím to svou věrností a oddaností. -Vezměte mne s sebou jako svou milenkou, jestli chcete, a přicházejte za mnou tak často anebo tak zřídka, jak se rozhodnete, a budu spokojená. Nebo mě vezměte s sebou na Seaharrow, kde si snad budu moci najít jiného nápadníka, aby mi nahradil toho, kterého jste zabil. Nebo mě přijměte do svých služeb jako děvče do kuchyně nebo něco jiného, abych si mohla na sebe vydělat a aby má matka nehladověla. Ale jestliže mě pošlete zpět, můj pane, potom vězte, že se nemám k čemu vracet. Jsem zcela odkázána na vaši vlídnost a milosrdenství.“

Jeho výraz změkkl, když hleděl dolů na ni. „Mluvíte neobvykle otevřeně a pocti-vě,“ řekl. „Na ženu.“

„Všechny ženy nejsou stejné,“ odpověděla.

„Snad ne,“ řekl a rychle odvrátil pohled. „Po jistých událostech v minulosti jsem se zapřísáhl k celibátu. Snad jste o tom slyšela.“

„Ve skutečnosti ne, můj pane,“ řekla otevřeně. „A nikdy jsem neměla v úmyslu svést vás k tomu, abyste svůj slib porušil.“

Pokrčil rameny. „Zvolil jsem si to já sám. Nejsem kluk, abych jednal jenom podle impulzu. Myslel jsem na to už od první chvíle, kdy jsem vás spatřil. Nebudu plakat nad rozlitém mlékem. Bylo to dobrovolné. A shledávám, že vaše upřímnost je stejně přitažlivá jako vaše krása. To jsou dvě cenné vlastnosti, které se často nevy-skytují společně. Zvláště ne u žen.“

„Někdo by mohl klidně říct, že obojí by bylo možno nalézt u nevěstek,“ odpově-děla.

Derwyn se uchechtl. „Možná,“ dodal. „Ale neuvažoval bych o tom, vzít si ne-věstku za svou milenkou.“

Odmlčel se a v jeho tváři se náhle objevilo cosi jako strach. „Ani když jsem si jednu z nich vzal za ženu.“

„Využívala vás daleko krutěji, než by si zasloužil kterýkoliv muž,“ řekla Katrina. „Dokonce i po své smrti pokračuje ve vašem mučení. Vyslovte její jméno, můj pane. Vyslovte její jméno a nechtě ji odejít.“

Osvobod'te se od ní.“

Polkl, pak se zhluboka nadechl a s těžkým povzdechem je ze sebe vypustil. „Laera,“ řekl tiše. A pak zavřel oči.

„Tak,“ řekla Katrina. „Teď jste to udělal.“

„Jednou jsem přísahal, že její jméno nikdy znovu nevyslovím,“ řekl.

„A když jste to tehdy udělal, zajistil jste jí, že navždy zůstane ve vašich myšlen-kách,“ řekla Katrina.

„To jsou už dva sliby, které jsem v jediné noci porušil,“ řekl. „Máte na mě špat-ný vliv.“

„Doufám, že časem bude lepší, můj pane.“

„Žádné sliby,“ řekl Derwyn. „Žádná ujišť-ování. Vezmu vás s sebou zpět na Sea-harrow jako svou

milenku. Prozatím. A nemusíte se bát, že budete pracovat v mé kuchyni. To by byl úplný nesmysl.

Pošlete pro svou matku a ubytujete ji na hradě. Ale upozorňuji vás, nebudete si dělat nároky na mne ani na můj čas. Jestliže vás toto uspořádání nebude uspokojovat, udělám vše, abych zajistil vaše budoucí zaopatření, ale kromě toho vám neslibuji nic."

„A já vás ani nebudu o nic víc žádat," řekla.

„Dobrá. Ať je to tedy tak."

„Vyspíme se na to, můj pane?"

Jen se pousmál a vrátil se do postele. A Katrina se také uvnitř tajně smála, když si pomyslela, že i když snad její otec a bratři byli v bitvě poraženi, ona svou válku jistě vyhraje.

Ted', když se blížili k hradu po větrné cestě, která vedla k jeho bráně, věděla již, jak to udělá. Derwyn dbal na to, aby Seaharrow byl dobře udržován a opevněn, a nešetřil energií k vybudování a výcviku svých oddílů, ale po celou tu dobu postrádal Seaharrow vlídnější dotek ženské ruky. Bude postupovat pozvolna, nejdříve vyčká příležitosti, potom snad udělá pár návrhů, týkajících se zařízení hradu a jeho udržování, a pak se nabídne, že Derwyna osvobodí od těchto záležitostí tím, že je vezme na sebe. A již dlouho předtím udělá vše pro to, aby se stala nepostradatelnou.

Bude si také pěstovat nějaká přátelství mezi služebnictvem a zjistí tolik, kolik bude moci, o předchozí vévodkyni, aby mohla Derwynovi předvést, že v žádném ohledu není jako Laera. Věděla, že po ní touží, a kde je touha, může vzniknout i láska. Zcela určitě ji bude žít.

Pomyslela znovu na podivnou ženu, se kterou se setkala na bojišti. Kdo byla? Čarodějnice? Vědma? Duch? Nebo snad bohyně? Od chvíle, kdy Katrina sevřela ve své ruce ženinu hůl, všechno se změnilo. Něco ji naplnilo, něco, co bylo v souladu se silami, ovládajícími svět. - Ano, to bylo ono. Najít moc a pak se napojit na její tok.

Již s tím začala. Pouze den předtím byla sirotkem bez vyhlídek. Nyní se ale stala arcivévodovou milenkou. Nebylo tak úplně nepředstavitelné, že by se snad mohla stát i vévodkyní. Protože její otec nepocházel z jedné z krevních linií Anuiru, byl pouhým rytířským vazalem vévody z Avanilu, patřila k obecnému lidu. Snad zaují-mala nejnižší příčku na žebříčku aristokracie, nicméně však byla nízkého původu. A kdyby došlo k tomu, že by se Derwyn rozhodl se s ní oženit, a kdyby se mu podařilo uplatnit svůj nárok na Železný trůn, bylo by dokonce možné, že by se stala příští císařovnou Anuiru.

Nebudu s tím raději počítat, řekla si. Nebylo to nic, co snad kdy mohla očekávat. Měla zůstat doma se svou matkou a bdít u postele umírajícího otce. A přece nějaký divoký popud ji vyhnal ven na bojiště v marné naději, že by snad mohla najít své bratry. Nenašla je nikdy. Když uviděla, jak ve skutečnosti vypadá výsledek boje, už je ani najít nechtěla. Snad to tak mělo být. Místo toho našla něco jiného, něco úplně odlišného.

Nebo snad, pomyslela si, když si znovu vyvolala v paměti tu podivnou a tajupl-nou ženu, ji to našlo samo. Bylo to snad její předurčení, její osud.

Následujícího odpoledne Gannd odešel z Aelvinnwodu a vkročil na území Mho-riedu. Nebylo zde sice obvyklé označení hranice, ale země Mhoriedu začínala tam, kde lesy Aelvinnwodu prořídly a ustoupily vysočině. Předtím ještě nikdy nebyl tak daleko od domova, ale protože věděl, že jednou pocestuje do lidských zemí, strávil mnoho hodin studováním map impéria a učil se je z paměti nádavkem ke všemu, co se mohl dovědět od svých elfských přátel, zvláště od těch, kteří jednali s kupci o způsobech lidí.

Věděl, že Mhoried je jednou z nejsevernějších provincií v té části říše, která je známa jako Vnitrozemí a která také zahrnuje provincie Avani, Alami, Ghieste a Elinii. Byl to region, pokrývající území východně od Seamistských hor a jižně od horského pásma Kamenné koruny, na západ od provincie Coerany a elfského krá-lovství Sielwode a na sever od hrozivého Spiderfellu.

Ze všech těchto zemí byl Mhoried nejmenší, ale též nejneklidnější. Elfové ze Sielwodu nepodnikali žádné výpravy do lidských zemí a netrpěli také, aby kdokoli vstoupil na jejich území, jenže Mhoried byl zranitelný v případě invaze z goblinské-ho království Markazoru, které leželo na jeho severozápadních hranicích. A také každý útok ze vzdálenějšího severu, vedený Gorgonem, by zcela určitě přišel stejnou cestou, i když od císařova posledního tažení proti tomuto nejobávanějšímu awn-sheghovi Gorgon se svými vojsky žádný výpad ze svých držav nepodnikl.

Nicméně lidé z Mhoriedu si svou choulostivou situaci dobře uvědomovali. Říka-lo se, že Mhoriedská

vysočina je domovem nejhouževnatějších a nejtvrdších lidí z Anuiru. Horalé byli většinou zálesáci, lovci, trapeři a rybáři stejně tak jako svobodní usedlíci, kteří chovali ovce a pěstovali zemědělské plodiny. Byli organizováni v klanech, přestože tyto klany spíše než pokrevní příbuzenství svazovala loajalita k rodům, pro něž se vyslovily, a hlavní náčelníci těchto klanů zase věnovali svou věrnost Mhorovi, který spravoval provincii ze své lesní pevnosti v Bevalduoru, což v jazyce Anuiru znamenalo Štítový přístav. Kdysi mnoho lidských kmenů hovořilo několika jazyky, ale již od doby, kdy se vytvořila říše a první Roele usedl na Želez-ný trůn, všichni mluvili anuirsky. V mnoha z těchto lidských provincií však stále přetrvávaly pozůstatky jejich staré kmenové řeči ve jménech, písních a lidových příslovích. To bylo vše, co Gannd o Mhoriedu věděl. Kromě jedné další věci.

Horalé neměli příliš rádi elfy.

Zastavil se na kolmém útesu, přehlížeje odtud širokou rozlohu zvlněné pahorka-tiny, jež se svažovala dolů k travnaté lučině bohatě poseté skalnatými výchozy. Dole pod ním tekla dolů z kopců řeka směrem na východ, tvoříc četné zákruty na louce, jak sledovala vlnitý směr, kterým si razila cestu dolů do nížiny daleko na jihu a mimo dohled za horami. Ganndovi, který vyrostl v hustých a bujných lesích Aelvin-nwodu, připadala tato krajina poněkud smutná, nehostinná a opuštěná. Ale přece v ní byla zároveň i silná a prostá krása. Nebyl zvyklý na takový široký výhled, který měl nyní před sebou. Vítr svištěcí dolů z hor rozčesával vysokou travu a vytvářel v ní vlny, připomínající rozsáhlé zelené moře. „Nuže, otče, co teď?“ řekl a posunul si nahoru na zádech svůj vak. „Přivedl jsi mě až sem. Jakou cestu bys mi teď vybral?“

Od severu sklouzl do údolí náhlý silnější závan větru. „Je to jih,“ řekl Gannd.

Byl už na půl cestě dolů ze svahu, kráčeje dlouhými a lehkými kroky, když jeho zašpičatělé elfské uši zaznamenaly křik a dusot cválajících kopyt koní, přicházející ze severu. Za chvíli poté se objevil osamělý jezdec, jenž přijel přes výšinu po jeho levici. Jeho kůň pádlil o zlomvaz dolů po svahu k louce. Viděl, jak jezdec švihá koně otěžemi, pobízející ho tak k ještě větší rychlosti. Dokonce i na tu dálku mohl Gannd rozpoznat, že slabiny zvířete jsou pokryty pěnou. Kdyby jezdec udržoval toto vražedné tempo ještě o něco déle, zvíře by se určitě vyčerpalo ze všech svých sil a zhroutilo by se.

Jezdec urazil polovinu vzdálenosti dolů ze svahu, směřuje napříč přes Ganndovu trasu, když se na výšině objevil důvod jeho spěchu. Pronásledovalo ho se zavilou urputností asi tucet jezdců, hulákajících a šlehaících své koně, a soudě podle luků, kterými někteří z nich divoce při jízdě mávali, byly jejich úmysly rozhodně nepřátelské.

Když dospěli na vrchol výšiny, jeden z pronásledovatelů vystřelil na osamělého jezdce šíp, avšak na tu vzdálenost a ještě z koňského hřbetu měl malou naději, že zasáhne svůj cíl. Byl to divoký výstřel, spoléhající na náhodu, a samozřejmě šíp letěl daleko od cíle. Ale svědčilo to o tom, jak jsou pronásledovatelé dychtiví sestřelit svou kořist. Podle zpěněných slabin jejich koní trvala honička už nějakou dobu. A šance byly zcela určitě na straně pronásledovatelů. - Tucet proti jednomu. Gannd neměl ani ponětí, proč vlastně honí toho jediného jezdce, ale tyto okolnosti se stěží mohly pokládat za fér. Jak se díval, uviděl Gannd, že kůň osamělého jezdce klopýtl na dolní části svahu, zhroutil se k zemi a skutálel se dolů s pronikavým zakvilením, svědčícím o tom, že zvíře bylo vážně zraněno. Jezdec byl svržen k zemi. Přistál sice tvrdě, ale okamžitě se odkutálel až k úpatí svahu a zde vyskočil na nohy, i když trochu nepevně, a vy-tasil svůj meč. Pohlédl na svého zraněného koně, který se svíjel na zemi, a jednou jedinou mocnou ranou zbavil ubohé zvíře utrpení. Potom se obrátil, aby čelil svým rychle se blížícím pronásledovatelům.

Gannd se rozběhl, lehce se pohybuje ve vysoké trávě a směřuje dlouhými kroky dolů, přičemž jeho rychlosti napomáhal také klesající svah. Byl odtud přinejmenším pár stovek yardů daleko, avšak elfové dokážou běžet o mnoho rychleji než lidé, a to i v obtížném terénu, takže Gannd překonal tuto vzdálenost stejně tak rychle jako jezdci, blížící se ke své kořisti.

Byl to veliký muž, přes šest stop vysoký a mohutně stavěný - se širokou hrudí a silnými, svalnatými pažemi. Měl světlé vlasy, které mu těsně přiléhaly k lebce, a neměl žádnou zbroj, jenom hnědé kožené kalhoty, vysoké boty, tmavě šedou tuniku opásanou pásem a černý vlněný plášť. Zkoušeli najet na něho seshora, ale mohutný muž uskočil stranou před útokem prvního jezdce, mávl mečem obouruč a útočníka zasáhl. Muž se s výkřikem zřítíl ze sedla a zůstal bez hnutí ležet na zemi. Jeden z lučištníků vystřelil šíp a

ten se zabodl vysokému muži do levého ramene právě pod jeho klíční kostí a těsně nad srdcem.

Ale ani to ho nezpomalilo. Uhýbal se a kličkoval, aby se vyhnul sekajícím čepelím a dorážejícím koním, odrážejícím obouručně drženým mečem úder, jimiž se snažili ho zranit nebo srazit. Další z útočníků padl, když ho čepel vysokého muže zasáhla do srdce, ale stále byl v početní nevýhodě deseti na jednoho, a k tomu ještě opěšalého proti jezdcům, a boj se zdál schylovat k nezbytnému závěru.

Potom někdo vykřikl nějaký povel, jezdci ucouvli a vysokého muže obklíčili. Gannd si uvědomil, co se chystá. Zastavil se a rychle napjal svůj světlý elfský luk. Klidným, dlouholetou praxí zažitým pohybem vyndal šípku z toulce a připravil ji k výstřelu, právě když několik jezdců pozvedlo své luky.

Ale velký muž nehodlal čekat, až bude zastřelen. Vytrhl z opasku dýku a hodil ji se smrtící přesností po jednom z lučištníků. Zasáhla ho do hrudi a on se zhroutil dozadu, a i když vystřelil, jeho šíp letěl vysoko a minul. Současně zasáhl Ganndův šíp dalšího lučištníka do čela, přímo mezi oči. Svalil se k zemi, právě když jeden z dalších střelců vypustil šíp, který zahvízdl těsně kolem ucha velkého muže. Ten uskočil stranou s rychlostí, udivující u muže jeho rozměrů, jenže jezdci si tentokrát už uvědomili, že útok přišel z neočekávané strany. Vůdce zpozoroval Gannda a mávl mečem směrem k půlelfovi, přičemž vykřikl nějaký rozkaz. Tři jezdci se odtrhli od skupiny a rozjeli se k němu.

Mezitím velký muž nelenil. Využil plně výhody, plynoucí mu z tohoto momentálního vyrušení, vytáhl druhou dýku a mrštil ji po dalším útočnickovi se stejně smrtící účinkem jako poprvé a vzápětí zaútočil i na zbývající jezdce. Vyskočil na jednoho koně, vyrazil jezdce ze sedla a hned se se svým mečem obořil na ty ostatní.

Když se tři jezdci přirtili ke Ganndovi na vzdálenost dvaceti nebo třiceti yardů, napjal luk a vystřelil další šíp. Jeden jezdec vykřikl a zřítel se ze sedla, zasažen přímo do srdce. Zatímco zbývající dva jezdci se k němu rychle přibližovali, Gannd, aniž se pohnul z místa, klidně založil šíp do zářezu luku. Nyní už nebyli dále než deset či patnáct yardů a přijížděli rychle. Zvedl luk, rychle zamířil a vystřelil. Šíp zasáhl svůj cíl a druhý jezdec spadl z koně; Gannd pak odhodil luk a uskočil stranou, když se plným tryskem přihnul přímo na něho poslední jezdec. Letící kopyta ho minula o pouhé palce, když se vrhl k zemi, převrátil se a zase vyskočil na nohy. Jakmile jezdec otočil koně a hnál se znovu na něho, sáhl po meči.

Gannd nemohl ztratit ani chvíli na to, aby se podíval, jak se daří velkému muži se zbývajícími protivníky.

Když se k němu blížil poslední jezdec, tvář zkřivenou do masky zuřivosti a vzteku a meč vysoko nad hlavou, Gannd vytasil Bloodthirst ze své obnošené kožené pochvy. Čepel z elfské oceli, kterou kdysi nosila jeho matka na císařských taženích, mu připadala jako přirozené prodloužení jeho paže. Uhnul stranou před útočnickovým koněm, lehce odrazil jeho ránu a odvrátil ji stranou.

Se vzteklým výkřikem horal znovu obrátil koně a řítel se na něho zpátky. Tento krát Gannd vyčkal až do posledního okamžiku a pak se rychle vrhl koni do cesty, hrábl po otěžích hned u udidla a škulbl jimi dolů a stranou. Zvíře ztratilo rovnováhu, otřásl se a nezadržitelně šlo k zemi, zatímco jeho překvapený jezdec vyletěl ze sedla. Gannd uslyšel jen ostré prasknutí, když muž dopadl k zemi, a potom se už nepohnul, protože si pádem zlomil vaz. Kůň se těžce zvedl na nohy a se supěním se otřásl, ale nezraněn. Gannd rychle sebral svůj luk, chopil se otěží a vyšvihl se do sedla.

Velký muž, nyní už na koni, stále dotíral na své protivníky, i když jich už teď bylo podstatně méně. Jeden ležel na zemi, buď mrtvý, nebo v bezvědomí, ten, koho vysoký muž připravil o koně. Další klečel, svíraje si zraněnou paži. Bojoval už jen jejich vůdce. Byl to velký, šedivý horal, který vypadal, že se ve své zuřivosti a šermířském umění svému protivníkovi zcela vyrovná.

Gannd, sedě obkročmo v sedle, se zastavil nedaleko od nich a pozoroval je, jak bojují. Velký muž byl pozoruhodně rychlý vzhledem ke své velikosti, ale bojoval spíše silou než technikou. Starší muž očividně nebyl tak silný, i když to nebyl žádný slaboch, ale zdál se obratnější. Ani on nebyl podle Ganndových měřítek nějak zvlášť dobrý šermíř, ale oba byli vyrovnanými soupeři. První, kdo se unaví nebo udělá chybu, bude ztracen. - A po chvíli udělal chybu starší muž. Špatně odhadl svůj úder, nebo spíš rána byla odchýlena ze svého směru pohybem koně, a místo aby zasáhla hrud' velkého muže, jak byla zamýšlena, čepel svůj cíl těsně minula. Velký muž vzápětí pustil otěže a uchopil staršího muže za zápěstí, potom kopl jeho koně do slabin a vytáhl svého protivníka přímo ze sedla. Na okamžik tak starší muž visel ve vzduchu, kroutě se zběsile, aby se osvobodil, ale vysoký muž ho uhodil do hlavy jílcem svého meče a nechal ho v bezvědomí padnout k zemi.

Obrátil koně, uviděl Gannda a pozdravil ho zvednutím čepele. Gannd souhlasně pokývl.

„To ti přijde zatraceně draho, Reesi, ať jsi proklet!" vykřikl zraněný muž, který klečel nedaleko. „Klan tě uvidí, jak se budeš mrtvý houpát ve vzduchu jako potrava havranům!"

„Ještě dříve si pochutnáji na vás," odpověděl velký muž. Přijel ke zraněnému a sesedl.

„Tak jenom pojď, ty zrádný parchante!" křičel zraněný muž a snažil se vstát. „Skončeme to!" zakrvavenou rukou sáhl po dýce ve svém opasku.

Reese mu ji lehce vykroutil z ruky a udeřil ho do čelisti. Muž se zhroutil. „Nechci bojovat s mužem, který už má dost," řekl Reese. Potom zastrčil meč do pochvy a poklekl nad bezvědomým mužem.

„Co to děláš?" zeptal se Gannd.

„Obvážu mu zranění, než vykrvácí k smrti," řekl Reese a utrl z tuniky bezvědomého muže pruh látky.

„Ale on tě chtěl zabít," řekl zmateně Gannd.

„To ano, ale nepodařilo se mu to, že?" odpověděl Reese, zatímco obvazoval hlu-bokou sečnou ránu na mužově paži. „Nemám mu to za zlé."

Pohlédl na Gannda. „Dlužím ti díky, Sidheliene. A svůj život. Ale musím se přiznat, že jsem zvědavý. Proč ses rozhodl do toho vmísit?"

Gannd pokrčil rameny. „Podmínky nebyly fér."

„A ty, který tak dbáš na to, aby vše bylo fér, bys mě nechal zabít toho muže, i když nebyl schopen boje?"

„Právě tohle jsem od člověka očekával," odvětil Gannd. A pak, uvědomiv si, že neúmyslně vyslovil urážku, rychle dodal: „Aspoň podle toho, co jsem slyšel."

Velký muž na něj znovu vzhlédl a zašklebil se. „A šíp v zádech, to je zase to, co já bych očekával od elfa. Aspoň podle toho, co jsem slyšel."

„Od půlelfa," řekl Gannd.

Velký muž se na něho podíval lépe. „Ano, teď už vidím, podle tvých vlasů a obličeje. Kdo z tvých rodičů byl člověk?"

„Můj otec. Ale já jsem ho nikdy nepoznal."

„No, ani já jsem nepoznal toho svého," odpověděl Reese. Skončil s obvazováním mužovy rány a vstal.

„Bude žít, myslím, jestli se rána nezanítí, ale už nebude moci tou rukou ovládat meč."

„Proč tě vlastně honili?" zeptal se Gannd. „Spáchal jsi nějaký zločin?"

„Podle nich zřejmě ano," řekl Reese. „Obvinili mne, že jsem připravil o čest nej-starší dceru hlavního kmenového náčelníka. Ve skutečnosti se jí vzdala nanejvýš ochotně, ale její otec to tak asi neviděl."

Ukázal na muže, kterého stáhl z koně a omráčil. - „To je on, tamhle ten vztekly starý válečný janek. To je Donal McMurtrie, hlavní náčelník klanu McMurtrie a Mhorovo vlastní pravé varle, podle oddanosti a věrnosti prokázané v bitvách. Proklatě, skoro mě dostal, ten starý sup. A taky by se mu to určitě podařilo, nebýt tvého laskavého zákroku." - Přistoupil ke Ganndovi a napřáhl k němu otevřenou dlaň.

„Duncan Reese, k tvým službám."

„Gannd Aurealis."

„Kdysi byl sidhelienský kouzelník toho jména," pravil Reese.

„Stále ještě je," řekl Gannd. „Gylvain. Můj strýc. Ty ho znáš?"

Reesovy oči se malinko rozšířily. „Já ne. Ale slyšel jsem o něm. Snažím se mít s kouzly co nejmíň společného. To nemyslím jako urážku tvého strýce, promiň. Je to spíš tak, že magie mě znervózňuje."

„Rozumím," řekl Gannd.

Reeseho pozornost byla na chvíli odvrácena stenem, který se ozval zezadu. „Aha," řekl. „Uražený pán se probouzí."

Přešel k místu, kde ležel McMurtrie, který pomalu přicházel k sobě, sklonil se, zvedl meč starého muže a odhodil ho tak daleko, jak mohl, do vysoké trávy. Pak šťouchl nohou do McMurtrieho a převrátil ho.

„Už ses probíral, McMurtrie?"

Náčelník vzhlédl vzhůru k němu se vztekem planoucím očima. „Udělal bys lip, kdybys mě zabil, Reese, protože když to neuděláš, budu tě honit, i kdyby to mělo trvat zbytek mých dní."

„Což ti nemusí trvat ani tak dlouho, při tvém věku," odpověděl Reese.

„Budou tu jiní," řekl náčelník, zíraje se vzteklou grimasou nahoru na něho.

„Zneužil jsi mou dceru, ty smilný prasáku. Nemyslí si, že ti to zapomenu!"

„Podívej se," odpověděl Reese a hrot jeho meče se ani na okamžik neodchýlil od hrdla starého muže.

„Maeve dobře věděla, co dělá. Nebyl jsem její první, dokonce ani ne její druhý či třetí, to tě mohu ujistit."

„Cože, ty hnusný, prolhaný podvodníku - "

Reese jemně přitlačil na hrot meče a starší muž zmlkl. „Věř si, co, k sakru, chceš," dodal. „Ale za takových okolností si nemyslím, že mohu i dále zůstat v tvých službách."

„Dělej si srandu, jak je ti libo," odpověděl McMurtrie, „ale jsi mrtvý muž, Dun-cane Reesi. Zabij mě, a moji synové mě pomstí. A jestliže budu žít, budu tě pronásledovat sám. Jsi pro každý klan v Mhoriedu oceňován znamením smrti."

„Pak si myslím, že udělám nejlíp, když z Mhoriedu odejdu," řekl Reese. „Už mě na každý způsob tahle ponurá země unavuje. Ale ty mi stále dlužíš můj plat za poslední měsíc. Nepředpokládám, že máš svůj měsíc s sebou?"

Hrotem meče zajel za náčelníkův opasek, hledaje jej. Starý muž čepel vztekle odstrčil.

„Zab mě a skonči to!" řekl McMurtrie. „Ale už déle nestrpím další urážky od tvých odporných žoldnéřských práce!"

„Tyto pracky byly dost dobré, aby ti sloužily, když jsi potřeboval muže, aby vy-pomohli tvým hlídkám na hranicích proti goblinům," řekl Reese. „A můžu dodat, že byly také dost dobré k tomu, aby posloužily tvé dceři."

McMurtrie vyprskl vztekem a pokusil se vstát, ale Reese ho zase zatlačil nohou zpět.

„No, myslím, že se spokojím s koněm pro sebe a zde pro mého přítele," řekl Reese. „A s jakýmkoliv množstvím mincí, kteří tito tví oddaní bojovníci doufám mají u sebe," dodal, pohlédnuv na mrtvé muže.

„Nemyslím si, že by to ještě potřebovali. Ach, mimochodem, mladý Cullen tamhle přišel k dost ošklivému šrámu. Měl bys ho vzít co nejrychleji, jak můžeš, k nějakému léčiteli, jinak budeš mít o jednoho syna míň, aby pomstil Maevinu dost pochybnou čest."

Reese se naklonil, vytáhl z opasku starého muže dýku a zastrčil si ji za svůj, po-tom se obrátil a odešel od něho. McMurtrie hleděl na Reeseho s velkým hnusem, když viděl, že žoldněř odešel odlehčit mrtvolám od jejich měšců i zbraní.

„Olupování mrtvých je právě to, co se dá od muže jako ty čekat!" řekl McMurtrie vstávaje. Rozhlédl se kolem sebe a zahlédl luk ležící na zemi. O několik yardů dále leželo tělo jednoho z lučištníků s toulcem ještě stále přehozeným přes záda. Gannd viděl, jak se starý muž přiblížil ke zbraním a jak bleskově popadl luk a sáhl po toulci. Proto napjal vlastní luk a nasadil šíp, zamířiv s ním nedbale na horala. McMurtrieho zklamání bylo zřejmé z jeho vzteku. Jeho oči blýskaly. „Ani na te-be nezapomenu, ty bastarde!"

Vyslovil to slovo jako urážku. Zcela tak, jak to Sylvanna předvíдалa. Na chvíli pocítil Gannd silné pokušení zastřelit ho, ale potom tuto touhu potlačil. Reese se vrátil s několika meči a dýkami, které zabalil do pláště sebraného z jedné mrtvoly, a balík upevnil dozadu k sedlu. Mělce, které objevil u mrtvých mužů, zastrčil do sedlové brašny.

„No, není to sice celá částka, kterou ztratím jako můj měsíční plat," řekl, „ale je to lepší než nic."

„Snad by sis měl vzít i tenhle luk," pravil Gannd, ukazuje na zbraň ležící vedle McMurtrieho, „nebo můžeš i skončit se šípem v zádech."

„Hm, dobrý nápad," odpověděl Reese, pohlédnuv na luk. Sebral ho, svlékl toulec z mrtvého muže, ležícího vedle něho a vyšvihl se do sedla. McMurtrie stál bezmocný, zíraje na ně se zaťatými zuby. „Dobrá, to by, myslím, stačilo," řekl Reese.

„Nezapomněl jsi na něco?" zeptal se Gannd.

Reese sraštil obočí. „Co?"

„Šíp v tvém rameni."

„Ach, to," řekl Reese, pohlédnuv na zakrvavenou násadu, jako by šijí všiml po-prvé. „Lepší je nechat to prozatím tam, kde je. Mohla by to být jediná věc, co drží krevní cévy pohromadě."

„Doufám, že se ti to zanítí a otráví ti to tu tvou zatracenou krev!" vykřikl McMurtrie.

„Podívej se raději na svého syna, McMurtrie," řekl Reese. „Já budu žít tobě na-vzteky." Pohlédl na

Gannda. „Kam máš namířeno?“

„Na jih," řekl Gannd.

„To mi právě vyhovuje," řekl Reese.

A pak oba odjeli, zanechavše zde hlavního kmenového náčelníka hrozícího jim pěstí a vykřikujícího za nimi nadávky.

Kapitola třetí

KATRINĚ NA HRADĚ DALI VLASTNÍ Komatu, podle měřítek Seaharrow si-ce malou a sotva nějak obzvlášť přepychovou, nicméně to byl značný vzestup vzhůru na rozdíl od toho, čemu byla přivyklá doma. Otcovo malé léno, které mu udělil z milosti Kierem z Avanu, byla pouze prostá, venkovská držba, malá, třípatrová okrouhlá věž z hrubě tesaného kamene, omítnutého maltou a s opevněním tvaru čtverce, jež ohraňovalo dvorek z tvrdě ušlapaného bláta. Vždy, když zapršelo, rozbahnil se jako prasečí kalíšť. Toto panské obydlí stálo jako stráž nad hrstkou roztroušených políček; v nejbližším okolí pod nimi se kupily malé chatrče s doško-vými střechami a o jedné místnosti s podlahou z bláta. Zde žily rodiny rohlíků na jedné hromadě, trávíce své dny dřinou na polích, pěstující zemědělské plodiny, chovající ovce, kuřata, prasata nebo hovězí dobytek a předávající většinu své těžce vydřené produkce svému pánu a veliteli. Ten obratem zasílal značnou část z toho svému vlastnímu lordu a lennímu pánu, vévodovi z Avanilu.

Katrina si vybavila, jak ještě jako dítě věřila, že její otec musí být mocný a vý-znamný muž, dokud ji nevzali poprvé do Daultonu, hlavního města Avanilu, kde uviděla vévodův hrad a město, nad nímž vládl. Bylo to drsné probuzení. Až do té doby viděla ve svém otci jakýsi idol, ale toho dne, kdy si poprvé uvědomila, kde je jeho místo v celkovém uspořádání věcí, připadalo jí, že se jaksi zmenšil. Cítila se tím krutě zklamaná.

Seasedge nebylo sice tak velké město jako Daulton, ani ne tak hustě osídlené, nicméně však mělo důležité místo v historii říše. Dokonce už od dob prvního Roela to bylo letní sídlo anuirského císařského dvora a tím i hlavní město říše v tomto období. Po větší část roku, zvláště potom v zimě, bylo bičováno krutými bouřemi, které přicházely z moře, ale v létě bylo klima mírnější a natolik příjemné, že každým rokem přijížděl na Seaharrow císař i se svým dvorem. Počet obyvatelstva vždy značně vzrostl nejenom příchodem císařova početného doprovodu, ale i přísunem ostatních šlechticů a jejich rodin i přívrženců ze všech koutů říše. Krčmy a hospody se naplnily k prasknutí, rolníci z celého okolí dopravovali své produkty na městské trhy, aby nasýtili takový počet lidí, zruční řemeslníci zde vztyčili své stany a boudy, aby prodávali své zboží, v každé hospodě mezi sebou soupeřili bardové o pozornost davu a na pobřežní pláni pod hradem se pořádaly různé turnaje.

Nyní se vše změnilo. Na Železném trůnu neseděl žádný císař, a tak neexistoval ani žádný Letní dvůr.

Seasedge bylo klidné a krotké, jeho obyvatelstvo zachmuřené a rezignované. V letech následujících po císařově smrti prosperita města upadla. Derwyn stále vybíral daně na údržbu hradu a na armádu, zvláště nyní, protože téměř ztrojnásobil počet vojáků, ale bez každoročního zisku ze všech obchodů, který mu přinášel Letní dvůr, ekonomika města trpěla. A každý rok to pokračovalo k horšímu. Derwyn již musel něco udělat, aby se to změnilo. Nemohl si dovolit déle čekat. Proto napadl Avani. Potřeboval válčit, udeřit na sousední provincie a dobýt je, jinak by se jeho hospodářská situace zhroutila.

V letech po císařově smrti lord nejvyšší komoří Aedan Dosiere vykonával funkci regenta a dělal všechno pro to, aby se říše nerozpadla. Avšak jak mu přibývalo věku, velikost tohoto úkolu ho zatěžovala čím dál více. Nebyl sice nedostatek žadatelů o trůn, ale i když všichni měli silnou podporu ve svých domovských provinciích, ne-dosáhl nikdo z nich potřebné většiny přívrženců v říšském měřítku. Lord Dosiere měl nezáviděníhodný úkol; uznat jednoho z nich a tím tak z těch ostatních udělat rebely. Ani on si nemohl činit na trůn nárok, protože vzhledem ke své krevní linii se nemohl chlubit žádným takovým právem. Mohl ale být regentem, a dělal co mohl, aby udržel v rovnováze boje o moc mezi aristokracií, mezitím co opětovně svolával sněm ve snaze najít takového kandidáta na trůn, jehož by všechna šlechta podpořila. Avšak žádný takový muž nebyl nalezen. Nebylo totiž snadné zaujmout místo po Roelech, i když se zdálo, že o to usiluje kdekdo.

Jak čas ubíhal a jeden sněm po druhém končil neúspěchem v řešení říšských problémů, mnoho šlechticů začalo pocítovat nevoli k nejvyššímu komořímu a obvi-ňovat ho, že chce nastolit na trůn sám sebe, a

proto intrikuje, aby si udržel moc. V okrajových provinciích došlo k menším rebeliím, jak různí šlechtici usilovali o zís-kání pozice v nejistém a nestálém politickém klimatu. Nakonec Aedan Dosiere ze-mřel a už zde nebyl nikdo, kdo by cokoliv udržel pohromadě.

Současný nejvyšší komoří, Aedanův syn Davan Dosiere, postrádal otcovo di-plomatické umění a nedokázal si vydobýt takový respekt jako on, který si jej získal na bitevním poli během císařových tažení. Byl regentem pouze podle jména a jeho post byl nejistý - byl sotva víc než nějaký správce koruny. Mimo hlavní provincii Anuire neměl žádnou autoritu a říkalo se, že ani v hlavním městě samotném to není o mnoho lepší. Říše ztratila své srdce a rozpadávala se. Schylovalo se k válce, k občanské válce tak dlouhé a tak kruté, že ve srovnání s ní byla nedávná bitva mezi Boeruinem a Avaniem sotva víc než bezvýznamnou potyčkou, přes všechnu smrt, kterou způsobila.

Tvořily a upevňovaly se aliance. Armády byly posilovány energickým nábojem a cvičeny a shromažďovány pro nadcházející konflikt. Nedalo se říct, kde nebo kdy to vše skončí, ale už to začalo. Bouřlivá mračna se stahovala nad říší a stále bylo nejisté, jak v této situaci budou reagovat nelidské rasy nebo awnsheghové. Ale jedna věc jistá byla - Katrina bude v centru toho všeho, ať to už s sebou přinese úpadek či vzestup moci.

Její postavení se zřetelně zlepšilo. I když měla pouze malou komnatku ve vý-chodním křídle hradu, směrem dolů po chodbě od Derwynových pokojů, byla přece jenom dvakrát tak velká než její malá ložnička v otcově domě. Její široká čtyřmístná postel byla ta největší a nejpohodlnější, v jaké kdy spala. Dostala úplně novou gar-derobu, lepší než cokoliv, co nosila předtím, a také měla nyní i šperky, vhodné pro vévodovu milenkou.

Nestala se částí Derwynova denního života, alespoň ještě ne, ale víc ani neoče-kávala. Byla zde přece pouze proto, aby mu poskytovala zábavu a rozptýlení, když se rozhodl využít její společnosti. To všechno se brzy ustálilo do jistého stereotypu.

Přicházel za ní několik nocí v týdnu, ne vždy v těch stejných, ale obvykle vždy, když skončil porady se svými rádci a veliteli, a každý už jinak odešel spát. Tyto schůze často trvaly dlouho do noci. Někdy už usnula a probudilo ji jeho klepání na dveře. Nikdy jí předem neřekl, kdy ji hodlá navštívit, ani jí nikdy neposlal vzkaz, že nepřijde. Jeho chování v tomto ohledu bylo stálým nevysloveným odkazem na jejich předchozí dohodu. Byla zde sice pro jeho potěšení, avšak pouze pro tu dobu, pokud zůstane přitažlivá. Rozuměla tomu. Potřeboval pocít, že on je pánem. Byl to jeho způsob, jak prosazovat svou autoritu. Ale jenom muž, který si je svou autoritou nejistý, potřebuje prosazovat ji tak často.

Brzy se naučila odhadnout jeho náladu a rozpoložení a poznat z toho, jak se cho-val, když k ní přišel, jaký průběh schůze měla. Když přišel rozzlobený, chtěl se okamžitě milovat, násilně a bez přede-hry. Šlo to rychle, a pak ležel vyčerpaný vedle ní a chvíli beze slova civěl na strop, až konečně vstal a vrátil se do svých komnat. Jestliže byl zklamaný, měl potřebu mluvit, aby dal průchod svým pocitům před tím, než dal průchod vášni. Když měl totiž z něčeho strach, potřeboval být utěšován a uspokojován, i když neměl rád, aby v takových chvílích mluvila. Připadalo jí to, že má pocit, že kdyby jí dovolil utěšovat ho slovy, přiznal by se tak ke své slabosti. A protože Derwyn byl vždycky ve stínu svého silného a pánovitého otce, byl rozhod-nut jednat vždy a všude jako silný muž a nedat na sobě ani znát nějakou slabost či zranitelnost. Katrina překvapeně shledávala, že je snadné odkrýt jeho myšlenkové postupy. Byl mocný šlechtic, jeden z nejmocnějších v říši, ale přece jen ve svém srdci žil stále v otcově stínu. Právě tak jako Aerin, jeho syn, žil ve stínu jeho.

Katrina si ještě nebyla až tak úplně jistá, jak se vyznat v mladém baronovi z Boeruinu. Jeho otec si přivedl domů konkubínu, která byla mladší než jeho syn. Neočekávala, že ji Aerin přivítá s otevřenou náručí, a on to také neudělal. Když mu byla představena, Aerin ji pozdravil se zdvořilou, ale odtážitou lhostejností. Neznala jeho přesné stáří, ale vypadal na muže kolem třicítky. Byl tmavý s ostrými rysy a musel být podobný své matce, poněvadž rozhodně nijak nepřipomínal Derwyna. Když si Katrina dala dohromady všechno, co kdy slyšela o princezně Laeře, byla by ráda věděla, zda je Aerin skutečně Derwynův syn. Soudě podle naprostého nedo-statku podobnosti mezi nimi, vůbec by se nedivila, kdyby stejná myšlenka napadala i samotného Derwyna.

Vztahy mezi otcem a synem byly formální a jaksi odtážené. Jestliže Derwyn své-ho syna miloval, zajisté to nijak nedával najevo, a Aerin se naproti tomu choval ke svému otci jako vazal vůči svému lennímu pánu.

Nebylo zde ani té sebemenší známky nějakého tepla mezi nimi. Když se Aerin díval na svého otce, byl jeho výraz neutrální, avšak zdálo se, že v jeho očích, podobajících se matčiným, planou ohýnky zášti. A přímo tady ležel klíč k jejich vztahu, uvědomila si Katrina. Pokaždé, když se Derwyn na svého syna podíval, nemohl si pomoci a viděl Laeru. A proto ho nemohl milovat. Stručně řečeno, přes všechnu svou moc, Derwyn byl právě takový muž s chybami a vadami jako každý druhý.

Ale i když Derwyn snad plně neuspokojil všechny Katrininy sny a fantazie, byl alespoň dobrým pánem a nezneužíval ji příliš. Dostávala krásné šaty a dobré jídlo a měla i přátele, aby jí dělali společnost. Byla jí dokonce přidělena také dvorní dáma, což bylo privilegium a luxus, který předtím nikdy nepoznala, a obě se brzy sblížily. Lady Angharad byla přibližně stejného věku jako Katrina, dcera vikomta Amanta, jednoho z armádních velitelů lorda Derwyna. Byla nevyčerpatelným zdrojem informací o společenských poměrech a zdrojem místních klepů. Zdálo se, že ví o všem, co se kde děje, a s Angharadinou pomocí se Katrina učila, kterým z žen a paní vévodské družiny lze důvěřovat a které jsou zlomyslné a falešné, na které sluhy je možno se spolehnout a kteří jsou známí tím, že za pár mincí vynášejí a prozrazují tajnosti svých pánů, kteří z vévodových mužů jsou schopní a poctiví a kteří pouze obmyslní a ambiciózní oportunisté. Katrina si myslela, že by Angharad měla schopnosti být obratným ministrem. Měla přirozené nadání k získávání a hodnocení informací a také k hodnocení lidí, umění, které, jak se zdálo, Derwyn postrádal. V Angharad nalezla Katrina nejenom přítelkyni, ale i velmi užitečného spojence.

Ten jediný temný mrak nad Katrininým novým životem představovala její matka. Krátce poté, co se ve své komnatě na Seaharrow zařídila, Katrina pro ni poslala, aby přišla za ní. K jejímu zděšení to však matka odmítla. Nejenom že odmítla, ale poslala zpátky dopis plný nenávisti, ve kterém obviňovala dceru ze zrady a z toho, že se stala děvkou muže, který zabil jejího otce a bratry. Raději by zemřela hladem, psala, než aby přišla na Seaharrow a sdílela dceřinu hanbu.

Katrinu dopis rozzuřil. Jak jen mohla být matka tak pošetilá, že tomu neporozuměla? Vždyť nemyslela pouze na sebe, ale také na ni. Byl to její blahobyť, o něž měla obavy tak jako o svůj vlastní. A co s tím co měla dělat zrada? Její otec i bratři byli mrtvi. Zabil je Derwyn. Snad ne sám osobně, ale i kdyby ano, nebylo by jenom spravedlivé, aby nyní převzal péči o její matku a také o ni? Pokud se týkalo zrady vůči Avani, nabídl se snad Kier z Avanu, že se jich ujme a zaopatří je? Měla by zavrhnout takové praktické důvody ve prospěch bezúčelného idealismu?

Katrinina matka napsala, že se sama o sebe postará a že nechce mít se svou dcerou už nic společného. Našla si práci jako švadlena. Švadlena! No dobrá, pomyslela si Katrina, chce-li její matka žít jako obyčejná venkovanka, ať se tak stane. Ale ona nedovolí, aby si zkazila život pouze proto, že její otec a bratři měli to neštěstí, že bojovali na straně, která prohrála. Neměla vůbec v úmyslu udělat stejnou chybu.

Když nastala noc, byli Gannd a Reese blízko u východních hranic Alámie. Zařadili se, aby rozbili tábor na břehu řeky Stonebyrnu a v úkrytu vrbov, kde Gannd vytáhl šíp z Reesova ramene a pak jeho zranění vymyl a obvázal. Odstranění šípu bylo nutno provést pečlivě a tedy pomalu, ale žoldněř při tom vůbec nehlesl. Jenom sebou slabě škubl a zasténal, když Gannd vytáhl šíp. Pak si nachytali nějaké ryby a nad malým ohničkem si je opekli. Noc byla chladná, klidná a naplněná mírem. Po jejich počátečním dramatickém setkání proběhl zbytek cesty toho dne bez událostí. Nepotkali nikoho, když jeli pomalým a pohodlným krokem, sledující tok potůčku, který směřoval dolů do nížiny a tam se vléval do Stonebyrnu.

Když tak jeli bok po boku a občas sesedli a kráčeli pěšky, aby ulehčili koním, bavili se spolu a tak se poznávali navzájem. Ve skutečnosti převážnou část řeči obstarával Reese. Velký muž byl hovorný a dobrosrdečný a také i nestrojený a družný. Gannd shledal, že je velice sympatický. Nikdy předtím se nesetkal s žádným žoldnéřem, i když slýchal o těchto vojácích štěstěny od své matky, která s nimi sloužila v císařových taženích. Její názor na ně nebyl příliš lichotivý.

„Jsou vojáci, kteří bojují pro určitou věc,“ řekla mu, „a pak jsou i takoví, co bojují za peníze. A jestliže jediným motivem vojáka jsou peníze, potom jeho srdce není v boji nikdy věrné. Aby bylo jasné, jsou zde i takoví, pro které je profese ve zbrani otázkou jejich cti a jsou na to pyšní jako ten nejlepší řemeslník, ale takoví muži jsou mezi žoldnéři vzácní. Žoldnéři čili volné bratrstvo, jak se často mezi sebou nazývají - ironický název, když uvážíme, že si za své služby nechají draze zaplatit - s velkou pravděpodobností

nejdou ochotní položit život pro nějakou ideu, poněvadž nevěří v žádnou. Budou bojovat za kohokoliv, kdo jim nabídne nejvíc. Jejich věrnost a loajalita se téměř vždy řídí obsahem jejich měšců. V současné době si žádná armáda nemůže dovolit existovat bez alespoň nějakého mála žoldnéřů, ale mnoho velitelů je považuje za nutné zlo a zřídka mají příliš důvěry a respektu. Není to profese, která by lákala tu lepší sortu lidí, a zpravidla se zde jedná o spodi-nu."

Byl to popis, který se příliš nehodil na Duncana Reeseho, přestože ten se nijak netajil s tím faktem, že bojuje jenom za peníze. Měl jakési rošťácké kouzlo, veselý úsměv a moc nakažlivý smích. A i když si zvolil život vojáka, nevychloubal se svými hrdinskými výboji. Místo toho historky, které vyprávěl, zatímco jeli pomalu vedle sebe, se netýkaly ani tak příliš jeho výkonů v bitvách, ale spíše to byly zábavné příhody, jichž se zúčastnil nebo byl jejich svědkem. Gannd si všiml, že se v nich často vyskytovaly ženy. Reese se nestyděl vyprávět i o situacích, kde se neuvedl přímo jako hrdina, podobně jako v incidentu, vedoucímu k jejich seznámení.

„No, tak ti řeknu, věděl jsem, že ta kost mi přinese problémy, už od první chvíle, co jsem se na ni podíval," řekl tónem jízlivé rezignace, když si natáhl nohy a opřel se zády o kmen staré vrby. „Víš, měla takový ten vědoucí pohled."

„Vědoucí pohled?" zeptal se Gannd, usedaje k ohni.

„Jo, poznal bys to taky, kdybys ji viděl, kámo," pravil Reese. „To je, když žen-ská na tebe kouká, jako kdyby tě vlastnila a jako kdyby mohla vidět přímo skrz tebe. Je to jako když se kočka dívá na kanárka, ještě než ho popadne a nenechá z něho nic než rozprášené peří. Je to pohled, který ti věnuje žena, když ví, že se ti zdá hezká a žádoucí, a je to pohled, který ti dá vědět, že přesně ví, na co myslíš, a že by to snad mohla mít na mysli také ona. I když to samozřejmě neznamená, že tě nechce přimět proskočit přes obruč jako cvičeného psa, jen aby sis získal její přízeň."

„A náčelníkova dcera měla takový pohled?" zeptal se Gannd.

„Ó ano, to měla, samozřejmě. A také věděla, že já přesně vím, co ten pohled znamená. A já jsem si řekl, právě tam a tehdy, dej si pozor, Duncane. Tahleta, to je potíž přímo k zakopnutí. Takový typ ženské jsem už předtím viděl tak asi třikrát."

„Takže když jsi byl svou předchozí zkušeností už předem varován, proč ses pak pokusil se stát... spojit se s ní?" zeptal se Gannd.

Reese se zachechtal. „Chlapče, už jsi někdy viděl něco, co jsi strašně chtěl, a při-tom jsi věděl, že to nemůžeš mít? To tě jenom donutí chtít to čím dál víc. Moc dobře jsem věděl, že si hraju s ohněm a že mě ten oheň může spálit, ale vidíš, to jenom přidalo ostří k tomu dobrodružství. Říkal jsem, že jsem zkušený, ale podívej, neřekl jsem nikdy, že jsem příliš chytrý."

Gannd se jenom usmál a neřekl nic.

„Ale já tady mluvím k těm tvým špičatým uším, jak je den dlouhý, a ty jsi o sobě neřekl skoro nic," řekl Reese, vytahuje ze své brašny dýmku a nacípává ji šiji. „Co bys rád věděl?" zeptal se Gannd. „No, tak třeba jaké máš plány, a to kvůli jednomu. Elfové neopouštějí příliš často své území, aby se toulali po lidských zemích. Pokud se mě týče, já bych se nemusel starat, jak velké máš uši, ale víš, jsou tady i takoví, co by ti je mohli zkusit přistříh-nout."

„Tak mi to také řekli," odpověděl Gannd. „Mohli by zjistit, že lehčí je něco takového chtít než provést."

„Snad," řekl Reese, „ale proč přivolávat potíže? Nebo tě to už omrzelo v Tuarhi-evelu?"

„Ne, Tuarhievel bude vždycky můj domov," řekl Gannd, „ale je zde ještě také druhá část mého života, mé dědictví, o kterém nevím skoro nic. A to je to, co chci poznat za každou cenu."

„Lidská část, že?" řekl Reese a čistil si přitom svou dýmku.

„Ano. Je to především část z toho, z koho jsem."

„Takže ty jsi odešel, abys zjistil pravdu o svém otci, kterého jsi nikdy nepoznal?"

Reese potřásl hlavou. „Jestliže ti tvá matka o něm nikdy nic neřekla, pak k tomu jistě musela mít dobrý důvod."

„Oh, ale ona mi řekla, kdo to byl," řekl Gannd. „A i více. Ale on už před něja-kým časem zemřel. Říkal jsem, že jsem ho nikdy nepoznal, ne že jsem nikdy neznal jeho jméno. Mým otcem byl lord Aedan Dosiere."

Duncan zvedl obočí. „Myslíš tím zemřelého císařova nejvyššího komořího?" zeptal se překvapeně. „Právě toho. Znal jsi ho?" „Slyšel jsem o něm," řekl Reese. „Je zde jenom málo, co se neví. Byl to velice

vážený muž. Strávil poslední léta svého života tím, že se pokoušel udržet říši po-hromadě. Jsou zde takoví, kterým se to nelíbilo, protože stál v cestě jejich ambicím, ale po císaři Michaelovi nebyl žádný jiný muž, který by měl víc respektu. A ty říkáš, že to byl tvůj otec? Jsi si tím jistý? Nemůže zde být žádná pochybnost?"

„Žádná," řekl Gannd a zavrtěl hlavou.

„No dobrá, tak ať visím," řekl Reese. „Tak to jsi tedy plnokrevný!"

„Podle toho, co se říká, snad," řekl Gannd a pokrčil rameny, „ale protože se moji

rodiče nikdy nevzali, nemohu si dělat žádné nároky na krevní linii Dosierů." „To jsem ale nemyslel, chlapče," odpověděl Reese. „Já jsem mluvil o tvých krevních schopnostech." Gannd zkrabatil čelo. „Mé krevní schopnosti?" „Chceš mi snad říct, že jsi nikdy nepoznal tvé krevní schopnosti?" Gannd zavrtěl hlavou. „Samozřejmě jsem slyšel o krevních schopnostech," řekl,

„ale já jsem Sidhelien." „Jsi zčásti člověk," odpověděl Reese. „A kromě toho existují i plnokrevní Sidhelieni." „Opravdu?" řekl Gannd překvapeně. „Zcela jistě. Každý elf, který pochází z těch, co bojovali u Deismaaru, může být

plnokrevný." „Jsi si tím jistý?" pronesl Gannd zmaten. „Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel. A byl jsem vychován podle tradic."

„Možná ty tvé elfské tradice dělají chybu, že se o tom nezmiňují," odpověděl Reese. „Když se ale nad tím zamyslíš, těžko tě to překvapí. Sidhelieni nevěří na staré bohy. Nebo každopádně nikdy je neuctívali. Znáš tu historii o smrti starých bohů v bitvě u Mount Deismaaru?"

„Samozřejmě že ano," řekl Gannd. „To je součást nové tradice. Božská podstata, uvolněná smrtí starých bohů, vytvořila nové bohy z jejich lidských hrdinů a obdařila krevními schopnostmi všechny, jichž se dotkla."

„Včetně elfů, kteří bojovali u Deismaaru," řekl Reese. „Je divné, že to nevíš. Co říká ta vaše nová tradice o bozích? Tedy o lidských bozích?"

„Že vyšli ze stejného Cyklu Stvoření, které zrodilo také Sidhelieny," odpověděl Gannd.

Reese zabručel: „Dobrá, to jistě umožňuje jak elfskou pravdu, tak i pravdu pro lidskou víru. A nechává to prostor ke značné svobodě interpretace. Když je to tak, nebudu s tebou diskutovat o otázkách víry, protože si myslím, že každý má právo na vlastní cestu a právo uctívat to, co si zvolí. Ale co ta vaše nová tradice říká o elfech, kteří byli napojeni dědičnou krevní schopností získanou od starých bohů lidí?"

Gannd pokrčil rameny. „Nic."

Reese zamumlal: „Hm, divné. Ale zase snad ani ne tak příliš. Je to v souladu s našimi různými názory na svět."

„Co tím myslíš?" zeptal se popletený Gannd.

„No, když lidé mluví o krevních liniích, netýká se to pouze záležitosti původu je-jich předků, rozumíš. Mezi lidmi to je termín užívaný k tomu, aby poukázal na ty, co pocházejí z plnokrevných od Mount Deismaaru. Já například se takovým dědictvím chlubit nemohu, i když nějaký čas, když jsem byl ještě kluk, jsem si v srdci hýčkal naději, že snad můj neznámý otec pocházel od jednoho z hrdinů od Mount Deismaa-ru. Těšil jsem se na den, kdy se projeví mé krevní schopnosti. No, a to se nikdy nestalo, což mi dalo odpověď."

Ať už můj otec byl kdokoliv, nebyl z plnokrevných, jinak by se u mé projevy nějaké krevní schopnosti, když jsem dospěl."

„Potom by tomu tak mělo být i u mě, že ano?" zeptal se Gannd.

„Možná že ne," řekl Reese. „U elfů se to může projevovat jinak, alespoň podle všeho, co vím. A pak, samozřejmě, naše životní rozpětí je krátké, ve srovnání s vašim. Člověk tvého věku může být zcela dospělý muž, ale pro elfa jsi ty ještě stále chlapec. Snad se tvé schopnosti ještě neprojevily. Každopádně ale Dosierové patří k plnokrevným Anuiru. Jestliže tvými žilami proudí jejich krev, pak je

pravděpodobné, že jsi zdědil i něco z jejich krevních sil."

„Kdyby to byla pravda - proč by mi o tom nikdo neřekl?" zeptal se Gannd.

Reese pokrčil rameny. „Já můžu jenom hádat jako ty. Krevní schopnosti či síly jsou mezi plnokrevnými lidmi v říši zdrojem velké hrdosti a pýchy. Myslím si, že i elfové mají svou hrdost. A i když budu riskovat, že otevřu staré rány, my lidé jsme vyhnali ty vaše z jejich země s pomocí kněžské magie, vyvolané od bohů prostřednictvím kněží, kteří lidské armády doprovázeli. Byla to jediná zbraň, která nám umožnila převahu, poněvadž to bylo něco, čemu elfové vlastně nerozuměli, protože se s tím nikdy předtím nesetkali. Můžu se pouze domýšlet, jak se asi museli cítit ti elfové, co bojovali u Deismaaru, a kteří se připojili k boji na straně Temného pána, aby mohli bojovat proti svým starým nepřátelům, lidem, když pak shledali, že byli zrazeni a tak donuceni přejít na stranu lidí, aby si zajistili své vlastní přežití. A po-tom, jako by toho ponížení nebylo ještě dost, tak bohové, které tak dlouho odmítali, nejenom že se tělesně zjeví před jejich očima, když se sami vmísili do boje, ale ještě po své smrti do nich vlili síly zrozené z božské podstaty. Co můžeš říct o bohu, kterého jsi nikdy neuctíval ani v něj nevěřil a který nejenže se změnil v reálnou by-tost, ale jehož smrt tě také posílí, takže jsi více, než jsi byl předtím?"

„Proto naši mudrcové vytvořili onu novou tradici," řekl Gannd, „aby vysvětlili, co se stalo a aby tomu dali smysl. Nová tradice však neříká nic o nějakých plno-krevných elfech."

„A přece je jich více než jenom pár," řekl Reese. „A také musí být, protože bylo mnoho elfu, co bojovali u Deismaaru."

„Ty opravdu věříš, že existují elfové s krevními schopnostmi?" zeptal se Gannd.

„Já sám jsem se setkal alespoň s dvěma takovými, co si můžu vzpomenout," řekl Reese. „Už je tomu nějaký čas, avšak není pochyb, že byli plnokrevní." Zamračil se a na okamžik zapřemýšlel. „Když však teď na to myslím, tak oni se nikdy nezmínili

o tom, že jsou plnokrevní. Vůbec nikdy o tom nemluvili. Kdybych sám neviděl, jak užili své schopnosti, vůbec bych nepoznal, že nějakou mají."

„Za jakých okolností se to stalo?" zeptal se Gannd.

„V boji, v obou případech," odpověděl Reese.

„Opravdu? Zdáš se mi příliš mladý, než abys bojoval za císařových tažení."

„Hm... ne. To bylo ještě dávno přede mnou."

„Tak kdy jsi tedy bojoval s elfy?" ptal se Gannd.

„No... totiž, já jsem s elfy nebojoval," odpověděl Reese ztěžka. Odkáslal si., Já... hm, jsem bojoval proti nim."

„Aha," řekl Gannd. „Chápu."

„Nebyli to tvoji lidé," řekl Reese rychle. „To znamená, nebyli to Sidhelieni z Tu-arhievelu. Byli ze Sielwodu. Mohu říct, že byli docela v právu. Vědomě jsme vnikli na jejich území."

„My?" zeptal se Gannd.

„Muži z McMurtrieova klanu," vysvětlil Reese. „To je ten jemný starý gentle-man, kterého jsme nechali tam v údolí. Rozmlouval jsem jim, aby vstupovali do Sielwodu, ale oni byli celí říční, aby se vyhnuli pronásledování od členů klanu Dunrawie."

„A proč vás pronásledovali?"

„Protože jsme jim ukradli nějaký dobytek."

Gannd zvedl obočí. - „McMurtrie si tě najal, abys byl zlodějem dobytka?"

„No, když mne najímal, neobtěžoval se mně vysvětlit, že by krádeže dobytka patřily mezi mé povinnosti," odpověděl Reese suše. „Tihle horalé považují takovou věc za zcela nepodstatnou událost. Kradou dobytek jeden druhému s jednotvárnou pravidelností. Když nejsou zrovna zaměstnáni odháněním goblinů, kteří podnikají nájezdy na jejich území, tak se zabývají nájezdy a zabíjením jeden druhého. Vypadá to, že věří, že když něco není zrovna přibité, tak že to patří komukoliv, kdo je dost rychlý anebo se dokáže dobře skrývat a plížit, aby si to vzal."

„Ty sám nejsi horal?" zeptal se Gannd.

„Já? Ani nápad! Já jsem Diemeďan, narozením i výchovou."

„Tak co tě přivedlo sem do vysočiny?"

Reese pokrčil rameny. „Voják jde tam, kde může najít práci ve svém oboru. A ještě nedávno byl dost

omezený výběr. Ale teď se vše změnilo. Říše se rozpadá a chystá se válka. Slyšel jsem, že v jižních regionech už začala. Zanedlouho do ní budou jistě zapleteny všechny provincie. A já mám v plánu využít co nejvíc příležitostí, co se naskytne. Šikovný člověk se může za války mít docela dobře. Mohl bys pochodit i hůř."

„To mi navrhuješ, abych se stal Žoldněm?" zeptal se Gannd.

„A proč ne? Zdá se, že se umíš o sebe dobře postarat. V době války je vždycky dost práce pro muže, který je dobrý bojovník. A brzy zjistíš, že aby ses v lidských zemích uživil, budeš potřebovat peníze. A jestli chceš poznat lidskou stránku tvého dědictví, pak nevím o lepším způsobu, jak to udělat. Válka je to, co určilo život tvého otce. A také určí i život tvého bratra."

Gannd na něj zůstal zírat. „Můj... bratr?"

„No, vlastně tedy, poloviční bratr. Lord Davan, nynější nejvyšší komoří Anuiru. Je synem lorda Aedana Dosiera a lady Ariel." Reese zvedl obočí. „Myslel jsem, že to víš."

Gannd sraštil čelo a zavrtěl hlavou. „Ne. Nevěděl jsem to. Má matka se nikdy o něm nezminila."

„Hmmm. No, myslím, že nebyl žádný důvod, aby měla," řekl Reese. „Snad tvůj otec nebyl ještě ženat s lady Ariel, když poznal tvou matku."

„Nemohu uvěřit, že by má matka s ním spala, kdyby byl ženatý," odpověděl Gannd.

„Bezpochyby," řekl Reese rychle. „Nechtěl jsem tím nic naznačit."

„Chápu. Řekla mi, že byl ještě velmi mladý, když se setkali. Jaký je, ten můj... bratr?"

Reese pokrčil rameny. „Já jsem se s ním nesetkal, můžu jenom opakovat, co jsem slyšel. To víš, nepohybuju se v tak vznešených kruzích. Ale říká se, že lord Davan není ani zdaleka takový muž, jako byl tvůj otec. Nemůže udržet trůn. Určitě ne proti Derwynovi z Boeruinu."

„Myslíš, že se Boeraine zmocní trůnu silou?"

„No, určitě má alespoň v úmyslu zkusit to," řekl Reese. „Povídá se, že má ohromné vojsko, jenže mimo svou provincii nemá žádnou podporu. Avánil se mu dozajista postaví, a také Alamie, která se pravděpodobně spojí s Kierem z Avanu. Provincie z Jižního pobřeží už nemají žádný důvod, který by je nutil, aby podporovaly Avana, ale tím méně budou podporovat Boeruina, takže je též dost možné, že se uchazeč o trůn vynoří právě tam. A pokud se týká východního Vnitrozemí..." Pokrčil rameny. „Je to hádanka pro každého a nikdo neví, jak se vše vyvine. Mohou vytvořit svou vlastní alianci v čele s někým, jako je třeba Torin z Ghieste nebo ně-ktěry z cechovních pánů z Bhalaene, nebo mohou čekat, jaká situace vznikne kdekoli jinde. Khinasi z Elinie se bude patrně snažit vytěžít co nejvíc z následující nestability a Mhor se nestará o nic jiného než o své vlastní domény na vysočině, a jestli to bude možné, bude stát mimo. Jestli ne, bude podporovat kohokoli, kdo mu slíbí nejvíc. Ale pokud jde o regiony Západního pobřeží, Brosengae, Taeghas a Talinii, vždy byly tradičními spojenci Boeruinu. A jinak, kdo ví? Co asi udělají elfové, jestliže - nebo snad spíš bych měl říct když - vypukne válka?"

„Nemám potuchy," odpověděl Gannd.

Reese zabručel: „Dobrá, tak to tedy je. Žijeme v nejisté době. A ta má sklon stát se v nepříliš vzdálené budoucnosti ještě nejistější. Myslím, že to bude docela zajímavé... a možná i výnosné."

„Na kterou stranu si myslíš, že se postaví lord Davan?"

Reese si jen odfrkl. „Přesně po obou stranách zdi, a to tak dlouho, dokud bude moct. Už neexistuje jediná a silná anuirská armáda. Po císařově posledním nešťastném tažení se rozešla a rozptýlila do svých různých domovských provincií. Anuire má sice ještě stále svou Imperiální stráž, ale je jich příliš málo, než aby se mohli postavit Boeruinovi, a pak jejich věrnost patřila vždy pouze výhradně císaři. No, a teď už není žádný císař, jenom nejvyšší komoří, který vládne jako regent a pouze podle jména. Ve skutečnosti má pod kontrolou akorát tak Imperiální Cairn a město Anuire a sotva více než to. Postavení Davana Dosiera je nejisté a on to jistě dobře ví. Kdyby Derwyn z Boeruinu napadl Anuire, Dosiere by je asi nemohl uhájit bez cizí pomoci. Patrně by se obrátil na Kiera z Avanu, jehož armáda je pravděpodobně nejsilnější v říši. Ale jestliže Boeraine získá podporu provincií ze Západního pobřeží, pak bude muset Avan vytvořit alianci také. Co může Boeraine svým spojencům slíbit, je jasné: pozemky, tituly, v tom případě, když se stane císařem. Ale co může slíbit Avan těm, jejichž podporu doufá získat? Nic..., pakliže neobdrží nějaké záruky od nejvyššího komořího, že mu umožní vhodně odměnit své spojence, bude-li lord Derwyn poražen. Což znamená, že lord Davan by mu musel slíbit Železný trůn."

„A když to neudělá?" zeptal se Gannd.

„Nu, lord Davan potřebuje vévodu z Avanilu, aby držel Boeruina na uzdě. A Avan na to nemůže stačit sám. Aspoň tehdy ne, když šlechta ze západního pobřeží podpoří lorda Derwyna. Takže Kier z Avanu potřebuje uzavřít nějaké aliance. Ale pokud nebude mít nic, co by mohl slíbit svým spojencům, a to také nebude, jestliže ho nejvyšší komoří nebude jmenovat nástupcem trůnu, může vůbec Avan potřebnou podporu získat? Naproti tomu, může si dovolit nechat Boeruina zmocnit se Anuiru? Jestliže to dopustí, co potom brání Boeruinovi, aby donutil nejvyššího komořího, aby ho uznal jako císaře? Takže by Davan buďto potvrdil Boeruinův nárok, aby si zachránil vlastní život, nebo jinak by ho Boeraine asi zabil a stejně by se prohlásil císařem sám."

„Takže to vypadá tak, že vévoda z Avanilu bude muset pomoci hájit Anuire, ať už mu můj nevlastní bratr něco slíbí nebo ne," řekl Gannd. Reese přikývl. „Myslím, že bych ti v tom dal za pravdu. Takže to tedy znamená, že Davan nemusí slibovat vévodovi z Avanilu nic, pokud nechce. Po vojenské stránce je postavení nejvyššího komořího naprosto ubohé. Ale politicky má značný prostor k manévrování. Bude-li chytrý, zdrží se od nějakých slibů Avanovi, dokud nezjistí, odkud fouká vítr. Například, budeme-li předpokládat, že i cechy budou prosazovat svého vlastního uchazeče o trůn. Při značném vlivu, který v říši mají, je docela možné, že získají mnohem větší podporu než Avan anebo Boeraine. A jak by to asi potom dopadlo s Dávanem, kdyby formálně uznal Avanův nárok?"

„Začínám už trochu rozumět, cos myslel vši tou nestabilitou," řekl Gannd. „A kde v tom všem stojí Duncan Reese?"

Reese se pousmál. Poskakující plameny jejich ohně vrhly tančící stíny přes jeho tvář, dodávající mu poněkud démonického vzhledu, když se šklebil. „Ale abychom to řekli stručně, můj příteli, Duncan Reese stojí za Duncanem Reesem. Žádný muž však ve skutečnosti nic nezíská, když je sám. Moudrý muž ví, jak si zvolit své ne-přátele, právě tak jako své přátele. Ví, jak a kdy má vybojovat své bitvy. Nuže, prá-vě teď ještě nemáme dostatek informací k tomu, abychom se moudře rozhodli. O tom můžeme zatím pouze uvažovat."

„Opravdu? A jaká je tedy tvá nejlepší úvaha?"

Reese zamysleně našpulil rty a opřel se znovu o kmen stromu.

„Podle toho, co jsem slyšel, Derwyn z Boeruinu má v současné době nejsilnější armádu v říši."

„Tak myslíš, že bychom se k němu měli nechat naverbovat?"

Reese pozvedl ruku. „Jenom ne tak rychle, příteli. Rozvažme si dobře, co si zvolíme. Říká se, že teď má Boeraine nejsilnější armádu. Takže by si člověk mohl myslet, že jeho šance jsou nejlepší. Ale jestliže po celou dobu budoval armádu a prováděl její výcvik, potom již bezpochyby jsou všechna místa pro důstojníky obsazena. Může tak akorát potřebovat schopné kmány; akorát těla, ale už ne tak nutně muže, kteří by je vedli. Jak bude válka pokračovat, jsem si sice jist, že dojde ke ztrátám, ale ve stávající armádě se patrně budou povyšovat na posty důstojníků, kteří padnou, jen odvedenci z řad místních dobrovolníků, a ne žoldnéři, kteří přišli pozdě a jejichž věrnost není tak jistá. A v době války si muž, který chce zlepšit svůj osud, hledá uplatnění tam, kde může rychleji postoupit. Tak... Boeraine je na pochodu. Anebo jestli ještě ne, tak již brzy bude.

To znamená, že ti, kdo se mu chtějí postavit, musí rychle zmobilizovat své síly. A tam se také musíme poohlédnout po naší příležitosti."

„Po Boeruinovi se druhým nejмocnějším zdá být Kier, vévoda z Avanilu," pokračoval Reese. - „Ti, kdo nemají v lásce Boeruina, se určitě shromáždí pod jeho praporem. Nyní má také stálou armádu, ale ta není tak velká. Lord Derwyn má vý-hodu početní převahy v oddílech, které mu zanechal jeho otec a které jsou vycvičené a zkušené. Avan ho tedy potřebuje v tomto závodě dohonit. Musí také vytvořit nějaké aliance, a to co nejrychleji. Což především znamená, že si nemůže dovolit být nějak obzvláště puntičkářský při tom, když bude doplňovat řady svého vojska... a svůj štáb důstojníků. Tak se zdá, že bychom posloužili svým zájmům nejlíp, kdybychom nabídli své služby Kierovi z Avanu."

„Tak ty pokládáš za jisté, že jsem se rozhodl jít s tebou," odpověděl Gannd se smíchem.

„Máš snad něco lepšího?" zeptal se Reese.

Gannd zavrtěl hlavou, stále se směje.

„Dobrá. Tak dohodnuto. Pojedeme spolu do války, my dva vojáci štěstěny. Ne-

máme před sebou nic než dobré vyhlídky, nad sebou čistou oblohu plnou hvězd, dobré koně a mocné meče, teplý oheň a břicha plná masa říčních pstruhů. Povídám, co může být lepšího?"

Gannd se usmál. „Moudrý muž ví, jak se těšit z prostých věcí."

„A tak to také dělá," souhlasil Reese. „Je to nějaké elfské přísloví?"

„Ne, to ne, je to jenom oblíbené rčení mého strýce Gylvaina."

„No, tak to se potom vyzná," řekl Reese a udělal gesto přípitku se svým malým

míškem na víno, nalil si z něho do úst a pak ho podal Ganndovi. „Máš lehké spaní?" „Ano. „Dobrá. Tak si vezmu první hlídku. Ty si odpočiň. Kolem půlnoci tě vzbudím." „Jsme v nebezpečném území?" zeptal se Gannd. „Žádné místo v říši není v těchto dnech bezpečné," odpověděl Reese. „Moudrý muž má vždycky někoho, na koho se může spolehnout, že mu bude hlídat záda. To je zase jedna z mých průpovědek."

Gannd se zasmál. „Tak tedy dobrou noc." Natáhl se na zem a přikryl se svým pláštěm, zatímco Duncan Reese se zase opřel o kmen vrby a zapálil si dýmku. Netrvalo dlouho a Gannd už spal.

Nebyl si jist, co ho nejdříve vzbudilo, ale potom uslyšel Reeseho, jak šeptá tiše jeho jméno: „Gannde... jsi vzhůru?" Koně se plašili, řehťajíce a divoce sebou trhajíce v otěžích, a pokoušeli se utrhnout od stromu, k němuž byli přivázáni. „Nehýbej se," řekl Reese tiše. „Buď potichu a poslouvej."

Gannd byl okamžitě bdělý, přilehl k zemi a naslouchal. Oheň hořel nízkým plamenem. Na okamžik neslyšel nic než zvuky poplašených koní a jemné praskání hořícího dřeva, ale pak rozeznal jakési slabé šustění v temnotě, právě za jejich tábořem.

„Ty máš lepší uši než já," řekl Reese hlasem sotva silnějším než šepot, „kolik je jich tam venku?"

Gannd ležel tiše a naslouchal. Zvuky byly velmi slabé, i když je byl schopen slyšet jasně. Byly velmi tiché a kradmé. Byl překvapen, že je Reese vůbec slyší. „Je jich aspoň pět nebo šest," zašeptal. „Obkličuj nás."

„Taky si myslím," řekl Reese a pohnul se, aby hodil další dřevo do ohně.

Od severu zavál větřík. Gannd nasál vzduch. „Nejsou to lidé," řekl.

„Co to tedy potom je?" zeptal se Reese.

Gannd zmateně potřásl hlavou. „Nemůžu říct. Ten pach neznám."

„Čemu se to podobá?" zeptal se Reese.

„Pižmo," pravil Gannd. „Dost silně po zkažené zvěřině. Ale podle zvuku se po-

hybují jako lidé." Reese se napjal. „Gnollové," řekl. „Zatraceně. Podívej se po svém meči, chlapče. Čeká nás ošklivý boj."

Gannd slyšel o gnollech, ještě nikdy však žádného neviděl. Byla to rasa divo-kých humanoidních stvůr, které byly podobné hyenám, avšak mnohem větší. Kráče-ly vzpřímeně po dvou nohách a jejich paže i ruce byly velice podobné lidským. Měly sice jakousi základní inteligenci, ale byly divoké a brutální. I když byly schopny zhotovit si oděv, nástroje a také zbraně, dávaly přednost tomu, že je raději kradly svým obětím... které potom sežraly. Jejich přirozeným prostředím byly hory a vysoko položené pláně severních regionů, ale bylo také známo, že se toulají široko daleko v lovících smečkách, vyhledávající svou kořist převážně v noci.

„Jestliže je jich jenom pět nebo šest, pak to jsou průzkumníci před hlavní smečkou," řekl Reese.

„Protože my jsme jenom dva, musí si asi myslet, že jsme snadná kořist. Doufejme, že hlavní smečka není příliš blízko."

„A když ano?" zeptal se Gannd.

„Jestli ano, tak jsme oba mrtví," řekl Reese. „Když útočí, napadnou tě všichni najednou a přitom vyjít jako smečka psů. Budou se snažit nás oddělit, aby se s námi snadněji vypořádali. Musíme se držet při sobě. Ty zůstaň u ohně. Mohou dobře vidět ve tmě. Jestliže bude zle, běž k řece a plav pryč. Doufám, že umíš plavat?"

Gannd kývl. Sáhl po luku. Sotva ho stačil sevřít v ruce, když se na ně stvůry vrh-ly. Vyřítily se z křoví obkružující ho skupinku stromů, vyjíce a ječíce jako banši (banshee - víla, která nářkem věští smrt pozn.

překladaatele). Gannd lehkým a přes-ným pohybem, získaným dlouholetou praxí, vytáhl z toulce Šíp, rychle jej nasadil na tětívu, napjal luk a vystřelil. Měl čas právě jenom na ten jediný výstřel. Šíp zasáhl první z útočících bestíí do hrdla, takže se zhroutila, ale to už ostatní byly na nich.

Gannd se rozmáchl svým lukem jako kyjem a udeřil jím do rozevřené a vrčící tlamy jedné z útočících stvůr. Zavyla a upadla na zem s čelistí a několika zuby zlo-menými, ale nárazem se zlomil i luk. Gannd ho pustil a vytasil Bloodthirst. Zakřive-ná čepel z elfské oceli zasvítla ve světle ohně, když rychle sekl a skolil gnolla, který na něj skočil, oháněje se krátkou bojovou sekerou. Bestie pronikavě zavyla, když se Bloodthirst zaryl do jejího masa, roztínaje jí kosti i šlachy, a když srstnatá ruka od-padla od zápěstí. Člověk by tím byl pro boj vyřízen, ale i když toto zranění bylo velmi těžké, stvůra útočila dál a dál, chňapajíc po Ganndovi svými zubatými čelist-mi, i když přitom vřískala bolestí. Odkopl ji od sebe a t'al po ní mečem dolů do obratle, spojujícího šíji a ramena. Gnoll se zhroutil, mlátil sebou na zemi a kňučel, jak dával krev ze svých zranění. Až další rána s ním skoncovala.

Reese, který stál zády ke Ganndovi, zabil prvního gnolla, který na něho zaútočil, mocným úderem meče obouruč, čímž mu roztránil lebku a dalšímu vzápětí prohnal meč břichem. Když Gannd vyřídil gnolla, kterého srazil svým lukem, Reese byl povalen k zemi poslední z bestíí, která po něm skočila z boku a připravila ho tak o rovnováhu. Padli k zemi, převalující se, a Reese při tom upustil svůj meč. Vykřikl bolestí, když mu gnoll zaryl své tesáky do levého nadloktí. Udeřil sice stvůru pěstí, ale nemohl ji od sebe odtrhnout. Tiskla ho dolů k zemi s čelistmi pevně sevřenými na jeho paži, a její pravá ruka, držící dýku, se již chystala ponořit ji do Reesovy hrudi. Popadl bestii za zápěstí a zápasili tak na zemi, potom gnoll uvolnil své sevření na mužové paži a chňapl po jeho hrdle. Gannd t'al rychle mečem dolů, přímo přes pas stvůry, a přet'al jí páteř. Zemřela okamžitě a svalila se na Reeseho.

„To je již podruhé, co jsi mi zachránil život," řekl Reese, těžce oddechuje, když ze sebe odvalil těžké tělo mrtvé bestie.

„Ty krvácíš," řekl Gannd. „Potřebuješ obvázat."

„Ne, teď ne," řekl Reese. „Musíme se dostat pryč odtud. Hlavní smečka nemůže být daleko, a bude jich přinejmenším patnáct nebo dvacet."

I když mluvili, Gannd mohl slyšet jejich vysoko nasazené, vřeštivé výkřiky v dálce, které se velmi rychle přibližovaly.

„Přived' koně," řekl Reese. „Rychle."

Ale zůstal jen jeden. Gannd, v zacházení s koňmi nezkušený, ho neuvázal tak bezpečně jako Reese a zvíře se uvolnilo a uprchlo, když gnollové zaútočili. Odvázal Reesova vystrašeného koně, který ržal a pokoušel se mu vytrhnout, když se chopil jeho oteží, a divoce kouleje očima se vzpínal na zadních nohou. Gannd se musel zapřít patami o zem a držet ho zkrátka, aby se mu nevyškubl. Zabralo mu to nějaký čas, než dostal zvíře pod kontrolu, a zatím se gnollský pokřik ozýval stále blíž.

„Honem!" vykřikl Reese, který zatím rychle sbalil jejich věci.

Gannd mu pomohl na koně a vyšvihl se za něho. Poděšené zvíře se ponořilo do potoka a začalo plavat, zřejmě naprosto zdivočelé z vytí gnollů. Společníci stačili jen tak tak vyklidit říční břeh, když stvůry vtrhly do jejich tábořiště. Gannd slyšel jejich kvílivé vytí, které vydávali, když našli mrtvá těla svých druhů. Jakmile je začal unášet proud, Reese vedl koně ke břehu v takovém úhlu, při němž nemuseli s vodní silou přespříliš bojovat, zatímco gnollové je po břehu sledovali, vyjíce a štěka-jíce s urputnou zuřivostí. Gannd nemohl přesné říct, kolik gnollů tady je, ale bylo jich určitě víc než tucet. Stačila malá chvíle a bestie by je dostaly.

„Mohou se dostat na druhý břeh?" zeptal se Gannd starostlivě.

„Ne, jestli zde není blízko nějaký most nebo brod," prohlásil Reese. „Gnollové nejsou dobří plavci. Nemají vodu rádi."

„To bych i potvrdil," řekl Gannd a pokrčil nos před silným zápachem, který k nim přinášel noční větřík. Podíval se dolů na Reesovu paži. „Jsi zraněný. Ztratil jsi dost krve."

Reese potřásl hlavou. „To by mi ani tak nevadilo. Ale kousnutí gnollů je jedova-té."

Gannd se zamračil. „Moji lidé se často utkali s gnolly. Ale nikdy jsme nezjistili, že jsou jedovatí."

„V těchto oblastech přenášíjí nákazu. Nemoc, která může působit stejně tak jako jed. Může být i smrtelná," odpověděl Reese. „Záleží na tom, kolik infekce se dostalo do krve, takže krvácení tu pomáhá."

Musíme nechat ránu krváčet tak dlouho, dokud krev bude volně vytékat."

„Jak dlouho to trvá, než nemoc propukne?" zeptal se Gannd s obavou.

„Dlouho ne. Během hodiny zeslábnu a dostanu horečku. Tu vystřídá zimnice. A potom začnu blouznit.

Jestliže se mi dostalo do krve víc jedu, dostaví se pak strnutí." „A potom?" „Potom se mé srdce zastaví a zemřu." „Nedá se nic dělat?" zeptal se Gannd. Reese zavrtěl hlavou. „Pokud vím, tak vůbec nic.

Krvácení sice může vymýt ně-

jakou část špatné krve a dát mi šanci, ovšem za předpokladu, že nevykrvácím k smrti." Kůň dosáhl protějšího břehu a namáhavě vylezl z vody. Za nimi smečka gnollů vyla zlostí a zklamáním.

„Budeš muset vzít otěže," řekl Reese, poklesnuv v sedle dopředu. „Jed' k jihový-chodu. Nic víc se tady nedá dělat. S Haelynovou pomocí se z toho snad dostanu. Jestliže budu naživu ještě zítra ráno, pak je to nejhorší za mnou."

„Nemluv," řekl Gannd. „Šetři si sílu."

Reese jenom přikývl. Nyní, když počáteční příliv energie z boje s gnolly zase od-tekl, sil mu rychle ubývalo. Tohoto dne byl zraněn již jednou. A nyní si gnollí kous-nutí rychle vybíralo svou daň. Duncan Reese je silný jako býk, pomyslel si Gannd, ale existuje určitá krajní mez, po kterou lze vydržet, a to u kohokoliv.

Měsíc byl v úplňku, když jeli přes alamijské pláně, směřující k jihovýchodu. Nebylo tady žádných známek po nějakých cestách, farmách v blízkosti nebo vůbec po nějakém osídlení. Tak daleko, jak jenom oko mohlo dohlédnout, se táhly zvlněné travnaté pláně, rovina, jenom místy porušená skupinami vrb nebo černých topolů. Zanedlouho Reese zeslábl tak dalece, že ho Gannd musel držet ve svých pažích v sedle, aby nesklouzl k zemi. Dýchal namáhavě a jeho tělo hořelo horečkou. Ještě stále zbývalo pár hodin do svítání, když Gannd zadržel koně a zastavil ho u skupin-ky topolů. Tady si odpočinou. Bylo zřejmé, že Reese už nemůže dál.

Gannd sesedl a pomohl svému druhovi dolů z koně. Položil ho na záda a přikryl pláštěm. Velký muž dýchal namáhavě, bojuje o sebemenší doušek vzduchu do plic. Jeho mohutná hrud' se zvedala a klesala úsilím, jak se jeho ústa pokoušela nadech-nout. Ganndovi to připomínalo nějakou velkou rybu vytaženou z vody. Reeseho čelo bylo zbroceno potem, který mu stékal dolů po tvářích a do vlasů. Jeho oči byly za-vřené, obličej rudý a byl sotva při vědomí. Nejstrašnější na tom bylo, že Gannd si nemohl vzpomenout na nic, čím by mu mohl pomoci.

Navlhlčil si rty a jeho ruka sáhla k hrdlu a nahmatala kouzelný amulet, visící na šňůrce pod jeho tunikou.

Reese potřeboval čas. A Gannd zoufale potřeboval radu svého strýce. Vytáhl amulet a sevřel ho v prstech, zavřel oči a pomyslel na sokola v letu.

Když se jeho prsty semkly kolem amuletu, viděl v duchu dravého sokola s roze-pjatými křídly, klouzajícího vysoko nad nimi ve vzdušných proudech, a zdálo se mu, že slyší i jeho křik, rozléhající se ve větru... A náhle pocítil, že byl vytržen sám ze sebe a vržen do vzduchu s takovou rychlostí, že mu zůstal pouze pocit vnímám vět-ru, hvízdajícího kolem něho, a všude jenom temná změť rozmazaných skvm, jako kdyby dokonce i hvězdy se změnilly v Čáry světla vystřelující kolem... Hvízdající zvuk kolem něho sílil, potom slábl, zvedal se a klesal opakovaně po sobě jako něja-ké podivné vlny větru, narážející na vzdálené skalnaté pobřeží.

To vše se stalo neuvěřitelně rychle... iluze křiku sokola, podivný pocit opouštění vlastního těla a závratný let prostorem, a teď stál obklopen světélkující šedou mlhou, která se svíjela kolem něho, částečně odkrývající gigantickou obloukovou kamennou cestu, která se klenula nad nepředstavitelně širokou propastí, zdánlivě bezednou. Nebylo zde žádné ochranné zábradlí či zeď ani na jedné straně, nic, co by zabránilo pádu do této bezedné rokle. Nebyl schopen zablédnout, kde most začíná nebo kde končí. Zdál se prostě pokračovat do nekonečna, překlenuje mlhavou propast bez počátku a bez konce. Stál mezi dvěma světy, v bezčasové zóně mezi světem světla a hrozným Stínovým světem. Nehýbalo se zde nic kromě větru, který se pravidelně zvedal a zase klesal, jako kdyby to byl jakýsi obrovský dech. Stál na Mostě vzdechů.

Kapitola čtvrtá

BYLO TO NEHOSTINNÉ, PUSTÉ MÍSTO, Chladné a zahalené v mlze. Gann-dovi připadalo, jako kdyby se zastavil ve věčnosti. A pak si uvědomil, že to je přes-ně to místo, kde je. Stál mezi dvěma světy

v bezčasém tichu, rušeném pouze vzdechy větru. Gannd těžce polkl a zavřel oči. Strýčku, pomyslel si, kam, ve jménu Paní, jsi mě poslal? Pomoz mi, strýčku. Prosím... Potřebuji tě.

„Byl jsem zvědav, jak dlouho to bude trvat, než se rozhodneš vyzkoušet kouzlo amuletu," řekl strýcův hlas. Zdál se rozléhat ze všech směrů kolem něho, jako kdyby byl nesen ve větru.

Gannd se rozhlédl, ale neviděl nic kromě převalující se mlhy, která se občas rozdělila a odkryla zející propast po obou stranách. Odhadoval, že most je asi patnáct stop široký. Nebylo zde nebezpečí, že spadne, aspoň tak dlouho, dokud se bude držet středu oblouku a nepřiblíží se příliš k jeho hraně. Bylo zde dost prostoru pro několik koní vedle sebe nebo snad i pro menší kočár, pokud by jel pomalu.

Ovšem s mlhou, vířící kolem mostu a pokrývající mlžnými chuchvalci jeho kluzký povrch, by bylo až příliš snadné vychýlit se pár stop špatným směrem, uklouznout a smeknout se po straně dolů.

„Strýčku!" vykřikl. „Strýčku, kde jsi?"

„Nemusíš křičet," řekl Gylvain. Přicházel volným krokem mlhou, oblečen ve svém půlnočně modrém kouzelnickém plášti. Gannd na něho zíral. Zdál se tak hmotný, jako kdyby skutečně stál před ním ve své vlastní osobě.

„Strýčku! Jsi to skutečně ty?"

„Koho jiného jsi čekal?"

„Nikoho. - Je to jenom, že ty... zdáš se tak skutečný," pravil Gannd a stále na něho hleděl. Zdálo se neuvěřitelné vidět Gylvaina v tak podivných podmínkách. Celé to mělo aspekt snu.

„Natáhni ruku a dotkni se mě," odpověděl Gylvain.

Gannd pokročil kupředu a natáhl ruku ke svému strýci. Prošla skrz něho. Ohromený se rychle stáhl zpět.

„Nemusíš se bát. Oba jsme skuteční, ale zde jsou přítomny pouze naše astrální bytosti, ne naše fyzická těla," řekl Gylvain. „Ta zůstávají tam, kde jsme je nechali, fixovány v čase, zatímco my nyní se nacházíme mimo něj."

„Strýčku, potřebuji tvou pomoc," řekl Gannd. „Můj přítel, člověk, byl pokousán od nakaženého gnolla a teď leží skoro v bezvědomí. Má horečku a těžce dýchá. Bojím se, že snad zemře."

„Krvácela ta rána?" zeptal se Gylvain.

„Dost. Řekl, že to pomůže vymýt otrávenou krev, ale také ho to velice oslabilo. A on už byl předtím zraněn, zasažen šípem. Je to velký muž a také silný, ale bojím se, že se už dostal na pokraj svých sil."

„Jestliže je silný a rána krvácela, má šanci, že přežije," řekl Gylvain. „Když gnoll kousne a neroztrhá příliš maso, rána nemusí moc krváčet a nemoc se šíří rychleji."

Naproti tomu, je-li maso rozerváno a rána otevřená, bude krvácení větší, což zmenší množství špatné krve, proudící v krevním oběhu, ale zase se zvyšuje možnost infekce zvenku."

„Co mám dělat?" zeptal se Gannd.

„Musíš ho položit na záda s mírně zvednutou horní částí těla, tak, aby ležel po-hodlně a usnadnilo mu to dýchání."

Jestliže je už jeho dýchání namáhavé a má-li horečku, nastává právě kritický stav, kdy hrozí největší nebezpečí. Vyčisti mu ránu jak nejlépe můžeš a obvaž ji tak, jak jsem tě učil. Jestliže tvůj přítel upadne do deliria, dávej pozor, aby se mu jazyk nedostal do hrdla a aby se neudusil. Zkus ho udržet při vědomí a mluvit. - Jestliže upadne do bezvědomí, nemusí přežít. Kromě toho už nemůžeš udělat o mnoho víc."

„Ale... co magie? Neexistuje nějaká formule, která by se dala použít, aby mu pomohla k uzdravení?"

„Magie, která se používá k léčení, je jedním z nejchoulostivějších a také nejnáročnějších aspektů tohoto umění," odpověděl Gylvain. „Vyžaduje to léta zasvěcených studií. A určitě to není nic takového, co bych tě tady teď mohl naučit. Jestli ses chtěl učit magii, měl jsi zvednout svitek, a ne dyku."

„Ale... já jsem byl přece tehdy jenom dítě!"

Gylvain zvedl obočí. „Za to já nemohu."

„Pak... což zde není opravdu nic, co bych mohl udělat, abych pomohl svému příteli?"

„Snad, něco by tu bylo..." Gylvain zaváhal.

„Co, strýčku? Prosím, řekni mi to."

„Pocházíš z krevní linie Dosierů," prohlásil kouzelník. „K jejich krevním schopnostem patřila i schopnost léčit."

Gannd bezmocně zavrtil hlavou. „Ale jak mám zjistit, zda jsem zdědil tuto schopnost? A i kdybych ji snad měl, jak bych ji měl použít?"

„To ti říct nemohu," řekl Gylvain.

„Nemůžeš? Nebo nechceš?"

„Nebud' drzý," řekl Gylvain podrážděně. „Mnoho Sidhelienu by se ani nenamá-halo diskutovat s tebou o krevních schopnostech, i když jsi napůl člověk."

„Proč? Protože se to nehodí do naší víry? Protože to připouští, že kromě našich vlastních jsou i lidští bohové? Nebo snad jenom oni?"

Gylvain sevřel rty a pevně si změřil pohledem svého synovce, v očích přísnost a pokárání. - „Mluvíš s prudkostí mládí, Gannde," řekl. „I když je v tvém věku nor-mální, že můžeš mít určité pochybnosti pokud se týká duchovních záležitostí, není slušné napadat víru jiných jenom proto, abys ospravedlnil své otázky, zvláště když se jedná o víru tvých vlastních lidí. Měl bys to vědět lépe. Byl jsi vychován v úctě k Pánovi a Paní. Ted', sotva jsi jen krátce v lidském světě, už o nich pochybuješ. Tvá víra je tedy tak slabá?"

„Jestliže zklame v tom, aby se dala rozpoznat pravda, pak je to naše víra samot-ná, která je vinna, a ne síla mé víry," odporoval Gannd. „Mluvíš nesmysly. My neodmítáme existenci lidských bohů. Jenom je neuctívá-me. Neslouží našim potřebám. Vedle toho máme stále na paměti, že to byla jejich magie, kterou lidští kněží použili proti nám ve válkách s lidmi. Můžeme sice uzná-vat existenci lidských bohů, máme však malý důvod, abychom je ctili."

„Ani tehdy ne, jestliže nám udělili dar krevních schopností v případě elfů, kteří bojovali u Deismaaru, a jejich potomků?"

„Počítám se za št'astného, že já sám nejsem plnokrevný," odpověděl Gylvain. „Jestliže jsi zdědil krevní schopnosti Dosierů, můžeš časem shledat, že to není dob-rodiní, ale spíše kletba."

„Jak jen může být kletbou schopnost léčit?" zeptal se Gannd.

„Nechám na tobě, abys to zjistil sám, v případě, že skutečně tuto schopnost máš. Avšak to je už otázka, kterou musíš vyřešit sám. Podle toho, co vím o krevních schopnostech na základě svého pozorování, hraje při jejich probuzení klíčovou roli vůle. Ale zapamatuj si toto: ne všechny krevní schopnosti mohou být udrženy pod kontrolou, když se projeví. Ani já neznám všechny krevní schopnosti Dosierů. Jsou takové, jako na příklad božská zuřivost, jež byla jednou z krevních sil Roelů, které se vymykají jakékoliv kontrole. Viděl jsem, jak se u císaře Michaela projevila bě-hem tažení. Když byl pod jejím vlivem, zabil by kohokoliv a cokoliv, co se mu do-stalo na dosah - přítele stejně jako nepřítele, a nebylo možné ho zastavit, dokud se zuřivost sama nevybila. Každá krevní linie zdědila určité schopnosti, které přecháze-ly z generace na generaci, ale nikdo nemůže přesně určit, kterou z těchto schopností jednotlivec zdědí. Neexistuje žádný způsob, jak předpovědět, jak se to projeví u smíšení krevní linie, na příklad mezi elfem a člověkem. Ve tvých žilách je krev Dosierů. Právě tak mohou v tobě dřímat i jejich krevní síly. Ale pokud je chceš probudit, dávej si pozor, protože se nedá říct, co se projeví."

„Musím něco udělat, abych se pokusil pomoci svému příteli," řekl Gannd.

„Touha pomoci je chvályhodná," pravil Gylvain. „Ale tvůj čin může mít násled-ky, na něž nemusíš být připraven."

Gannd sraštil čelo, jak hleděl na strýce. Kouzelník se začal pozvolna rozplývat jako spektrum a postupně mizel. Gannd mohl vidět skrz jeho tělo.

„Nemohu zde již déle zůstat," řekl Gylvain. „Moc amuletu mě může přivolat jen na krátkou chvíli. Čím déle ho nosíš a užíváš, tím více se nalaď-uje na tebe a ztrácí své spojení se mnou. Poradil jsem ti tak, jak jsem mohl. Musíš udělat to, co sám pokládáš za nejlepší, Gannde. Mnoho štěstí!"

Jak Gylvain mluvil, zvolna se ztrácel, a pak Gannd zůstal sám na větrem bičova-ném mostě. Zhluboka se nadechl a zase těžce vydechl. Nemohl už nic získat, zůsta-ne-li zde déle. Reese bude stále ve stejném stavu, jako když ho opustil. Je-li zde vůbec nějaká možnost, co by mohl udělat, bude muset pátrat po schopnosti v sobě, ať už lepší či horší. A Reesovi se už nemohlo vést o mnoho hůř.

Gannd sáhl po amuletu kolem své šíje a sevřel ho v prstech. Pak zavřel oči a opět si představil ptáka v letu. Tentokrát to byl noční lelek, vznášející se nad vrcholky stromů Aelvinnwodu, a slyšel jeho ječivý křik, který si vybavovala jeho mysl i zde v tomto přízračném okolí, jak se rozléhá nad propastí a přehlušuje zvuky vzdychající-ho větru. Pocítil náraz větru a na chvíli se zděsil při myšlence, že snad

nějak uklouzl a spadl, ale jednalo se spíše o prudké zdvižení než o pád. Držel oči pevně zavřené, aby neviděl tu nestálou, rozmazanou zmrštinu, kterou prolétal v éteru, dokud konečně zase nepocítil pevnou zem pod nohama. Otevřel oči a shledal, že znovu klečí po Duncanově boku. Rozhlédl se kolem sebe, na chvilku dezorientovaný. Vy-padalo to, že se čas vůbec nezměnil, jako by celá epizoda na mostě nebyla ničím jiným než krátkou vidinou, denním snem, který netrval déle než pouhé mrknutí oka. A přece věděl, že to bylo skutečné.

Reese slabě zasténal. Gannd se k němu sklonil a jemně ho pozvedl. „Duncane.”

„Unavený... nech mě spát...”

„Ne, Duncane, pojd', vzbud' se. Mluv se mnou.”

Reese ztěžka polkl a otevřel oči. „Gannde?”

„Musíš se mnou mluvit, Duncane. Neusínej. Jestli se tomu poddáš, nemusíš se už znovu vzbudit.”

„Hmm... těžko se mi dýchá...”

„Vím. Ale musíš zůstat při vědomí.”

„Umírám.”

„To ne, pokud k tomu mám co říct,” odpověděl Gannd. Pleskl žoldnéře slabě po tváři. „Ale no tak, Reesi, zůstaň vzhůru. Mluv se mnou. Vyprávěj mi nějakou tu tvou historku.”

„Příliš unavený... Nemohu dýchat...” Znovu zavřel oči.

„Duncane... Reesi! Zatraceně, otevři oči! Zůstaň vzhůru!

„Nemůžu...”

Jeho dech byl namáhavý, chroptivý. V hrdle mu to rachotilo.

„Duncane, zatraceně, neumírej!”

Reese pomalu, svištivě vydechl, ale jeho hrud' se již nezvedla.

„Reesi!”

Nedýchal. Gannd s ním zatřásl. Žádná odezva. „Reesi! No tak!” Znovu s ním za-třásl, potom ho začal pleskat po tvářích, a konečně ho bouchl do hrudi. Nahnul se k němu a položil tvář těsně k mužovu obličejí. Zaznamenal slabé zdání dechu, tak mělkého, že se téměř nedal postřehnout, a nepravdivého. Reese se snažil zůstat naživu, ale svůj boj prohrával.

Gannd jej držel v objetí a jen bezmocně vzhlédl k temnému nebi. „Ve jménu Pa-ní, strýčku!” vykřikl. „Co mám dělat?”

Slova jeho strýce z Mostu vzdechů se k němu vrátila. „Podle toho, co vím o krevních schopnostech... při jejich probuzení klíčovou roli hraje vůle.”

Gannd v zoufalství sevřel Reeseho pevněji, zavřel oči a usilovně se soustředil, zaměřuje své myšlenky na jedinou věc.

Žij, říkal si v mysli se vši intenzivní vroucností, kterou byl schopen vynaložit. Žij...

Zatínaje zuby ve svém soustředění, zaměřil veškerou svou energii na tuto jedi-nou, myšlenku, jako by chtěl svou vůli dosáhnout, aby jeho vlastní síla přešla z jeho těla do Duncanova. Začal se třást. Vypadalo to, jako by horečka přecházela na něj. V hrudi ho začalo bolet a připadalo mu, jako by se uvnitř něho vznítíl žár, který se šířil do celého jeho těla. Pak pocítil, že ten žár začíná vytvářet jakýsi proud, pohybu-jící se z jeho hrudi a ramenou dolů do paží, stává se stále teplejším a přechází přes jeho zápěstí do rukou a do špiček prstů. Pokračoval v koncentraci a usilovně si přál, aby jeho síla přešla do Reeseho. Začala se ho zmocňovat závrať, ale stále udržoval své soustředění a bojoval s ní, zatímco vši silou svíral Reeseho v objetí.

Reese sebou náhle škubl a hrud' se mu zvedla, jak popadl dech a nasál do sebe chraptivě vzduch.

Zakašlal, vydal jakýsi bublavý zvuk, pak se znovu nadechl, jako když topící se člověk lapá po dechu. Za chvilku nato si sedl a dýchal úplně normál-ně, i když vypadal poněkud otřesen.

„U Haelyna, myslel jsem, že je už po mně,” řekl.

Gand klečel na kolenou, opíraje se o ruce, se svěšenou hlavou a čelo zvlhlé po-tem. Cítil se slabý a točila se mu hlava.

„Hele, nic si z toho nedělej, chlapče,” pravil Reese. „Lehni si a trochu si odpo-čiň. Budeš potřebovat obnovit síly.” Vstal, trochu nepevně, odepjal od sedla míšek s vínem a podal jej Ganndovi, aby se napil.

„Vypadá to, že zachraňování mého života se stává tvým zvykem,” řekl. „Začínám mít u tebe dluh, který

snad ani nebudu moci splatit, i když neříkám, že bych se o to nechtěl pokusit."

„Hrozně jsem se bál, že jsi mrtvý," řekl Gannd.

„No, nejsem, a to díky tobě. Neměl jsem ani potuchy, že jsi léčitel."

„Ani já ne," řekl Gannd chabě. „Aspoň ne určitě."

„V tom případě jsem opravdu rád, že jsi to objevil," odpověděl Reese s úšklebkem. „Takže teď už víš, že jsi plnokrevný. Zdědil jsi po otci krevní schopnosti, i když ne jeho jméno a postavení. Což je, když vezmeme v úvahu současný stav věcí, větší bohatství než nemít nic. Každopádně ti dlužím život. Znovu."

„Jsem rád, že jsem mohl pomoci."

„A já slibuju, že dokud budu živ, tak ti to nezapomenu."

Gannd se usmál. „Při způsobu, jakým žiješ, to nemusí trvat moc dlouho."

Reese zafuněl. „No, budu dělat, co budu moci, abych tvou energii úplně nevyplýtvál k tomu, abych se udržel naživu."

„Cítím se vyčerpaný."

„Není divu. Vydal jsi ze sebe svou vlastní sílu, abys mě vyléčil. Teď se potřebuješ trochu vyspat. Budu držet hlídku. Zanedlouho bude svítat, ale my můžeme po-kračovat v cestě třeba až tak kolem poledne, až si dostatečně odpočineš. A hned v prvním městě, kam se dostaneme, použijeme trochu z toho zlata, co jsem sebral těm horalům, a zajistíme si v nějaké hospodě ubytování a dobré jídlo, a pak se mrkneme po nějakém koni a novém luku, abych ti nahradil ten, co jsi zlomil. Obávám se, že to sice nebude ten pravý elfský luk, ale koupím ti ten nejlepší, jaký budeme schopni sehnat. A snad taky nějaké nové oblečení a dýku nebo dvě, eh? Co na to říkáš?"

Ale Gannd už neřekl nic. Téměř ihned usnul.

Z města Seasedge se téměř stal ozbrojený tábor. Derwyn potřeboval nahradit své předchozí ztráty a dále budovat svou armádu, ale nové rekruty nemusel hledat daleko. Zpráva o nerozhodné bitvě mezi válčícími vévody z Boeruinu a Avanjilu se rozléta rozpadávající se říší jako na křídlech a netrvalo dlouho a muži začali přicházet do Seasedge po tuctech. Někteří byli i z tak dalekých končin jako Ghieste a Eli-nie, ale všichni doufali, že budou přijati do Boeruiny armády. Doba byla dost zlá a pracovních příležitostí se zoufale nedostávalo. Pár sezón ubohých sklizní v západních provinciích mělo za následek hlad a k tomu se přidala také chamtivost značné-ho počtu velmi ctižádostivých šlechticů, nyní již neomezovaných autoritou císaře, kteří svým poddaným neúnosně zvýšili daně, aby tak přispěli ke svému většímu blahobytu. Kdysi prosperující obchod mezi provinciemi byl nyní nepravdivý a nespolehlivý, jak různí místní vévodové a baroni začali vybírat své vlastní poplatky za zboží dovážené na jejich panství a hašterili se s mocnými obchodními cechy. Ty v odvetu zase trvaly na uvalení tržních sankcí na jejich provincie, čímž neúmyslně přispívaly k rozšíření černého trhu, nesoucího bohaté zisky.

Tímto vývojem trpěl především obecný lid. Mnoho malorolníků i živnostníků po celé říši nebylo schopno vydělat si na živobytí a uživit rodiny. Nebylo jich málo, co přišli o úrodu i o dobytek, poněvadž nemohli zaplatit stále vzrůstající daně, a stali se tak bezdomovci a chudáky. V ulicích měst i městeček přibývalo žebráků a na cestách lupičů. Všude se rozmáhala zločinnost.

V takové době zoufalství nebyla nouze o dobrovolníky do Derwynovy armády, zvláště pak proto, že obvyklé drancování ve válce nabízelo vojákům příležitost k obohacení. Každý den se v Seasedge objevovali noví příchozí, buďto na kárách a vozech, přivázejíce s sebou veškerý svůj majetek, anebo pěšky s ranci na zádech, sami nebo i se svými rodinami. Krčmáři v Seasedge zdvoj-, ztroj- a zečtyřnásobili ceny, plně tak těžce z nedostatku možnosti ubytování, a šidili každého, jak jen mohli. Mnozí z měšťanů a farmářů z blízkého okolí si brali strážníky, které potom na-cpali do jakéhokoliv prostoru, který se k tomu jen trochu hodil, dokonce i do stodol, stájí a chlévů a větrem profukovaných skladišť a kůlen, nebo jim prostě povolili postavit si stany či hrubé chatrče venku na jejich polích za nájemné nebo za práci. Byla to nová forma smluvního poddanství. Obyčejní občané, kteří kdysi obdělávali pole pro své pány, se náhle ocitli sami v pozici, kdy mohli vládnout nad chudáky, kteří byli ochotni vykonávat jakéhokoliv služební práce za malou komůrku nebo postel nebo dokonce také za malý kousek země, kde by si mohli postavit stan, kůlnu nebo jenom pouhý přístřešek. Město Seasedge se tak stalo svědkem zrodu nové nižší střední vrstvy.

Boeruinská armáda tábořila v polích pod hradem, zatímco na pláních za městem vyrostlo stanové město

přistěhovalců, které se táhlo až k hranicím Aelvinnwodu. Ve vojenském táboře byla udržována relativní čistota a pořádek a vládla zde striktně dodržovaná disciplína, zato ve stanovém městě bylo všechno špinavé a ubohé. A v patách těm, kteří se přišli začlenit do Derwynovy armády, přišla i chátara a různí kramáři, kteří prodávali cokoli od laciné veteše a hader až ke zbraním dost pochybné kvality a k vínu křtěnému vodou a pivu. Po nich přišli hráči, kapsáři a odřezávači měšců, pocestní lupiči a lichváři, prostitutky a darebáci všeho druhu a vzezření, stejně jako chvástavi žoldnéři, kteří kamkoli šli, byli vždy po zuby ozbrojeni a měli ve zvyku zlomyslně zastrašovat ostatní v každé hospodě, herně nebo taverně. - Výtržnosti byly na denním pořádku, vraždy se staly obvyklým jevem, nekontrolovatelně se množily případy zlodějství a lupičství.

Šerifovi ozbrojenci nebyli prostě schopni se s tím vším vypořádat, a dokonce se s tím uvnitř hranic stanového města ani neobtěžovali. Tito ubozí nešťastníci byli po-nechám sami sobě, aby se ubránili, jak nejlépe mohou. Někteří se spolčili a najali si darebáky - rádoby žoldnéře zlé povahy a omezených schopností - aby strážili malé okrsky, kde tábořili, což vedlo k bitkám mezi bandami těchto najatých lotrů a situaci dále zhoršovalo.

Arcivévoda byl s tímto stavem nespokojen, ale utěšoval se vědomím, že situace je právě tak zlá i v Avanilu, jak mu hlásili jeho zvědové. Ovšem, měl-li on sám v Avanilu své vy-zvědače, dalo se předpokládat, že stejně se zachoval i lord Kier. Zatím ještě nic nebylo připraveno na odvetné utkání, ale nebude to trvat dlouho. Nastal závod, v němž šlo o to, kdo ze soupeřů stihne rychleji postavit větší armádu a vytáhnout do pole. A to zabíralo nyní veškerý Derwynův čas a energii.

Během dne ho Katrina vídala zřídka. Byl stále venku se svými rytíři a ozbrojen-ci, dohlížel na výcvik nových rekrutů a organizaci zásobování, vysílal rekvírovací a lovecké skupiny, aby obstaraly zvěřinu a lesní produkty a výpěstky ze vzdálenějších farem k nasycení rostoucí armády. To přirozeně znamenalo další břemeno pro místní farmáře, kteří nedostali nic zaplaceného za žádné plodiny nebo dobytek, jež arcivévodovi muži zabavili. Mnozí z nich, zbaveni prostředků i k pouhému přežití, se začali pokoušet ukrýt svůj stále se ztenčující majetek, i když tresty v případě, že byli přistiženi, byly nemilosrdné. Všechna tato břemena, která musel nést obecný lid, jako potřeba živit a zásobit armádu a svízelné spoluzítí se všemi nově přichozími, živily v lidu nevoli. Jestliže Derwyn si toho nevšímal nebo toho nedbal, protože byl příliš zaměstnán svými problémy, Katrina naproti tomu si velmi dobře uvědomovala, co se děje. Ale ona sama nemohla prostě za ním přijít a říci mu to.

Jako konkubína arcivévodovy neměla právo jednat jako rádce nebo nabízet nevyžádané názory. Jak vyplývalo z jejich dohody, byla zde pouze pro jeho potěšení a věděla, že Derwynova přirozená nedůvěra k ženám, pramenící z jeho špatných zkušeností v neblahém manželství se zemřelou neoplakávanou princeznou Laerou, by v každém případě vedla k odmítnutí nebo možná i k podezírání, kdyby mu nabídla nějakou radu. Katrinino postavení zůstane jisté tak dlouho, dokud se bude držet své jasně vymezené role... za předpokladu, že bude stále uspokojovat Derwyna. A ona si stanovila jako hlavní cíl stát se mistryní v rozpoznávání jeho nálad a v umění uhodnout, co by ho za daného stavu nejvíce potěšilo. Ale zamýšlela ještě mnohem, mnohem víc než zůstat jenom Derwynovou konkubínou. Kdyby se držela jen striktních hranic své role, Derwyn by se jí dříve nebo později nabažil. A Katrina se nedostala tak daleko ani neobtěžovala tolik jen proto, aby byla potom z arcivévodova vrtochu propuštěna. Derwyn byl mocný muž, ale ve svém srdci to byl ještě stále ten slabý syn silného otce. Bylo to cosi hluboko v něm, co ho hnalo do posedlosti získat Železný trůn, být úspěšný tam, kde jeho otec ztroskotal. A nejistota, která se skrývala v podstatě Derwynovy osobnosti, byla něčím, co se Katrina učila využívat.

V tomto ohledu byla lady Angharad jejím hlavním nástrojem, jako cenný pramen informací a klevet. Stala se postupně hlavním zdrojem mnoha cenných vědomostí, které se později mohly hodit. - A další želičko v ohni, na němž Katrina začala pra-covat, byl arcivévodův syn.

Vídala teď Aerina mnohem častěji než jeho otce. Zatímco Derwynovy dny byly naplněny válečnými záležitostmi, Aerinovy vyplňovala únava a nuda. Byl plně dospělý muž, starší než Katrina, a přece s ním otec zacházel jako s křehkým dítětem. Byl omezen jen na větší část hradu a školen v takových oborech, jako v historii říše, politické strategii, obchodní politice, teologii a filozofii, a to vše, aby byl připraven na den, kdy - jak jeho otec doufal - ho posadí na Železný trůn.

Aerinovi nebylo dovoleno, aby se učil ovládat meč či dokonce jezdit na koni, protože Derwyn se obával

možného zranění svého jediného dědice. Pokud se měl stát příštím císařem, pak se slušelo, aby jezdil v kočáře a měl vazaly, kteří by pro něho bojovali. Derwyn si nepřál, aby jeho syn byl takový jako zemřelý císař Micha-el, který se nikým nedal odradit od osobní účasti na taženích a v bitvách, kde mohl být zabit. Výsledkem jeho názorů bylo, že Aerin byl cvičen více jako nastávající ministr než jako panovník. Byl Derwynovým jediným dědicem a jako syn princezny Laery představoval jediné přímé pouto k Imperiálnímu domu Roelů. Jako v takovém v něm Derwyn viděl spíše zboží než syna. A v důsledku toho s Aerinem zacházel stejně, jako jeho vlastní otec zacházel s ním.

Zpočátku byl Aerin pro Katrinu hádankou. Zdálo se jí, že si o něm nemůže nijak udělat reálný úsudek. Byl k ní vždy zdvořilý, ale udržoval si odstup, a nejdříve jí připadal vzdorný a uzavřený. Ale v Aerinovi z Boeruinu bylo mnohem víc, než co bylo vidět navenek, jak se Katrina dozvěděla od lady Angharad. Existovali vlastně dva Aerinové -veřejný a soukromý. Veřejný Aerin byl ten, koho viděla Katrina a koho znal jeho otec. Soukromý se držel pod povrchem, a byla to ta část Aerina, kterou jeho otec nikdy nepoznal. Když se později Katrina dovědě-la, že taková stránka jeho osobnosti existuje, nepřekvapilo ji to, když uvažila způsob života, v němž byl Aerin nucen žít.

Zdálo se, že každý v Seaharlow ví o soukromém Aerinovi, s výjimkou jeho otce. Ať už byl Aerin více či méně mlčenlivý, pokud se týkalo jeho soukromých zájmů, bylo velmi těžké udržet tajemství v omezeném prostoru hradu. Angharad poskytla Katrině úplné a detailní informace o tom, čím se Aerin zabýval, což byla znalost, která se nikdy nedostala k jeho otci, ne snad proto, že by všichni byli Aerinovi do té míry věrní, ale protože každý věděl, jak by Derwyn reagoval, kdyby se mu to dones-lo. Protože Aerin, jak to vypadalo, byl pravým synem své matky, a tedy na první místo u něho patřila sexuální nevázanost.

Nějaký čas si propracovával cestu přes všechny mladé hradní služky a pak začal s mladými svobodnými urozenými dámami otcova dvora. Možnost sňatku s jediným arcivévodovým synem, zvláště když tady byla šance, že by se jednoho dne mohl stát císařem, znamenala, že jeho pokusy o sblížení byly jenom zřídka odmítnuty, a i když se tak někdy stalo, zvítězila posléze Aerinova buldočí vytrvalost. - Byl tmavý, pohledný a dobře stavěný, vyškolený v každé dvorské dovednosti a měl přirozenou schopnost slova nádavkem ke svému studiu bardského umění, což mu umožňovalo komponovat romantické básně a balady. Žádná žena si však jeho přízeň dlouho neudržela. Jeho nároky byly prostě příliš nenasytné. Zbaven možnosti jakéhokoliv vybití své energie ve fyzické námaze, stal se Aerin sexuálním monomaniakem a zanedlouho dokázal svést všechny dosažitelné svobodné dámy ze Seaharrow a začal si potom s vdanými.

Jak ale vysvětlila Angharad, tento způsob flirtu byl mnohem méně nebezpečný, než jak se domnívala Katrina. Vdané urozené dámy byly často svými manželi z různých důvodů zanedbávány a přímo hladověly po jakémkoliv druhu romantiky. Mnohá manželství byla uzavřena jen z důvodu spojení rodinného bohatství nebo kvůli výhodné politické alianci. Vášně hrála v takových aristokratických svazcích jen málokdy podstatnou roli. Ženy ze vznešených rodin byly většinou provdávány dost mladé, a když se nezamilovaly do svých manželů, kteří jim byli vybráni, nauči-ly se posléze vykonávat své manželské povinnosti s jistým stupněm lhostejnosti. Jak čas plynul a manželé se jich postupně nabažili, vědomi že jsou předmětem zájmu mladého, pohledného a vášnivého lorda, vyvolalo velmi často pokušení, jemuž bylo nesnadné odolat. Přirozeně musely dbát na své postavení, takže se dalo s jistotou předpokládat, že budou diskrétní a vynasnaží se, aby utajily své milostné aféry, a že si také nikde nebudou stěžovat, až s nimi Aerin skončí. A i kdyby snad náhodou, dodala Angharad, se o tom manžel dověděl, rozmyslel by si ohrožit své postavení tím, že by obvinil arcivévodova syna. Aerin si toho byl samozřejmě vědom a plně těžil z této situace.

Vyprávělo se, že Aerin má v hradě zvláštní komnatu, kde pokračuje ve svých mi-lostných dobrodružstvích, místnost, kam jsou ženy uváděny se zavázanýma očima, takže žádná nemá ani zdání, kde ta místnost přesně je. Když na ni Katrina naléhala, Angharad připustila, že ona sama také byla v této místnosti, a to nejenom jednou, po tu dobu, dokud se Aerinovy touhy nezaměřily jiným směrem. Katrina trvala na tom, aby jí Angharad tu místnost popsala, načež byla počastována podivnou historkou, při jejímž vyprávění se Angharad nervózně červenala, ale bylo zřejmé, že shledávala tuto zkušenost vzrušující.

„Ublížil ti nějak?“ ptala se Katrina.

„Ne, má paní," odpověděla Angharad. - „Abych řekla pravdu, napřed jsem se bá-la, že by mohl, ale přísahal mi na svou čest, že neudělá nic, co mu napřed nedovo-lím."

„A splnil svůj slib?"

„Ano, má paní."

Katrina svraštila čelo. „Proč tedy měl ty věci?"

„Sama jsem se ho na to ptala," odpověděla Angharad. „A on mi vysvětlil, že čas-to člověk objeví překvapující věci, když se pokusí... o nové zkušenosti."

„Dopřavdy? A udělalas to? Myslím, pokusila ses něco o sobě objevit?"

„Ano, má paní. Ale on mě nenutil k ničemu, co bych si nepřála."

„Jak zajímavé," řekla Katrina. „A jak bys ho vyličila jako milence?"

Angharad se lišácky usmála. „Schopný a s fantazií, má paní."

Aerin zřejmě zdokonalil své umění v tomto směru k neobyčejnému stupni. To vzbudilo u Katriny zvědavost. Jak a kde přišel k takovým znalostem? A jestliže byl posedlý vášněmi těla stejně jako jeho otec dobytím Železného trůnu, nedalo by se toho využít k nějakému prospěchu?

Katrina by velice ráda věděla, kde se nachází jeho tajná komnata. Dobře věděla, že hrady mívají často tajné místnosti a chodby, skryté za jejich stěnami. Byly vybudovány z bezpečnostních důvodů, pro případ, že by hradby byly při útoku prolomeny a dobyvatelé by vtrhli dovnitř. Obvykle bývaly takové skryté místnosti spojeny s tajnými chodbami a průchody, které vedly podzemím do nějakého místa za hradbami, takže zde byla pravděpodobnost, že útek se může podařit. Seaharrow byl velice starý, ale během celé své historie nikdy nebyl obležen, takže bylo docela dobře možné, že zde existují komnaty i chodby, které za celá ta léta byly zapomenuty. Aerin buď objevil takovou místnost náhodou, nebo byl v hradě někdo, kdo o tom věděl a ukázal mu ji. Katrina se rozhodla, že po ní bude pátrat.

Logika také vedla k závěru, že někdo asi pomohl Aerinovi získat ty věci, které schoval ve své tajné komnatě. A naučil ho, jak je používat. Když se uvážil odloučený život, jaký vedl, zdálo se pravděpodobnější, že to musel být některý z jeho vychovatelů. Ale kdo z těch šedivých a vážných vědátorů, pověřených Aerinovou výchovou, ho mohl poučit v tak neobyčejném směru? Pomocí Angharad a jejích zdrojů a kontaktů se Katrina pustila do diskrétního pátrání. Zároveň začala pracovat na tom, aby mezi ní a Aerinem došlo k většímu sblížení.

Nyní, když už věděla, kde je jeho slabé místo, chtěla zjistit, jak by se toho dalo využít. Začala si pomalu vytvářet plán.

Kapitola pátá

DVA DNY NEPŘETRŽITÉHO PUTOVÁNÍ, Které následovaly hned poté, kdy překročili Stonebym, přivedly Gannda a Reeseho do Loftonu, hlavního města Ala-mie. Cesta proběhla celkem bez příhod, s výjimkou noci, kdy se zastavili v malé zájezdni hospodě ve vesnici asi tak třicet mil od města. Krajina, kterou cestovali, byla z větší části plochá a úrodná farmářská země s akry a akry obilí a píce. V jedné z farem, kterou míjeli, si opatřili dalšího koně a zaplatili za něho mnohem víc, než jakou měl cenu, neboť farmář se rozmyšlel ho prodat. Reese mu udělal velkorysou nabídku, kterou sice s brčením nakonec přijal, jenže to vypadalo, jako by se zlobil, že mu bylo zapláceno víc, než on byl schopen odmítnout. Farmář na Gannda vůbec nepromluvil a choval se k němu mrzutě a nepřátelsky. Vzpomínka na jeho kyselý výraz a chladnou nelibost přetrvávala v Ganndově paměti ještě dlouho, když pokračovali v cestě. Když pak dorazili do jedné malé vesnice a zastavili se, aby zde strávili noc, zažil Gannd podobnou reakci i u lidí, s nimiž se tu setkal. Nikdo na něho nepromluvil, a pohledy, kterými si ho měřili, měly k přátelství daleko. Zastavili se v místní hospodě, uvázali koně venku k zábradlí a vešli dovnitř, aby se poptali po jídle a nějaké místnosti na noc. A zde si Gannd znovu připamatoval varování své matky.

„Nepronajímám pokoje bastardům," řekl jim podsaditý hospodský a zašklebil se, když se podíval na Gannda.

„Pronajímáš to mně," řekl Reese. „A ať už si s sebou vezmu kohokoliv, není to tvoje věc."

„Vy můžete zůstat, ale nechci mít pod svou střechou bastarda," odpověděl hostinský rezolutně. - „Může spát venku ve stáji s koňmi, jestli chce, ale já si nepřēju, aby zůstal tady."

„Chci pokoj," řekl Reese ostře a tvrdě pohlédl na hostinského, „a nějaké dobré teplé jídlo pro nás oba. Jsem ochotný zaplatit ve zlatě. Urazili jsme velmi dlouhou cestu a jsme unavení. Ale ne zas tak unavení,

abychom nevypálili toto místo až k základům, jestli se s námi nebude slušně jednat. Je ti to jasné?" Muž chvíli rozvažoval, zda tomu chce či nechce rozumět, ale potom, když v duchu ohodnotil jak Reeseho, tak Gannda, mrzutě ustoupil. Vzali si věci nahoru do pokoje a pak sešli znovu dolů, aby se najedli, přičemž je hostinský obsluhoval se stěží skrývanou nechutí. V hospodě bylo i několik dalších hostů, a po celou tu dobu si Gannd nepříjemně uvědomoval jejich chladné a pohrdavé pohledy, když se také usadili od nich co nejdál.

„Obávám se, že má společnost nebude pro tebe výhodná," řekl Gannd.

Reese zvedl obočí. „No, pokud vím, tak jsi mi třikrát zachránil život. Kde tedy přesně je ta nevýhoda?"

„Myslím tím, že ostatní mohou mít o tobě špatné mínění podle společnosti, ve které jsi."

„Mám na práci lepší věci než žít s obavami, co si druzí lidé myslí," řekl Reese.

„Nemohu ani vystát úsudky hlupáků." Při tomto výroku zvýšil hlas tak, aby ho ostatní hosté slyšeli, a ti rychle odvrátili oči. „Já neposuzuji muže podle jeho půvo-du, střihu jeho šatů nebo délky jeho uší," dodal už zase normálním hlasem. „Kdyby-chom byli v Tuarhievelu, držel by ses ode mě dál kvůli tomu, kdo jsem a co dělám?"

„Ne," řekl Gannd. „Samozřejmě že ne."

„Dobrá, řekl jsi. Podle tohoto hlediska nejsem tedy žádný cizinec," řekl Reese, kývnuv hlavou k ostatním zákazníkům. - „Žoldnéři nejsou příliš ceněni, zvláště ne tak zvanou lepší vrstvou lidí. Ale nesejde na tom vůbec, kdo jsi. Ať přijdeš kamko-liv, vždycky tam budou takoví, co se na tebe budou dívat skrz prsty kvůli tomu, co děláš nebo odkud přicházíš, kvůli tvé rase, tvé víře, tvému chování nebo i řeči, tvému způsobu oblékání. Dej dohromady plnokrevného Šlechtice s bandou lupičů a budou se mu vysmívat pro jeho způsoby a jeho módní oblek a ohrnovat nos nad jeho rodokmenem. V každém společenství jsou dobré i špatné stránky. Setkal jsem se s mnoha obyčejnými sedláky, kteří měli v sobě víc vznešenosti než mnozí šlechtici. A znal jsem také šlechtice, kteří měli méně zásad než ten nejobyčejnější zloděj." Pokrčil rameny. „Považuji za ztrátu času ošklivit si celé skupiny lidí. Dávám raději přednost tomu, nemít je rád jako jednotlivce."

Gannd se usmál a už o tom dále nemluvili. Ale zároveň si všiml, že nepříjemný hospodský by zřejmě neměl nic proti tomu, kdyby je viděl odejít hned časně zrána.

V Loftonu zažil něco podobného. Když projížděli ulicemi města, povšiml si Gannd, že na ně civí spousta lidí - a zvláště na něho - s tím stejným chladným a po-hrdavým pohledem, jaký mu uštědřil ten hostinský. Elfové byli v lidských městech zřejmě neobvyklým zjevem. A stejně tak asi neviděli ani mnoho půlelfů.

V určitém ohledu je Gannd skutečně nemohl vinit pro jejich nepřátelství. I když elfové a lidé bojovali společně u Mount Deismaaru a elfové zcela jistě rozhodli bitvu, když

přešli na lidskou stranu, měly tyto dvě rasy za sebou dlouhou historii plnou ne-návisti a ani elfští mudrci by příliš nediskutovali o tom, že elfové změnili stranu jenom proto, že odhalili, že je Pán stínů zamýšlel zradit. A od té doby bojovali elfo-vé a lidé společně pouze tehdy, když se bojovníci z Tuarhievelu připojili k armádě císaře Michaela během jeho válečných tažení. Dodnes však existovala místa, kde elfí kmeny provozovaly gheallie Sidhe, svou zapřísáhlou válku proti všem lidem. A nejfanatičtější z těchto kmenových náčelníků -Rhuobhe Zabíječ - se zapřísáhl, že neustane, dokud všichni lidé nebudou vyhubeni. Ti vstupovali do elfských lesů na své vlastní riziko. Dokonce i v Tuarhievelu, kde princ Phileraene vítal lidské kupce a snažil se o udržení míru, nebyly sporadické výbuchy gheallie Sidhe neznámou věcí.

Tato historie měla ale dvě stránky, z nichž jednu lidé obvykle slyšeli neradi. Oni byli útočníky. Cerilie byla královstvím Sidhelienů, dokud nepřišli lidé v invazi Sedmi kmenů a nevyhlásili elfům válku, během níž je vypudili ze zemí jejich před-ků. A i když bylo mnoho elfů, usilujících o život v míru společně s lidmi, bylo jich rovněž dost, kteří přísahali, že na to nikdy nezapomenou.

V Tuarhievelu Gannd nikdy nepocítil něčí nepřátelství proto, že byl půlelf. Byl vždycky akceptován jako Sidhelien, jeden z tohoto národa, a i když věděl, že je jiný, nemusel nikdy zažít pocit, že tento rozdíl z něho dělá něco méně než je kdokoli jiný. Mezi lidmi to však bylo úplně jiné. Viděl v mnoha tvářích otevřené nepřátelství. V jiných zase neskrývanou nechut'

Reese navrhl, aby prodali koně a zakoupili si přepravu na říčním člunu do Bha-laene, kde se řeka Tuor stéká s řekou Maesil. Odtud pak, řekl, by mohli pokračovat dolů po Maesilu do Anuiru, hlavního města

impéria, kde by si mohli pořídit nové koně, znovu se zásobit a pokračovat po souši do Daultonu, hlavního města Avanilu, kdy by pak nabídli své služby vévodovi z Avanu. Gannd nikdy předtím lodi neces-toval a těšil se na nové zážitky.

Je zde několik způsobů, jak cestovat dolů po řece, vysvětloval Reese. Nejlaciněj-ší by samozřejmě bylo postavit si vor nebo koupit si malý člun, ve kterém by mohli veslovat, ale to by také znamenalo minimální pohodlí a dost práce. Museli by sami odstrkávat vor nebo veslovat ve člunu, dávat pozor na plující klády nebo kameny pod vodou a každou noc přistát u břehu, aby zde rozbili tábor. Pak by se také museli postarat o nějaké jídlo. Druhý způsob byl zakoupit si přepravu na nákladní pramici a ušetřit si tak starosti s navigací na řece, avšak ubytování by bylo skromné a dost nepohodlné. Nákladní pramice byly sotva víc než velké prámy se zvýšenými boky, používané především k dopravě zboží dolů po řece na jednu cestu, a poskytovaly nevalné nebo vůbec žádné přístřeší před živly. Museli by spát venku na tvrdé palubě a jíst jen to, co by si mohli vzít s sebou a co by nevyžadovalo vaření.

Plavba na říčním člunu byla sice dražší, ale mnohem pohodlnější. Stejně tak jako nákladní pramice, byly také čluny postaveny v loftonských loděnicích ze dřeva při-vezeného z pahorkatiny blízkého regionu Pět vršků. A jako nákladní pramice, slou-žily rovněž pouze pro jednu cestu, poněvadž by bylo dost obtížné převézt je zase zpátky vzhůru po řece. Avšak na rozdíl od pramic, které poté, když dosáhly svého cíle, buďto Moerelu, nebo Anuiru, byly zcela rozebrány na stavební dříví, říční čluny pokračovaly po celé trase dolů po Maesilu až tam, kde se vléval do Arnienské zátoky. Zde mohly být plně využity v anuirských docích, odkud se plavily jako obchodní lodě Aerelskou úžinou na sever k Tael Firthu nebo na východ k zálivu Coerany.

„V zimě čluny nejezdí," řekl Reese, ale teď je v docích plno práce a obvykle každý týden jeden vyplouvá. Berou cestující a účtují si dost vysoké jízdné, což je samozřejmě čistý zisk pro loďaře, ale plavíš se dolů po řece v pohodlí, spíš na pa-landě v kabině, a snad, aby tak ospravedlnili ty poplatky, které berou, poskytuje posádka i stravu."

„Máme dost peněz, abychom za takový přepych mohli zaplatit?" zeptal se Gand.

„Víc než dost, díky klanu McMurtrie," odpověděl Reese a s úšklebkem povytáhl své sedlové brašny.

„Mělo by nám to docela stačit až do té doby, co si koupíme koně, až se dostaneme do Anuiru a budeme se zásobit na cestu do Daultonu. A až tam jednou budeme, najdeme si zaměstnání dost brzo."

„Jak si můžeš být tak jistý?" zeptal se Gannd.

„Protože Kier z Avanu se chystá k válce," odvětil Reese. „A ví, že Derwyn z Boeruinu nebude litovat žádných výloh při budování své armády. Ujišťuji tě, příteli, že si zaměstnání najdeme zcela snadno."

Začali se poptávat a zjistili, že další loď popluje dolů po řece až za dva dny. To jim poskytlo určitý volný čas, aby ho strávili jakýmkoliv způsobem. První věc, kte-rou Reese udělal, bylo, že koupil místa na lodi, a potom si našli kupce na své koně v místních stájích, kde Reese po nějaké době smlouvání obdržel celkem slušnou část-ku. Další, co museli udělat, bylo najít si ubytování. Po zkušenosti v zájezdní hospo-dě Gannd usoudil, že bude opatrnější stáhnout si kápi svého pláště do obličeje, když se vydali hledat nocleh. Jeho elfí rysy sice nebyly zvlášť výrazné, ale měl za to, že by asi bylo lepší skrýt své stříbrně pruhované vlasy a špičaté uši. Nepřál si, aby měl Reese kvůli němu nějaké další potíže.

První dvě místa, která si prohlédli, byla zcela obsazená, ale našli místnost v třetí hospodě, která byla ještě blíže k řece. Zřejmě dolů po řece cestovalo mnoho lidí, i když většina z nich dávala přednost plavbě na nákladní pramici nebo cestě po souši podél říčního toku do Bellamie. Z Bellamie se potom dalo pokračovat na jih do Anuiru nebo také na východ do Ghieste, Osoerde a Elinie nebo na západ do Avanilu či Brosengae. Někteří lidé přišli z Východních provincií a směřovali na západ, chtě-jíce se vyhnout chystajícímu se válečnému konfliktu. Byli to obyčejní lidé, kupci a malí farmáři se svými rodinami, kteří opustili všechno, co znali po celý svůj život, aby začali nanovo někde úplně jinde. Jejich budoucnost byla nejistá, ale dobře vědě-li, co je to válka, a prchali před ní. Jiní zase směřovali za ní -žoldnéři, hledající pří-ležitost prodat své služby té či oné straně, s největší pravděpodobností ani nedbajíce které; obyčejní lidé, kteří neměli štěstí, odhodlaní odvážit se válečného rizika za žold, za který by si mohli koupit nové šaty a tři pořádná jídla denně; kramáři, řeme-slníci a dělníci ohlížející se po příležitostech, které může čas války poskytnout A ženy - většinou mladé a chudé - které doufaly, že by snad mohly najít nějakého vojáka, který by se o ně postaral, anebo hledaly příležitost, jak prodat svou

přízeň a vyměnit svou sebeúctu za zlato. Ti všichni tak přispívali k atmosféře napjatého oče-kávání, jež vládla ve špinavých městských ulicích.

Hospoda, kterou našel Reese, nepatřila k těm lepším v Loftonu, ale byla laciná a hostinský se příliš neobtěžoval tím, že by si je prohlížel, když mu Reese s Ganndem platili za dvě noci dopředu. Malý pokoj byl nad jedním křídlem rozvrzaných schodů a byly v něm jen dva slamníky na holé dřevěné podlaze, otlučené umyvadlo, stůl se dvěma vratkými stoličkami a páchnoucí a ořískaný nočník. Zdi tvořila holá dřevěná prkna a okna neměla skla. Před větrem zvenku poskytovaly ochranu pouze velké dřevěné okenice a bylo zde také pár ohořelých svíček k osvětlení.

„Palác to zrovna není," řekl Reese, když se rozhlédl po skrovném vybavení, „ale na ty dva dny to bude stačit. Každopádně je to lepší než spát v přístavu."

Všimli si, že mnoho poutníků se zařídilo právě tak, trávíce noc na palubě mezi hromadou svých zavazadel, která obsahovala veškerý jejich majetek, bez jakékoliv ochrany před živly. Co Gannda ve městě nejvíce šokovalo, byla tlačnice a špína, kterou viděl všude. Zbytky a odpadky se prostě odhazovaly do uliček a průchodů a mezi smetím se hemžily houfy krys. Byl to obrovský kontrast proti lesnímu městu Tuarhievelu, kde všechny cesty a chodníčky byly pečlivě čištěny a kde vše bylo drženo v čistotě a pořádku, aby se zamezilo sebemenšímu znečištění přírodního prostředí. Lidé se zdáli zcela postrádat sounáležitost s přírodou a žili v těsném se-skupení, aspoň ve městě. Gannd by byl rád věděl, zda je to nějaký druh preference či potřeba.

„Od obojího něco, myslím," řekl Reese, když se ho na to Gannd zeptal. „Někteří lidé mají rádi aspoň malý prostor kolem sebe, a tak žijí v malých vesnicích nebo venku v krajině. Jiní dávají přednost životu ve městě, poněvadž v tom vidí určité výhody. Jsi-li například obchodník, pak je lepší, když obchoduješ ve městě, kde můžeš získat víc zákazníků. Pokud hledáš práci, město ti poskytne více příležitostí. Některé lidé mají rádi zábavu, kterou jim město může nabídnout. Dávají přednost spíš rušnějšímu životu ve městě než klidnému životu na venkově." Pokrčil rameny. „Elfové mají také města, že?"

„Ne taková jako tyto," řekl Gannd, když otevřel okenice a pohlédl na ulici dole. „Zde je tak mnoho lidí a tak blízko sebe, a přece se jeden pro druhého zdají jako cizinci. A je zde pocit - " hledal správný výraz - „odloučení od přírody. Nejsou zde žádné stromy ani křoví, ani květiny nebo jakékoliv jiné rostliny. A všude jsou odpadky a špína. Je zde tolik hluku a vzduch páchne a je skličující. Proč lidé snášejí takové podmínky?"

„Dobrá otázka," odpověděl Reese. „Bohužel, nemám na ni dostačující odpověď. Prostě to tak je." Gannd potřásl hlavou. Přál si tomu porozumět. Určitým způsobem to byla jedna část jeho samého, toho, co byl. Toto byl otcův svět, a on sem přišel, aby ho poznal a porozuměl mu. Ale nedávalo mu to žádný smysl. Proč se lidé chtěli obklopovat tak nepříjemným okolím? Mohl pochopit farmáře, který vykácel stromy, aby zde mohl vysázet zemědělské plodiny a pěstovat je, ale nemohl pochopit, proč by lidé měli kácet stromy pouze proto, aby své domy natlačili těsně k sobě.

„No, chceš-li poznat městský život, tak bychom měli jít ven a zkusit si ho," řekl Reese. „Nebudeš-li ovšem unavený a nebudeš-li se chtít vyspat?"

Gannd se zašklebil. „Nebyli jsme snad už venku a nevyzkoušeli si ho?"

Reese se uchechtl. „To těžko. Nevím jak ty, ale já bych si dal něco k jídlu. A pak bychom si mohli někam vyjít a trochu se pobavit. Co ty na to?"

Gannd byl sice zvědav, jaký druh zábavy může lidské město nabídnout, ale vzpomínka na to, jak je přijali v zájezdní hospodě, byla ještě stále nepříjemně čers-tvá. „Snad by bylo lepší, kdybys šel sám," odvětil. „Pravděpodobně tě přijmou lip, když u toho nebudu."

„Nesmysl, nechci o tom slyšet," řekl Reese. „Jsou zde místa, kde tvoje zlato je stejně dobré jako kohokoliv jiného."

„Ale já žádné zlato nemám," řekl Gannd.

„Naše zlato," řekl Reese netrpělivě. „Nebylo by moje, abych je mohl utratit, ne-být tebe. Jsme partneři v tomto podniku, nebo ne? Mimoto, ty jsi odešel z Tuarhie-velu, abys poznal, jaký je svět lidí. A to se ti nepodaří, když zůstaneš tady v tom pokoji. Je už dost zlé, že musíme spát zde," dodal, pohlédnuv pochybovačně na nuzná lůžka se slamníky. „Ale jestliže budeme mít dneska v noci trochu štěstí, můžeme si sehnat něco lepšího."

„A jak?" zeptal se Gannd.

Reese se zašklebil. „Pojď, ukážu ti to."

Vyšli z hospody a zamířili k řece. Stmívalo se a provoz na ulicích značně zeslábl. Zdálo se, že Reese ví, kam jde, a to tak neomylně, jako by zde byl už předtím. Vyhnuli se skladištím u přístavu a porůznu zde tábořícím lidem, kteří vařili hubené polévky v železných hmcích, zavěšených nad malými ohni, minuli čluny a pramice uvázané v docích a vydali se dolů po větrem provívané ulici tvořené dvoupatrovými budovami, postavenými těsně jedna u druhé. U většiny domovních dveří již plály louče, upevněné v lucernách. Na rozích budov se poflakovaly spoře oděné ženštiny, kývajíce a volajíce na ně, jak šli kolem. Některé si zvedaly sukně, aby ukázaly nohy, jiné si rozepínaly blůzy, aby vystavily své vnady, a další odhalovaly ještě mnohem víc. Pro Gannda nebylo těžké spočítat si, co nabízejí na prodej. Nikdy předtím neviděl prostitutku a zvědavě si prohlížel těch pár prvních, které míjeli, i když shledával jejich způsoby hrubé a odpuzující.

„Toto není zrovna nejbezpečnější část města," prohodil Reese při chůzi, „tak si dávej pozor."

„Proč jsme sem tedy šli?" zeptal se Gannd.

Reese se uchechtl. „Pobavit se."

„S těmito ženami, co se tak nestydatě ukazují?" zeptal se Gannd, který mohl jen těžko uvěřit, že by nějaký muž mohl takové chování mít za přitažlivé.

„Ne, jestli se nechceš nakazit nebo najít pak jistá malá zvířátka, jak se pasou na různých místech tvého těla," řekl Reese. „Malá zvířátka?" Reese pohlédl na Gannda a šklebil se. „Ty jsi opravdu úplné neviňátko, že jo?"

Snad mi dokonce nebudeš tvrdit, že jsi ještě nikdy neměl nějakou ženu? - žádnou elfí dívku tam v Tuarhievelu?"

„Ne," řekl Gannd. „Elfí dívky se neprodávají ani se nechovají tímto způsobem. A také nemyslím, že mají nějaká malá zvířátka. Mají je všechny lidské ženy?"

Reese se zasmál. „Ne, všechny ne. Ale člověk nikdy nemůže být dost opatrný. Lepší je držet se od těch kurvíček dál. Spát s ženou mnohem víc uspokojuje, když ona chce sama a ne zrovna za peníze. Aha, už jsme tu. Doufám, že je to tady."

Přiblížili se k dvouposchodové budově z omítnutých kamenů a dřeva s velkými a těžkými dvojkřídlými dveřmi, po jejichž každé straně planuly louče, upevněné v držácích na zdi. V prvním patře bylo několik oken, která vyplňovala železná, na černo natřená ozdobná mříž a jejichž okenice se otvíraly dovnitř. U dveří tu stál se založenýma rukama mohutný, svalnatý muž se silnými pažemi a oholenou hlavou, u pasu měl meč a několik nožů. Nad dvojkřídlými dveřmi visel na červeno nabarvený dřevěný znak, vyřezaný do tvaru šalupy, se slovy Říční královna, jež byly napsány na jejím trupu ozdobnými zlatými písmeny.

„Byl jsi už někdy v herně?" zeptal se Reese.

Gannd zavrtěl hlavou.

„No tak potom tedy dávej pozor. Dělej to, co já, a drž se při mně. Nechod' nikam a nenech se vtáhnout do žádné hry, i když bude vypadat jako ta nejjednodušší věc na světě. Připomeň si, že účelem herny je připravit hloupé lidi o jejich peníze. Vtip je v tom, nenechat se napálit. Chce to zkušenost a zručnost. A dále - toto místo bude plné falešných hráčů, kapsářů, výtržníků, mluvků a rádoby umělců... a žen, které se budou snažit na tebe přilepít a okrást tě až na spodky, zatímco se na tebe budou usmívat a svůdně klopit řasy. Tak nikomu nevěř. Všichni tam jdou po tvých penězích."

„Ale já pořád žádné nemám," řekl Gannd.

„No, pak doufám, že tím se to Všechno zjednoduší, ne?" řekl Reese. „Jenom nech všechno na mně."

Nějaké otázky?" „Ano, dvě," řekl Gannd. „Tak se ptej." „Proč se považuje za zábavu jít na takové místo plné nepoctivých lidí?" Reese na něho chvilku zůstal civět. „Protože zábava je právě v tom riziku, které je ve hře zahrnuto, ve hře a výhře, v tom, jak to dopadne."

„Aha. Potom je to to riziko, co máš rád?"

„Dá se to tak říct. A jaká je tvá druhá otázka?"

„Co je to ty... spodky?"

Reese zafuněl a potřásl hlavou. „To nic. Vysvětlím ti to někdy jindy. Pojď, půjdeme dovnitř."

Mohutný plešatý muž je pozdravil mrzutým pokývnutím

a otevřel jim dveře. Gannd si všiml, že to, co měl zprvu za prostou tuniku s bohatě zdobenými rukávy, byla ve skutečnosti vesta, ale orna-menty a obrazce byly zdánlivě nakresleny na mužově holé kůži.

„Proč si ten muž pomaloval paže?“ zeptal se Gannd, když vcházeli dovnitř.

„Říká se tomu tetování,“ řekl Reese. „A není to namalované. Ty ozdoby jsou stá-lé. Provádí se to vstřikováním barevných inkoustů jehlami pod kůži.“

„Není to bolestivé?“

„Ano, samozřejmě.“

„Proč se to tedy dělá?“

„Pro ozdobu.“

Gannd svraštil čelo. „Tak tedy... pro zábavu chodí lidé na místa, o nichž vědí, že tam jsou zloději, a pak se snaží vyhnout se okradení. A pro ozdobu snášejí bolest, aby se pomocí jehel vpravil inkoust pod jejich kůži.“

„No, někteří,“ řekl Reese a pokrčil rameny.

„Nebylo by jednodušší a méně bolestivé, kdyby se sami pomalovali, když si přejí ozdobit své tělo?“

„Myslím, že ano, ale pomalování dlouho nevydrží.“

„Takže oni jsou ochotni trpět bolest, protože jsou příliš líní, než aby si namalova-li ozdoby nové, když ty staré zajdou?“

Reese na něj pohlédl. „Nemohli bychom si o tom promluvit jindy?“

„Ptal ses mě, jestli mám nějaké otázky...“

„Už jsem ti to řekl, ne?“ Potřásl hlavou a povzdechl. „Pamatuj si, co jsou ti lidé tam, a zeptej se mě později.“

Gannd přikývl. „Jak chceš.“

Vnitřek herny tvořila velická, otevřená místnost se špinavou dřevěnou podlahou z prken a s omítnutými stěnami. Omítka byla popraskaná a na mnoha místech dost otlučená. Několik mohutných dřevěných sloupů podpíralo trámový strop a na nich byly upevněny železné držáky na lampy. V pozadí místnosti byl dlouhý, přeplněný bar a po obou jeho stranách vedlo do horního poschodí jedno křídlo dřevěného schodiště na galerii, z níž se dala hlavní místnost dobře přehlédnout. Podél stěn byly boxy, v nichž seděli lidé, hovořili spolu a pili, a po celé místnosti byly rozmístěny hrací stoly. Většinou byly malé, kde lidé seděli a hráli karty. U větších stolů stáli hráči a házeli kostky nebo jakési vířící kotouče. Celé toto místo bylo hlučné a přepl-něné, byl tady čoud a horko od lamp, tlačících se těl a i kouře z dýmek. Gannd s nechutí nakrčil nos. Až dosud se to příliš zábavné nezdálo.

Reese zamířil k jednomu ze stolů, kde lidé postávali kolem, střídající se v házení kostkami na kůži potaženou stolní deskou. V čele stolu stál muž s dlouhou hůlkou, zakončenou jakousi lopatkou, shrnoval ze stolu vržené kostky a řídil hru.

„Sázky na příští kolo, prosím,“ vyvolával. „Sázka je čtyři měďáky. Hráči, vsaď-te, prosím.“

Reese rozměnil nějaké zlaté mince na měďáky a hodil čtyři na stůl. Sázař použil své hůlky, aby shrábl všechny vsazené mince, a hodil je pak do malého černého kotlíku, stojícího na konci stolu. Reese se naklonil těsně ke Ganndovi.

„Tahleta hra se jmenuje ‚Hawkeho gambit‘,“ vysvětloval. „Sázka neboli vklad je určena počtem stran kostky, používané v každém hodu. Kolo má šest hodů. Začneš se čtyřstrannou kostkou. Každý hráč hodí, a ten, kdo hodí nejvíc, bere bank. Jestliže mají dva hráči stejné skóre, takže je to nerozhodně, rozdělí se bank mezi ně. K dal-šímu hodu se přidá šestistranná kostka. Házíš oběma, čtyř- i šestistrannou naráz, takže sázka je teď deset. Sečteš celkový počet a nejvyšší vyhrává, při nerozhodném skóre se bank rozdělí. V třetím hodu se přidává osmistranná kostka. Nyní házíš všechny tři. Čtyři plus šest plus osm je osmnáct - tak sázíš osmnáct měďáků. V pátém hodu se přidává dvanáctistranná kostka a sázka dělá čtyřicet měďáků. V šes-tém a posledním hodu se potom přidá dvacetistranná kostka a sázka je sedesát. Hráči mohou odstoupit po každém hodu, ale nemohou začít znovu, dokud není dokončen poslední hod a nezačne zase nové kolo. A při posledním hodu se také mohou roz-hodnout pro Hawkeho gambit, což je další, samostatný vklad. Potom se rozhodneš, kolik vložíš, a přidáš to k tomu, co už v banku je za těch šest hodů. Na tento zvláštní vklad pro Hawkeho gambit si však ostatní hráči mohou

zvolit, zda svůj vklad zvednou. Jestliže to udělají, pak ty musíš srovnat jejich vklady, abys zůstal ve hře. Když jsou sázky ukončeny, pak hodíš poštěstí a naposled. Nejvyšší hod bere bank. Ale při samostatném vkladu na Hawkeho gambit sázíš na konečný výsledek, který je součtem všech šesti hodů. Kdo má nejvyšší celkový výsledek, vyhrává vklad do Hawkeho gambitu. A pak začíná hra znovu."

„A jak to skončí?" zeptal se Gannd.

„Až se uvidí, kdo vyhrává nejvíc peněz," odpověděl Reese trpělivě.

„Ale možnost prohry se zdá mnohem vyšší."

„Účelem je napálit pravděpodobnost."

„A jak?"

„To záleží na štěstí," řekl Reese.

„Myslím, žeš předtím říkal, že je to věc zkušenosti a šikovnosti," řekl Gannd zmaten.

Reese vyvalil oči. „Ano, to také. Teď už mlč a dívej se."

Hráči ukončili vklady a začal první hod. - Reese hodil dvojku a prohrál. Při druhém hodu hodil jedničku a trojku, celkem tedy čtyři, a prohrál opět. Při třetím hodu hodil dvojku, další dvojku a čtyřku, celkem tedy osm, avšak ostatní tři hráči hodili víc, takže prohrál znovu. Ztratil nyní už dvaatřicet měďáků.

„Nezdá se mi, že jsi při této hře příliš obratný," pravil Gannd.

„Teď sklapni," pronesl Reese podrážděně. „To se obrátí."

Gannd se už chtěl zeptat, odkud to ví, ale místo toho zůstal potichu a díval se. Bylo jasné, že jeho otázky a poznámky jdou jeho příteli na nervy. Ale bylo zde ještě něco více. Byla to hra samotná. Měla podivný vliv nejenom na Reeseho, ale také i na ostatní hráče. Gannd pozoroval jejich tváře. Všechny měly výraz napjatého očekávání, jak každý hráč sledoval svůj hod. Pokud hodil málo, ostatním se očividně ulevilo, ale pro něho to znamenalo zlost, zklamání či frustraci. Naproti tomu vysoký hod a tím i výhra a získání banku mělo za následek prudkou radost, provázenou nadšenými výkřiky, ale tyto emoce přetrvávaly jenom krátce, do té doby, než proběhl další hod, a znovu se vrátilo napjaté očekávání. V podstatě převažovaly negativní emoce nad pozitivními. Jak hra pokračovala a prohry stoupaly, pozoroval Gannd, jak jsou hráči stále více napjatí. Vzrůstalo jejich rozčilení a horlivost. Několik se jich začalo potit. A celé se to vůbec nezdálo nijak moc zábavné. Gannd se divil, jak to někdo může za zábavu považovat.

Při čtvrtém hodu Reese hodil jedničku, trojku, dvojku a čtyřku, výsledek byl tedy deset. Ale ne dost, aby porazil některé své spoluhráče. Zase prohrál. Jeho ztráta dvaceti osmi měďáků ve čtvrtém hodu, připočtená k předchozím, obnášela nyní celkem šedesát měďáků. Při pátém hodu si však již vedl lépe. Hodil čtyřku, šestku, sedmičku, osmičku a jedenáctku, celkově tedy šestatřicet, což byl v tomto hodu nejvyšší výsledek. Vyhrál bank. V kole bylo šest hráčů a každý vsadil do banku čtyřicet měďáků.

„Ha!" vykřikl Reese. „Vidíš? Říkal jsem ti, že se mé štěstí obrátí! To je výhra dvě stě čtyřicet měďáků!"

„Ale předtím jsi prohrál šedesát," poznamenal Gannd, „takže ve skutečnosti máš pouze sto osmdesát."

Reese na něj zašilhal a zašklebil se. „Jsem pořád nejlepší ve hře," řekl.

„Zatím," řekl Gannd.

Hráči vsadili na šestý a poslední hod. Reese si napjatě mnul ruce.

Gannd pohlédl na ostatní hráče, kteří skončili s vklady. V banku bylo nyní tři sta šedesát měďáků. Ale potom řekl sázkař: „Prosím, vyhlašte své sázky na Hawkeho gambit. Hráč číslo jedna?"

Hráč číslo jedna, nervózně vyhlížející mladá žena se sevřenými rty, si až dosud během herního kola dobře nevedla. Sázky na Hawkeho gambit se vzdala.

„Hráč číslo jedna odstupuje," ohlásil sázkař. „Hráč číslo dvě?"

Hráč číslo dvě, tmavý muž s tváří po neštovicích, s dlouhými, mastnými vlasy, vsadil dvacet měďáků.

Hráč číslo tři, zavalitý starší muž s nosem prokvetlým červenými žilkami, vsadil rovněž dvacet. Hráč číslo čtyři, který až doposud vyhrál nejvíc, se podíval na sázku dvacet a zvýšil ji o padesát. Hráči Dva a Tři ji vyrovnali. Hráč číslo pět zlobně našpulil rty. Byl to obchodník, soudě podle oblečení a prstenu na rukou. Vrhle rychlý pohled na ostatní hráče, poté dorovnal vklad sedmdesáti měďáků a zvýšil ho o stovku. Hráč Dvě si ho ostře změřil, potom dorovnal. Hráč Tři potřásl hlavou. „Příliš drahé pro mě," řekl a odstoupil ze hry, čímž ztratil sedmdesát již vložených měďáků. Hráč Čtyři dorovnal. Přišla řada na Reeseho.

„Musíte vsadit sto sedmdesát měďáků, abyste zůstal ve hře, pane," řekl sázkař.

Reese přikývl. „Tak tady je vašich sto sedmdesát," řekl, postrčiv k sázkaři jeden kousek zlata a sedm stříbrňáků, „a zvedám vklad ještě o další stovku." Přihodil další kousek zlata.

Hráč Dvě zafřkal. „Pokouší se koupit bank."

„A další stovku, pokud chcete zůstat ve hře, pánové," ohlásil sázkař.

„Tomu tedy říkám bluf," řekl hráč číslo dvě, házeje na stůl zlatý kousek.

„Uvidíme," řekl hráč Čtyři.

Hráč Pět zamračeně pohlédl na Reeseho. „Zůstávám," řekl.

Sázkař shrábl mince. „Vklad na Hawkeho gambit je dvě stě sedmdesát," řekl.

„Ve hře jsou hráči Čtyři, Dvě, Pět a Šest. Celkem je v banku tisíc sto padesát. Tři sta šedesát pro šestý a poslední hod. Dům bere deset procent z konečných vkladů. To je tři sta dvacet čtyři pro vítěze posledního hodu a tisíc třicet pět pro vítěze Hawkeho gambitu. Poslední hod, prosím."

Všech šest hráčů vsadilo do posledního hodu, takže házelo všech šest. Hráč číslo jedna, nervózní žena, která se vzdala sázky na Hawkeho gambit, hodila nejvyšší počet bodů -čtyřku, šestku, sedmičku, devítku, dvanáctku a dvacítku, tedy celkem padesát osm. Vyhrála tím bank pro šestý hod, ale potom provedla v duchu rychlý výpočet a hlasitě zamručela, když si uvědomila, že kdyby vsadila na Hawkeho gam-bit, se svou celkovou sumou ze všech šesti hodů by ho vyhrála. Potichu pro sebe klejíc odešla od stolu.

Sázkař spočítal skóre všech ostatních hráčů a ohlásil konečný výsledek u každého. Hráč číslo čtyři vstoupil do hry s nejvyšší celkovou sumou a vyhrál Hawkeho gambit, překonav Reeseho pouze o devět bodů.

„Zatraceně," řekl Reese. „No, bylo to o fous. Nevedl jsem si zas tak špatně. Při-
nejmenším jsem vyhrál ten jeden hod." Gannd svažl obočí. „Ale skončil jsi se ztrátou devadesáti měďáků," řekl. „Vyhraju je nazpět v dalším kole," řekl Reese. „To je velmi nepravděpodobné," řekl Gannd. „Opravdu? Tak co kdybys to zkusil sám? Třeba bys byl lepší?" Gannd zavrtěl hlavou. „Nemám chuť. A také jsem neřekl, že bych to dokázal lé-
pe. Neviděl jsem, že by v tom hrála nějakou úlohu zručnost. Je to všechno pouhá náhoda. Jediným skutečným výhercem je herna. Při zisku deseti procent z každého konečného vkladu nic neriskuje, ale při každém kole vydělá hezké peníze."

„Taková je už hra," řekl Reese.

„Dobrá hra, jsi-li herna," řekl Gannd.

„Nebo jestliže porazíš pravděpodobnost a vyhraješ," řekl Reese. „Ten jeden hod

jsem vyhrál." „Ale stále jsi chudší o devadesát měďáků." „No, lehce nabyl, lehce pozbyl."

„A zdá se, že pozbytý je mnohem snadnější než nabýt," řekl Gannd.

„Víš, co je tvůj problém?" řekl Reese. „To, že ty k tomu nemáš ten správný po-měr."

„Prosím, vsaďte na příští kolo," řekl sázkař.

„Tak chceš to tedy zkusit, nebo ne?" zeptal se Reese.

„Ne," řekl Gannd. „Možná tomu nerozumím, ale nechápu, proč ztrátu peněz po-važuješ za zábavnou."

„Dobrá, to nic," řekl Reese netrpělivě. „Zkusíme jinou hru. Třeba když si zahra-ješ tentokrát, dostaneš k tomu tu správnou chuť." Odpočítal několik zlatých kousků a dal je Ganndovi. „Zkusme třeba Dračí ruce."

Gannd zavrtěl hlavou. „Neznám tu hru."

„Je to jednoduché, naučím tě to. Vezmeme si karty."

Posadili se do jednoho prázdného boxu a objednali si pití. Reese požádal obslu-hující dívku, aby jim donesla jednu sadu karet.

„Takže," řekl a rozložil je všechny po stole, „ten, kdo rozdává, dá každému hráči pět karet. Všechny karty jsou zařazeny do barev. Barvy jsou meče, pěticipé hvězdy, číše a heroldské hole. Některé karty mají čísla, od dvou do desíti, ostatní jsou tak zvané figury. Figury jsou draci, králové, královny a rytíři, pro každou barvu jeden." Jak mluvil, ukazoval karty, zvedaje je při tom. - „Draci jsou nejvyšší karty. Pak přijdou králové, královny, rytíři a po nich karty s čísly, deset, devět, osm, sedm a tak dále. Ještě

mne sleduješ?"

Gannd přikývl.

„Ted' tedy, jak jdou karty ve hře a jak se k sobě hodí. Můžeš mít pár, což zname-ná dvě z kterýchkoliv karet s čísly, tak třeba dvě trojky nebo dvě čtyřky nebo pár figur, třeba dva krále nebo dva rytíře. Jeden pár trojek přebíjí pár dvojek, čtyřky přebíjejí trojky a tak dále, až k drakům. Dva páry, tak třeba jako dvě trojky a dvě čtyřky, přebíjejí jeden pár, nezáleží na tom, jak vysoký, čili jinými slovy, platí zde to stejné pravidlo. Trojice stejného druhu přebíjejí dva páry. Postupka, to je když máš karty v posloupnosti za sebou, tak jako ted', přebíjí trojici. Fleš, neboli pět karet téže barvy, přebíjí postupku. Full-hand, což je trojice a pár, přebíjí fleš; čtveřice přebíjejí full-hand; čistá postupka, to je pět karet stejné barvy v posloupnosti, přebíjejí full-hand také; a dračí fleš, což je čistá postupka s drakem na konci, přebíjí vše. Rozu-míš?"

„Myslím, že ano," řekl Gannd. „Vypadá to docela jednoduše."

„Dobrá, to jsou základní věci. Strategie ve hře je mnohem složitější. - To je hra, kde se uplatňuje úsudek a možnosti. Kde se projeví um a zkušenost."

Gannd pozorně poslouchal, zatímco Reese popisoval některé z detailnějších aspektů hry. Po chvíli byl Reese spokojen, že Gannd chápe základy, a šli se poo-hlédnout po. hře, ke které by se mohli připojit. Brzy našli jednu, která se rozpadla, když dva lidé odstoupili od stolu, zřejmě mnohem chudší, než když si sedli ke hře.

„Mohli bychom si, můj přítel a já, přisednout?" zeptal se Reese.

Rozdávající vzhledl. Byl hubený a tmavý, s černými vlasy spadajícími mu na lí-mec a s kozí bradkou. Byl oblečen do černé kožené vesty a dlouhé tuniky, doplněné černými kalhotami a dobře vyčištěnými černými holínkami, sahajícími mu až po kolena. Na zlatém řetízku kolem krku měl zlatě a stříbrně zdobený Haelynův medai-lon. - Podíval se na Gannda a zvedl obočí. „Má někdo nějaké námitky?" zeptal se.

Jeden z hráčů, plešatý muž středního věku, který vypadal na obchodníka, si Gannda drze změřil. „Jestli má ten bastard peníze, nejsem zase tak hrdý, abych si je nevzal."

Další muž, statný žoldněr s klapkou přes jedno oko, jen prostě pokrčil rameny. Měl na sobě hnědou koženou tuniku bez rukávů přímo na holé kůži, široký opasek a tmavě zelené kalhoty. Jeho hrud' i paže byly svalnaté, ale kolem pasu již začínal tloustnout.

„Tak se posad'te," řekl muž v černém.

„Nikdy předtím jsem tu hru nehrál," řekl Gannd.

Muž v černém se zasmál. „Nějak se to tedy musíš na-učit."

Reese povzdechl a potřásl hlavou. Žoldněr s klapkou jen cosi zamručel.

„Hraje právě otevřena, bank omezuje vklad, otevírají jenom rytíři a lepší," řekl muž v černém, míchaje karty. Podal je obchodníkovi, aby je sejmul. „Vklad je do začátku jeden měďák."

Každý z hráčů si vsadil měďák a muž v černém rozdělil karty. Obsluhující dívka přišla k jejich stolu a přijala jejich objednávky na pití. Hranice jeden měďák se ne-zdá až tak špatná, pomyslel si Gannd.

Nebylo zde tak moc co ztratit. „Promiňte," řekl. „Mohu se na něco zeptat?"

„Ptej se," řekl rozdávající.

„Co to znamená - otevírají jen rytíři a lepší?"

„To znamená, že musíš mít aspoň pár rytířů, než můžeš otevřít hru," vysvětloval Reese. „Ale nevyjde tak najevo, jaké karty máš?" řekl Gannd. Obchodník zafrkal a potřásl hlavou. „To znamená, že kdo otevře sázení, musí mít alespoň jeden pár rytířů," vysvětlo-val Reese trpělivě. „Ale může to být také jeden pár královen nebo králů nebo ještě něco lepšího."

„Tím se potom stane hra ještě zajímavější," řekl se smíchem muž v černém.

„A jestliže nikdo nemá ani ten jeden pár rytířů?" zeptal se Gannd.

„Tak vsadíme a hrajeme znovu," řekl Reese.

Gannd svraštil čelo. „A jak se to stane ještě zajímavější?"

Muž v černém se uchechtl. „Na to přijdeš." Podíval se na obchodníka.

„Pass," řekl obchodník. Zřejmě neměl aspoň ten jeden pár rytířů.

„Pass," řekl Reese.

Gannnd pohlédł na své karty. Neměl žádné figury, jenom pár dvojek. Ne dost k otevření. „Pass," řekl.

„Pass," řekl žoldněř s klapkou.

„Rozdávající pass," řekl muž v černém.

Všichni vrátili karty a rozdávám připadlo na obchodníka. Zamíchal je a pak je položil na stůl k sejmutí.

„Sázky otevřeny," řekl.

Gannnd hodil na stůl jeden měďák.

„Je limit banku," prohlásil muž v černém, zvedaje husté obočí.

„Myslel jsem si, že limit byl jeden měďák," odpověděl Gannnd. „Bank omezuje vklad. Každý z nás na začátku vsadil jeden měďák. To dělá v banku pět. Potřebuješ vsadit o čtyři měďáky víc." „Aha," řekl Gannnd. Vytáhl další čtyři mince. Pořád tomu úplně nerozuměl. Reese mu předtím nic neřekl o této variantě.

„Já jsem pass," řekl Reese.

Gannnd se podíval na své karty. Král, drak, trojka, čtyřka, pětka. Ale žádný pár rytířů. „Já jsem také pass," řekl.

Muž s klapkou byl na tom rovněž tak a stejně i muž v černém.

„Rozdávající pass," řekl obchodník. Všichni znovu vrátili své karty a rozdávání připadlo na Reeseho, který začal míchat karty. Tentokrát musel každý z hráčů vsadit třicet měďáků, aby zůstal ve hře. Začali každý s jednou mincí, což vcelku činilo pět mincí v banku, v další hře byla sázka pět mincí na každého. Ale nyní, s pěti mincemi napoprvé a s dvaceti pěti napodruhé dosáhla suma v banku třiceti měďáků. Ještě jednou došlo k tomu, že nikdo neměl ani rytíře, ani něco lepšího, co by mohl vyložit, proto museli vrátit karty a rozdávání tak přešlo na Gannnda. Když pečlivě míchal karty, neschopen manipulovat s nimi tak zručně jako ostatní, Gannnd sraštil čelo a úporně přemýšlel.

V banku bylo po druhé hře už třicet mincí. To určovalo sázku ve výši třiceti mincí pro třetí hru. Pětkrát třicet bylo sto padesát, plus třicet, které již v banku byly z předchozích her, to činilo celkem sto osmdesát. Výše sázky v pouhých pár chvílích dramaticky vzrostla. Nyní, při čtvrté hře, vsadil každý sto osmdesát, což dohromady činilo devět set. Když se k tomu připočetlo těch sto osmdesát, které již byly v banku, činila by sázka pro příští hru u každého z hráčů tisíc osmdesát v případě, že by nikdo neměl rytíře nebo lepší kombinaci k vyložení.

Nikdo neměl.

Rozdávání připadlo na muže s klapkou. Každý musel vsadit tisíc osmdesát měďáků. Připočteno k těm tisíci osmdesáti, co už byly v banku, bude to teď celkem šest tisíc čtyři sta osmdesát. Gannnd už nyní poznal, co muž v černém mínil svým výrokem, že tím se stane hra zajímavější. Vsadili všichni kromě něho.

„Sázka je tisíc osmdesát," řekl muž v černém, dívaje se na něho.

Gannnd zavrtěl hlavou.

„Jseš ze hry, eh?" řekl Reese a vzhlédl k němu.

Gannnd pokrčil rameny.

„Příště více štěstí," řekl muž v černém. To znamenalo, že Gannnd přišel o vše, co vložil do banku, a ztratil tak vše, aniž by si zahrál jedinou hru.

Nyní porozuměl tomu, jak hráči mohou být nalákáni na počáteční nízkou sázku, neuvědomujíce si, jak rychle může vzrůst určením podmínky, že k otevření hry je zapotřebí vlastnit aspoň jeden pár rytířů. Mohla se velice snadno zvýšit až nad jejich možnosti, a oni tak mohli ztratit všechno, ještě než si uvědomili, co se děje. - Reese ho varoval před možností podvádění. No, u takovéto hry nebylo ani potřeba nějak zvlášť šidit. Muž v černém byl v tom zřejmě dost zkušený. A měl výhodu před ostatními hráči, kteří této podmínce příliš nerozuměli.

Když Gannnd vypadl ze hry, zbývající čtyři vsadili každý tisíc osmdesát a součet v banku činil tedy pět tisíc čtyři sta. Ale tentokrát obchodník mohl vyložit. To zna-menalo, že měl alespoň jeden pár rytířů, možná i něco lepšího. Vsadil sto měďáků čili jednu zlatou minci. S takovým množstvím peněz v banku to vypadalo jako malá sázka. Muž v černém se lehce pousmál. Reese sumu dorovnal. Gannnd se mu podíval přes rameno na jeho karty. Měl dva páry, pár pětěk a pár desítek. Jednooký vložil zlatou minci a stejně

tak i muž v černém.

„Kolik?" zeptal se muž s klapkou.

„Dvě," řekl obchodník a nedbale odložil dvě karty. Jednooký k nim přidal ještě dvě.

„Tři pro mě," řekl obchodník. Našpulil rty, pak odložil, zvedl své nové karty a připojil ke kartám ve své ruce.

„Beru jednu," řekl Reese a odložil jednu kartu. Gannd si uvědomil, že tím se ukázalo, že má přinejmenším dva páry, možná také čtyři karty stejné barvy nebo se pokouší o postupku nebo čistou postupku. Rychlá úvaha mu řekla, že okolnosti byly dost proti tomu, a tedy že muž v černém bude určitě předpokládat, že Reese má dva páry s možností doplnit je na full-hand nebo čtyři karty stejného druhu.

Reese zvedl svou kartu. - Hvězdová desítka. Měl full-hand.

„Rozdávající bere čtyři," řekl muž s klapkou. - To znamenalo, že karta, kterou měl, je bezpochyby nějaká vysoká figura, a on doufal, že zlepší své vyhlídky tím, že k ní nějaké přibere. Jinými slovy, neměl nic, ale nebyl ochotný nic přihodit, kvůli všem penězům, které už vložil do banku. Takže v této chvíli bylo jeho riziko větší než kohokoliv jiného u stolu.

Obchodník otevřel hru, což znamenalo, že měl aspoň jeden pár rytířů do začátku. Odložil tři karty, zřejmě nízké. Gannd uvažoval, jaká by byla asi jeho šance za sta-vu, který předtím měl. Aby získal full-hand, musel by vytáhnout tři karty stejné barvy, a pravděpodobnost toho byla velice malá. O něco pravděpodobnější by pro něho bylo vytáhnout si dvě karty stejné barvy, čímž by získal dva páry, ne dost, aby Reeseho porazil. Aby získal čtyři stejné barvy za předpokladu, že má jeden pár rytířů, by znamenalo, že by musel vytáhnout ještě dva rytíře, ale v balíčku karet byly jen čtyři. Znovu velmi nepravděpodobné, když se uváží, že jeden z ostatních hráčů už má alespoň jednoho. A dalo se bezpečně vsadit na to, že muž s klapkou měl figuru. Jiná možnost byla, že jedna ze tří karet, které si vytáhl obchodník, mu mohla doplnit trojici, což znamenalo, že by měl aspoň tři rytíře nebo vyšší karty. Jestliže teď nevy-ložil, pak měl aspoň dva páry, z nichž jeden byli rytíři nebo vyšší karty, nebo trojici, všechny figury. Jenže stále to nebylo dost, aby to přebilo full-hand, který měl Reese.

Muž v černém vzal dvě karty, takže patrně měl alespoň trojici. Ale neotevřel hru, což znamenalo, že nemůže mít rytíře ani lepší karty. Ledaže by si vytáhl dva rytíře, kteří by mu pomohli k full-handu. Ale šance, že se mu to podaří, se zdála nepatrná. Bylo možné, že jedna z karet, které vytáhl, by mu doplnila čtveřici, ovšem nižší než rytíře, což ale stále stačilo k přebití trojice nebo full-handu.

Obchodník otevřel hru, takže sázka byla na něm. „Sto," řekl, vloživ do banku další zlatou minci.

„Přijímám vašich sto," řekl Reese, „a zvyšuji dvakrát." Vhodil do banku tři zlaté mince.

„Končím," řekl muž s klapkou s grimasou nechuti, odkládaje své karty.

Muž v černém vhodil do banku tři zlaté mince. „Vyrovnávám tři," řekl, „a zvyšuji na tisíc." Opatrně hodil dvě lesklé platinové mince na hromadu uprostřed stolu. Má čtveřici, pomyslel si Gannd. Nebyl tady žádný způsob, jak by Reese mohl vy-hrát.

Obchodník rezignovaně povzdechl a zavrtěl hlavou. „Příliš moc na mě. Odstupu-ji," řekl a odložil karty.

„Vypadá to, že je to na tobě a na mně," řekl muž v černém Reesemu.

Reese mu věnoval dlouhý pohled. Určitě, pomyslel si Gannd, si musí uvědomo-vat, že muž v černém má mnohem šťastnější ruku.

„Tak tisíc, hm?" řekl.

Muž v černém ho klidně pozoroval.

Reese se zasmál. „Myslím si, že blufuješ."

„To tě bude stát tisíc, než to zjistíš," řekl muž v černém.

Reesemu zbylo na stole před ním už jenom pět zlatých mincí. Postrčil je do-prostřed, pak vytáhl svůj měšec a vytřepal odtud další čtyři, což odpovídalo sumě čtyř set měďáků. Bylo to všechno, co měl.

„Vypadá to, že jsi tak trochu na dně," řekl muž v černém.

Reese ztěžka vydechl.

Gannd hodil na stůl zlatou minci.

Reese se na něj překvapeně podíval, potom si ulehčeně oddechl. Gannd jenom pokrčil rameny.

Muž v černém si změřil Gannda dlouhým zkoumavým pohledem.

„Hra," promluvil Reese a položil své karty lícem nahoru. „Full-hand."

Muž v černém se slabě usmál a vyložil své karty. Měl tři devítky.

„U všech bohů!" řekl obchodník s nevírou. „Zvedl jsi sázku na tisíc kvůli třem devítkám?"

Muž v černém prostě pokrčil rameny.

Gannd tomu vůbec nemohl uvěřit. Byl předtím naprosto přesvědčen, že muž v černém musel mít minimálně čtveřici.

Reese shrábl svou výhru a vstal. „Děkuji vám za hru, pánové."

„Odcházíte tak brzy?" zeptal se muž v černém.

„Už minula hodina, kdy chodím do postele," řekl Reese. Zasmál se. „Dobrou noc."

„Tak si té výhry užijte," řekl muž v černém.

Reese zamířil přímo k baru. Gannd kráčel těsně za ním a dohnal ho. „Bylo štěstí, žes měl tu zlatou minci," řekl Reese. „Když jsi odstoupil, myslel jsem, že jsi všech-no prohrál."

„Neměl jsem dost na to, abych pokračoval dál," odpověděl Gannd, „a myslel jsem, zeje lepší nechat si tu jednu minci pro případ, že bys ty prohrál všechno."

Reese se na něj díval úplně zmaten. „Tak proč jsi mi ji potom dal?"

Gannd pokrčil rameny. „Byl jsem zvědavý, co budeš dělat, když všechno prohra-ješ."

Reese na něj zůstal civět. „Tak tys myslel, že prohraju?"

„Byl jsem o tom přesvědčen. Bylo úplně jisté, že ten muž v černém má čtveřici."

„Co tě přimělo k tomu, aby sis to myslel?"

„No, vypadalo to tak," řekl Gannd. „Podržel tři karty a odhodil dvě. Jak jsi mi to vysvětloval, mohl se pokoušet vytáhnout si kartu na doplnění postupky nebo čisté postupky, ale jeho šance na to, aby dostal určité dvě karty, které potřeboval, se zdála velice malá. Bylo tedy pravděpodobnější, protože byl zkušeným hráčem, že má trojici. Když jsem uvážil jeho poslední sázku, vypadalo to jako samozřejmé, že si musel vytáhnout tu čtvrtou k trojici. A to bys nemohl přebít se svým full-handem." Potřásl hlavou.

„Nerozumím tomu. Moje úvahy byly založeny na tvých instrukcích, které jsi mi dal, takže by se zdálo, že dojdeš ke stejným závěrům. A ty jsi přece nějak věděl, že on bluffuje. Jak?"

Reese se zašklebil. - „Nevěděl jsem to. Každopádně ne určitě. Ale vsadil jsem na to, že on bluffuje. A ve skutečnosti to nebyla ani tak moc bláznivá sázka."

„Proč?"

„Protože pravděpodobnost dostat čtveřici je asi tak jedna ku čtyřem tisícům," odpověděl Reese. Pokrčil rameny. „Sázel jsem právě na tu pravděpodobnost."

„Aha," řekl Gannd. Zamyšleně sešpulil rty. „V této hře je víc zručnosti, než jsem myslel."

Reese zastavil obsluhující dívku, když šla kolem stolu. „Drahoušku, je tady od-tud nějaký zadní východ?" zeptal se a přitom jí podstrčil jednu zlatou minci.

Usmála se a řekla: „Dolů chodbou na pravou stranu od baru a přes kuchyni."

Reese jí podal další minci. „Jestli se tě někdo bude vyptávat, děvče, tak jsi nás neviděla."

Pozvedla obočí. „Koho jsem měla vidět?"

„Dobré děvče," řekl Reese s úšklebkem. Zamířil kolem baru, protlačil si cestu davem a stočil se dolů do chodby s Ganndem v patách.

„Proč jdeme tudy?" zeptal se Gannd zmateně.

„Protože by nás na naší cestě zpět do hospody pravděpodobně přepadli," řekl Reese.

Kapitola šestá

OPUSTILI HERNU ZADEM DO PRŮCHODNÍ uličky pokryté odpadky. Bylo už pozdě a značně se stmívalo. Gannd mohl slyšet desítky krys, pobíhajících v hara-burdí a smetí pod jejich nohama a všude kolem. Jeho oči se téměř okamžitě přizpůsobilý tmě na rozdíl od Reeseho, jehož lidské vidění k tomu potřebovalo delší čas.

„Tudy," řekl Reese a zahrnul nalevo.

„Proč si myslíš, že nás přepadnou?" zeptal se Gannd.

Reese mu věnoval kyselý pohled. „Právě jsme vyhráli spoustu peněz. Ale výhra je jenom polovina rizika. Další polovina bude dostat nás samotné ven z této části města, a to pokud možno v jednom kuse. Jestli sis náhodou nevšiml, bylo tam dost lidí, kteří sledovali průběh naší hry."

„Myslel jsem si, že jsou to jenom diváci, které to zajímá," řekl Gannd.

„To, o co se zajímali, byla rostoucí hromada peněz uprostřed stolu," odpověděl Reese, když spěchali dolů průchodem. „Náš přítel v černém nepočítal s tím, že tak vysoko prohraje. Mám pocit, že se nebude příliš rozplývat v sympatiích vůči nám dvěma. Nijak zvlášť se nesnažil, aby nám odchod rozmluvil. Po takové prohře, jako byla tato, mnozí lidé se spíš snaží získat ještě jednu šanci, aby mohli aspoň něco ze své ztráty vyhrát zpět."

„Snad jsi mu měl tu šanci dát," řekl Gannd.

„To ani náhodou, zatraceně," řekl Reese. „Jednou mě podcenil, podruhé by to už neudělal. Kromě toho on není jediný, kdo by rád dostal do svých pracek to, co je v tomto měšci. A moudrý muž se nikdy nestaví proti šťastné náhodě. Když už o tom mluvíme - " odmlčel se, na okamžik se zastavil a vytáhl svůj nacpaný měšec. „Radě-jí by sis z toho měl vzít polovinu k sobě. Ted' hned."

Přemístili asi polovinu peněz do Ganndovy kapsy na opasku.

„Ted'," pravil Reese, „to nebude dlouho trvat, než oni zjistí, že jsme vyklouzli zadem. A moc nevěřím na diskretnost té servírky. Pár zlatých mincí jí asi docela snadno odemkne ústa. Takže za pár minut už asi někdo bude pospíchat za námi."

„Proč se tedy s nimi neutkáme?" zeptal se Gannd.

„Vždycky si uvaž předem, jakou máš šanci, než se rozhodneš pro boj," řekl Reese. „A tvé riziko.

Přinejmenším aspoň polovina z těch mužů vzadu za námi by neváhala zabít za pouhý zlomek toho, co jsme si odnesli. Toto je jejich město, a tak jim je známější než nám. Můžeme mít snad v boji převahu, ale musíme zde zůstat ještě dva dny, a já bych se nerad zodpovídal místním autoritám za nějaké zabití. A určitě by také pro ně představovaly naše peníze velké pokušení. V této situaci mám za to, že opatrnost a rozvaha budou lepší než udatnost."

„Pak uděláme nejlíp, když si pospíšíme zpátky do hospody," řekl Gannd.

Reese zakroutil hlavou. „Ne, oni budou určitě počítat s tím, že se tam budeme vracet. Nebudou vědět, v které hospodě jsme se ubytovali, budou však předpokládat, že půjdeme zpátky k loděnicím, kam většina hospod dodává potraviny pro poutníky cestující dolů po řece. Co musíme udělat, je jít směrem, o kterém oni neuvažují."

„Ale v hospodě jsme nechali naše věci," řekl Gannd.

„Nic, co bychom nemohli snadno nahradit," řekl Reese. „Máš u sebe meč od své matky. Pochybuji, žeš tam nechal ještě něco jiného, na čem by ti příliš záleželo."

„To tedy ne," řekl Gannd, pocítil náhle váhu amuletu na svém hrdle, „jenom můj vak, kde bylo ještě trochu zásob."

„Zapomeň na to. Máme nyní peněz víc než dost, abychom si koupili cokoli, co budeme potřebovat, až se dostaneme do Anuiru. Vtip bude v tom, udržet si je."

„Kam tedy půjdeme?" zeptal se Gannd.

„Máme ještě asi dva dny, než člun odpluje," odpověděl Reese, když došli na ko-nec průchodu a obrátili se doprava, směrem dolů po úzké, tmavé uličce. „Takže si potřebujeme najít nějaké místo, které by bylo o něco bezpečnější než to hnízdo zlo-dějů a rváčů u doků, což je přímo tam, kde nás oni budou očekávat."

„Víš o nějakém takovém místě?" zeptal se Gannd.

„Vypadá to, že ano," řekl Reese. Nervózně se ohlédl dozadu. „Otázka je, zda se tam dokážeme dostat bez toho, že bychom byli prošpikováni dýkami v zádech?" Zastavil se a chvíli naslouchal. „Můžeš něco slyšet? Třeba zvuk běžících kroků?"

Gannd naslouchal a pak zavrtěl hlavou.

„S trochou štěstí jsme jim snad uklouzli," řekl Reese. „Pojd'."

Dostali se už téměř na břeh řeky, směřující úzkou postranní uličkou neustále do-lů. I když doky byly před nimi a směrem doleva, Reese zahrnul doprava, směrem k centru města. Najednou jim cestu zablokovalo několik vyzábých postav, které vy-stoupily ze stínů v úzké uličce. Reeseho ruka okamžitě spočinula na jílci meče.

„Pánové, vypadá to, že jste zabloudili," řekla jedna z postav. Hlas byl mužský - velmi mladý. Několik ostatních se zahihňalo.

„Vždyť to jsou jenom chlapci," řekl Gannd.

„Třeba vám můžeme pomoci najít to, co hledáte," řekl první chlapec zchytrale. „Ale chce to poplatek za radu. Bude vás to stát to, co máte ve vašich měšcích."

V temnotě se něco zatřpytilo. Čepel.

„Ustup, synu," řekl Reese. „Nech to být."

Za nimi se ozval měkký zvuk. Gannd se otočil a uviděl ještě několik chlapců vy-stoupit na ulici. Celkem jich bylo sedm, tři před nimi a čtyři vzadu. Gannd příliš neuměl odhadnout věk u lidí, hádal však, že všichni jsou pravděpodobně ještě hodně mladí, s výjimkou vůdce, který se zdál o něco starší. A všichni byli ozbrojeni. Pár jich mělo meče, ostatní klacky.

„Duncane..." řekl Gannd.

„Ano, já vím," řekl Reese. „No dobrá, synu, jestli chceš tohle," dodal a náhlým pohybem vytasil svůj meč. Řídě se podle něho, tasil i Gannd Bloodthirst.

Vypadalo to, že si chlapci už nejsou tak jistí, ale neustoupili. „Je nás sedm," řekl vůdce. „Nepodaří se vám vyřídit nás všechny."

„Chceš se vsadit?" zeptal se Reese.

Gannd viděl, jak pár z nich pohlédlo na vůdce, zřejmě očekávající nějaký pokyn. Starší chlapec však váhal. Doufali, že narazili na snadnou kořist, opilé obchodníky nebo obyčejné denní dělníky ohlížející se po děvčatech. S tímto vývojem situace nepočítali.

Zatímco mladí pouliční lupiči váhali, zachytil Ganndův dokonalý elfský sluch vzdálený zvuk běžících kroků, blížících se k nim ze směru, odkud přišli. „Pronásle-dují nás," řekl Reesemu.

„Dobrá, tím to končí," řekl Reese s úšklebkem. „Tak nám dejte peníze," řekl vůdce chlapců, trochu nervózně, neochotný ustou-pit. „To je všechno, co chceme. Nikomu se nemusí nic stát."

„Na to nemáme čas," pravil Reese. Udělal náhlý výpad dopředu a plochou čepelí svého meče uhodil mladíka ze strany po hlavě. Ozval se zvuk, jako když palička udeří na dřevěný kolík, chlapec zaječel a zhroutil se beze smyslů k zemi. Bylo to jenom povrchové zranění, dost silně však krvácelo. Ostatní, kteří si nevšimli, že Reese udeřil pouze plochou čepelí, měli zřejmě za to, že jejich přítel je zabít. Reese skočil s výkřikem mezi ně, divoce mávaje svým mečem, a Gannd se otočil, aby čelil těm čtyřem za jejich zády. Jeho Bloodthirst s hvízdnutím prot'al vzduch. Chlapci se zarazili a dali se na útěk všemi směry, nechávající svého omráčeného vůdce ležet na ulici.

„Pojď," řekl Reese. „Honem!"

Rozběhli se.

„Museli zjistit, že nás minuli, a vrátili se zpátky," řekl Reese stále v běhu. „Jak jsou daleko?"

„Ne příliš," odpověděl Gannd. „Asi tak pět set yardů, možná."

„To je dost," řekl Reese. Zabočili do další ulice, která se zatáčela směrem do středu města. „Ještě několik bloků a budeme se moct ztratit v řemeslnické čtvrti."

Za několik minut slyšeli za sebou vzdálené výkřiky.

„Našli toho chlapce," řekl Reese.

Na okamžik Gannda napadlo, zda mu snad neublíží, ale pak si uvědomil, že to jsou především peníze, za nimiž jdou, což znamená, že se nebudou nikde a nad ni-čím zdržovat. Mladík pro ně určitě neznamená nic víc než ukazatel cesty, něco, co jim řekne, že jsou na správné stopě. Zvláštní, že mohl mít obavy o toho chlapce po tom, co s nimi ti hoši zamýšleli, oloupit je a snad i zabít. Ale nemohl jaksi akcepto-vat myšlenku, že i děti mohou jednat jako útočné šelmy. Takové věci se v Tuarhie-velu nikdy nestávaly. Zřejmě toho v lidském světě bylo dost, čemu se bude muset teprve ještě naučit.

Když nechali za sebou několik domovních bloků, dostali se do hustěji zastavě-ného areálu, do řemeslnické čtvrti. Domy zde byly větší, tří- až čtyřposchoďové, ale užší a postavené blíže k sobě, jeden přímo proti druhému. Nižší poschodí zabíraly různé krámky s velkými, pravouhlými výkladními okny, nyní ovšem pevně zavře-nými a zamčenými. Nad výklady visely do ulice dřevěné znaky, označující jednotlivé krámy. - Ve dne budou okenice otevřeny a v nich bude vyloženo zboží, aby bylo z ulice dobře viditelné. Ulice zde již nebyly blátivé, ale vydlážděné kočičími hlava-mi. Zřejmě to byla jedna ze starších částí města. V některých oknech v hořejších poschodích bylo vidět světlo lamp, jinak ale byly ulice většinou temné, protože převážná část obyvatel už spala.

Ulice, kterou přišli, se kroutila a rozvětvovala do dvou dalších. Reese zvolnil a na okamžik se zastavil,

prohlíží si obě uličky, a pak se vydal tou, která se zatáčela doprava. Po chvíli se tak dostali na malé okrouhlé náměstíčko, v jehož středu byla kašna. Z náměstí paprskovitě vybíhaly další čtyři úzké uličky jako loukotě kola. Reese se opět zastavil, lapaje po dechu a pokoušeje se orientovat.

„Zatraceně," řekl. „Už je to nějaká doba, co jsem tady byl naposled. Nejsem si nějak jistý... ne, už si vzpomínám. Je to tahle cesta..."

Zamířil dolů jednou z ulic, odbočujících z náměstí. Tato část města připomínala bludiště. Gannd se vždy cítil v lese jako doma. Zde ale ztratil veškerý smysl pro směr, zatímco běželi spleť ulic a uliček, z nichž jedna vypadala jako druhá. Nemohl pochopit, jak může Reese vědět, kudy jít. Nebo to snad také nevěděl?

Zvuky pronásledování už nebyly slyšet. Buď to se jemu a Reesemu podařilo ztratit se jim, anebo se pronásledovatelé sami vzdali. Reese však nic neoponechával náhodě. Rychlým tempem klusal dolů ulicí, občas si prohlíží budovy, které míjeli, až se dostali k jedné, která, alespoň pro Gannda, vypadala úplně stejně jako ostatní. Zde se Reese zastavil, sáhl po šňůře, která visela u dveří, a několikrát za ni zatáhl.

Gannd uslyšel, že uvnitř vyzvání zvonek.

Čekali. V domě se nic ani nepohnulo. Reese pohlédl neklidně zpět směrem, kterým přišli, a zazvonil znovu. „Tak pojď, Terelli!" řekl tiše.

Pak Gannd uslyšel, jak někdo schází po schodech. O chvíli později se na dveřích otevřela zvnitřku malá špehýrka a někdo se podíval ven.

„U Haelyna! Duncan!"

Bylo slyšet, jak někdo tápe po závoře, a potom se dveře otevřely. Reese vklouzl dovnitř. „Zavři dveře," řekl rychle. „A založ závoru."

Muž, který je vpustil dovnitř, mu vyhověl. „Co se děje?" zeptal se s obavou ve tváři. „Co se stalo?"

„Ssst," sykl Reese, zvednuv ruku. Podíval se na Gannda. „Slyšíš něco?"

Gannd naslouchal. Všude venku na ulici bylo ticho. Zavrtěl hlavou.

Reese ztěžka vydechl úlevou. „Myslím, že jsme se jim opravdu ztratili."

„Stále ten stejný starý Duncan," řekl muž a křivě se pousmál. „Vypadá to, že po-každé, když se objevíš, tě někdo pronásleduje."

Gannd se podíval na mluvícího muže a prohlížel si ho. Vypadal na pokročilejší střední věk - byl vysoký asi pět stop a devět palců a hubený tak, že se to blížilo až křehké vyzáblosti, ale v jeho modrých očích plála nezdolná vitalita. Jeho šedé vlasy byly na temeni již prořídlé, ale jinak dlouhé a volně mu spadávaly dolů až na rame-na. Měl úzký nos, vysoké čelo, protáhlou tvář a ostře vystupující Keni kosti. Na jeho tenkých rtech byl stále ještě ten trochu pokřivený úsměv. Bylo v něm však něco bezprostředně milého a sympatického. Jeho chování bylo dost sebevědomé, ale zároveň jaksi uklidňující. Na sobě měl prostý černý domácí plášť se šalovým lím-cem a kalhoty z lesklého černého sametu. V ruce držel svíčku v malém mosazném svícnu, na němž byl připevněn zvonek.

„No, jestli nejsme zrovna v bezprostředním nebezpečí," řekl k Reesemu, „mohl bys mě snad představit tvému příteli."

„Promiň," řekl Reese. „Gannde, to je můj starý přítel Terell. Terelli, a toto je můj nový přítel Gannd. Vy oba máte něco společného. Oba jste mi zachránili život."

„Což znamená, že oba máme poněkud pochybné úsudky," dodal Terell s humorem. „Těší mě, že tě poznávám, Gannde." Natáhl ruku. Gannd shledal, že mužův stisk je pevný a silný.

„I mě to těší," řekl.

„Prosím, říkej mně Terell. Oba vypadáte trochu schvácení. Pojďte, nechte mě, ať vám nabídnu čaj."

Vedl je zpátky ke schodům. Gannd se rozhlédl kolem po tmavé místnosti. Ta by-la vroubena dřevěnými policemi, na nichž stálo mnoho hliněných i skleněných džbánů různé velikosti. Uprostřed rozděloval místnost dlouhý dřevěný pult, na němž byla změt' misek, mis k míchání a různých dalších rozmanitých nástrojů a předmětů. Ze stropních trámů visely svazky suchých bylin a cibulek. Místnost byla naplněna příjemnou, těžkou vůní, tvořenou směsí různých bylin a kadidla.

„Vy jste lékárník?" zeptal se Gannd.

Terell se na něj podíval a usmál se. „Jistého druhu," odpověděl.

„Terell je čaroděj," odpověděl Reese, když vystupovali po schodech. „Kromě to-ho také alchymista,

učenec, léčitel a mnoho dalšího."

„Ještě jsem se nikdy nesetkal s lidským kouzelníkem," řekl Gannd.

„Ganndův strýc je kouzelník," řekl Reese.

„Opravdu?" řekl Terell. „Jak se jmenuje?"

„Gylvain Aurealis," odpověděl Gannd.

„Dvorní kouzelník prince Fhileraena, nic menšího," pravil Terell a pokývl hlavou. „Samozřejmě že jsem o něm slyšel. Je to adept se značnou reputací. Je pro mě ctí hostit jeho synovce."

„Jste opravdu velice laskav," řekl Gannd. „Ale já sám nejsem adept."

„Na tom nesejde. Já si velice vážím tvého strýce, i když jsem nikdy neměl to potěšení se s ním seznámit. Snad někdy, jestliže to okolnosti dovolí, bys mu mě mohl představit. Velice rád bych ho poznal."

„I mně by to bylo potěšením," řekl Gannd.

Vystoupili do druhého poschodí a vešli do velké vytapetované místnosti. Podél stěn stály police, plné stovek v kůži vázaných knih, stočených svitků, a také větší počet keramických nádob a sklenic naplněných usušenými bylinami, prášky a dalšími látkami, které Gannd nebyl schopen identifikovat. Uprostřed místnosti byl veliký dřevěný stůl s několika prostými dřevěnými židlemi, jehož těžká deska byla přeplněna pergameny a různými předměty čarodějnického vybavení. Další zařízení místnosti tvořil krb, potom několik stolic a malých stolních lamp, několik tlustých svící, kadidelnice, rendlíky a kotlíky všech možných velikostí, amulety, dýky, hůlky... Kamkoliv se Gannd podíval, viděl změt různých předmětů, ale jako celek působila organizovaným dojmem. Předpokládal, že ložnice budou zřejmě v dalším poschodí.

„Prosím, udělte si pohodlí," řekl Terell, když pověsil železný kotlík na čaj na hák nad krbem. Udělal rukou gesto a potichu zamumlal jakousi kratičkou formuli. Polena v krbu se vznítla a ihned začala hořet jasným plamenem.

„Otče? Slyšela jsem zvonek a pak hlasy na schodech..." Mladá dívka, oblečená v bílém bavlněném nočním rouchu, váhavě vstoupila do pokoje. První věc, které si Gannd na ní všiml, byla, že je až nápadně hezká, s dlouhými, temně plavými vlasy a s jemnými, téměř elfími rysy, ale ona byla určitě člověk.

Vypadala asi tak na třináct nebo čtrnáct let, útlá a připomínající mladé hříbátko, a pohybovala se s jakousi až ptačí čilostí. Zastavila se s hlavou nakloněnou stranou, což bylo gesto, které znovu vyvolalo předchozí ptačí dojem, a Gannd si najednou uvědomil, že je slepá.

„Kdo je tu?" zeptala se.

„No tedy, jenom se na tě podívejme," promluvil Reese se smíchem. „Vyrostla jsi v rozkošnou mladou ženu, Mariel."

Její obličej se ihned rozzářil. „Duncan!" řekla potěšené. Rozpráhla obě paže a popošla dopředu, sledujíc zvuk jeho hlasu.

Reese vstal a vyšel jí naproti, objal ji a zvedl ve své náruči. Šťastně mu ovinula své paže kolem šíje. „Oh, Duncane!" řekla. „Bylo to už tak dlouho!"

„Až příliš dlouho," řekl Reese. „Když jsem tě viděl naposled, sahala jsi mi jenom po kolena."

„Má dcera Mariel," řekl Terell Ganndovi.

Reese postavil děvče na zem, vzal ji za ruku a vedl ji ke stolu.

„Mariel, rád bych tě seznámil s mým přítelem. Toto je Gannd Aurealis z Tuarhi-evelu."

Stanula před Ganndem, nevidouc ho, a natáhla ruku. „Těší mě, pane," řekla.

Gannd nasadil zdvořilý výraz, i když ho nemohla vidět, a přijal nabízenou ruku. „Potěšení je na mé straně, má paní," řekl.

Rozkošně se začervenala při jeho obřadném oslovení, její ruka však, když se dotkla jeho, na okamžik ztuhla, až se Gannd polekal, zda na ni snad nejdou mdloby. Zalapala po dechu a lehce se zapotácela a Gannd udělal krok vpřed, aby ji zachytil.

„Ne, není třeba," řekl Terell.

Gannd, zmatený a plný obav, ustoupil.

Také Mariel o krok ustoupila a zhluboka se nadechla. Byla červená ve tváři a vypadala dezorientovaná.

„Je vám dobře?" zeptal se Gannd.

„Má dcera má Zrak." vysvětloval Terell. „Je to obzvlášť silný dar. Co se stalo, Mariel? Co jsi viděla?"

Zavrtěla hlavou a pak jí ještě jednou potrásla tím zvláštním ptačím způsobem. Natáhla ruku. „Dejte mi ještě jednou vaši ruku," řekla.

Reese vzal židli a donesl ji k ní. „Tady, posad' se," řekl a jemně ji k ní zezadu posunul tak, aby ji mohla cítit. Usedla a Gannd se k ní přisunul na své židli, aby mohl sedět před ní. Podal jí ruku.

„Cítím něčí přítomnost," řekla Mariel. „Velice silnou, zneklidňující přítomnost." Držela jeho ruku v obou svých dlaních a mračila se soustředěním.

Terell a Reese ji mlčky pozorovali.

„Je to žena," řekla trochu zmateně a její nevidoucí oči se zdály zírat na něco v dálce, „nádherná žena se světlými vlasy a s podmanivými očima, žena s velkou mocí... adeptka, která se pohybuje ve stínu."

„Potkal jsem takovou ženu," řekl Gannd. „Objevila se u mého táborového ohně v noci předtím, než jsem opustil Aelvinnwode. Chtěla, abych podržel její hůl - "

„Kalamitu," přerušila ho Mariel.

„Cože?" řekl Terell napjatě.

„Něco takového na ní bylo," řekl Gannd. „Jak jste řekla, zneklidňující přítomnost. Nemohl bych za to dát ruku do ohně, ale byl to právě přesně ten pocit, který jsem z ní měl."

„Dotkl ses její hole?" zeptal se Terell bez dechu, zíraje na půlelfa s neskrývanou obavou.

„Ne," řekl Gannd, vrací mu pohled. „Odmítl jsem. Nevím proč. Ale cítil jsem, že jí nemohu věřit. A pak zmizela, tak náhle jako přišla."

Terell těžce vydechl a viditelně se mu ulevilo.

„Ona s vámi ještě neskončila," řekla Mariel, stále těsně svírajíc jeho ruku.

„Co tím myslíte?" zeptal se Gannd.

Děvče potrásla hlavou. „Nevím. Nemohu říct. Ale ona se vás dotkla svou přítomností. Uvidíte ji znovu. Tím jsem si zcela jista."

Gannd nejistě pohlédl na Reeseho.

„Je zde ještě někdo," řekla Mariel. „Jiná žena. Ale nevidím ji. Pouze ji nejasně vnímám. Její a váš osud jsou spojeny. A přítomnost té adeptky se jí dotkla také, ale mnohem silněji. Vznáší se nad ní, panovačně, jako kdyby ji nějak zatemňovala." Mariel několikrát nechápavě potrásla hlavou. „Musíte se mít před tou ženou na po-zoru. Jsou v ní velké síly, síly, kterým ona sama zcela nerozumí, ale je v jejich mo-ci."

„Kdo je to?" zeptal se Gannd.

Mariel znovu zavrtěla hlavou. „Nemohu říct. Nevnímám její podobu, jenom po-cit. Ale síly, které ji ovládají, způsobí její vzestup k mocí... a všichni, jejichž životů se dotkne, poznají tragédii a chaos."

„A vy říkáte, že můj a její osud jsou spojeny?" zeptal se Gannd. „Tak potom i já tedy poznám tragédii a chaos?"

„To, co spojuje vás dva, je zřejmě přítomnost té první ženy, té krásné adeptky," odpověděla Mariel.

„Avšak její spojení s tou ženou je silnější, poněvadž na rozdíl od vás, který jste její nabídku odmítl, ta žena ji přijala." Mariel svrátila čelo. „Nejsem si úplně jista, co to znamená. Ale vy oba jste byli nějakým způsobem vyvoleni. Všechno, co mohu vidět, je, že váš osud je spojen s jejím a Duncanův osud s vašim."

Uvolnila jeho ruku a její oční víčka se zakmitala. „Musím si odpočinout," řekla. Nejistě vstala. Reese ji vzal za ruku a odváděl zpět ke schodišti. „Zůstaň u nás nějakou chvíli, že, Duncane?" zeptala se, ještě než odešla zpět nahoru po schodech.

„Pár dní nebo tak nějak," řekl Reese.

„Tak málo?"

„Musíme odjet příštím člunem do Anuiru," řekl Reese.

„Anuire," opakovala Mariel, potřásajíc hlavou. „Nezdržuj se dlouho v Anuiru, Duncane. Není to pro tebe dobré místo."

„Budu si to pamatovat," řekl Reese. „Dobrou noc, Mariel. Uvidíme se ráno."

„Dobrou noc."

Odešla nahoru po schodech.

„Vždycky jsem věděl, že je na ní něco zvláštního," řekl Reese, obrací se k Terellovi. „Kdy se u ní poprvé projevilo, že má Zrak?"

„Velice brzy po její první menstruaci," odpověděl Terell. „A rychle to sílí, snad jako náhrada za její slepotu."

„Rád bych věděl, kdo je ta žena," řekl Gannd.

„Nemohu říct, kdo je ta druhá žena, kterou má dcera viděla," odpověděl Terell, „ale znám tu první, tu překrásnou plavovlasou adeptku s magickou holí jménem Kalamita. Je známá pouze jako Čarodějka a zosobňuje sílu chaosu. Vy oba jste ji viděli?"

Reese zavrtěl hlavou. „Ne, jenom Gannd."

„Pak tě ona poznačila," řekl Terell, zíraje na Gannda.

„A proč?" zeptal se Gannd.

Terell zavrtěl hlavou. „Nevím, ale říkáš, že ses nedotkl její hole?"

Gannd zavrtěl hlavou. „Ne. Žádala mě, abych ji podržel, ale něco mi říkalo, že by z toho nevzešlo nic dobrého."

Terell přikývl. „Potom máš dobrý instinkt," odpověděl. „Řid' se jím a dobře udě-láš."

„Kdo je ona?" zeptal se Gannd.

„To nikdo určitě neví," odpověděl Terell, přikročil ke krbu a sňal z háku kouřící kotlík. „Nikdo přesně neví, odkud přišla nebo kde se zdržuje. Jestli má ovšem vůbec nějaké místo trvalého pobytu. Čas od času bývala viděna na různých místech říše, a tato zjevení byla hlášena již po staletí. Kamkoliv přijde, následuje chaos. Je před-zvěstí války a smrti. Někteří říkají, že to všechno způsobuje ona sama, ale jiní zase věří, že se nějak živí energií, která se při konfliktu uvolňuje. Jako upír. - Zdá se, že její moc spočívá tam."

„Co by se stalo, kdybych se dotkl její hole?" zeptal se Reese.

Terell potřásl hlavou. „Nemohu říct nic určitého. Ale není bez významu, že se Čarodějčina hůl jmenuje Kalamita. Mariel vnímala, že ta druhá žena, jejíž osud je nějak svázán s vaším, má k Čarodějce silnější pouto, protože její nabídku přijala, zatímco ty jsi ji odmítl. Mám podezření, že to znamená, že ta žena se dotkla Čaro-dějčiny hole a že proto nyní Čarodějčina moc proudí skrz ni."

„Takže se z ní potom stane také adeptka?" zeptal se Reese.

Terell zavrtěl hlavou. „Ne, to by vyžadovalo léta studií a výcviku, aby se člověk stal mistrem tajného umění. Není možné získat tímto způsobem tuto schopnost od druhého. Ale člověk se může stát předmětem, na němž se uplatní vliv adepta. Mys-lím, že to minila má dcera, když řekla, že ta žena získá moc. Bylo by to prostřednic-tvím Čarodějčina vlivu, tak nějak. Ale vážně pochybuji, že z toho vzejde něco dob-rého."

„A přece je nějak určeno, že se naše cesty zkříží," řekl Gannd.

Terell přikývl. „Zdá se, že ano. Dar mé dcery je neobvyčejně silný. Od té doby, kdy se projevil, jsem nikdy nezažil, že by se zmýlila. Vypadá to, že vám hrozí ne-bezpečí." Pohlédl na Reeseho. „Kam odtud jdete?"

„Dolů po řece do Anuiru, jak jsem už říkal," odpověděl Reese. „A odtud do Avani-lu a tam máme v úmyslu nechat se od vévody najmout."

Terell sešpulil rty. „Jako žoldnéři?"

Reese pokrčil rameny. „Je to mé zaměstnání."

„Myslíte, že tam bude válka?"

„O tom nemůže být pochyby," odpověděl Reese. „Už vlastně také začala."

„Ano, i já jsem slyšel, že vojsko lorda Kiera svedlo bitvu s Derwynem z Boerui-nu. Ale slyšel jsem také, že boj skončil nerozhodně a že se každý z nich zase stáhl zpět na své vlastní území."

„Jenom aby se připravili k dalšímu boji," pravil Reese. „Do Boeruinu i do Ava-nilu putují žoldnéři z celé říše. Železný trůn je zralý k tomu, aby se ho někdo zmoc-nil. Oba, Boeruine i Avan, ho chtějí. A cena představuje pro každého příliš veliké bohatství, než aby se toho vzdali. A ti ostatní pánové, kteří jsou ctižádostiví a přejí si zlepšit své postavení, se přidají ke komukoliv z nich, o němž budou předpokládat, že je silnější."

Terell vážně přikývl. „Je to tedy tak, jak jsem se obával. Válka je nevyhnutelná."

„S tím počítám," odpověděl Reese s úšklebkem.

Terell povzdechl. „Rozumný muž by se snažil vyhnout konfliktu. Ale já jsem si nikdy nevšiml, že bys byl

dost rozumný." Pohlédl na Gannda. „Ale proč ty?" zeptal se. „Jsi z Tuarhievelu. Není to tvůj boj. Nemáš na tom žádný zájem. Nebo snad ano?"

„Můj otec byl člověk," odpověděl Gannd. „Byl to lord Aedan Dosiere, císařův nejvyšší komoří.

Potřebuji se dovědět něco o jeho světě, abych se také dověděl i více

o sobě." „Tak to jsi nevlastní bratr lorda Davana Dosiera, současného nejvyššího komoří-ho," řekl Terell.

„Víš o tobě?"

Gannd zavrtěl hlavou. „Ne. Nevím, proč by měl. Narodil jsem se poté, co má matka odešla z Anuiru, a ona o mně mému otci nikdy neřekla. Nepřála si, aby k ní pociťoval nějaké závazky."

„A máš v úmyslu setkat se s tvým bratrem, až přijdete do Anuiru?"

„Doufal jsem v to," řekl Gannd.

Terell zasykl. „A co ty, Duncane? Co ty hledáš v Anuiru?"

Reese pokrčil rameny. „Pokud vím, nic zvláštního," odpověděl. „Je pouze na na-ší cestě do Avanilu."

Terell zamyšleně našpulil rty. „Potom by snad bylo nejlepší, abyste tam dlouho nezůstávali. Nebo ještě lépe, kdybyste se hlavnímu městu říše úplně vyhnuli, jestli můžete." Podíval se na Gannda. „Snad by nebylo pro tebe moudré, aby ses setkal s lordem Davanem."

Gannd zmateně potřásl hlavou. „Ale... proč? Jestliže je můj bratr..."

„Právě proto," řekl Terell. „Uvažuj - tvůj otec byl nejvyšší komoří, což je posta-vení, které dnes zastává i tvůj nevlastní bratr. A udržuje se tam stěží, nyní, když na trůnu není vladař. Jak si myslíš, že bude Davan reagovat, když zjistí, že jeho otec měl bastarda s nějakou elfkou?"

Gannd už už chtěl hněvivě vybuchnout, ale Terell pozvedl ruku. „Poslouchej mě. Neříkám to, abych tě urážel, jenom abych tě přiměl uvědomit si, jak by to bylo chá-páno. Tvůj otec byl po celé říši velice vážený muž. Je to hlavně z úcty k jeho památ-ce, že si Davan dosud udržuje své současné nejisté postavení, ovlivňované náladou doby. Neustále vzpomíná otcovo jméno, jako by to byl nějaký výnos, aby připama-toval lidem svůj slavný rodokmen. Viděl by v tobě pravděpodobně hrozbu, něco, co by poskvnilo uctívaný obraz jeho otce."

„Není to žádná hanba, že můj otec miloval mou matku," namítl Gannd ostře.

„Až na to, že byl ženatý a císařův nejvyšší komoří," řekl Terell.

„Ale to se stalo ještě předtím, než se otec oženil s lady Ariel," řekl Gannd.

„Opravdu?" řekl Terell a zvedl obočí. „To je pak dokonce ještě horší. Prvoroze-ný a bastard. A půlelf, což bohatě stačí ke skandálu. Víš, zda jsi plnokrevný?"

„Má léčivou schopnost," řekl Reese. „Použil ji, aby mi zachránil život. Ale zatím ještě neví, má-li některé další krevní schopnosti po svém otci."

Terell hleděl na Gannda a přikývl. „Hm. Takže potom tedy existuje hmatatelný důkaz, že pocházíš z krevní linie od Anduirase, z níž odvozují původ Dosierové. A přece, ty jsi míšenec. Jak si myslíš, že to asi přijme lord Davan?"

Reese se zašklebil. „Bude v Ganndovi vidět živoucí důkaz toho, že jeho krevní linie byla zneuctěna."

„Existuje tedy vůči mým lidem takové pohrdání?"

„Ne u všech z nás, chlapče," řekl Reese a poklepal mu na rameno. „Pořád jsou zde mnozí, kdo si pamatují, že císařových tažení se účastnila i skupina elfů. Nehledě k tomu, že císaři jako chlapci elfové zachránili život, když ho unesli goblini. Jenže pro mnohé jsou elfové stále nepřáteli. A to z žádného jiného důvodu, než že jsou jiní. Ale ve tvém případě přicházejí v úvahu další věci. Prvorozený dědí obvykle silnější krevní schopnosti. Když Davan zjistí, že existuješ ty, uvědomí si, že on ot-cův prvorozený není. Může sice právem své legitimacy zdědit jeho jméno a hodnost, ale stále se bude cítit ošizen, že ty jsi zdědil to, co mělo být podle práva jeho. Při-nejmenším je to určitě tak, jak se na to bude dívat on."

„Byl jsem šťastný, když jsem se dověděl, že mám nevlastního bratra," řekl Gannd. Potřásl hlavou.

„Myslel jsem, že i on snad bude cítit totéž."

„Lord Davan má daleko k muži, jakým byl tvůj otec," řekl Reese. „A co víc, každý to ví. Říká se o něm, že je nesnášenlivý, umíněný a mstivý. Všechny povaho-vé rysy muže, který si není jistý sám sebou."

„A jsou tu také ti, kdo by neváhali použít tě, kdyby jim to pomohlo podkopat Davanovo postavení,"

dodal Terell. „Hráli by na city všech, kdo mají nějaké před-sudky proti elfům. Stal by ses jim živou připomínkou toho, že pro ně elfové nemusí být nevyhnutelně nepřáteli, že obě rasy mohou najít společnou

řeč. Ale ti, kdo jsou rozhodnutí tomu neuvěřit, tě budou vždy vidět jako hrozbu - kvůli svým vlastním pocitům, když už nic jiného. I elfové spadají do této kategorie."

„Mezi mými lidmi jsem nikdy nebyl přinucen považovat se za nějak poskvrněného nebo za něco horšího proto, že jsem zčásti člověk," protestoval Gannd.

„Nemusel ses v Tuarhievele nikdy setkat s takovou reakcí, protože tvá rodina je tam dobře známá a vážená," pravil Terell, „ale v Sielwodu a obzvlášť v Rhuobhu by se na tebe Sidhelienu dívali přes prsty, protože jsi z poloviny člověk. Averze vůči lidem je ve většině elfských království dost silná. Ne že by to nebylo zčásti oprávněné, měl bych říct. Ale můj názor je, že bigotnost není omezena pouze na jednu rasu. Její zhoubný vliv překračuje všechny kultury a hranice."

„Nechtěl bych se stát zdrojem nesnází pro mého bratra," řekl Gannd tiše.

„Tak se tedy zdržíme v Anuiru jen tak krátce, jak jen to bude možné," řekl Ree-se. „Jenom na tak dlouho, co bychom se stačili znovu vybavit na cestu do Avanilu."

„To bude zřejmě to nejlepší," řekl Terell. „Kdy odejdete?"

„Náš člun vyplouvá za dva dny," řekl Reese.

„Pak zde do té doby zůstanete," řekl Terell.

„Nechtěli bychom zneužívat tvého pohostinství," pravil Reese. „Máme dost pe-něz, abychom si najali pokoje v té nejprepychovější hospodě v Loftonu."

„A s největší pravděpodobností ti lidé, kteří vás dneska v noci pronásledovali, budou očekávat, že právě tohle uděláte i s celou tou vaší výhrou," řekl Terell.

Reese srahl čelo. „Hm. O tomhle jsem zrovna neuvažoval."

„Tak ujednáno. Zůstanete zde," řekl Terell.

„V tom případě trvám na tom, že si pobyt u vás zaplatíme," řekl Reese, sahaje po měšci.

Terell zadržel jeho ruku. „Neurážej mě, Duncane. Jsme přece přátelé. Nepotřebuji tvé peníze."

„A co pro Mariel?" řekl Reese.

„Jestli jí chceš něco koupit, nebudu mít námitky, pokud to nebude něco výstředního," řekl Terell. „Ale nejlepší dar, který bys jí mohl dát, by byla tvá přítomnost. Stále tě měla a dosud má velice ráda."

„No, proti gustu žádný dišputát," zavtipkoval Reese. „Ať to tedy je tak. Děkuji ti, příteli."

„A teď si konečně dáme náš čaj," řekl Terell, „a ty mi můžeš vyprávět, co za no-vá dobrodružství jsi zažil od té doby, kdy jsem tě viděl naposled."

Katrina pochopila, že se svým plánem musí pokračovat pouze s krajní opatrností a že je třeba si přitom současně připravovat i ústupové pozice a cesty, aby kryla samu sebe, kdyby snad něco nevyšlo tak, jak by mělo. Věděla s naprostou určitostí, že to bude hra s ohněm, ale kde se nic neriskuje, tam se také nic nezíská. Ta-kový už byl způsob moci.

Její hra by měla být založena na přesné kalkulaci. Vtip byl v tom, aby si zajistila, že ona bude tím, kdo v této záležitosti bude mít nejmíň co ztratit. A s tím, co již věděla o Derwynově osobě i o jeho historii, a spolu se znalostmi, získanými díky Angharadinu vrozenému talentu vyzvědět cokoliv, co se dalo v Seaharrow, se Katrina cítila jistá, že by byla schopna dostat Aerina do takové pozice, kde by střetnutí s ní přivolalo otcovu pomstychtivou zlost na jeho hlavu. Ale muselo by se to udělat pomalu a jemně, aniž by si Aerin byl schopen uvědomit, že byl manipulován. Ale Aerin byl muž, který byl otrokem svých vlastních instinktů a vášní, a to ho stavělo do dvojnásob nevýhodné pozice.

Zprvu omezovala Katrina svůj kontakt s ním na minimum, protože si nebyla ješ-tě jistá svým vlastním postavením a protože chtěla také poznat jeho názory a vkus. Nebyla si jistá jeho reakcí na to, že si jeho otec přivedl domů konkubínu. Nevěděla, jaký vztah měl ke své matce. Jestliže si byli blízcí, bylo by samozřejmé, že k ní Aerin bude cítit odpor. I když podle všeho, co kdy zaslechla o princezně Laere, bylo těžké představit si ji pečovat o kohokoliv jiného kromě sebe samotné, dokonce i když by se jednalo o vlastního syna. A on nebyl víc než dítě, když zemřela. Nemohl si na ni uchovat mnoho vzpomínek. Ovšem, byla zde možnost, že i když ji ve sku-tečnosti nepoznal, mohl si obraz své matky v duchu zidealizovat, a v tom případě by Katrinina přítomnost v hradě měla stejný účinek. Nebyla by vítaná. Zpočátku jí Aerin poskytl jen málo klíčů k odhadu, jak se asi cítí v nastalé situaci. Připadal jí dost zasmušilý a zamyšlený, do sebe obrácený a poněkud lhostejný, neúčastný. Brzy však poznala, že zde bylo více, než co bylo zjevné na první pohled. Byl na svůj věk dost nezralý, ale nebyl

hloupý. Choval se jedním způsobem v otcově přítomnosti a velice odlišně v soukromí.

Netrvalo dlouho a Katrina zjistila, že Aerinovo chování v otcově přítomnosti je jenom póza, jakýsi druh masky, nošené, aby utajila jeho skutečné city. Bud' to vědo-mě, anebo instinktivně pochopil, že pro jeho otce je důležité hrát Železného vévodu, jak ho přezdívali v provincii. Bylo to oslovení, které bylo kdysi vymyšleno jedním z jeho patolízalských rytířů, a Derwyn je měl obzvlášť rád. Ovšem, dávalo to jeho počínání ten pravý smysl. Přispívalo to k tomu, že se cítil pravým mužem, jako byl jeho otec, a zdálo se mu, že jej to spojuje s tím, co pokládal za své předurčení -usednout na Železný trůn. Aerin tedy jednal se svým otcem s šetrnou úctou a vždy v jeho přítomnosti vypadal trochu zaražený - což téměř navlas připomínalo pocity, jaké měl Derwyn před svým vlastním otcem.

Avšak Aerinovy zasmušilé a poslušné způsoby vůči otci skrývaly nesmířitelné odmítání. Ve své snaze pomáhat synovi a utvářet ho do obrazu příštího císaře, Derwyn krutě omezil Aerinovu svobodu a odcizil se jeho citům. A výsledkem bylo, že ho Aerin začal nenávidět.

Derwyn si očividně nebyl vědom toho, co k němu jeho syn cítí.

Mohl by si snad něčeho všimnout, kdyby nebyl tak zaměstnán vlastními ambi-cemi. - Tu a tam, v nestřeženém okamžiku, když se otec zrovna neřval, sklouzla Aerinova maska, a zrovna tehdy mohla Katrina zpozorovat v jeho očích záblesk ošklivosti a odporu. Potom však, stejně tak rychle, sklouzla maska zpátky na své místo. Ano, pomyslela si, je synem své matky, výborně. Ale má přitom slabosti svého otce. Což je kombinace, která se pro něj ukáže jako nešťastná.

Derwyn byl tak zaměstnán svou armádou, že byl na cvičišti od rána do večera. Mnoho večerů strávil na poradách se svými veliteli, projednávaje s nimi postupy a zásobování, strategii a taktiku a zprávy vyvědačů. To ponechávalo jeho konkubínu a jeho syna stále více samy sobě.

Katrina si začala upevňovat svou přítomnost na hradě tak, že se snažila, aby si u každého získala oblibu. - Hlavní důraz kladla na to, aby se chovala vstřícně, přátel-sky a s ochotou pomoci, dbajíc i toho, aby se dokonce nedotkla ani citů služebnic-tva. Nikdy ale neudělala ani ten nejmenší pokus, který by naznačoval, že by snad pomýšlela na roli paní Seaharrow. Byla vévodovou milenkou, nic víc. Vždy jednala tak, jako by si přesně uvědomovala, kde je její místo. Zároveň si však všímala zdán-livých maličkostí, občas podala váhavý návrh, jak uspořádat nebo zařídit to či ono, předstírajíc prostý zájem o to, aby byla užitečná.

Dávala najevo, že je ochotná účastnit se na denní rutině údržby a chodu domác-nosti, a zároveň dbala, aby vypadala jako žena, úzkostlivá, aby snad nějak nevyuží-vala svého postavení vévodovy milenky. Takže netrvalo dlouho a získala si srdce všech obyvatel hradu a, podle jejich nevysloveného souhlasu, byla téměř jednomy-slně přijímána jako paní domu. - První fáze jejího plánu tím byla dokončena. Druhá byla o něco komplikovanější, ale pustila se do ní za použití stejného způsobu jemné manipulace a odhodlané vytrvalosti.

Dalším krokem mělo být vítězství nad Aerinem. Ale velice zvláštním způsobem. Nemělo to nic společného s tím, že by usilovala, aby si ji oblíbil, tak jak to udělala u všech ostatních v Seaharrow. Chtěla, aby šijí všiml a uvědomil si její přítomnost, ale aby si s ním přitom udržela čistě formální vztah. Byl vévodův syn a Derwyn byl její lord a pán. V důsledku toho jí tedy nepřislušelo, aby se stala Aerinovou přítelkyní. A instinktivně věděla, že kdyby se o to pokusila, mělo by to za následek, že by ji odmí-tl. Ve svém chování k němu uplatňovala něco z tohoto odmítání, ale jen velice málo. Byla to jen taková slabá příchut', cosi, co právě jenom mělo motivovat jeho reakce. Chtěla vypadat jako žena, kterou každý jiný má rád, která má pro každého úsměv a vlídné slovo -která si však stále drží Aerina od sebe alespoň na délku paže. Nevy-slovený důvod, který ale přesto mluvil jasně: Náležím tvému otci.

Byla k Aerinovi zdvořilá a vždycky s ním mluvila vlídně a s respektem, ale stále si k němu udržovala určitý odstup, jakousi hranu zdvořilé formálnosti, která mezi nimi tvořila zeď. Dělal to tak, že v jejím chovám nikdy nebylo nic, co by tento postoj zřetelně naznačovalo, ale on si toho byl přece víceméně vědom. Nikdy to nebylo nic jasně vyjádřeného. Bylo to právě jen cosi v jejím chování. Když uplynula nějaká doba od jejich seznámení, začal ho tento vztah frustrovat.

Aniž by vlastně zcela věděl proč, začal se brzy pokoušet zlomit tuto distancova-nou rezervu, kterou vždy v jeho přítomnosti uplatňovala. Chtěl, aby ho vnímala jako osobnost, a ne pouze jako syna svého otce. Nemohl si nevšimnout, že ona s ním jedná jen o málo jinak než s každým jiným, jako by on byl pro ni

jenom něco jako povinnost, jako vévodův syn a dědic. Avšak zároveň jeho nezralost měla za následek, že jeho pohled na ženy byl omezený - viděl je buď jako potenciální kořist, nebo jako ty, které postrádaly dost přitažlivosti, aby spadaly do této kategorie. Katrina byla bezesporu přitažlivá. A způsob jejího chování k němu jako by jemným způsobem tento fakt zdůrazňoval a ještě víc na ni upozorňoval. Bylo naprosto samozřejmé, že konečným efektem bude, že se Aerin neubrání pokušení.

Zabralo to méně času, než očekávala. A on byl při tom tak průhledný, že to v ní vzbuzovalo chuť smát se. Přitahovala ho jako magnet železo. Začal se snažit, aby na ni udělal dojem. A Aerin znal jenom jediný způsob, jak to udělat. Angharad jí už předtím vysvětlila, že největším pokušením pro něho bylo zmocnit se zakázaného ovoce. Dodávalo to velmi ostrou příchut' jeho jinak nevýznamné existenci. A Katrina, ta představovala vůbec to nejzakázanější ovoce. Jak by mohl lépe vyjádřit svou nenávist k otci než tím, že svede vévodovu vlastní konkubínu?

Aerinovou tragickou chybou bylo, že se domníval, že když bude mít úspěch, umožní mu to, aby ji ovládal. Místo toho Katrina škodolibě přemýšlela o pravém opaku. A jenom by mu to patřilo, aby to, co on prováděl jiným ženám, nyní někdo provedl s ním. Lstivý manipulátor se měl v budoucnosti dovědět, jaké to je sám být manipulován. Ale toto nebyl Katrinin hlavní motiv.

Jako Derwynova konkubína byla ve způsobu svého života závislá výhradně na něm. Katrina si toho byla velmi dobře vědoma a snažila se zajistit si, aby ho brzy neomrzela. Ale zároveň se nechtěla soustředit pouze na jedno želízko v ohni. Derwyn se připravoval na další válečné tažení. Katrina již ve svém životě zažila jeden strašlivý ořes, když její otec, snoubenec a bratři zahynuli v bitvě. Kdyby se nyní něco takového stalo s Derwynem, zůstala by ještě jednou opuštěná a bez prostředků. Neměla vůbec v úmyslu připustit, aby se to stalo. Kdyby Derwyn zemřel, Aerin by zdědil vévodství. Chtěla si zajistit, zda by ona nemohla zdědit Aerina.

Ale neměla v úmyslu dát se mu. Něco takového, uvědomovala si, by bylo šíleně odvážné a v naprostém protikladu k tomu, co zamýšlela. Jejím plánem bylo pouze přimět Aerina, aby po ní toužil, a aby po ní toužil tolik, že by dokonce ani nemohl myslet na nic jiného. A způsob, jak toho dosáhnout, byl odpírat mu - ale zároveň mu dát i nějaké jemné povzbuzení, podporovat naději, že by mohl mít úspěch při tomto svém nebezpečném a nanejvýš citlivém flirtu.

A bylo to tak snadné! Všechno, co bylo třeba udělat, bylo hrát na jeho přirozené touhy. Byl domýšlivý jako každý muž, který je obětován ženami. Ale ona se chovala tak, jako kdyby byla zcela imunní k jeho šarmu, vypadalo to dokonce, že si ho ani nevšimla. A kdykoliv chtěl převést téma konverzace na sebe - obvykle obrátila ho - vor na jeho otce a mluvila o něm s vřelým zaujetím. Vedlo to jenom k Aerinově frustraci a vzteku a přimělo ho to zdvojnásobit své úsilí, aby na sebe upozornil jako na osobnost a ne pouze jenom na syna svého otce.

Všechno, co k tomu bylo třeba, bylo jenom trochu času. Ne moc. Po nějakém čase se Katrina začala chovat tak, jako by ho počínala shledávat zajímavým, ale stále ho přitom udržovala v nejistotě. Když si už myslel, že má vyhráno, znovu se stáhla a ještě častěji obracela hovor k jeho otci. Hrála si s ním jako kočka s myší, nechávajíc ho vždy na kousek odběhnout a potom si ho zase přitáhla. Pokaždé o něco blíž.

Po nějakém čase se hra začala stupňovat. Začala si počínat právě tak nešikovně v jeho přítomnosti, jako by jí bylo nepříjemné zůstat s ním o samotě. A čas od času - i když nebyli sami, jako třeba při obědě v rozlehlé hradní hale - mu několikrát dovoli-la, aby zachytil její pohled k němu, a potom vzápětí, když si toho povšiml, podívala se rychle jinam, jako by se cítila provinilá, že to zahlédl. Mohla téměř ihned vidět, jak moc to na něho zapůsobilo. A zase to bylo natolik očividné, že se málem musela rozesmát.

Angharad ji stále průběžně zásobovala všemi kletkami a zprávami, dodávanými jí jejími soukromými vyzvědači. Aerin se prý začal vracet k některým ženám, které předtím svedl a pak opustil, když ho už omrzely. Jeho vášeň byla tedy zralá k výbuchu. Nemohl dostat to, co chtěl, a tak se zřejmě na čas uklidnil... ale to pouze přispěje k dalšímu stupňování jeho touhy.

Brzy však jeho odvaha vzrostla tak dalece, že s ní začal flirtovat. Nejdříve předstírala, že si toho nevšimla, i když věděl, že ano, poněvadž si přála, aby to věděl. Hra se nyní změnila. Nyní věděl, že v ní vzbudil určitý dojem, ba dokonce že by se snad i ona sama zabývala podobnými myšlenkami jako on. Mohlo i ji uvádět zakázané ovoce v pokušení? - Přiměla ji snad otupující rutina každodenního života v

Sea-harrow, spolu s Derwynovým nadměrným zájmem o jeho armádu a plány, že se začala cítit zanedbávána a způsobila, že uvažovala o koření nebezpečného poměru?

Každá myšlenka, která probíhala jeho hlavou, byla jasně vepsána na jeho tváři, tak zřetelně, že si Katrina začala dělat starosti, aby to snad nezpozorovali i ostatní. Ale nikdo si toho nevšiml. Příležitostné pohledy jeho směrem - které se rychle od-vrátily, když to zpozoroval - prodlévaly na něm brzy o něco déle, než konečně pro-vinile sklopila zrak. Někdy u oběda, když se jejich oči setkaly, přidala k tomu ještě jemné zachvění své ruky, právě držící pohár. Postupně se její pohledy, vyměňované s ním přes jídelní stůl, staly významnějšími s nádechem sexuálního napětí. Pak ná-sledovaly další jakoby bezděčné projevy z Katrininy strany; kousala si nervózně spodní ret, její dech se stal namáhavým a zřetelně zvedal její hrud'. To uvádělo Ae-rinu do stále většího zmatku. Mohla téměř cítit jeho touhu a hlad, vyzařující z něho přes stůl k ní.

Brzy si začal vyhledávat místo přímo naproti ní pod záminkou běžného hovoru o různých společenských záležitostech, často naoko rozprávěl také s někým jiným, zatímco jeho noha hledala pod stolem kontakt s její. Nejprve se tomu vyhýbala, ale po nějakém čase ponechávala svou nohu u jeho, jako by předstírala, že si toho ne-všimla. A potom, když se jeho noha jednou zase oťřela o její, opakovala jeho dotek. A v tom se jeho oči rozzářily a jeho dech zrychlil.

Konečně se již déle nedokázal ovládat.

Pracovala právě na nějaké výšivce ve své soukromé komnatě, když zaslechla ja-kýsi škrábavý zvuk a spatřila, že se ve stěně otevřel průchod. A tam byl on. Nevědě-la o této tajné chodbě, i když předpokládala, že uvnitř hradu existují podobné skryté místnosti i chodby. Co netušila, bylo, že jedna z nich vede do jejího vlastního poko-je. Byla by ráda věděla, kolikrát ji už odtud pozoroval, sám skryt? A zda ji pozoro-val i tehdy, když byla s jeho otcem?

Zalapala po dechu, tváříc se, jako by byla nanejvýš překvapená, což ani nemuse-la předstírat; zato přehrávala svůj šok, jako by se polekala až k smrti. „Aerine!“ řekla, upustila své vyšívání a vyskočila.

„Musíme si promluvit, Katrino,“ řekl vcházeje do místnosti.

Hrála rozčilení. „Co zde děláte? Jak jste se mohl...“ Potřásla hlavou. „Nikdy bych si to o vás nepomyslela. Jak dlouho jste mě pozoroval?“

„Dost dlouho,“ řekl a přistoupil k ní. „Zvlášť se mi líbilo, když jsem se na vás díval, jak se koupete nebo chystáte do postele.“

Zrudla. „Co si to dovolujete? Chová se takhle gentleman?“

„Chová se tak muž, který je v zajetí posedlosti,“ odpověděl Aerin a chtivě ji hltal očima. „A já jsem posedlý vámi.“

„Vy jste musel zešílet,“ řekla. „Jsem konkubína vašeho otce.“

„Myslíte tím jeho majetek,“ pravil Aerin s pohrdáním. „Proto s vámi také tak za-chází.“

„Jak se mnou zachází, se vás vůbec netýká.“

„Mýlíte se,“ řekl Aerin. „Velice se mě to týká. Tráví víc času se svými koňmi než s vámi. A také jim pravděpodobně prokazuje i více lásky - jestliže vůbec ví něco o lásce.“ „A víte to vy?“ odrazila ho.

„Snad jsem mohl zde na hradě vést uzavřený život,“ odpověděl, „a měl bych do-dat, že ne ze své vůle, ale zdaleka nejsem nezkušený.“ Věnovala mu předstíraný úsměv. „Ano, už jsem slyšela o některých vašich zku-šenostech. A také o vašem malém tajném pokojíku určeném pro milostné hrátky.“ Zvedl obočí, sice překvapený, ale neporazený. „Nevím, co snad jste slyšela, ale neudělal jsem nic, za co bych se měl stydět nebo omlouvat.“ „Dopravdy? Manželé některých těch žen, se kterými jste... získával své zkuše-nosti... by s tím asi nesouhlasili.“

„Bla, bla,“ řekl. „Někdo tady klevetil, že ano? Myslím, že bych mohl uhádnout, kdo to byl, ale na tom nesejde. Pravda je taková, že když muž zachází se ženou tak, že dokáže splnit její přání a tužby, nebude mít ona pokušení hledat si uspokojení někde jinde.“

„Ach tak,“ řekla Katrina. „A to vy chcete? Dohlédnout, aby každá žena v Sea-harrow byla plně uspokojena?“

„Je to snad špatné uspokojovat ženské tužby?“

„Snad ne. Ale co vás přimělo k tomu, abyste si myslel, že i já potřebuji vaši zvláštní expertizu v tomto

ohledu?"

„Vy sama," odpověděl.

„Já? Opravdu? Příliš moc si o sobe myslíte."

„Nepokoušejte se zapírat, že mezi námi nic nebylo," pravil Aerin. „Ani jeden z nás není blázen. Viděl jsem, jak se na mě díváte s ohněm v očích, a nebyla jste úplně odmítavá. Otázka je, zda hodláte pokračovat v těchto dětských hrách, abyste se vydráždila k uspokojení, nebo jste žena schopná podle svých tužeb i jednat?"

„Dovolujete si příliš," řekla Katrina. „Co myslíte, že by udělal váš otec, kdyby se dověděl, že jste tady, a kdyby slyšel, co říkáte?"

„Myslím si, že by se asi rozzuřil a potrestal mě," řekl Aerin, „ale nebylo by to příliš hrubé. Především jsem jeho jediný dědic, a jeho ambice, aby viděl linii Boeruínů vládnout impériu, by zamezila, aby udělal něco drastického. Je pravděpo-dobnější, že by se zbavil vás. Něco takového stejně jednou asi udělá v každém při-padě. Pokud jste si toho nevšimla, ženy nehrají v životě mého otce žádnou důležitou roli. Podle toho, co vím, jste od matčiny smrti první, se kterou sdílí lože. Což je pravděpodobně asi to jediné, co s ním sdílíte, i když to není vaše vina. Jestli si mys-líte, že máte nějaký zvláštní nárok na jeho city, pak se pouze klamete. Můj otec neví, jak milovat. Věřte mi. Víím to z velké vlastní zkušenosti."

„A vy ho tak nenávidíte, že hledáte, jak mu ublížit skrze mě, že ano?" řekla.

„Jestliže si myslíte opravdu tohle, tak proč jste mě povzbuzovala?" odsekl.

„Já? Povzbuzovala vás?"

„No, prosím. Ušetřete mě vašich nevinných a uražených protestů. Víte velice dobře, že jste se nechovala odmítavě."

„Takže, protože jsem vás vyloženě neodkoplá, rozhodl jste se, že si se mnou za-laškujete," řekla. „A proto jste mě špehoval a vkradl se do mé komnaty tajnou chod-bou jako zloděj. Co bude dál? Galantní jednání, nebo násilí?"

„Kdybych chtěl tohle, mohl jsem to udělat už kdykoliv předtím," řekl Aerin. „A možná že z nějakého důvodu by se vám to docela líbilo. A buďte si jista, že kdyby k tomu došlo, nevydržela byste být dále odmítavá. Ale já nejsem násilník, má paní. Beru si pouze to, co se mi dává svobodně a z vlastní vůle." „A podle všeho, co jsem slyšela, jste neměl nikdy nedostatek těch, které vám by-ly ochotny to dát," řekla Katrina. „Tak proč já?"

„Protože vy jste jiná," řekl Aerin. „Žádná z těch ostatních pro mě nic nezname-nala. A ve skutečnosti ani já jsem neznamenal nic pro ně. Bylo to pouze potěšení, které jsem s nimi měl, a nic víc."

„Takže jste je pouze využil."

„O nic víc než ony využily mě," odpověděl Aerin. „Byla to v jejich jinak jedno-tvárném životě s muži, kteří je pokládali za svůj majetek, nebezpečná a romantická epizoda. Snad některé z těch neprovdaných doufaly, že stane-li se to vícekrát, vytvo-ří se určité pouto a povede to možná k výhodnému sňatku. Jestliže ano, tak se to nestalo. Ale nikdy jsem nesliboval nic, co bych nemohl splnit."

„Dobrá, alespoň v něčem jste upřímný," řekla Katrina. „Žena má ráda, když ví, co očekávat."

„Ušetřete mne laskavě vašich sarkasmů. Je snad vaše situace s mým otcem jiná?"

„To je mezi vaším otcem a mnou."

„Přesně tak. Ale poněvadž je ta situace stejná, odvážím se hádat, jakou dohodu jste spolu uzavřeli, a vy mi můžete říct, jestli se mýlím. On vám neslibil nic kromě vašeho zaopatření, zatímco vy byste byla jeho konkubínou a on by vám snad jednou pomohl k dalšímu zaopatření, až by se mu dohoda přestala hodit. A vy jste to věděla, když jste to přijala. Nebo jste snad přesvědčovala samu sebe, že v rozporu se všemi očividnými fakty ho nějak přimějete, aby se do vás zamiloval a udělal z vás svou vévodkyni?"

„Kdyby to udělal, stala bych se vaší matkou," odpověděla Katrina ironicky.

„Macechou," opravil ji. „Ten rozdíl je zřetelný. A šance k tomu, můžu se vsadit, by byly sotva o něco větší než šance, že císař Michael oživne a bude požadovat zpátky svůj prázdný trůn. Můj otec se s vámi neožení asi právě tak, jako by se neo-ženil se svým koněm. On se o vás vůbec nestará. Je neschopný pochopit tento druh pocitů."

„A vy snad ano?"

„Mohl bych vám dát víc, než by kdy mohl on."

„To jste říkal všem těm ostatním ženám, které se nestaly ničím víc než jedním z vrubů na sloupku vaší postele?“

„Řekl jsem vám, že jsem nikdy nic nesliboval.“

„A tak mi také nic nenabízíte.“

„Nejsem tak neinformovaný, jak si myslíte,“ řekl Aerin. „Dobře vím, za jakých podmínek jste přišla na Seaharrow. Vaši rodinu můj otec vyvraždil, a přece jste se dobrovolně stala jeho konkubínou. A proto vaše matka, jediná vaše příbuzná, která přežila, se vás zřekla a nazvala vás zrádkyní. Ale vy jste sem nepřišla s mým otcem z lásky. Nebo dokonce z chuti k tomu. Přišla jste, protože jste chtěla přežít, protože jste ztratila všechno a hledala lepší život, ne jen pro vás, ale i pro vaši ovdovělou matku. Pro jaké to jenom nesobecké gesto se ona od vás odvrátila, ze zármutku a z nemístné hrdosti, protože nerozuměla cestám světa! Vy jim však rozumíte, Katrino.“

Myslím, že jednáte bez iluzí, že přesně víte, jak nejistá a pomíjivá je vaše pozice. Můj otec je více než dvakrát starší než vy. Teď může být zdravý, ale i kdyby se vás časem nenabažil, může se s ním něco stát na bojišti, kde se tolik touží prosadit, a vy zůstanete opuštěná a bez prostředků, jestliže to já nezměním.“

„A co to má znamenat?“

„Znamená to, že jako vévoda budu potřebovat vévodkyni. A nebude zde nedostatek žen z dobrých rodin, které se budou snažit zlepšit své postavení a posílit své krevní linie. Ale ty všechny pro mne budou jenom nevýznamným a neznámým množstvím. Alespoň pokud se týká určitých věcí, o nichž se obvykle nediskutuje při námluvách a ve svatebních smlouvách.“

„Chápu, narážíte tím na vaše soukromé zkušenosti.“

„Vy a já, Katrino, rozumíme jeden druhému. A jak už jsem říkal, oba jednáme bez iluzí. Vy byste mi nezáviděla moje malá potěšení a já bych vám nevyčítal vaši minulost. Sem tam by snad došlo k nějakému zvednutí obočí, ale kdyby se jednalo vhodně, dalo by se to dost snadno akceptovat. A oba bychom měli, co jsme chtěli.“

Hleděla na něho. „Musím to uvážit. Je vůbec možné, že vy mi skutečně navrhu-jete sňatek? Mně, milence vašeho otce?“

„Až přijde čas, už konkubínou mého otce nebudete. Můj otec bude mrtev a já budu pánem Seaharrow a arcivévodství Boeraine.“

„Ach tak,“ opakovala Katrina s lehce ironickým úsměvem. „A vzhledem k této eventualitě, která se nemusí po celá léta splnit, očekáváte, že se vám nyní podvo-lím?“

„Zdá se mi, že by to nebyla vyhlídka, kterou byste shledala úplně nevítanou. A myslel bych také, že je to úmluva, která je mnohem příznivější než ta, kterou máte teď, a která nenabízí žádnou jistotu, žádnou možnost postupu a žádné záruky.“

„Handlujete se mnou jako kupec,“ řekla Katrina a její hlas byl plný sarkasmu. „Jak by jenom nějaká žena mohla odolat tak romantickému návrhu?“

„Sehráli jsme už jistou předeheru k romanci, a to způsobem flirtování, v němž jste mě povzbuzovala,“ odpověděl Aerin. „A čas pro vaše i vřelou romanci nastane, až dosáhneme vzájemného porozumění. Ale dnes v noci jsem přišel předložit svůj návrh opravdu počestně a otevřeně, z úcty k vám.“

„Dobrá, musím připustit, že váš přístup je určitě originální,“ řekla Katrina.

„Je to lepší nabídka, než vám učinil můj otec,“ doplnil Aerin, postoupil vpřed a objal ji kolem ramenou.

„Nedal vám nic než postel a střechu nad hlavou, a tu vám kdykoliv může odebrat. Já vám nabízím své jméno a postavem. Hodnotu za hodno-tu.“

Hleděla mu do očí. Jeho tvář se přiblížila k její, když se sklonil, aby ji políbil. Jenže v poslední chvíli se odvrátila. „Neříkám, že neshledávám váš návrh lákavým,“ řekla tiše. „Ale jak jsem řekla, jsem žena vašeho otce. A váš otec je stále ještě velice naživu. Od zdědění jeho titulu jste daleko. Kromě jiných věcí.“

Hrubě ji k sobě obrátil a tvrdě políbil. Cítila jeho jazyk, jak zkoumá její rty, na okamžik mu odporovala a pak se pasivně podvolila jeho polibku, ale jenom krátce. Pak se mu prudce vyvinula z náruče, jeho sevření povolilo, a ona ustoupila o krok zpět.

„Nechtěla jsem, aby vaše návštěva vyšla úplně naprázdno,“ řekla. „Chtěl jste zjistit, jaké to je políbit mě. Tak teď to víte. Ale to je všechno, co můžete zjistit, aniž byste se snad rozhodl mě nutit násilím. Udělala

jsem obchod s vaším otcem. Pokud se rozhodne s ním skončit, tak ať se tak stane. Ale do té doby naši dohodu dodržíme."

Aerin se zasmál. „Můj otec by vám měl ukázat více pochopení. Škoda, že to ne-dělá."

„Neslibil mi nic, co by nemohl dodržet," řekla Katrina. „Rozumím tomu a přijímám to."

„Věci se mění," pravil Aerin. „Mnoho věcí se může stát muži, který odchází do války. Promluvíme si o tom znovu. A možná dříve, než si myslíte. Zatím, má paní, vám přeji dobrou noc."

Lehce se uklonil a zmizel znovu v tajné chodbě, ponechávaje Katrinu, aby s údi-vem přemýšlela, co asi přesně mínil svými posledními slovy. Možná měla větší úspěch, než předpokládala. Usmála se pro sebe, zvědavá, zda je on ještě stále tam a pozoruje ji z úkrytu. Pokud Aerina znala, tak to bylo téměř jisté. Začala se pomalu svlékat, připravujíc se do postele.

Kapitola sedmá

ČAS, KTERÝ STRÁVILI S TERELLEM A JEHO dcerou Mariel, ubíhal rychle a Gannd si uvědomil, že si přeje, aby mohli zůstat déle. Pochopil, proč má Reese čaroděje tak rád. Byl to skromný a upřímný prostý muž, který si vybral nelehkou profesi. Ale i tak si zvolil svůj osobitý způsob a vykonával své povolání s klidnou precizností bez jakéhokoli přehánění či okázalosti. I když se Reese před časem vyjádřil, že ho magie znervózňuje, Terellova magie se zdála být pozoruhodnou vý-jimkou. Snad to bylo tím, že formule, které použil během jejich pobytu u něho, byly jednoduché, něco jako záblesk ohně, pouze malé věci, které mu zpříjemňovaly každodenní život.

Gannd mohl pozorovat, podle způsobu, jakým Terell přistupoval ke své magii, že je adeptem značně zručným, protože své formule používal tak, jako kdyby na ně skoro ani nemyslel, jenom tak mimochodem. Když například pro ně vařil oběd, všechny potřebné nástroje v kuchyni pracovaly současně, jako by zde bylo zaměst-náno několik párů neviditelných rukou, a přitom byl schopen současně debatovat s Ganndem a s Reesem. Gannd věděl, protože vyrostl vedle strýce, že i ta nejmenší zařikadla vyžadují koncentraci a jistý výdej energie, ale Terell vykonával svou magii, jako kdyby nepotřebovala víc myšlení než dýchání.

Gannd se o tom zmínil na konci příštího dne, když seděli spolu u čaje, zatímco Reese byl nahoře a vyprávěl Mariel různé příběhy před spaním - kde byl samozřejmě on hlavním hrdinou. - V následující diskuzi o jeho schopnostech zůstal Terell skromný a vysvětloval, proč si zvolil takový způsob života, jaký vedl.

„Netoužím po tom, abych vstoupil do služeb nějakého šlechtice," pravil. „Jsem spokojen, když žiju tak jako nyní. Pravda, mohl bych být bohatší a žít na vyšší úrov-ni, kdybych se stal dvorním adeptem nějakého vévody nebo barona, ale ve skuteč-nosti bych z toho neměl žádnou radost. Jsem člověk jednoduchých zálib a potřeb a jsem rád, když můj čas patří jenom mně. A dávám přednost tomu, že se sám mohu rozhodnout, jakou formuli použiji, jak ji použiji a pro koho. A také nechci vystavit svou dceru způsobu života aristokracie. Hodnoty jejich života nejsou hodnotami, které bych jí chtěl vštípit já. S její slepotou by ji nikdy nepřijali jako sobě rovnou, ale jednali by s ní jako s mrzákem a pohlíželi by na ni jako na předmět soucitu. Ma-riel nepotřebuje soucit. Potřebuje vlídnost a vstřícnost, aby se s ní zacházelo jako s každým jiným. I přes její slepotu je jen málo věcí, které by nemohla dělat. Opravdu málo, jen co by se dalo na prstech spočítat."

„Takže žijete tak prostě jenom kvůli vaší dceři?" zeptal se Gannd.

„Ne víc než kterýkoliv jiný oddaný otec," odpověděl Terell, „i když ona není mou skutečnou dcerou. Adoptoval jsem ji, ještě když byla dítě. Našel jsem ji na svém prahu. Její rodiče, ať už to byl kdokoliv, ji opustili, bezpochyby proto, že se narodila slepá. Usoudil jsem, že to byl osud, který mi ji přinesl, a ona se stala svět-lem mého osamělého života. Jsem šťastný, že se to stalo takto, a nechtěl bych na tom nic měnit. Ten hlavní prostředek k dlouhému životu, můj příteli, je zamilovat se do toho, co děláš. A nacházet hrdost a uspokojení ve způsobu, jakým to děláš. Mám své tržiště dole pod schody a je otevřené stejně tak pro šlechtice, jako pro prosté lidi. Ať už je to nějaká dáma, která vejde do mých dveří a hledá kouzlo, které by ji učini-lo přitažlivější a vzbudilo k ní lásku u předmětu jejich citů, nebo jen obyčejná pradelna, hledající lék na svá bolavá kolena, posloužím všem stejně a pocit'uji uspo-kojení, že jsem jim pomohl aspoň trochu změnit jejich život. Jsou zde sice někteří, jejichž plány mají veliký cíl, kteří doufají, že nějakým významným způsobem změní svět. Ale pokud se mě týče, naučil jsem se, že mít kladný vliv

na život těch, s nimiž se setkám, je důležité až dost. A myslím si, že kdyby tak jednal každý, svět by se také změnil."

Když nadešel čas jejich odchodu, Gannd si uvědomil, že v Terellovi a mladé Ma-riel získal dva dobré přátele. Když odcházeli, Mariel ho vřele objala, a pak ztuhla a málem znovu omdlela, když objala Reeseho a Zrak k ní přišel znovu. „Sřez se muže v černém," řekla mu a její tvář vyjadřovala velké obavy. „Už dříve jsi ho potkal, a on s tebou nezamýšlí nic dobrého."

„Myslím, že vím, koho myslíš," řekl Reese s přikývnutím. „Ale já věřím, že jsme jemu i jeho přátelům uklozli."

Mariel zavrtěla hlavou. „Ne, tvoje a jeho cesta se znovu zkříží, a brzy. Velice se na tebe zlobí. Ta jeho zloba se zdá jaksí mnohem větší, než zaslouží ta maličkost, cos mu udělal."

„Ano, můžu si představit, že bude vztekly," odpověděl Reese očividně bez obav. „Netrap se tím, Mariel. Nevěřím, že by byl nějak zvlášť nebezpečný."

„Nepodceňuj ho, Duncane," řekla Mariel velice vážně. „Bud' opatrný. Prosím."

„To budu. Slibuju."

Rozloučili se a šli na náměstí a zde si najali malou drožku, aby je odvezla na ná-břeží, kde by se nalodili na říční člun. - „Můžeme si klidně dovolit přijít ve velkém stylu," řekl Reese s úšklebkem. „Máme na to." Projeli ulicemi Loftonu až do doků. Cesta byla mnohem příjemnější než jejich útěk do Terellova domu před dvěma dny. Bylo časné ráno a ulice města zrovna začaly ožívat, jak se Lofton připravoval na další den. - Ranní vzduch byl chladný a ostrý, když je drožka vysadila u hráze, kde kotvil říční člun. Přihlásili se u stevarda, který ověřil jejich přepravu, a pak se nalodili. Člun se lehce kolébal na kotvách, zatímco se posádka připravovala k vyplutí. Šli do své kabiny, aby si ji prohlédli. Byla sice malá, ale velmi komfortní, se dvěma palandami nad sebou, které byly přišroubovány k lodní přepážce a vybaveny tlustými žíněnkami a pokrývkami. Dále zde byla lampa, stolek a dvě židle. Bylo to zde z pohledu suchozemce sice trochu těsné a strop byl nízký, ale vcelku byla kabina docela útulná.

Reese se natáhl na spodní palandu a spokojeně povzdechl. „To je ten pravý způ-sob, jak cestovat," řekl. „Bez starosti o počasí, nemuset každou noc stavět tábor, žádní koně, o které se musíš starat, nemuset dělat nic jiného než odpočívat, ležet na zádech a přitom plout dolů po řece. S dobrým větrem budeme v Anuiru za tři nebo čtyři dny."

Gannd na okamžik zavřel oči a zkusil si vybavit v duchu mapy, které doma stu-doval. „A odtud do Daultonu je to asi den jízdy?"

„Eh, tak půl dne, jestli si pospíšíme a jestli budeme mít dobré počasí," řekl Ree-se.

„Je to dost zvláštní, když si pomyslí, že budu tak blízko u svého nevlastního bratra, kterého jsem ještě nikdy neviděl," řekl Gannd, „a nezastavím se, abych se s ním setkal."

„Dovedu si představit, co asi musíš cítit," promluvil Reese účastně, „ale pravdě-podobně bude asi nejlepší, když se Davanovi vyhneme."

Gannd přikývl. „Ano, chápu. Ale přece jenom je škoda, že to nemůže být jinak."

„No tak, hod' sebou přece," řekl Reese. „Chtěl jsi poznat lidský svět. V příštích pár dnech ho hezký kus uvidíš. Pojd', půjdeme na palubu a podíváme se, jak vyplou-váme."

Jak slunce stoupalo na obloze, posádka uvolnila kotevní lana a vystrkala člun z doku. Klouzali dolů po proudu, zatímco vítr napínal plachtu a kormidelník vedl loď do středu řeky. Gannd si uvědomil, že se široce usmívá, jak vychutnával dotek větru na tváři a ve vlasech a jak vnímal pleskot vody, rozhrmované trupem lodi. Potom však jeho úsměv najednou zhasl, když se otočil a rozhlédl kolem sebe.

„Reese," řekl.

Reese se otočil směrem, kam se Gannd díval. Za nimi, u zábradlí na přídi, stál muž v černém z herny. Byl stále ještě oblečen stejně, jak ho viděli naposled, navíc měl jenom černý plášť a černý ohnutý klobouk. A u svého opasku měl meč. Hleděl přímo na ně.

„Ať jsem synem od..." Reeseho hlas se vytratil.

Muž v černém se zasmál a lehce sklonil hlavu směrem k nim, dotknuv se přitom okraje svého klobouku.

„No, to je ale překvapení," řekl.

„Opravdu?" odsekl Reese, ruku na jílci svého meče.

Muž v černém to ostentativně přehlédl. „Vypadá to, že budeme cestovat dolů po proudu společně," řekl.

„Kam jedete? Do Moerelu, nebo do Anuiru?"

„Kam jedeš ty?" zeptal se Reese.

„Eh, já jedu až do Bellamie," odpověděl muž v černém nedbale.

„Zajímavá shoda, jak se to stalo, že jedeme na stejné lodi," řekl Reese.

„Že ano? No kdoví, třeba si spolu zahrajeme jednu přátelskou hru nebo dvě, aby-chom si ukrátili čas."

„Nepočítal bych s tím," odpověděl Reese. „Nemám zrovna chuť k tomu, abych teď hrál karty."

„Tak? No, to je opravdu zlé! Pravý gentleman by mi dal šanci, abych získal zpět něco z mých peněz."

„Vyhrál jsem čestně a poctivě," řekl Reese. „A hodlám si výhru ponechat."

„No, je to na tobě, jistě," řekl muž v černém. „Ale víš, ještě jsme se navzájem vhodně nepředstavili. Já se jmenuji D'kar. Juslan D'kar." Vyslovil; jemně, se zvukem jako zh.

„Ty jsi Khinasi?" řekl Reese.

D'kar lehce sklonil hlavu. „Z otcovy strany. Ale teď máš přede mnou výhodu." Pozvedl obočí, vybízej tak Reeseho, aby řekl své jméno.

„Jaksi si nemyslím, že by lidé měli často před tebou nějakou výhodu," odpověděl Reese. „Duncan Reese. A toto je můj přítel, Gannd Aurealis."

„Je mi potěšením setkat se s vámi oběma," řekl D'kar. A pak s úsměvem připojil: „Znovu."

„Myslím, že jsme se skoro setkali znovu v noci, když jsme odešli z herny," řekl Reese.

D'kar zvedl obočí ještě jednou. „Opravdu? Asi si mě s někým pleteš. Zůstal jsem tu noc v herně déle. Pokoušel jsem se nahradit něco z mých dost velkých ztrát."

„A podařilo se?" zeptal se Reese přímo.

D'kar pokrčil rameny. „No, něco málo jsem vyhrál. Obávám se však, že to neby-la dobrá noc, na žádný způsob. Snad budu mít lepší štěstí v Bellamii."

„Snad," řekl Reese. „Hraješ dobře."

„Ty také. Málo lidí by dokázalo vsadit na můj bluf v takové situaci."

„Žádný risk, žádný zisk," řekl Reese.

„To je pravda. - No, byl jsem tuto noc dlouho vzhůru a moc jsem se nevyspal. Tak mě, prosím, omluvte, myslím, že se vrátím do své kabiny. Jsem si jist, že bude-me mít příležitost promluvit si znovu.

Koneckonců, jsme na stejné lodi, aby se tak řeklo." Zasmál se, ťukl do svého klobouku a pak odešel.

„Zatracený nestydatý parchant," řekl Reese, když ho pozorovali, jak jde dolů z paluby.

„Chová se, jako by se nic nestalo," řekl Gannd. „Snad jsme se v něm přece jen mýlili."

„Ach ne, nemýlili."

„Ale jestliže opravdu tu noc zůstal dlouho v herně..."

„Lže, až se mu od huby práší. Vůbec neměl v úmyslu nechat nás se všemi těmi penězi odejít. Nemyslíš si přece, že je to jenom náhoda, že je na stejné lodi s námi, že ne?"

„No... myslím si, že možné to je," řekl Gannd.

„Možné snad, ale zatraceně nepravděpodobné," odpověděl Reese.

„Jak se mohl dovědět, že budeme právě na tomto člunu?" zeptal se Gannd.

„Nemuselo být pro něho těžké to vyzvědět," odvětil Reese. „Měl na to dva dny. Všechno, co musel udělat, bylo vyptávat se a zjistit, zda nějaký velký blondák a půlelf si nekoupili přepravu na některé z lodí plujících dolů po řece. A kdybychom to neudělali, můžeš si být jistý, že by nás sledoval po nějaké cestě vedoucí ven z města."

„Co si myslíš, že udělá?"

„Samozřejmě chce dostat své peníze zpět. Otázka je, kolik z ostatních cestujících je v jeho službách? Nebo snad podplatil i některé členy posádky. To by ani nechtělo moc, zaskočit nás v naší kabině uprostřed noci a potom vyhodit naše těla přes palu-bu. A nikdo by se o to nezajímal, tak či onak."

„Proč se s ním teď hned neutkáme a neskončíme to?" zeptal se Gannd.

„Protože zatím nic neudělal," pravil Reese. „Nemáme žádný důkaz, že by byl jedním z těch, kteří nás pronásledovali z herny. A kdybychom se o něco pokusili, budeme útočníky my a měli bychom proti sobě celou posádku. Ne, my si teď musí-me navzájem hlídat záda a spát na směny. Tolik ohledně naší pěkné, lenivé cesty dolů po řece."

„No, vše, co musíme udělat, je být na stráži, než se dostaneme do Bellamie," řekl Gannd. „Říkal, že jede

tam."

„Já bych nevěřil ničemu, co říká. Mohl klidně vykládat, že jede do Bellamie, jen aby nás přiměl polevit v ostražitosti. A potom ti jeho partáci na palubě, ať už je to kdo chce, provedou svůj tah." Povzdechl a zašklebil se. „Snad by bylo bývalo lepší střetnout se s ním tehdy na ulici, ale doufal jsem, že se vyhneme potížím. Ted' to zrovna tak nevypadá."

„Aspoň víme, kdy ten svůj tah udělá," řekl Gannd. „Jestliže šel spát ve dne..."

„Nemůžeš se tady na nic spoléhat," přerušil ho Reese. „Jak jsem řekl, nevíme, kdo ještě na palubě s ním může být ve spolku. Nikdy by se tak otevřeně neukázal, kdyby byl sám. Dávej pozor a neobracej se zády k nikomu. Ted' tady budeme muset po celý zbytek cesty každého hlídat."

Toho dne už D'kara neviděli. -Zůstal ve své kabině, a jestli spal či ne, mohli pouze hádat. Ale ani Reese, ani Gannd už nebyli schopni se těšit z cesty. Místo toho, aby pozorovali, jak se plaví po řece, sledovali pečlivě každého na palubě a ujišťovali se, že jeden druhému kryje záda. Gannd by rád věděl, kdo z posádky nebo z cestujících by mohl být D'karovým komplicem. Když jim stevard donesl jídlo do kabiny, Gannd si ho pátravě prohlížel. Díval se snad po kabině, aby zjistil, kde by mohly být ukryty peníze? Nebo si domýšlel, že je mají u sebe? Nebo byl dokonce do toho při-mo zapletený? - To Gannd nedokázal říct. Nejistota zvyšovala jejich napětí.

Tu noc, když se vrátili do své kabiny, se střídali na hlídce. Dveře měly sice závo-ry, ale ty byty slabé a chatrné, a také dveře byly velice slabé, měly za účel jenom poskytnout soukromí a nic víc. Stačilo by silnější kopnutí nebo mocná rána rukou a útočník by je snadno vylomil. Ale první noc uplynula bez incidentů, i když Gannd, když na něj přišla řada hlídat, číhal napjatě na každý zvuk. A ozývala se zde spousta zvuků. Loď skřípala a sténala a každé zaskřípění znělo jako kroky přímo přede dveřmi.

Bylo těžké říct, jak daleko dopluli příštího rána. Loď se plavila po celou noc a Gannd nemohl nikterak určit, kde jsou, i kdyby měl možnost pozorovat krajinu, kterou míjeli. Reese také ne. Předtím nikdy necestoval dolů po řece, a i když do jisté míry byl s krajinou obeznámen, byl příliš zaměstnán ostražitým vyčkáváním mož-ného útoku, než aby sledoval okolní scenerii.

Bylo odpoledne druhého dne jejich cesty, když opět zahlédli D'kara.

Zůstal ve své kabině a až po poledni vyšel na palubu, postavil se k zábradlí a po-zoroval ubíhající krajinu. Když je uviděl, zasmál se a zdvořile jim pokývl, ale nepo-kusil se zavést s nimi hovor.

„Chtěl bych vymazat ten smích z jeho tváře," řekl Reese napjatě.

„Snad opravdu vůbec nemá nic v úmyslu," řekl Gannd.

„Být sebou, tak bych na to nesázel," odpověděl Reese. „Hraje si s námi. Ví přes-ně, co si myslíme. Není to žádný blázen. Ví, že my čekáme právě na jeho tah. Dou-fá, že nás tak znervózní, že uděláme nějakou chybu."

„Pořád hlídám posádku a ostatní cestující," řekl Gannd, „a moc rád bych věděl, kdo z nich snad číhá, aby mi zabodl dýku do zad."

„Může to být kdokoliv z nich," řekl Reese. „Doba je těžká a někteří muži by udě-lali cokoli pouze za pár zlatých mincí."

Onoho večera se D'karovi podařilo zorganizovat malou hru na zádi u kormidel-ny. Gannd a Reese ho při tom krátkou chvíli pozorovali. Jednou, zpočátku, na ně pohlédl se zvednutým obočím, naznačuje jim tak, že se mohou přidat. Reese jenom prostě zavrtěl hlavou. Potom je už víceméně ignoroval a ponořil se do hry s několika dalšími cestujícími a členy posádky. Ale nedalo se poznat, zda některý z hráčů je jeho společníkem. Mohli to být ti všichni, nebo žádný z nich. Nikdo to nijak nedal najevo. Sázky, na rozdíl od těch v herně, byly malé, ale D'kar neustále vyhrával. Zdálo se, že se o ně vůbec nezajímá. Nakonec tedy odešli dolů do kabiny.

Ani druhou noc se nic nestalo, i když Gannd jako předtím viděl hrozbu v každém skřípnutí a v každém zasténání dřeva a lanoví. Stále napjaté očekávání toho, co se možná stane, ho začínalo zmáhat. Cítil se nervózní. Reese na tom nebyl o nic lip. Když se ho Gannd dotkl, aby jej vzbudil, okamžitě vyskočil, dýku v ruce, a Gannd se uhodil do hlavy o horní palandu, jak spěšně uskočil dozadu, protože si myslel, že ho Reese snad napadne, ještě než se úplně probudí.

„Promiň, chlapče. K čertu s tím vším, mám chuť jít právě ted' do D'karovy kabi-ny a hodit ho přes palubu," řekl omluvně, zatímco Gannd si třel bolavou hlavu.

„To by nebyl tak špatný nápad," odpověděl Gannd. „Tak proč to neuděláme?"

Reese se zašklebil. „Nemysli si, že nemám takové pokušení. Ale já nejsem žádný zatracený vrah a ty také ne. Nemůžeme zabít muže jen proto, že si myslíme, že se chystá něco provést. I když jsme o tom přesvědčeni. To by nás přivedlo na cestu, po které nechceme jít. Musíme počkat, dokud se opravdu o něco nepokusí."

„Tak bych si přál, aby si s tím pospíšil," řekl Gannd kysele. „Jde mi to na nervy."

Ráno třetího dne jejich cesty připluli do Bellamie. Stáli na palubě a pozorovali, jak se několik cestujících vyloďuje. D'kar mezi nimi nebyl. Zhlédli ho, jak stojí u zábradlí blízko u lodní lávky a dívá se, jak na loď přicházejí cestující, jedoucí do Anuiru.

„No, tak to je tedy vše ohledně jeho výstupu v Bellamii," podotkl Reese.

„Pak bychom měli odejít my," navrhl Gannd.

Reese zavrtěl hlavou. „To je právě to, na co čeká. Jestliže sejdemle dolů po lávce na břeh, bude ihned za námi."

Koneckonců přece řekl, že vystoupí v Bellamii, ne? Ale jestliže zůstaneme, pak zůstane i on a prohlásí, že změnil rozhodnutí a že zamýšlí využít lepší příležitosti v hlavním říšském městě. A my bychom těžko mohli o tomto hledisku diskutovat. Ne, tu hru dohrajeme až do konce. Prohlédl sis ty nové cestující, co nastoupili na loď?"

Gannd se na něho podíval. „Myslíš, že se tady nalodili jeho komplici?"

„Vůbec bych se tomu nedivil," promluvil Reese, pozoruje lidi přicházející po lávce nahoru, aby viděl, jestli někteří z nich projeví nějakou známku poznání, když uviděli D'kara.

„Jak by to mohl zařídit?" zeptal se Gannd.

„Bylo by celkem jednoduché poslat dopředu zprávu po poštovním holubovi, ješ-tě než loď odplula," pravil Reese. „Zvlášť jestliže již tady má nějaké konexe, což je zřejmě pravděpodobné. Profesionální hráč se potřebuje udržet pořád v pohybu, nebo jeho příležitosti brzy vyschnou. Šance pro něho je pouze ve stálém cestování nahoru a dolů po této řece."

„Zní to, jako kdyby ses už s někým takovým předtím setkal."

„Mnohokrát," prohlásil Reese, „i když musím připustit, že tenhle zde je mnohem vytrvalejší než ostatní. Obyčejně hráči dobře vědí, kdy jim nezbyvá než oželeť ztrátu a vynahradit si ji na příštím hlupákovi. Náš přítel D'kar se neobyčejně dlouho snaží dostat své peníze zpět. Jistě, ztratil jich dost. Může už být na mizině. V tom případě je zoufalý, a proto i schopný využít každé sebemenší příležitosti."

„Jestliže je na mizině, jak si může dovolit najmout muže, aby mu pomohl?"

„Tím, že jim slíbí část kořisti," řekl Reese. „Ale to má zase své vlastní riziko. Oni se také můžou rozhodnout, že si nechají všechno a že mu to seberou, a v tom případě skončí pádem přes palubu hned za námi. Zde!" popadl Gannda za ruku. „Tenhle muž v tom tmavozeleném plášti... Viděls? Podíval se přímo na D'kara."

„Všiml jsem si," přikývl Gannd.

„Vypadá jako žoldák," řekl Reese. „Ale už není mladý. Voják bez vyhlídek, tro-chu příliš starý, než aby mohl žádat vyšší žold... zrovna ten typ, co by se hodil D'ka-rovi. Prohlédni si ho dobře a nespust' ho z očí."

Gannd měl k tomu dobrou příležitost, když ho muž míjel, směřuje ke kabinám dole. Vypadal trochu neohrabaný vzhledem ke své šestistopové výšce, a měl mohutné, svalnaté paže. Jeho vlasy byly ocelově šedé, spadaly mu volně na ramena a jeho sklopené oči měly takový odstín světlé modři, že připomínaly led. Měl hranatou čelist a nos, který vypadal jako několikrát zlomený. Gannd odhadoval, že je mu tak něco kolem šedesáti, což ho dělalo už dost starým na vojáka štěstěny, muž již za vrcholem svých sil. Jeho tvář byla ošlehaná počasím a oči si přivykly neustálému mžourání vzniklým za dlouhá léta zírání průzorem přílby do planoucí sluneční záře. Na sobě měl tmavozelený plášť přes černou tuniku a celkem obnošené hnědé kožené kalhoty, drsnou stranou navrch, zastrčené do hnědých holínek sahajících až po kole-na. Nosil meč ve zdobené kožené pochvě, dva nože u opasku a hůl. Šel s čilou ener-gií, neodpovídající jeho věku, se zamračenou tváří, a minul je, aniž jim věnoval slovo či pohled.

D'kar se na ně podíval a usmál se, dotknuv se svého klobouku.

„To se dalo od toho darebáka čekat," řekl Reese vztekle. Obrátil se drsně k hráči.

„Dobrý den," řekl D'kar nevinně.

„Nejsem si jistý, zda dobrý," odpověděl Reese. „Myslel jsem, že vystoupíš v Bellamii."

„Ano, měl jsem to v úmyslu," řekl D'kar, „ale rozmyslel jsem si to. Napadlo mě, že lepší příležitosti se mi pravděpodobně naskytou v hlavním městě. Vypadá to, že budeme spolu cestovat ještě o něco déle."

Téměř slovo od slova to, co předvídal Reese, že řekne, pomyslel si Gannd.

„Doufám, že těch příležitostí budeš moct využít," řekl Reese a zadíval se hráči přímo do očí. „Byla by to škoda, kdyby se něco stalo, co by zkazilo tvé plány."

„Proč, co by se mohlo stát?" zeptal se D'kar, zvedaje obočí. „Řeka je klidná, po-časí mírné a kapitán, zdá se, že ví, co dělat. Očekávám, že cesta do Anuiru bude bez příhod."

„Dáš-li si pozor, tak to tak bude," pravil Reese. Natáhl ruku a tvrdě rýpl druhého do hrudi. „Neplet' se mi do cesty, D'kare. Ať plánuješ cokoliv, nech toho. Bude tě to stát mnohem víc, než si myslíš."

D'kar mu vrátil stejný upřený pohled. „Už jsi mě stál mnoho," odpověděl. „A by-lo od tebe velice nesportovní, žes mi nenabídl žádnou šanci, abych tu věc aspoň trochu srovnal. A teď' mi vyhrožuješ."

Pohlédl na cestujícího, který stál nedaleko nich. „Slyšel jste, jak mi tento muž vyhrožoval?"

Muž se na ně krátce podíval a pak uhnul očima stranou. Očividně bylo zřejmé, že si nepřeje být do sporu zatažen.

„Slyšel jste to," řekl mu D'kar. „Určitě si na to vzpomeňte, co jste slyšel. Pozdě-ji."

„Varuju tě, D'kare," pohrozil Reese. „Jestli si něco zkusíš, nebudeš dlouho žít, abys toho litoval."

„No, dobrá, jestli tohle není vyhrožování, pak už tedy nevím, co to je," odpově-ďel D'kar. „A já jsem neudělal nic, čím bych to vyprovokoval. Víš, viděl jsem už v životě mnoho vztekklých prohrávajících, ale vztekklý výherce? To je pro mě novinka."

Reese se jen znechuceně zašklebil a odvrátil se. Když nalod'ování cestujících skončilo a člun se znovu připravil k plavbě, odešli zpět do kabiny. Když vstoupili dovnitř, Reese vztekle kopl do jedné z židlí.

„Neměl jsem to udělat," řekl.

„Varoval jsi toho muže," odpověděl Gannd. „Zdá se to dostatečně poctivé."

„Potíž je v tom, že on je jediný, kdo tomu varování rozuměl. Měl jsem se kontro-lovat, ale byl jsem vztekklý a mluvil jsem příliš hlasitě. Jsem si jistý, že to slyšelo přinejmenším pár lidí. A znělo to jako výhrůžka, a k tomu nevyprovokovaná. Hrál jsem mu přímo do ruky."

„Tak co tedy uděláš?"

„Naprosto nic. Navrhuju zůstat právě tady v kabině po celý zbytek cesty. Přimět ho tak, aby přišel sem, přes dveře. Tak se sem může dostat jenom jeden muž. Tak to budou mít obtížnější, než kdyby nás napadli na palubě."

„S tím bych i souhlasil," řekl Gannd. „Ale vůbec se mi nelíbí strávit těch pár dnů v těsné kabině."

„Měli bychom dorazit do Anuire už zítra ráno," řekl Reese. „Jestli se D'kar chys-tá provést svůj tah, udělá to asi dnes v noci. Když ne, musí se pokusit napadnout nás v Anuiru. Což je také možné."

Této noci si vzal Reese první hlídku, vyjádřiv se v tom smyslu, že je příliš rozči-lený, než aby mohl spát.

Gannd se natáhl na horní palandu, ale ani jemu se neusínalo

o nic lehčeji. Držel vedle sebe na posteli svůj meč vytažený z pochvy. _ „Co se stane, když ani této noci nic nepodnikne?" vyptával se Gannd. „Bude nás sledovat, nebo, což je pravděpodobnější, nechá nás sledovat, až se do-

staneme do Anuiru a až se vylodíme," pravil Reese, nervózně poklepáváje hrotem svého meče o botu.

„Ale pak si bude muset zjistit, kam jdeme, a určit si vhodné místo a čas, kdy nás přepadne. Podle toho, jak bude vytrvalý - a zdá se, že vytrvalý je - mohl by shromáždit své muže a sledovat nás až do

Daultonu. Po cestě tam by na nás mohl z nějakého výhodného místa udeřit. Kdybych já byl na jeho místě, myslím, že pravděpodobně takhle nějak bych to udělal. Ale nejsem si jistý, zda bych měl takovou trpělivost. A pak bychom se mu také mohli ztratit, až se dostaneme do hlavního města. Ne, myslím si, že to přece jen bude dnes v noci. Ale on musí udělat nějaké přípravy. Zkus na chvílku usnout."

Gannd zavrtěl hlavou, jak si lehal zpět na palandu. „Myslím, že nemůžu. Vše-chen ten hluk, který tato lod' dělá, to skřípání dřeva a vrzání lanoví, to všechno tě nutí představovat si, že s'é někdo plíží právě venku za našimi dveřmi. A jestliže se to má stát dnes, měl bych právě zůstat vzhůru. Vzpomeň si, že vidím ve tmě lépe než ty. A mám také i lepší sluch."

„Nebudu se o tom přít," odpověděl Reese. „Ale nijak nám nepomůže, budeme-li oba unavení, až k tomu dojde. A jestliže D'kar dnes v noci nic nepodnikne, pak přijdeme do Anuiru nevyspalí, a tak nebudeme dost ostražití. To také může být to, co ve skutečnosti očekává."

„Myslím, žeš řekl, že zaútočí dnes v noci." „Taky myslím, že ano, ale, zatraceně, nevím to jistě. Bylo by to dobré mít právě teď Marielin dar. Tak bychom věděli, co očekávat."

„Žádný z těch způsobů mně nesedí," pravil Gannd. „Byl jsem vychován jako bo-jovník, a bojovník neutíká z boje ani klidně nečeká, když ví, že se nepřítel chystá k útoku. Kdybychom se byli utkali s D'karem už předtím na ulicích Loftonu, tu noc, kdy to vše začalo, nebyli bychom v takové situaci jako teď."

„Máš pravdu," řekl Reese. „Ale přesto si myslím, že jsme se rozhodli správně. Raději bych si to vyřídil s D'karem tady na řece, než riskovat, že mě šerif v Loftonu strčí do vězení. Jeho zástupci nejsou zrovna známí svou nestranností. A za vraždu lidí věší."

„Jak by to mohla být vražda, když jsme se jen bránili?"

„Neměla by být," řekl Reese. „Ale nemyslím si, že by se šerif o to nějak zvlášť zajímal, jak to bylo. Zvlášť když by viděl obsah našich měšců."

„Je to zde do jisté míry nevýhodné, když je člověk bohatý, že?"

Reese se uchechl. „Ne, v tom případě, jsi-li tak bohatý, aby sis mohl zaplatit ješ-tě někoho, kdo by se o tebe staral. Naneštěstí my zrovna tak bohatí nejsme."

Gannd spustil nohy z palandy a lehce seskočil na zem. „To čekání na něco, co se má stát, je nesnesitelné! Pokud tady budu muset zůstat celou noc, ležet vedle svého meče a dávat pozor na každý i ten nejmenší zvuk, zblázním se z toho. Jdu nahoru na palubu."

„To může být právě to, co oni očekávají," řekl Reese.

„Potom ti říkám, pojďme a skončujme s tím!" prohlásil Gannd.

„Něco na tom je," řekl Reese, „ale moc se mi nelíbí, že nevíme, proti čemu vlastně jdeme. Nevíme ani, kolik jich vlastně je."

„Na druhé straně, budeme-li muset bojovat zde, bude to se vlastně totéž, jenom trochu jinak," oponoval Gannd. „Mohli bychom sice zneškodnit ty první, co sem proniknou dveřmi, ale jestliže nás potom napadnou silou v tak těsném prostoru, mohou nás snadno přemoct. Raději bych byl nahoře na palubě, kde bych měl víc místa k pohybu."

Reese o tom chvilku popřemýšlel, pak povzdechl a přikývl. - „Velmi dobře. Tvé argumenty mají něco do sebe, a to čekání mně jde stejně tak na nervy jako tobě. Tak pojďme."

Gannd naslouchal chvilku u dveří a potom, ubezpečení, že venku nikdo nečíhá, opustili kabinu a šli nahoru na palubu. Měsíc svítil a na řece panovala chladná noc. Všechno bylo tiché, až na jemné skřípění lanoví, jak loď hladce plynula s proudem. Vál mírný větřík, který se rovnoměrně opíral do plachet. Ty se s pleskotem natáčely po větru, vždy se napnuly, když zachytily náraz, a pak zase povolily. Na zádi seděl ve své budce kormidelník a kouřil dýmku, zatímco jeho ruce svíraly řídicí kolo.

Gannd pohlédl k přídi. Natáhl ruku a popadl Reeseho paži. „Podívej se tamhle," řekl.

U zábradlí stál muž v zeleném plášti a hleděl na vodu i na temnou krajinu, ubíha-jící kolem nich. Věnoval jim jenom krátký pohled a pak zase odvrátil oči stranou.

„Vypadá to, že vzhůru nejsme jenom my," řekl Gannd. „Ale nevidím tu jinak ni-koho jiného než kormidelníka."

„To uvidíme brzy," řekl Reese.

Ještě ani nedomluvil, když se na palubě objevila další osoba.

„D'kar," řekl Gannd, když ho poznal.

A za ním se hmulí další. Gannd rozeznal několik členů posádky a pár cestujících.

„Tak to vypadá, že čekání skončilo," řekl Reese.

„To se mi právě dobře hodí," řekl Gannd a položil ruku na jílec Bloodthirstu.

„Dobrý večer, pánové," řekl D'kar. Zastavil se docela blízko nich a dotkl se na pozdrav svého klobouku. Ostatní je začali obkličovat z obou stran. Muž v zeleném plášti se obrátil a podíval se směrem k nim.

„Máš potíže se spaním, D'kare?" řekl Reese.

„Víš dobře, že nemám žádný klidný odpočinek," odpověděl D'kar. „Pořád musím myslet na všechny ty

peníze, o které jsem přišel. Strávil jsem skoro celý měsíc per-nou prací, než jsem je získal. Skutečně dost práce. Všechno nachystáno na velkou sázku a pěkný zisk. A přišli jste vy a sebrali mi to. To mě opravdu dost štve."

Gannd se podíval na ty ostatní. Přibližovali se z boku k nim, snažíce se je zatlačit zády k zábradlí. Cestující měli meče. Členové posádky měli dýky a šavle. Předtím nikoho z nich neviděl ozbrojeného. Bylo jich osm, nepočítaje v to D'kara.

„Ještě něco tě asi trápí," řekl Reese. „Proč si myslíš, že tihle darebáci tě nechtějí prostě hodit přes palubu, až dostanou peníze? Tak na ně přece připadne o dost víc."

Gannd si všiml, jak si několik z nich vyměnilo mezi sebou pohledy. Určitě mysleli na něco podobného. Avšak D'kar vypadal klidný.

„Říkej tomu třeba vykalkulovaný risk," řekl. „Samozřejmě že by mohli zkusit mě napálit, ale byl by to pro ně jenom jednorázový zisk. Kdežto jestli dodrží svou část ujednání, budou i další příležitosti. Bude zde dost velký podíl ze hry, když uděláme něco takového pokaždé, když narazím na nějakého pracháče. Takže po celé mé cestě si přijdou na své. Co vy na to, hoši?"

„Pokračujme s nimi," řekl jeden cestující hrubě.

„Dobrá, můžeme to vyřídit buď těžkou, anebo snadnou cestou," pravil D'kar.

„Snadná cesta by samozřejmě byla, abyste nám prostě předali peníze a potom šli přes palubu a plavali k břehu. Snad trochu nepříjemné, ale aspoň nezažijete nic horšího. Ovšem za předpokladu, že umíte plavat. Těžká cesta... nu, víte, co by to mohlo být, že ano? Tak... co to tedy bude?"

„Devět proti dvěma," řekl Reese. „To není příliš sportovní způsob pro někoho, kdo si sám říká gentleman."

D'kar pokrčil prostě rameny. „Zkoušel jsem to předtím s vámi z pozice slabšího a po dobrém, ale zjistil jsem, že se nedáte snadno ošálit. Protentokrát tedy mám za to, že lepší bude jednat z pozice síly. Devět proti dvěma zní jako velmi dobrý poměr pro mě."

„Devět proti třem," řekl jakýsi drsný hlas.

Gannd pohlédl překvapeně na muže v zeleném plášti. Stál za ostatními a zatím se nepohnul. Podle toho, jak se ostatní na něho podívali, si uvědomil, že zřejmě byli tak zaujati jím a Reesem, že dalšího muže vůbec nepostřehli. Ten si nyní sáhl ke krku a rozepjal sponu na plášti. Padl dolů na palubu a muž vytasil meč z kožené, zdobené pochvy. Měsíční světlo se zalesklo na lesklé, zvlášť jemně vyhlížející čepeli.

„Myslel jsem, že je s nimi," řekl Gannd tiše.

„Já taky," odpověděl Reese.

„Nemíchal bych se do toho, být vámi," řekl D'kar. „To není vaše věc."

„Beru ji za svou," odpověděl muž. „Devět proti dvěma nezní ani pro mě příliš sportovně." „Myslíte si, že devět proti třem je lepší?" zeptal se posměšně D'kar. „Počítám, že tím se poměr stane trochu spravedlivější. No tak, budete bojovat, nebo žvanit celou noc?"

„Na ně!" vykřikl D'kar.

Muži se okamžitě vyřítli vpřed; dva zůstali o něco pozadu, aby se postavili ci-zinci. Gannd tasil svůj meč a už neměl čas, aby zjistil, co se děje kolem něho, proto-že jeho pozornost se soustředila na muže přímo před ním. Ti se spoléhali jen na svou početní převahu. A to byla jejich chyba. Reese byl zkušený žoldnér a Gannd byl vychován s mečem v ruce. První dva muži, kteří se na ně vrhli, byli členové posádky a ozbrojeni šavlemi. Když první muž udělal výpad kupředu, Gannd celkem hladce odrazil jeho čepel směrem ven, pokročil k němu a zvednutým mečem blokoval dolů směřující úder svého druhého protivníka. Potom levou rukou vytasil dýku a zabořil ji hluboko do břicha prvního muže, nechal ho padnout a nato levou pěstí udeřil druhého muže do žaludku a uskočil zase zpět. Stalo se to tak rychle a hladce, že byl opět na svém původním místě ještě dříve, než se první muž zhroutil na palubu, bez-mocně chňapaje po dýce, trčící mu z břicha. Druhý, ochromený ranou, která z něho vyrazila dech, ho nedobrovolně následoval, Gannd po něm tál seshora Bloodthirs-tem mocným úderem obouruč a s'al ho. Jeho hlava udeřila o palubu, odskočila od ní a potom se odkutálela, zatímco tělo, z něhož stříkala krev jako z fontány, padlo.

Bez váhání se Gannd okamžitě obrátil na dalšího protivníka, kterému poklesla čelist při pohledu, jak rychle byli vyřízeni jeho dva společníci. Gannd v něm poznal dalšího člena posádky. Ten byl rovněž

ozbrojen dýkou a šavlí. S výkřikem se muž vrhl proti němu s přívalem divokých úderů oběma zbraněmi, pokoušeje se ho tak zahnat do úzkých. Gannd odrazil první dvě rány, ustoupil před dotírajícím nožem a zkrřížil svým mečem třetí ránu šavlí, přičemž stlačil protivníkovu čepel dolů a dokola a tím přinutil muže pootočit se a na malou chvíli ho vyvedl z rovnováhy. Ten oka-mžik byl právě to, co potřeboval, urychleně natáhl ruku, popadl ho za tuniku a silně do něho strčil, a pak, využívaje momentu setrvačnosti, ho roztočil a odhodil dopře-du. Muž s výkřikem přepadl napravo přes zábradlí a zmizel v řece. Když se mu tak na okamžik ulevilo, Gannd se okamžitě rozhlédl, jak si vede Reese. Vypořádal se již s jedním z útočníků, který ležel mrtvý na palubě v kaluži vlastní krve, prýšící mu z rány na hrudi. Gannd ho spatřil v boji s dvěma dalšími, kteří vypadali jako cestující a byli ozbrojeni meči. Blokoval jednu ránu, pak uhnul druhé od dalšího protivníka, stočil se k jedné straně a pak se rozmáchl k mocné ráně obouruč, která zasáhla muže napravo. Ten zaječel, svezl se na kolena a upustil svůj meč, oběma rukama si svíraje ránu, ale současně první muž pozvedl svou čepel a ťal s ní v zákeřném úderu dolů po Reesově hlavě. To vše netrvalo ani okamžik, ale než se Gannd stačil pohnout, aby pomohl svému příteli, byla smrtící rána blokována další čepelí, která se jí postavila do cesty a zastavila ji tak jistě, jako kdyby úder padl přímo na kámen.

Byl to cizinec, který zasáhl právě včas. Oba muži, kteří mu čelili, leželi mrtví na palubě za ním a Gannd si uvědomil, že to nemohlo trvat déle než okamžik, aby je stačil zabít. Nyní, jak blokoval ránu, která by Reeseho zcela jistě zabila, pokročil vpřed, uchopil muže za opasek, jednou rukou ho zvedl do vzduchu a hodil přes pa-lubu. Mužův výkřik byl přerván hlasitým šplouchnutím. Zůstal jen D'kar, který až dosud stál vzadu a boje se neúčastnil.

„Děkuji, cizince," řekl Reese muži, který mu zachránil život. Ten jenom cosi za-bručel a vykročil k D'karovi, ale Reese ho zastavil, uchopiv ho za paži. „Jestli vám to nevadí," řekl, „ten muž je můj."

„Jak chcete!" řekl cizinec drsně a ustoupil.

D'kar začal couvat, ohlížeje se po cestě k úniku.

„Není mnoho možností, jak utéct z člunu uprostřed řeky," pravil Reese, který mu šel pomalu v patách.

„To byla jediná slabina ve tvém plánu, D'kare. Byl sis tak jistý, že zvítězíte, že ses nikdy nepřipravil na možnost prohry. Špatná vlastnost pro hráče. Fatální."

Hluk boje vyburcoval spící cestující a také ostatní členy posádky. Vystoupili na palubu, aby zjistili, co se vlastně děje, a zůstali stát hned za D'karem, hledíce užasle a zděšeně na mrtvá těla na palubě a na Reeseho, postupujícího za D'karem.

„Co u Haelyna...?" vyrazil ze sebe kapitán, který se objevil na palubě těsně ze D'karem.

Bleskurychlým pohybem se D'kar otočil, popadl zkoprnělého kapitána, ještě než ten vůbec nějak mohl reagovat, a v okamžiku mu přiložil dýku k hrdlu. „Odlož svůj meč, Reese, nebo mu proříznu hrdlo," řekl.

„Jen dál," pravil Reese. „Klidně pokračuj. Co je mně do toho? Co pro mě on vů-bec znamená?

Především je mi úplně jasné, žeš ho podplatil, aby se díval jinam, právě tak jako tyto lodníky."

„Nechceš přece nechat nevinného muže zemřít," pravil D'kar, přitiskl čepel dýky ke kapitánovu hrdlu a vykreslil na něm tenkou krvavou čáru. „Blufuješ."

„Tak tedy dobrá. Říkej tomu tedy bluf a uvidíš."

„Vy jste se asi zbláznil?" zasípěl kapitán, oči rozšířené strachem. „On mě zabi-je!"

„Řekněte vašim lodníkům, ať ho odzbrojí," řekl D'kar. „Řeknete jim, ať odzbrojí všechny ty tři, nebo zemřete."

„Nemyslím si, že za těchto okolností budou nějak příliš dychtiví uposlechnout tvůj rozkaz," řekl Reese.

„Tak... je to tvoje sázka. Jak budeš hrát dál?"

D'kar na okamžik zaváhal, potom najednou odtrhl dýku od kapitánova hrdla a ohnal se jí po Reesem.

Jak ale Reese rychle uhnul svou čepelí stranou, aby neprobo-dl kapitána, ten se zapotácel na něho a vyvedl ho tak z rovnováhy. D'kar zvedl paži, aby hodil dýku. Ale ještě předtím, než ji stačil vypustit, přilétla se zahvízdnutím přes Reeseho rameno Ganndova dýka a zabodla se do D'karova hrdla, přímo do hrtanu. Hráč sebou škubl a upustil dýku. Vydal ze sebe příšerný, dusivý, klokotavý zvuk, potom se zapotácel vzad a přepadl přes zábradlí za sebou, dopadnuv se šplíchnutím do vody.

„Pěkný hod," řekl cizinec.

Reese se otočil. „Znovu díky," řekl Ganndovi. „To už je počtvrté, nebo snad už popáté? Zapomněl jsem

to počítat.

Gannd pokrčil rameny. „To nic. Ale měl jsem tu dýku dost rád.”

„Pořídím ti tučet nových, až přijedeme do Anuiru,” odpověděl Reese. „Ty nej-llepší, co ti jen můžu za peníze koupit.

„Myslel jsem, že jsem už mrtvý,” řekl stále ještě šokovaný kapitán, ohmatávaje si hrdlo. Odtáhl ruku s prsty mokřými od krve z mělkého šrámu po hráčově dýce. Chvilí na ni hleděl a pak pohlédl na Reeseho.

„Vy byste ho skutečně nechal, aby mě zabil?”

„Říká se, člověk nikdy neví, že?” odpověděl Reese. „Neměl nervy na to, aby vsadil na můj bluf.”

„Dlužíme vám díky, pane,” řekl Gannd cizinci, napřáhnuv k němu ruku.

Cizinec ji pevně stiskl. „Není zač.”

„S tím si dovolím nesouhlasit,” pravil Reese. „Neznám mnoho mužů, kteří by se zachovali tak jako vy. Za daných okolností to chtělo od vás dost odvahy postavit se na naši stranu.”

Cizinec zabručel a podíval se na mrtvá těla. „Zdá se mi, že ve skutečnosti jste ani pomoc nepotřebovali.”

„Tím si sice nejsem tak jistý, ale stejně byla velice vítaná,” řekl Gannd. „Mohl bych se vás zeptat na vaše jméno, pane, abych věděl, komu jsme zavázáni?”

„Jmenuji se Bran Dulcain,” odpověděl cizinec.

„U Haelynovy brady!” řekl užasle Reese. „Vy jste Bran Čepel?”

„Také mi tak říkali.”

„Ty znáš toho muže?” zeptal se Gannd.

„Jestli znám? Byl jsem vychováván vyprávěním o Branovi Čepeli, od té doby, kdy jsem byl chlapec!”

Dulcain se zašklebil při této štiplavé, i když nezamýšlené připomínce svého vě-

ku. „Víš ty vůbec, kdo je tento muž?” pokračoval Reese, oči naplněné uctivou bázní.

- „Je to živá legenda mezi volným bratrstvem, nejslavnější žoldnér, jaký kdy žil! Je to válečník s neporovnatelnou reputací, který sloužil ve zbrani v taženích z Coerany-su do Tarvanské pouště. Proslul jako nejlepší šermíř v říši a zabil prý vlastní rukou víc než tisíc mužů!” Obrátil se zpět k Dulcainovi. „Vždy jsem snil o tom, že se s vámi někdy setkám, už od té doby, když jsem byl dost starý, abych dosáhl k otco-vým kolenům,” řekl, natahuje ruku. „Duncan Reese, krajan z vaší domovské provin-cie Die-medu. Je to pro mě pocta i privilegium potřást si s vámi rukou.”

Dulcain cosi zabručel, přijal jeho ruku a krátce jí potřásl a pak se obrátil ke Ganndovi. „Vždycky tolik mluví?”

Gannd se zašklebil v odpověď. „Ne, obvyčejně tak skromný nebývá.”

Reese se na něj kysele podíval.

„Doopravdy jste zabil víc než tisícovku mužů?” zeptal se Gannd.

Dulcain zafuněl. „Samozřejmě že všichni hrozně přehánějí,” odpověděl. „Byly jich necelé dvě stovky.

Ovšem, to je jenom velmi hrubý odhad. Nikdy jsem se neob-těžoval s počítáním. Snažil jsem se jenom přežít, a ne si hromadit vruby.”

„Jen si to představ!” řekl Reese. „Opravdu jsem bojoval bok po boku s Branem Čepelí!”

Jméno patrně nebylo neznámé některým z lodníků i cestujícím, kteří se zatím shromáždili na palubě.

Začali mezi sebou vzrušeně hovořit a gestikulovat.

„Nemáte nic lepšího na práci než tady postávat a žvanit jako hejno hus?” vyjel na ně kapitán hněvivě.

„Hod'te ty mrtvolý přes palubu a pak ji umějte a vydrhněte řádně pískem. Nebudu odevzdávat zakrvavenou loď! Tak honem, mrskněte sebou!”

Hlouček se ihned rozprchl, cestující se vrátili do svých kabin v podpalubí a po-sádka se hrnula vyplnit kapitánovy rozkazy. Ten se obrátil ke Ganndovi, Reesemu a Dulcainovi. „Nejdříve mně dovolte, abych vám poděkoval za záchranu života,” řekl. „A za druhé, přijměte, prosím, mou upřímnou omluvu.” Podíval se na mrtvolý lod-níků, které již byly shazovány přes palubu. „Několik z těch lumpů byli muži pod mým velením. Nechali se najmout v Loftonu na poslední chvíli, a protože jsem měl málo lidí, nemohl jsem si dovolit být příliš vybíravý. Nikdy ještě nebyli na některé z mých lodí moji cestující napadeni. To je neomluvitelné. Dohlédnu na to, pánové, aby cena vaší přepravy vám byla plně nahrazena.”

„To je od vás velice šlechetné, kapitáne,” řekl Reese. „Děkuji vám.”

„To je to nejmenší, co pro vás mohu udělat. Mám ve své kabině nějaké anuirské pivo. Nechcete se se

mnou napít?"

„S potěšením, kapitáne," řekl Dulcain.

„Výborně. Dejte mi pár minut, abych dohlédl, zda moji muži skončili s úklidem tohoto zmatku, a potom se, prosím, připojte ke mně v mé kabině, jak se vám to bude hodit." Uklonil se a odspěchal, vykřikuje rozkazy na členy své posádky.

„Přeslechl jsem tvé jméno, Sidheliene," pravil Dulcain Ganndovi.

„Gannd Aurealis, k vašim službám, pane."

„Hm, byl nějaký sidhelienský kouzelník jménem Aurealis, který sloužil poslednímu císaři na jeho taženích," řekl Dulcain.

„To je můj strýc," odpověděl Gannd.

Dulcain pokýval hlavou. „Znal jsem ho. Byl jsem v armádě císaře Michaela. Ne-být tvého strýce, nikdy bychom se nevrátili živí ze Stínového světa. Byla tam také s námi nějaká sidhelienská bojovnice, myslím, že se jmenovala Sylvanna."

„Ano, to je moje matka," odpověděl Gannd. „Mám její meč."

Dulcain opětovně pokývl. „Vynikající bojovnice," řekl. „Doufám, že se jim oběma daří dobře?" „Ano.

Jsou opět v Tuarhievelu." „A tvůj otec?" „Mrtvý," řekl Gannd. „Vždyť on byl člověk." - To nebyla otázka. Z Ganndova vzhledu se dalo s na-

prostou jistotou poznat, že je půlelf.

„Jeho otcem byl lord Aedan Dosiere," ozval se Reese. „Jestliže jste byl na císařových výpravách, musel jste ho také znát."

Dulcain zlehka povytáhl obočí a potom zabručel: „Ano, ale jen málo. Byl jsem tehdy jenom obyčejný mladý žoldnér a on byl císařův korouhevník. Neseděli jsme sice spolu u ohně a nečastovali se navzájem vylhanými historkami, ale znal jsem ho dost dobře, abych ho respektoval."

„Rád bych, kdybyste mi řekl něco o době, kterou jste s ním strávil," řekl Gannd. „Tedy, jestli vám to nevadí. Víte, nikdy jsem ho nepoznal."

„No, ani bych to nepředpokládal," odpověděl Dulcain. „Tvá matka odešla z Anuiru den nato, kdy císař vyhlásil zasnoubení tvého otce s lady Ariel. Vrátila se potom nakrátko, aby pomohla v boji proti Gorgonovi. Musela být těhotná s tebou už dříve. Nebo tě snad už i dokonce porodila. Už si nemůžu jasně vybavit, kolik času mezitím vlastně uplynulo. Ale potom, co byl císař zabit, ji už v impériu nikdo neviděl. Ne, vůbec mi nevadí vyprávět ti o tvém otci to, co vím. Byl jsem hrdý, že sloužím s ním. Ale to může počkat na jindy. Právě nyní si potřebujeme zajít ke kapitá-novi na to napítí. Nebyla to vlastně jeho vina, co se stalo, ale on zřejmě bere své povinnosti vážně a cítí se za to zodpovědný. Měli bychom se vynasnažit trochu mu to břímě odpovědnosti ulehčit."

Bylo již dost pozdě, když se konečně vrátili do svých kabin, a následkem popíje-ní a předchozího úsilí vynaloženého v boji i úlevou po přestálém napětí usnuli téměř ihned. Když se probudili, bylo už značně pokročilé ráno a člun dorazil do Anuiru. Ostatní cestující se již vylodili, ale kapitán vydal příkaz, aby je nikdo nerušil. Do doby, než vyšli nahoru na palubu, stačil již zařídit, aby zástupce loďařů v Anuiru refundoval peníze na jejich přepravu a trval na tom, aby si je vzali nazpět. Udělali to tedy, ani ne tak proto, že by byli v nouzi, ale protože věděli, že tím pomohou tomuto dobrému muži cítit se lépe. Potom, když čekali na pramici, která je měla dopravit na břeh, Gannd uviděl poprvé hlavní říšské město a císařský palác, známý jako Imperi-ální Cairn, kde kdysi žil jeho otec.

Palác stál na ostrově, střežícím vstup do zálivu, a jeho věže s cimbuřím a parape-ty poskytovaly dominující pohled. Zbytek města byl vybudován jednak na počet-ných ostrůvcích, roztroušených u přístavu, které byly navzájem propojeny pomocí jednoduchých zvýšených mostů a lávek, jednak na mimě se zvedajících svazích kopců, které se tyčily nad zálivem. Bylo to město mnohem větší než Lofton a bylo zde mnoho vyšších budov. Tak jako v Loftonu byly všechny seskupeny k sobě, takže to vypadalo, jako by stály jedna na vrcholu druhé. Bylo zde také mnoho sta-veb, vybudovaných téměř úplně z kamene.

Když nasedli do pramice, která je měla odvézt na břeh, pozoroval Gannd racky, kroužící nad jejich hlavami a potápějící se, aby se zmocnili odpadků, vyhozených ze člunů a z lodí kotvících v přístavu. V tom ostrém, nárazovém větru, který zvedal v zátoce zpěněné vlny, byl cítit pach po chaluhách a mořské

solí. Odtud už zbytek jejich cesty povede po souši. Když se veslaři přiblížili s pramicí k doku, otočil se a ještě jednou se podíval na Imperiální Cairn, který se za nimi zvolna posouval doza-du.

„Myslíš na svého bratra?" řekl Reese.

Gannd přikývl. „Myslíš, že je teď tam?"

„Pravděpodobně ne," řekl Dulcain, který seděl v pramici vedle nich. „Lord Da-van obývá rezidenci na pobřeží. Nechodí do paláce kromě dní, které jsou věnovány vyřizování státních záležitostí. Dává přednost pohodlnějšímu životu v městě." Po-hlédl k pobřeží a ukázal rukou. „To je tamhleto sídlo, to uprostřed zdí na kopci po naší levici. Vidíte, vlaje tam imperiální vlajka Roelů... i když už žádní Roelové nejsou a nikdy nebudou."

„A proč tedy vyvěšuje jejich vlajku?" zeptal se Gannd. „Proč ne svou vlastní?"

„Protože je pouze regentem, a ne císařem," odvětil Dulcain. „A protože tato vlaj-ka je symbolem té jediné autority, kterou ve skutečnosti má. Kdyby ji nahradil svou vlastní, bylo by to, jako kdyby se sám vyhlásil císařem - a na to nemá žádné právo. Jsou tady mnozí, kteří by oprávněně mohli disputovat o takových nárocích pro sebe, na základě vyššího postavení a práva následnictví."

„První je Derwyn z Boeruinu," řekl Reese. „A další Kier z Avanu."

„A za nimi mohou být další," dodal Dulcain. „Ale tito dva mají asi přednostní nárok." Pohlédl na Reeseho. „Za kým stojíš ty?"

„Mám v úmyslu spojit svůj osud s Kierem z Avanu," odpověděl Reese. Ale pak ho napadlo, že Dulcain může mít jiný názor. „Nejste pro Boeruina, že ne?"

„Já jsem nikdy neměl příliš v lásce Arwyna z Boeruinu," odpověděl Dulcain. „A tím méně jeho syna, který není ani z poloviny jako jeho otec. Jsem pro Avana. Vlastně jsem na cestě do Daultonu, abych se k němu přidal."

„My také!" dodal Reese. „Chceme vévodovi nabídnout naše služby. Slyšel jsem, že si buduje armádu pro nastávající válku a že najímá žoldnéře. Doufáme, že si za-jistíme slušná místa v jeho oddílech."

„Nemyslel bych, že s tím budete mít nějaké problémy," řekl Dulcain. „Oba jste schopní bojovníci."

„A můžete s námi počítat, že se za vás zaručíme," řekl Reese. „Ne že byste to snad se svou reputací nějak zvlášť potřeboval," doplnil spěšně, „ale... no... velitel volných oddílů by mohl mít nějaké výhrady ohledně vašeho... eh..., no... vašeho věku."

Dulcain zvedl obočí.

„Ne že bych si já sám myslel, že jste příliš starý, rozumíte," řekl Reese neobrat-ně, „ale... no... velitelé se často rozmýšlejí, jestli mají najmout vojáky po určitém věku."

„Vím," řekl Dulcain přímo.

„Ale nemusíte si s tím dělat starosti," prohlásil Reese. „Ztratím za vás slovo. My oba."

„Vážím si toho," odpověděl Dulcain. „Ale nemyslím si, že bych se o to musel starat."

„Aha, vy se asi znáte s velitelem, že?" řekl Reese.

„Důvěrně," řekl Dulcain. „Já jsem totiž velitel vévodova žoldnéřského pluku."

Reese vypadal, jako by polkl svůj vlastní jazyk. Odkášlal si, a jediné, co na to dokázal odpovědět, bylo mdlé „Oh"

„Ale bylo to od tebe milé nabídnout mi přímlovu za starého muže," řekl Dulcain.

Reese zůstal zticha, dokud pramice nepřistála v doku. Vystoupili z ní a vylezli nahoru na chodník z prken. Dulcain šel první, Reese, který vypadal najednou jaksi zvadle, za ním a Gannd poslední. Všude kolem bylo vidět přístavní dělníky, naklá-dající a vykládající náklad z lodí, pouliční prodavače, nabízející rozličné nápoje a potraviny, cestující, připravující se k nalodění na plavidla směřující do různých končin impéria, obchodníky, kontrolující si pro sebe vyhlášky, vozky, přivázející náklad, a ti všichni svým dílem přispívali k chaotické atmosféře, přetékající stálým hlukem a shonem.

„Jsi nějak moc potichu," řekl Gannd Reesemu, když šli v krátké vzdálenosti za Dulcainem.

Reese se zašklebil. „Myslím, že za dnešek jsem toho namluvil až dost," odpově-děl.

„Nemohl jsi přece vědět, že Dulcain je velitelem vévodova žoldnéřského pluku," řekl Gannd.

„To ne, ale měl jsem si dát tu práci a zjistit to, než jsem si otevřel hubu," pravil Reese suše. Znechuceně si odfrkl. „Jsem to ale idiot! Nabízet přímlovu za Braná Čepel! Co jsem si to jenom, u Haelyna, myslel?"

„Dělal sis starosti, že by brali jeho věk jako argument proti němu," řekl Gannd. „Myslels to dobře."

„Ale udělal jsem ze sebe blázna, který to sice myslel dobře, ale urazil přitom opravdového muže, kterého ještě k tomu musíme požádat o službu," odpověděl Reese sebeobviňujícím tónem. „Jaký si myslíš, že to asi bude mít vliv na naše šan-ce?"

Objevil se kočár s erbem vévody z Avani, který čekal na Dulcainu. Zastavili a dívali se, jak podal svůj vak kočímu na kozlíku a pak nastoupil. Obrátil se k nim.

„No tak! Jdete, nebo ne?" řekl.

Reese se podíval na Gannda.

„No tak pohyb, vojáku!" řekl Dulcain. „Nemám na to celý den. Chci se dostat do Daultonu ještě na večeri."

Pospíšili si k vozu a nasedli.

„Uděláme jednu zastávku, než odjedeme z města, kočí," řekl Dulcain. „Zavez nás na Ulici zbrojníků v řemeslnické čtvrti. Obchod Herrika Mečře."

„Ano, veliteli," řekl kočí.

Dulcain se obrátil k Reesemu. „Herrik je nejlepší mečíř v celém impériu," řekl. „A ty jsi slíbil svému příteli, že mu koupíš tucet nových dýk. Ať prý to stojí co to stojí, jestli mi má stará paměť ještě slouží."

„To ano, opravdu, ano, veliteli," řekl Reese uboze. „To tedy opravdu ano."

Lenošila v dřevěné koupací vaně, ležíc na zádech a zvolna zvedajíc napřed jednu dlouhou, krásnou nohu a pak druhou, a přejížděla po nich střídavě žínkou, ani ne tak drhnouc jako spíš laskajíc. Nemohl sice vidět plné křivky jejích nader, protože je zakrýval okraj vany, ale zato viděl její jemně zaoblená ramena a nahá záda. Její plet' byla nádherná, s krémovým odstínem. A způsob, jakým se ve vaně převracela...

Bylo to, jako když se protahuje kočka. Aerin nemohl odtrhnout oko od průzoru. Navlhl si rty. Ústa měl úplně suchá.

Služky donesly vědra s vodou, aby ji opláchly, zkoušejíce ji nejdříve loktem, aby se ujistily, že má tu správnou teplotu a že nebude příliš studená, až ji použijí. Stály tady s vědry, čekajíce, až pomalu vstala ve vaně, zády k němu, a Aerin zadržel dech, když pozoroval její dokonale tvarované hýždě. Její tělo bylo naprosto dokonalé a bez chyby. Dýchal těžce, když se díval, jak na ni služby lijí vodu, vždy jedno vědro najednou. Voda stékala po jejím těle, takže se lesklo. Její dlouhé vlasy se rozpustily dolů na záda. Aerin zavřel oči, ale jen na okamžik. Oddechoval těžce, čekaje, že se obrátí.

Ale byl odsouzen ke zklamání, protože ji zabalily do ručníků, jemně ji osušily a pak jí pomohly vklouznout do nočního roucha ještě předtím, než se otočila a vystoupila z vany ven.

„Nechte mě o samotě," řekla.

Uklonily se a odešly.

Katrina popošla ke krbu a na chvíli zůstala stát před ním, ohřívajíc se. Viděl je-jí profil, jak zde stála před plápolajícím ohništěm a záře plamenů jemně osvětlovala její tvář. Aerin nemohl ani uvěřit, jak byla krásná. Ve srovnání s ní vypadaly všech-ny ženy, co je kdy měl, úplně obyčejně. Odolal pokušení otevřít tajný panel a vstoupit do místnosti k ní, i když bylo velmi silné. Určitě by se na něj zase dívala tak, jak si to navykla ve svém pyšném a hrdém chování, které vůči němu zvolila. Byla sice jenom konkubína jeho otce, ale přece jednala s Aerinem, jako kdyby ona byla krá-lovnou a on jen obyčejný poddaný. Bylo to k vzteku.

Co to s ní jenom bylo? Ještě se nesetkal s ženou, která by ho odmítla. Oh ano, předváděly sice jakési zdání odporu, což bylo pro všechny naprosto příznačné, ale byla to jen hra, kterou klamaly samy sebe, průhledná snaha o to, aby si udržely svou sebeúctu*a vytvořily si později iluzi, že byly přemoženy mocným a silným mužem, jehož touha po nich byla příliš silná.

A on se brzy naučil, že jestliže přistoupí na tuto malou hru, přehlížeje jejich zdánlivé zdráhání a přerušuje šeptaná mumlání protestu tichými lichotkami a vášni-vými polibky, umožní jim tak, aby samy sobě dovolily zbavit se všech zábran, jako kdyby si samy nedokázaly pomoci, protože byly příliš slabé, aby mu odolaly.

Ale Katrina byla jiná. Katrina nehrála tuto hru. Katrina neměla žádné potíže s tím, aby mu odolala.

Zastavila ho na jeho cestě tak jistě, jako kdyby mezi nimi byla kamenná

zed', stejná jako ta, za níž se skrýval, když ji pozoroval tajným průzorem.

„Jsem žena vašeho otce," řekla. Pouhá slova. Ale slova, která od ní byla jako po-líček do tváře.

Co mohl starý muž jako jeho otec dělat s takovou ženou? Mohl je snadno sledo-vat, aby to zjistil, ale nemohl snést, aby viděl svého otce nahého, jak na ní leží. Už při pouhém pomyšlení na to se mu zvedal žaludek.

Jeho otec sice věděl o tajných chodbách, kterými byl celý hrad protkán, ale ne-měl ani stín podezření, že o nich ví jeho syn. Našel je sám, už před lety, a za nějaký čas je úplně prozkoumal, zvlášť ty, které mu dovolovaly dívat se z úkrytu do komnat různých dam ode dvora. Touto cestou se mnoho naučil. Zjistil, že se pohybují i jed-nají úplně jinak, když si myslí, že je žádný muž nevidí. A to ho také poučilo, jak si jsou vědomy efektu, který vzbuzují v přítomnosti mužů.

Při svém bádání objevil neočekávaný poklad. Skrytou chodbu, která očividně nebyla již řadu let užívána, soudě podle silné vrstvy prachu na zemi a obrovských pavučin, táhnoucích se od stěny ke stěně, chodbu, jež vedla do tajné komory, jež obsahovala fascinující sbírku předmětů. Tyto předměty ho dlouhou dobu mátlý a uváděly do zmatku, dokud náhodně neobjevil jejich pravý účel.

Udělal totiž zpočátku pár hrubých náčrtů těchto věcí, doufaje, že v knihách v knihovně snad najde nějaké zmínky o tom, na co jsou, ale jeho pátrání tímto směrem bylo marné. Už se zklamaný chtěl vzdát, když tu jeden z jeho vychovatelů náčrtu objevil a začal se ho na ně vyptávat.

Aerin mu řekl, že to jsou kresby nějakých předmětů, které našel, a jeho učitel chtěl vědět, kde jsou. I když byl mladý, Aerin hned rozpoznal záblesk vzrušení v učitelových očích a poznal, že staršímu muži není jejich účel žádným tajemstvím.

Ve znalosti byla síla. A v tomto případě mu dala převahu nad jeho učitelem. Ae-rin využil mužovy touhy, aby zjistil, co chtěl vědět. Trval na tom, aby se mu vysvět-lilo, co jsou ty předměty zač a k čemu jsou, a to ještě dřív, než prozradí, kde je nale-zl. Nejdříve muž odolával, ale byl to odpor, který byl velmi snadno překonán. Jeho vlastní touha a zvědavost zvítězily. A to byl skutečný počátek Aerinova vzdělávání.

Slíbil svému učiteli, že mu ukáže, kde našel tyto věci, ale neřekl mu jak. A když ho uspokojilo mužovo vysvětlení, trval na tom, že musí mít zavázány oči, než ho zavede tam, kde předměty jsou. Ještě jednou odpor. A ještě jednou velmi snadné vítězství.

Sám uvázal muži pásku a několikrát ji pečlivě zkontroloval a pak ho přinutil, aby si rovněž nechal svázat ruce za zády, takže si nemohl pásku sundat nebo si ji slabě nadzvednout, aby zpod ní něco viděl. Bylo dost podivné, že si jeho učitel nechal líbit i tento jeho požadavek, a to docela ochotně. Za nějakou dobu Aerin pochopil proč.

Zatočil s mužem několikrát dokola, aby ztratil smysl pro orientaci, a potom ho vedl oklikou systémem tajných chodeb? takže nemohl mít ani zdání o vzdálenosti, v níž se nacházela tajná komora. A nesundal mu pásku z očí ani mu nerozvázal ruce dříve, než se tam dostali. Reakce učitele byla fascinující. Roztrásl se vzrušením, když předměty zkoumal, a pak o nich mluvili. Kůže na některých z nich byla stará a popraskaná a potřebovala obnovit, ale většina těchto věcí potřebovala pouze vyčistit nebo namazat olejem.

Během několika následujících měsíců, kdy se mělo za to, že oba probírají své učební lekce, dali příčinlivě všechny předměty v tajné místnosti do pořádku a míst-nost samotnou vyčistili, že se jenom leskla. A podle návrhu učitele doplnili sbírku o některé další nové předměty. V té době společně sdíleli tajemství viny a byli partne-ry ve zločinu. A když s prací skončili, museli to také vyzkoušet.

To bylo rovněž velmi zajímavé i poučné. A Aerin poznal svého učitele ze strán-ky, z níž by ho nikdy nepodezíral, že existuje. To v něm vzbudilo jistou zvědavost, jak by asi reagovali i jiní.

První ženou, kterou vzali do tajné místnosti, byla jedna z hradních služek. Byla sem dopravena rovněž se zavázanýma očima a spoutanýma rukama, takže neměla ani tušení, kde je nebo jak toto místo najít, i kdyby se jí náhodou podařilo objevit skrytý vchod do chodby. Nejdřív se ulekla. A pak se zděsila. Aerin dostal strach, že by někdo venku mohl uslyšet její ječení, a proto jí dali roubík, ale později zjistil, že zdi jsou natolik silné, že utlumí každý zvuk, vycházející z místnosti. A bylo velmi zajímavé pozorovat, jak různé ženy různé reagují na různé předměty. Některé do-konce překvapily i samy sebe.

To všechno začalo už před dlouhou dobou. Od tehdy použil Aerin této místnosti mnoho a mnohokrát a s

mnoha různými ženami. A zjistil také, že snadno může při-nutit svého učitele, aby pro něho vykonával různé služby pouze pohrůzkou, že mu odepře jeho speciální privilegia. Muž se tak stal vlastně jeho otrokem. Dal mu nebo udělal pro něj všechno, co si Aerin přál. Jenom aby mu bylo dovoleno znovu použít oné místnosti.

Aerin toužil po tom, aby sem dostal Katrinu. Její pyšné chovám by tam dlouho nevydrželo. Ale ona o tom věděla. Věděla víc, než by měl za možné, že je toho schopna. Byla chytrá. Kalkulovala. A byla naprosto nezasazitelná.

Když ji Aerin pozoroval, jak stojí před ohněm, oko přilepené k průzoru, rozváza-la si pás svého roucha a nechala je otevřené volně splývat dolů. Ze strany, odkud ji pozoroval, nemohl toho moc vidět, ale potom se pohnula a roucho se pootevřelo ještě víc, takže zahlédl její nahé ňadro, jehož pokožka se matně leskla ve svitu ohně. Zalapal po dechu, když zvedla ruku, lehce se ho dotkla a přešla přes ně prsty.

Aerin si povšiml, že těžce polyká. Jeho dech se zrychlil, když se díval, jak bezděčně laská své tělo, hledíc při tom zamyšleně do ohně, a jak potom její ruka pomalu sklouzla dolů mezi jejími prsy k břichu a ještě níž. Položila nohu na kamen-ný stupeň před krbem a odhalila ji tak v celé její délce, která se zdála zářit v třepota-vém svitu ohně.

Aerinův dech se zarazil v jeho hrdle, když ji viděl, jak zavřela oči a zaklonila hlavu dozadu. Cítil vlhkost na svém čele a potom mu začal pot stékat dolů po tváři, jako by to byly slzy. Nemohl se pohnout. Stál jako ochromený. Hořel plamenem.

Čas se zdál zastavit v naprostém tichu. A pak to náhle bylo pryč. S povzdechem si stáhla roucho zpět a sáhla po pásu, aby si ho uvázala. A když to udělala, obrátila se... a pohlédla přímo na něho, jako kdyby mezi nimi nebyla žádná zeď.

Její rty se zvlhly v lehkém posměšném úsměvu.

Aerin uskočil od průzoru, jako by ho někdo bodl. Když se pak znovu podíval, byl otvor zakryt čímsi z její strany. Odtrhl se od něj a těžce se opřel o protější stěnu chodby. Olízl si rty a zhluboka nasál vzduch, aby ho pak vzápětí těžce vydechl.

A rozhodl se, že nějakým způsobem, ať už tak či onak, zabije svého otce.

KNIHA 2.

VÉVODKYNĚ A RYTÍŘ

Kapitola první

KRÁMEK HERRIKA MEČÍŘE VYPADAL Zvenčí jako docela skromné místo. Nacházel se v uzounké, křivolaké uličce, odbočující z náměstí, v řemeslnické čtvrti říšského hlavního města. Bylo to uzounké, třípatrové stavení z kamene pospojova-ného maltou a ze dřeva a podobalo se všem ostatním kolem až na to, že nemělo výkladní okno. Většina z ostatních budov v této čtvrti měla vpředu široká výkladní okna, aby tak nalákala kolemjdoucí. Ráno obchodníci otevřeli těžké dřevěné okenice a potom sklopili nebo roztáhli dřevěný pult, který vyčníval asi tak jeden yard ven do ulice. Na něm mohli vyložit své zboží a pak zevnitř svých krámků jednali se zákaz-níky na ulici. Kolemjdoucí se tak zde mohli zastavit, když si chtěli něco koupit, a nemuseli vstupovat do obchodů, což bylo pohodlné jak pro zákazníka, tak i pro kramáře, protože většina krámků byla uvnitř malá a stísněná.

Ovšemže tím poněkud vzrostlo riziko krádeží, což bylo také hlavním důvodem, proč mnoho majitelů krámků nevystavovalo své nejlepší výrobky. Tak například řezník měl na pultě jen starší anebo levnější plátky masa, takže kdyby snad nějaký darebák běžel okolo a některý popadl, nezmocnil by se žádného čerstvého nebo dražšího masa. Naproti tomu lidé, jdoucí kolem, viděli maso vystavené na pultě, věděli, že se jedná o řeznictví, a zastavili se, aby si vyžádali lepší kousky zevnitř. U Herrika tomu bylo jinak.

Jedinou věcí, podle níž se dal identifikovat jeho krámek, byl venkovní znak, pro-sté dřevěné prkno, natřené světle modře, a na něm meč. Dokonce zde nebylo ani jeho jméno. A místo výkladního okna s pultovou deskou, čnící do ulice, měl Herrik okno obyčejné, které bylo opatřeno mříží a okenicemi. Když byly okenice otevřené, naskýtal se kolemjdoucím pohled přes železnou mříž do vnitřku krámu, ve kterém nebyly žádné přihrádky a poličky, ale kde to vypadalo jako v malém a pohodlném obývacím pokoji - s množstvím mečů a dýk rozvěšených všude po stěnách.

Dulcain vysvětlil důvod takového zjevně ledabylého přístupu. Herrik neměl za-potřebí nějak zvláště upozorňovat na své jméno či obchod. Byl prostě tím nejlepším mečířem v říši. Jeho čepele měly tak vysokou cenu, že pro většinu prostých lidí byly nedostupné, ale znamenaly určitý společenský symbol pro bohaté aristokraty. Avšak ti bez ohledu na své postavení museli zařadit svá jména na seznam objednávek tak jako kdokoli jiný a nebyla jim přiznávána žádná přednost. A když se jim to nelíbilo, Herrik jim prostě navrhl, velmi zdvořilým tónem, že se mohou za obchodem podívat někam jinam. Nikdy to neudělali.

Reese samozřejmě slyšel o Herrikovi, i když za všechna ta léta, co byl žoldné-řem, viděl pouze tři nebo čtyři z jeho čepelí. Mohlo si je dovolit jen nemnoho vojáků štěstěny, kromě těch, kteří měli tu nejlepší reputaci a kteří si proto obvykle také žádali ten nejvyšší plat. Ale také ti, kteří tyto zbraně měli, si na ně často šetřili celá léta, a zdálo se, že jsou naprosto přesvědčeni, že jejich kvalita je hodná jejich ceny. Herrik každou z nich vyráběl sám a své učedníky využíval jen k menším úkolům. Nikdy jich nebral víc než dva a při jejich přijímání byl nanejvýš vybíravý. Trval na tom, že učedník musí sloužit alespoň deset let, než bude uvažovat o tom, že by ho potvrdil jako mečíře s vlastními právy, a to jedině potom, až by složil závěrečnou zkoušku, která sestávala ze zhotovení čepele bez cizí pomoci a z jejího dodání Herrikovi k ohodnocení. Těch několik učedníků, které Herrik vyučil a potvrdil jako mečíře, si všichni vydobyli právo umístit jeho prosté H v poloviční velikosti vedle svých vlastních znaků na jimi vyrobených čepelích. Jejich výrobky byly hodnoceny téměř tak vysoko jako práce jejich učitele, ale čepel vyrobená samotným Herrikem byla konečným snem každého muže bojovníka, a když už ji měl, nikdy se od ní lehce neodloučil. Když Gannd vstoupil do krámu a uviděl čepele visící na stěně, porozuměl proč. Sidhelienští mečíři byli po právu hrdí na čepele, které vyráběli. Nic nebylo jem-nější než elfská ocel, jejíž výroba byla přísně střeženým tajemstvím. Lidští bojovníci si vysoce vážili elfských mečů, i když jich bylo málo, co je nosili. Byly vytvarovány k odlišnému způsobu boje, než lidé byli zvyklí, lehčí a užší, i když přesto nesmírně pevné, a slabě zakřivené s ostrím pouze po jedné straně čepele. Ale toto ostří mohlo být vybroušeno do takového stupně, se kterým se žádná lidská čepel nemohla rovnat. Herrikovy čepele tomu byly dost blízko. Velice blízko. Nebyly sice zhotoveny z elfské ocele, ale bylo zřejmé, že Herrik pozorným okem nějak studoval řemeslné umění elfských mečů a že to, co poznal, vtělil do svých vlastních výrobků.

Mnoho lidských mečů zhotovovalo čepele dlouhé, aby je mohli vyzdobit orna-menty, jako třeba rytinami, vyloženými zlatými a stříbrnými drátky, vybavovali je jílcí a hruškami s drahokamy a polodrahokamy a k tomu též vhodnými pochvami, přizpůsobenými záštitám, vykrouženým do neobvyklých tvarů. Herrik se však takových praktik naprosto vystříhal. Každá z čepelí, vystavená v jeho krámkě, byla prostá a užitková, bez jakýchkoliv ozdob vůbec. Snad občas použil různé materiály na záštitu a jílcce, někdy odlišný způsob provedení u hrušek, ale to bylo vše. Byly jed-noduché, nanejvýš funkční, a přesto ve svém provedení krásné.

Herrik nevyráběl ani pochvy, ani pouzdra, vysvětloval Dulcain. Bylo jen na ku-pující, aby si nějaké opatřil. Důvodem k tomu bylo, že Herrik už dlouho předtím zjistil, že bohatí aristokraté mají sklon odložit prostou, ale účelnou pochvu, kterou zhotovil, a nahradit ji módní, klenoty zdobenou verzí. Věděli, že je to lepší než ne-chat zdobit čepel, což by mohlo zničit její cenu, a kromě toho žádný mečíř, který měl nějakou sebeúctu, by se nikdy k takovému úkolu nepropůjčil. Nedalo se zkrátka zasahovat do dokonalosti. Proto se aristokraté snažili vyzdobit své pochvy a pouzdra, aby vylepšili jednoduchost čepele. A proto, aby si nikdo nemohl myslet, že to byl on, kdo vyrobil tak nevkusnou věc, se Herrik rozhodl, že nebude nikdy vyrábět žád-né pochvy ani pouzdra, takže každý bude vědět, že y tom nemá prsty.

„Má je pouze tahle zdobená kůže," řekl Dulcain, „a patřilo to mému otci, takže má pro mě jistou

sentimentální cenu. A přece Herrik vždycky opovržlivě nakrčí nos, když tu věc uvidí."

Jakmile zazvonil malý zvonek nade dveřmi, přišel učedník, ale odešel ihned, když s ním Bran krátce promluvil. O chvílku později přišel ze zadní místnosti do krámu sám Herrik. Byl to malý muž, podsaditý a zřejmě silný, s nakrátko ostříha-ným bílým strništěm na hlavě, které odpovídalo strništi na jeho baculatých tvářích. Měl na sobě krátké kožené kalhoty, nízké hnědé boty, hnědou tuniku a koženou zástěru.

„Brane," řekl. „Jak milé zase tě vidět. Už je to dlouho. Věřím, že ti má čepel dělá stále ještě dobré služby?"

„Jistě, mistře Herriku," odpověděl Dulcain uctivě. „Je to pro mě čest, že ji mám."

Herrik jenom kývl, i když mu tento kompliment očividně zalichotil. „Čím vám mohu posloužit dnes?" zeptal se.

„Přivedl jsem dva své přátele," řekl Dulcain, „kteří mají v úmyslu sloužit pod mým vedením v Avanilu. A tady Duncan slíbil svému příteli Ganndovi tucet dýk, ať prý stojí co stojí, jako gesto uznání za záchranu jeho života. A protože má dost těžký měšec, přivedl jsem ho, samozřejmě, za sebou."

Na Reeseho očividně udělalo dojem, že se setkal s mistrem mečřím, ale zároveň Gannd mohl spatřit, že nemá zrovna moc velkou radost nad vyhlídkou, že bude muset zaplatit za tucet Herrikových čepelí. I když to byly jen dýky, a ne meče, přišly by stále ještě moc draho. „Jedna obyčejná dýka bude stačit víc než dost," řekl půlelf, „zvlášť když to bude ocel tak vynikající kvality."

Herrik se usmál. „Opravdu vynikající pochvala, zvlášť když je to od Sidheliena," řekl. „Děkuji vám."

Reese vypadal celý nespokojený. Ale nicméně pravil: „Ne, ne, slib je slib. Jednou jsem řekl tucet dýk, a tak to bude celý tucet. Tak si vyber. Trvám na tom. A nechci slyšet žádné proti."

Gannd si povzdechl. „Uvádíš mě do rozpaků, můj příteli. Nemohl bych tak zneu-žívat tvé ochoty. Ocenil bych i jednu takovou dýku."

„Nesmysl," odpověděl Reese. „Už jsem řekl, tak žádné odmlouvání. Byl bych mrtvý už aspoň čtyřikrát nebo pětkrát, kdyby nebylo tebe. A kdybych byl mrtvý, tak bych nemohl utratit svou výhru, že ne?"

„Snad bych mohl nějak přispět k vyřešení tohoto problému," pravil Herrik. „Ná-hodou mám tucet dýk, vyrobených na objednávku pro jednoho vikomta z Avanilu, který byl naneštěstí při nedávných nepřijemnostech zabit. Kdybyste dovolili..."

Zmizel v zadní místnosti a za okamžik se vrátil s dřevěnou skříňkou. Položil ji na stolek a otevřel ji.

Uvnitř, na podložce z červeného sametu, spočívaly dvě řady na-prosto stejných dýk, šest v každé, uspořádané střídavě, vždycky jedna hrotem naho-ru, jedna dolů, s čepelí šest palců dlouhou, s krátkou bronzovou záštitou a s jílcem z růžového dřeva, leskle vyhlazeným a s kuželovitou bronzovou hruškou.

Gannd jednu z nich zvedl. Byla přesně vyvážená, právě k hodům.

Herrik ukázal na obyčejný kulatý terč na protější stěně, nenabarvený, až na malý červený kroužek přesně uprostřed o velikosti zlaté mince. „Prosím," řekl. „Poslužte si, chcete-li si vyzkoušet hod."

Gannd mrštil dýkou. Zabodla se přesně do středu malého červeného kruhu.

Herrik se zasmál. „Myslel jsem si to, že jste byl cvičen jako bojovník," řekl a šel vyndat čepel z terče.

„Vy něco víte o našich zvycích?" řekl Gannd.

„Něco málo," odpověděl mečřík skromně a podíval se přitom na Ganndův meč. Byl příliš zdvořilý, než aby požádal.

„Chtěl byste si ho prohlédnout?" zeptal se Gannd.

„To bych opravdu moc rád."

Gannd vyňal svůj meč z pochvy a podal ho mečři, který ho uctivě převzal, drže ho za jílec a položiv čepel přes rukáv na svém předloktí. Několik okamžiků se na něj tiše díval, pomalu potřásaje hlavou. „Už předtím jsem viděl sidhelienskou ocel," řekl, „ale nikdy ne takovou, jako je tato. Kdybych dokázal jenom jednou vyrobit takovou čepel, byl bych šťastný muž." Vzhlédl ke Ganndovi. „Doufám, že mi pro-minete mou troufalost, je opravdu neomluvitelná, ale nemohu odolat. Kdybyste byl ochoten se toho meče vzdát, dal bych vám za něj ty dýky a tucet jakýchkoliv mých mečů podle vašeho výběru."

Dulcain jen překvapeně zíral, ale Reese očividně zalapal po dechu.

„Byl to meč mé matky," řekl Gannd tiše.

„Ovšem, rozumím," řekl Herrik a meč mu vrátil. „Nemůže být, samozřejmě, ani řeči o nějakém prodeji z

vaší strany. Doufám, že jste to nebral jako urážku. Ujišťuji vás, že to tak naprosto nebylo míněno."

„Úplně naopak," řekl Gannd. „Od mistra jako vy je to ta největší poklona. A kdyby se nejednalo o věc která má pro mě jistou osobní cenu, určitě bych neodolal vaší velkorysé nabídce.“

„Meč jako je tento musí mít určitě nějaké jméno.“ řekl Herrik.

„Bloodthirst," odpověděl Gannd.

Herrik zvedl obočí. „Vaše matka byla Sylvanna?"

„Ano, a proč?" řekl Gannd, poněkud překvapen. „Vy jste ji snad znal?"

„No, nemohu říct že ano, ale měl jsem tu čest dělat pro ni dýku, na příkaz samot-ného císaře Michaela. Řekl mi, že má neobyčejně jemný elfský meč jménem Blood-thirst, a chtěl jí věnovat dýku, která by se k němu svou cenou hodila. Je mi velmi líto, že jsem se nikdy nedověděl, jestli byla s mou prací spokojená."

„Opravdu byla," řekl Gannd. „Přenechala ji mně a já jsem ji léta nosil. Naneštěstí jsem o ni před nedávném přišel, když muž, kterého jsem s ní zabil, spadl přes palu-bu."

„To byla tedy Herrikova čepel?" řekl Reese sklíčeně.

„V tom případě mně doufám dovolíte, abych se pokusil nějak zmírnit vaši ztrátu," řekl Herrik. „Těchto tucet dýk tvoří soubor, který jsem nechtěl rozdělit, a proto-že se jednalo o zvláštní objednávku, je nepravděpodobné, že bych je byl schopen nějak brzy prodat. Chtělo by to asi zvláštní druh kupce. Chci nabídnout vašemu příteli, aby je pro vás koupil za cenu pětasedmdesáti zlatých mincí."

„Souhlasím!" odpověděl okamžitě Reese a vyňal ze svého měšce ekvivalent této sumy, patnáct platinových mincí. Skutečná hodnota čepelí byla jistě aspoň dvojnásobná.

„A nabídnu k tomu ještě něco zvláštního," řekl Herrik. „Jak víte, pochvy nedě-lám." Krátce pohlédl na Dulcainovu zdobenou koženou pochvu a nakrčil nos. - „Ale když jsem přijal objednávku na tyto dýky, jeden z mých učedníků si myslel, že by se zákazníkovi líbilo, kdyby je mohl mít najednou po ruce při určitých příležitostech, když je potřeba. Ukážu vám, co udělal."

Vrátil se dozadu za chvíli nato se vrátil se dvěma bandalíry z hnědé kůže, zho-tovenými tak, aby se mohly nosit přes sebe. Každý z nich byl vybaven šesti všítymi kovovými pouzdry.“

„Bylo to vyrobeno zvlášť pro tyto dýky," pravil Herrik.

„Snad vám to bude k užitku."

Gannd si bandalíry ihned navlékl a vsunul dýky do pouzder. Potom rychle vytáhl každou rukou jednu a hodil je na terč. Obě udeřily do středu.

„Není-li příliš bezohledné mluvit takhle o smrti," řekl Herrik, „myslím, že těmito čepelemi vykonáte víc pro spravedlnost než muž, pro kterého jsem je vyrobil."

„Jednou jsi mně řekl, že si myslíš, že máš u mne dluh, o němž máš obavy, že ho nikdy nebudeš moct vyrovnat," řekl Gannd Reesemu. „Považuj ho tímto za splace-ný. Děkuji ti, Duncane. Je to báječný dar."

„To mám radost," řekl Reese se smíchem. Otočil se ke stěně a sundal jeden z mečů. „Mistře Herriku... kolik byste chtěl za tento tady?"

„Pro Branova přítele?" Herrik chvíli uvažoval. „Mohl bych vám ho nechat za dva tisíce."

Reese polkl. „Určitě ve zlatě, že?"

„Nebo čtyři v platině."

„Vezme si ho," řekl Dulcain. „Připiš to na můj účet."

„Ovšem," řekl Herrik s příkývnutím.

Reese civěl na Dulcaina, úplně strnulý úžasem. „Já... to já nemůžu -"

„Ale ano, můžeš," odvětil Dulcain. „Vévoda z Avanu mi královsky zaplatil za velení jeho žoldnéřského pluku. A slíbil mně, že ze mne udělá rytíře, což je docela výhodný obchod. Mám v úmyslu postavit a vycvičit ten nejlepší žoldnéřský pluk, jaký byl kdy k vidění po celé říši, abych tak ospravedlnil důvěru, kterou ke mně má. A abych to dokázal, potřebuju schopného mistra výcviku a zástupce, kterému můžu věřit. Žádný pořádný a zkušený žoldák se nesplete, aby nepoznal Herrikovu čepel -nebo aby neměl respekt k muži, který jednu z nich nosí. Budeš muset hledět, abys podle tohoto respektu také žil. Ber to jako pobídku k tomu, aby ses snažil splnit mé očekávání."

Reese byl tak ohromen, že se nezmohl ani na odpověď. Rozloučili se s Herrikem, když ještě předtím byla jejich jména zanesena do jeho seznamu zákazníků, což je opravňovalo k tomu, že po další svůj život budou mít nárok na bezplatné opravy zakoupených čepelí. Herrik byl pyšný na svou práci. I kdyby se

snad někdy čepel zlomila, nahradil by ji novou, zadarmo, aniž by kladl nějaké otázky. A bylo--li po-tře-ba nějaké naostření či jiná údržba, bylo to také zahrnuto do prodejní ceny, a to tak dlouho, pokud měl čepel původní vlastník. Gannd si navlékl bandalíry a zastrkal do nich dýky, aby si na tuto výzbroj zvykl. Krátce se zastavili u brašnáře, aby pro Ree-seho opatřili pochvu na jeho nový meč. Vybral si jenom prostou, protože cítil, že by si to i mečřif asi takto přál; pak znovu nasedli do vozu a pokračovali ven z města, cestou na sever.

Projížděli okrajovými areály imperiálního hlavního města, míjeli farmy a vesnice a panské držby městských aristokratů a potom, když se dostali k místu, kde se silni-ce vidlicovitě rozbíhala dvěma směry, stočili se k severozápadu a zamířili k Daulto-nu, hlavnímu městu Avani-lu. V poslední době nepršelo, a tak cesty byly v dobrém stavu a suché bláto, které je tvořilo, poměrně soudržné. Při jízdě se sice trochu zve-dal prach, ale nebylo to nepříjemné. V určitých obdobích roku - začátkem zimy nebo brzy zjara - když nastaly deště, se cesty obvykle stávaly neschůdnými. Tvrdě udusa-ný povrch se rychle změnil na blátivou kaši, do níž se vozová i kočárová kola bořila až po nápravy a nutila koně klesat do kolen. V takové době bylo nemožné, aby ar-mády vytáhly do pole. Nejprůhodnější období k válce začínalo pozdě na jaře a trvalo přes léto až do časného podzimu.

„Neudělal jsem tvému příteli Reesemu žádnou mimořádnou laskavost, když jsem ho jmenoval svým mistrem výcviku a zástupcem," vysvětloval Dulcain Ganndovi, když vyjeli z města. Půllef a Reese seděli vedle sebe, tváří ke starému žoldněři, který si pohodlně hověl opíraje se o polštáře, zády ke kočímu.

„Lord Kier mi neslibil jen hodnost rytíře, aby mě zlákal do svých služeb. Plat, který mi nabídl, by už sám o sobě k tomu úplně stačil. Rytířský titul nabízí také štědrú výslužbu, ale ne bez jistých závazků."

„Jako rytíř byste nemohl tak snadno odejít, abyste mohl žít tak, jak byste chtěl," řekl Reese. „Získal byste hodnost a půdu, ale zůstal byste vazalem vašeho vévody po zbytek svých dní."

„Přesně tak," řekl Dulcain. „Stal bych se sice šlechticem a dosáhl bych takového životního standardu, o jakém bych jinak mohl pouze snít, ale všechno má svou cenu. Avan to ví, a ví také, že i já to vím."

„Udělal tedy víc, než že vám pěkně zaplatil za velení jeho žoldněřského pluku," pravil Gannd. „Tím, že vás povýší na rytíře, sváže váš osud s jeho. Na jedné straně vás povznesse a na druhé straně si pojistí, že budete sdílet i jeho riziko prohry."

Dulcain přikývl. „Vidím, že tomu rozumíte."

„A stojí to za to?" zeptal se Reese.

„Asi si to myslím, jinak bych to nikdy nepřijal. Zahrnuje to určité riziko, samo-zřejmě, ale muži naší profese jsou na to už zvyklí. Ale dlouho a těžce jsem o tom uvažoval. Odešel jsem na odpočinek do Alamie, kde jsem chtěl vést prostý a klidný život, ale bylo to dost osamělé a z nezbytnosti velice skromné živobytí."

„Ale... vy jste byl přece vždycky ten nejlepší," řekl překvapeně Reese. „Myslel bych si, že dnes musíte být bohatý muž."

„Pověsti o tom, jak mi platili, byly vždycky přehnané," odpověděl Dulcain suše. „A když jsem byl ve vašem věku a na vrcholu sil ve své profesi, nenapadlo mě ni-kdy uvažovat o tom, že jednou budu starý. Žil jsem rychle a žil jsem dobře."

„Je to taky ten jediný způsob," řekl Reese s úšklebkem.

„Je to velice pošetilý způsob," odpověděl Dulcain. „Ale s největší pravděpodob-ností, přes to, co vám říkám, si to neuvědomíte, dokud nedosáhnete mého věku. Není to často, kdy cítím potřebu vymluvit se, a tak doufám, že budete shovívaví, když vám povím jeden příběh.

Když jsem byl mladý, tak před dvacítkou a těsně po ní, byl nejslavnějším žoldně-řem muž jménem Ardran z Osoerde. Vážil jsem si ho tak velice jako teď vy mě. Byl ten nejlepší a já jsem chtěl být právě takový jako on. Zatímco ostatní v mém věku si plně užívali svého mládí a dopřávali si pěkné dívky a veselou společnost v pivni-cích, já jsem žil podle nesmlouvavě přísné disciplíny a sebezapření hodných mniš-ského klerika, cvičil jsem bez konce od svítání do soumraku, ostřil si tělo, zručnost a instinkty a připravoval se tak na den, kdy se ze mě stane další Ardran. Přijal jsem za své, že odpočinek a ženy přijdou na řadu později, až dosáhnu svého cíle a až mi sláva přinese všechno, co jsem kdy chtěl. A to se stalo. A když ten čas přišel, dopřál jsem si bohatě za všechna ta léta, co jsem se zapíral, a ukojil tak všechna svá přání a chutě naplno."

„Tvrdě jste pracoval," řekl Reese. „Zasloužil jste si to."

„Tak jsem to také cítil," odpověděl Dulcain. „Ale zapomněl jsem na jednu věc. Zapomněl jsem, že člověk má mít vždycky nějaký cíl. Musí mít vždy něco připravit-no předtím, cokoli, co mu vstoupí smysl pro disciplínu a ovládání. Dosáhl jsem toho, co jsem chtěl, a myslel jsem si, že všechno, co ještě zbývá udělat, je udržet si svou kondici a životní úroveň a užívat si plodů své námahy. A to, jak jsem již řekl, jsem také udělal. Byl jsem placen dobře, ale všechno jsem utratil. A miloval jsem mnoho žen, ale nikdy jsem si nevybral žádnou, abych s ní prožil svůj život. A pak jednoho dne, brzy potom, co jsem dovršil padesátku, jsem potkal Ardrana."

„Naše cesty se zkrížily už předtím, když jsem byl mladší," pokračoval Dulcain, „a on ve mně nejdřív viděl slibného mladého bojovníka. Podruhé, pár let nato, když jsme oba sloužili spolu, si uvědomil, že já jsem jeho potenciální sok na pozici, kte-rou zaujímal, ale stále ještě se mnou jednal vlídně. A potřetí, co jsme se setkali, se situace velice změnila. Pro nás oba. Já jsem dosáhl svého cíle a proslul jsem jako nejlepší ve své profesi. Měl jsem respekt, vynikající pověst, peníze, ženy... všechno, co jsem si kdy přál. A Ardran neměl nic."

„Co tím myslíte, nic?" zeptal se Reese.

„Právě to. Nic," řekl Dulcain, upil doušek ze svého míšku na víno a podal jim ho. „Stal se z něho chud'as. Smutný a nemocný starý muž. Respekt, kterému se kdy-si těšil, připadl mně; o něm už nikdo nemluvil. Někdy, sem a tam, potkal někoho, kdo si vzpomínal, že o něm slyšel, ale zřídka mu uvěřili, že on je ten muž. Nikdy se neoženil, protože si nikdy neudělal čas na to, aby se usadil a vytvořil si domov s nějakou hodnou ženou. Tak ani nikdy neměl žádné děti. Nebyl zde nikdo, kdo by se o něho ve stáří postaral. Jeho zdraví se zhoršilo; začaly ho bolet kosti a mohl chodit jen s pomocí hole. A ve své bídě se stal opilcem. Stěží jsem mohl uvěřit, že je to tentýž muž, kterého jsem kdysi znal. A když jsem se na něho díval, obešel mě mráz, protože jsem si náhle uvědomil, že tak bych mohl dopadnout i já."

„Co se s ním stalo?" zeptal se Gannd.

„Upil se k smrti," řekl Dulcain. „A já mu tam pomohl."

Reese sraštil čelo. „Jak?"

„Našel jsem mu pohodlné ubytování v jedné hospodě a zaplatil jsem mu byt a

stravu a také jsem najal jednu služku, co tam pracovala, aby dohlédla, aby byl nasy-cen a zaopatřen. A jestliže by chtěl pít, zařídil jsem, aby dostal vše, co potřeboval. V té době už bez pití nemohl žít. Takže já jsem ho vlastně zabíjel. Věděl jsem to, a on to věděl také. Ale už dlouho vedl život, co nebyl hoden žití, a uvítal tuto možnost smrti. A tak zemřel. A já jsem mu k tomu pomohl. Ale zemřel alespoň v teplé míst-nosti a v pohodlné posteli."

Gannd a Reese seděli beze slova a zasmušilí.

Dulcain se hluboce nadechl a pak těžce vydechl. „Rozhodl jsem se, že to, co se stalo Ardranovi, se nesmí stát mně. A tak jsem měl nový cíl. Uspořím tolik peněz, kolik budu moct, a odložím si je na stáří, a pak si koupím nějaké tiché místo, kam budu moct odejít na odpočinek. A snad si najdu dobrou ženu, abych se s ní oženil a měl s ní děti. Takové místo jsem našel, postavil si tam domek a odešel jsem tam s úmyslem najít si ženu. Ale pak přišel lord Kier se svou lákavou nabídkou, a já jsem si uvědomil, že to je vše, co jsem chtěl. Rytířský titul a panství s tím spojené by mi dovolily prožít své dny v pohodlí a v bezpečí. A poskytlo by mi to trochu víc, co bych mohl ženě nabídnout, než jen malý domek na maličkém pozemku a svou spo-lečnost. Takhle je můj nový cíl na dosah." Ukázal prstem na Reeseho. „A ty mně pomůžeš, aby se mně to podařilo."

„Udělám, co je v mých silách, abych potvrdil důvěru, co ke mně máte," řekl Reese.

„Snaž se, abys to udělal, protože tak jako je můj osud nyní spojen s Avanovým, tak tvůj je spojen s mým. Jestliže budu mít úspěch, potom nezapomenu ani na ty, kdo mně k němu pomohli, a patřičně je odměním." Obrátil se ke Ganndovi. „A to se stejně tak týká i tebe, i když v tvém případě situace bude trochu jiná."

„Jak jiná?" zeptal se Gannd zvědavě.

„Nemůžu ti nabídnout hodnost velitele, což ovšem neznamená, že bych tě neměl za schopného bojovníka.

Já tě za takového mám. Za vynikajícího znamenitého bo-jovníka. Ale... řekněme si to otevřeně. Ty jsi míšenec. A já sám nic proti tobě ne-mám, ale jsou tady někteří, kdo ano. Žoldnéři jsou hrubá a surová cháska, často bez disciplíny, někdy sotva o něco lepší než zločinci. Nestrpěli by, aby na pozici jejich velitele byl půlelf. A pro mě jako hlavního velitele by to bylo nejen nemoudré, ale i nepoctivé k tobě, kdybych tě na takový post umístil, ať už bys byl k tomu jakkoliv vhodný. Už i tak to pro tebe bude hodně obtížné, dosáhnout toho, aby tě přijali. Jejich respekt je cosi, co si budeš muset vydobýt. Věřím, že se ti to podaří. A až se to jednou stane, potom se věci změní. Ale pokud toho nedosáhneš, můžeš očekávat těžké chvíle. Jestli si to chceš rozmyslet, nebudu ti to mít za zlé."

„Nechci si nic rozmyslet," řekl Gannd.

Dulcain pokývl. „No tak dobrá. Také jsem si nemyslel, že to uděláš. Ale teď už jsem toho na jeden den namluvil příliš. Zdrímnu si. Z nějakého důvodu jsem toho minulou noc moc nenaspal." Zasmál se.

„Doporučuju vám to také. Až přijedeme do Daultonu, čeká nás spousta práce."

Opřel se dozadu o polštáře a zavřel oči. Reese se podíval na Gannda a pokrčil rameny, jako by chtěl říct: „Udělejme to také tak." Gannd přikývl a oba se pohodlně opřeli o protější stěnu kočáru a uvolnili se, jak to šlo. Vnitřek kočáru byl dokonale vypracován a vybaven, jak se slušelo pro vysoko postaveného aristokrata, ale jízda v něm přesto měla daleko k příjemnému zážitku. Kočár poskakoval a houpal se, jak jeho kozi potažená dřevěná kola přejížděla nerovnosti a hrboly na blátivé cestě, a každíčký otřes se přenášel přes kostru vozidla až k cestujícím. Přesto to ale pořád bylo pohodlnější než cestování v obyčejném voze, který by nebyl tak přepychově a pohodlně vypořádáván, a bylo to také výhodnější než jízda na koni.

Opřený a se zavřenýma očima, zavzpomínal Gannd na všechny ty různé způsoby cestování, které vyzkoušel od té chvíle, kdy opustil Aelvinnwode. Začal pěšky, pak jel koňmo do Loftonu, odtud se plavil na říčním člunu do Anuiru a teď zrovna byl na cestě do Daultonu ve šlechtickém kočáře. A všechny tyto zkušenosti byly důsledkem jeho setkání s Duncanem Reesem.

Bylo zvláštní, jak rychle se ti dva sblížili. Znali se sotva týden, a přece se jim to zdálo jaksi mnohem déle. V tomto krátkém časovém úseku spolu prožili mnoho. Boj proti horalům, útok gnollů, noční pronásledování ulicemi Loftonu, napadení vrahy na palubě říční lodi... a to vše byl pouze začátek. Šli se dát najmout k armádě, byli přijati Dulcainem a již brzy se vydají do války.

Gannd byl zvědavý, jaká bude. Slyšel o ní mnoho příběhů od matky, ale přesto si mohl pouze představovat, jaká je ve skutečnosti. Jeho matka mu o tom nesčetněkrát vyprávěla, když ji jako malý chlapec prosil, aby mu řekla něco o dobách, kdy se účastnila válečných tažení s jeho otcem a s císařem. „Když jsi mladý," říkala, „myšlenka na válku se ti zdá lákavá a fascinující. Všechny příběhy, které se o ní vyprávějí, znějí jako vzpomínky na velká dobrodružství plná odvahy a slávy. Avšak bez ohledu na to, jak těžce se zde pokouším podat ti nepřikrášlenou realitu podle svých zážitků a zkušeností, nedělám si iluze, že se mi podaří, abys tomu skutečně porozuměl, dokud sám nezažiješ bitvu. Nemohu tě na to žádným způsobem připravit. Je to ten nejsilnější zážitek, jaký kdy můžeš mít."

„Je to silnější než dát vznik novému životu?" zeptal se Gannd.

Jeho matka se usmála. - „Mnohem silnější. Je to něco, čemu by většina žen vůbec nikdy neporozuměla. Ale to jenom proto, že většina žen nikdy nejde do války. Říkají, že muži mluví o válce, tak jak to dělají, poněvadž nikdy nemohli poznat bolest při porodu, zázrak zrození či emoce, které vzbuzuje. Ale já jsem zažila obojí, a tak to vím. Ano, nic není srovnatelného s porodem. Opravdu, je to něco, čemu muži nikdy neporozumějí. Ale intenzita prožitku je jiná. Je to prožitek tvoření a po bolesti přijde úleva, úžas a radost z toho, že se zrodil další život. Ale intenzita prožitku bitvy je prožitkem destrukce, a pak, jestliže přežiješ - potom přijde pouze úle-va z toho, že jsi živ, a není zde žádná radost. Je zde pouze čisté vyčerpání, které musí být hluboce prožito, aby mohlo být plně zhodnoceno. A pak je tady hrůza... hrůza, kterou si neuvědomuješ během boje, protože každá žilka tvé bytosti je soustředěna na bezprostřední úkol -reagovat správně a zůstat naživu. A teprve potom zažiješ hrůzu toho všeho, když se podíváš na bojiště a vidíš moře mrtvých a zohave-ných těl a slyšíš sténání a výkřiky raněných a umírajících a cítíš zápach samotné smrti - pach rozlité krve, zápach střev, která povolila, a těl, která se již začala na slunci rozkládat..."

„Nic není tak strašného jako válka. Snad proto ji muži tak milují, že je redukuje až na jejich podstatu,

jako se to u porodu stává ženě. Obojí si vyžádá veškerou tvou pozornost. Ať už je to v bitvě anebo při porodu, není zde žádný čas myslet na něco jiného. Tvé soustředění se stane ostrým a jasným, tvé celé bytí je zaměřeno pouze na jedinou věc. Ironií je, že jedno tvoří, zatímco druhé ničí. Rozumím tomu, proč někteří muži začnou milovat válku, stejně tak jako mnohé ženy začnou mít rády bolest doprovázející zrození. Není to přímo ta věc sama o sobě, kterou milují, je to vlastně ten prožitek, který působí."

Gannd tomu ve skutečnosti nerozuměl. Začal poněkud lépe chápat, co tím myslela, až když byl starší a měl za sebou nějaké zápasy, ale nebylo to totéž. Bojoval, dokonce i pár mužů zabil, ale nebyl ve válce. Bylo to zvláštní, jaký pocit o té věci měl. Nebylo to, že by tolik toužil zažít válku, spíše měl pocit, že to potřebuje, aby tak mohl porozumět, co prožili jeho matka i jeho otec a jak je to ještě více sblížilo. A chtěl zjistit, jak by to působilo na něho samotného, co by se o sobě dověděl, kdyby byl, jak to říkala matka, zredukován na svou podstatu.

Vzpomněl si na to, jak poprvé zabil muže. Byl to jeden z horalů, kteří pronásle-dovali Reeseho. Nebyl zde čas na to, aby mohl změřit, jak to na něj působilo, proto-že ihned nato musel zabít znovu, aby sám zůstal naživu. - Nyní již chápal, co tím mínila jeho matka. Opravdu nebyl schopen v tom okamžiku pocítit cokoliv. Byl příliš zaměstnán tím, že se bránil. Během jednoho týdne potom zabil další muže a několik gnollů. Ale, což bylo podivné, žádné zvláštní pocity neměl. A divil se proč. Nebyla to přece jenom maličkost, vzít někomu život. Tak proč ho to nepřinutilo k tomu, aby něco cítil?

Lítost? Ne, Nepocíťoval nic takového. Udělal, co udělat musel. Kdyby je neza-bil, tak by zabili oni jeho. Nelitoval, že sám zůstal naživu. Hrůza? Soucit? Výčitky svědomí? Ani jeden z těchto pocitů neměl. Určitě ne tak, jak o nich mluvila jeho matka. Ani Reese se nezdál pocíťovat něco takového, aspoň pokud to Gannd byl schopen poznat. Dulcain zabil tři z mužů, kteří je napadli na člunu. No dobrá, možná dva, jestliže se ten jeden, kterého shodil přes palubu, neutopil. Ale také se nezdálo, že by to na něho nějak zvlášť zapůsobilo.

Dulcain ovšem už zabil mnohokrát předtím. Asi dvě stě mužů zemřelo jeho rukou, podle jeho vlastního hrubého odhadu. Snad už na to ani nemyslel. Ale jestli tomu bylo tak, proč by měl? Zabít tolik mužů a být známý jako dokonalý zabiják, to bylo jistě zcela něco neobyčejného. Jak se ale mohlo stát, že se to bralo jako defini-tivní zhodnocení jednoho života? Jak jen mohl člověk něco takového... akceptovat? Gannd si připomněl první příležitost, kdy zabíjel úmyslně. Byl - ještě chlapec -venku v lese a zkoušel své lukostřelecké umění. Dokonce i v tak mladém věku měl až děsivě dokonalou koordinaci rukou a oka a byl vynikající ve střelbě na cíl. Ve-verka ztělesňovala výzvu, nic víc. Byl by schopen zasáhnout pohybující se terč? Živý? Koneckonců, to bylo vlastně to, co dělal každý bojovník. Na bojišti se přece na nehybné cíle nestřelí. Nasadil šíp, napjal tětívu, zacítil a vystřelil. Veverka bez jediného zvuku spadla z větve. Když ji zvedl, byla už mrtvá. Šípka jí vyrvala velkou díru v boku a šedavě červená srst byla spleená krví. Veverka vypadala mrtvá. Oči-vidně. Ale teď si vybavil svůj první zřetelný dojem. Vypadala mrtvá. Jako kdyby dokonce nikdy nebyla živá. Její tlamička byla otevřená, ztuhlá v této poloze a její oči byly naprosto prázdné. Dokonce už ani nevypadala jako veverka. Ta jiskra živo-ta a vitality, její... veverkovitost... zmizela. A Gannd pocítil lítost, že ji zabil.

Necítil však lítost za žádného muže, kterého kdy připravil o život. Ovšem, vzpomínal si, veverka se ho nepokoušela zabít. Byla to pouze nevinná lesní bytost, která padla za oběť jeho šípu pro nic jiného, než že byl zvědavý, jestli to dokáže. Nezabil ji ani kvůli potravě, čistě jen kvůli tomu zážitku. Možná proto pocítil lítost tehdy a ne teď. Protože tehdy k tomu nebyl žádný reálný důvod. To, co tehdy udělal, bylo nespravedlivé. Ale přece jen... stále ho trápilo, že nepocítil nic nad muži, které zabil.

Nějaký čas musel být myslí nepřítomen, poněvadž náhle ho probudil silný ořes kočáru, který ho vyhodil ze sedadla. V příštích několika okamžicích se vše odehrá-valo až příliš rychle. Až později zjistil, že kočí byl zabit, střelen do hrudi šípem, a že spadl z kozlíku. Koně se splášili a kočár vletěl do zatačky, narazil do výmolu nebo na větší kámen a převrátil se. Tři muži uvnitř se převalovali sem a tam, než váha kočáru zpomalila a posléze zastavila koně. V tichu, které následovalo, mohli slyšet výkřiky a dusot rychle se přibližujících koní.

Dulcain byl první, kdo byl z kočáru venku. Ten ležel na boku a škulb dvířky, aby je otevřel, a potom vylezl nahoru a vyskočil ven s Reesem v patách. Ve chvíli, kdy Gannd teprve vylézal ze dvířek, Dulcain a Reese už vytasili své meče a postavili se jezdcům, řítícím se po cestě na ně. Bylo jich asi devět nebo

deset. Jak se hnali na Reeseho a Dulcaina, jeden z nich pustil otěže, postavil se ve třmenech a pozvedl luk.

Gannd vylezl na vršek převráceného kočáru, vytáhl jednu z Herrikových dýk z pouzdra na zkřížených bandalírech a hodil. Zasáhla muže s lukem přímo do hrudi, a ten, ještě než mohl vystřelit, se zřítíl ze svého koně. Gannd potom oběma rukama vytahoval jednu čepel po druhé a házel je. Druhý muž se zřítíl ze sedla, pak třetí, čtvrtý, pátý a šestý - ostatní ostře zarazili koně - potom pod dalším z Ganndových nových nožů padl i sedmý, a poslední tři rychle obrátili své koně a pádili pryč, nízko sehnutí v sedlech, aby poskytovali co nejmenší terč, jak uháněli po cestě zpět.

Gannd se postavil na voze, pozoruje, jak poslední jezdci mizejí za zatáčkou. Pak se podíval dolů na Dulcaina a Reeseho.

Dulcain zastrčil svůj meč a obrátil se k Reesemu. „Tak bych řekl, že ten tvůj po-slední nákup se docela vyplatil, že?“

„Ještě nikdy jsem nic takového neviděl," pravil Reese. „Věděl jsem, že máš dobrou ruku s nožem, ale tohle... Zatraceně, to tedy bylo rychlé!"

„Nuže, protože Gannd udělal celou tu práci za nás," řekl Dulcain, „to nejmenší, co můžeme udělat my, je vrátit mu ty nože."

Jeden z mužů ještě žil, ležel na cestě a sténal, chňapaje po dýce zabodnuté v jeho rameni. Dulcain si k němu klekl, položil svou pravou ruku na jílec vyčnívající dýky a zatlačil. Muž zařval.

„Oh, promiň," řekl Dulcain omluvným tónem. Muž zavřel oči a ulehčené odde-chl, když tlak ustal.

„Nevypadáte jako briganti," pravil Dulcain. „Vaše koně jsou příliš dobří a vaše zbraně lepší než obvyklý průměr. Tak tedy, kdo vás poslal?"

Muž neodpověděl. Dulcain znovu a silněji zatlačil na jílec dýky. Muž zařval ješ-tě hlasitěji než předtím.

„Jak jsem to jen nešikovný, lituji," řekl Dulcain. „Tak co... řekneš to teď?"

Muž sáhl po dýce ve svém opasku. Dulcain ho chytil za zápěstí, uvěznil je ve svém mohutném stisku a potom vytrhl mužovu dýku z opasku a probodl mu s ní dlaň. Chraplavé, pronikavé zaječení se vydralo z hrdla zraněného. Dulcain, stále ještě svíraje jeho ruku, dýkou pootočil. Muž zakřičel ještě hlasitěji.

„No, tak," řekl Dulcain, když mužův křik se změnil na kvílení. „Kde jsme to by-li?"

„Už ne... ne... budu mluvit," zasípal muž.

„Poslouchám," řekl Dulcain.

„Byli jsme najati arcivévodou z Boeruinu," řekl muž.

„Určitě ne lordem Derwynem osobně?"

Muž, těžce oddychuje bolestí, zavrtěl hlavou. „N - ne... jeho zástupcem... v Daul-tonu."

„Kdo?"

Muž znovu zavrtěl hlavou. Dulcain uchopil jílec dýky zabodnuté v mužově dla-ni.

„Ne! Prosím! Přisahám při všech bozích, neznám jeho jméno!"

„Tak ho popiš."

„Asi tak vaší velikosti," řekl muž, pohlédnuv na Reeseho, „ale tmavý... vousatý... tmavé oči."

„To může být kdokoli. Co ještě? Nějaké podrobnosti?"

Muž si navlhčil rty a těžce oddechoval. „Měl jizvu... od pravého ucha dolů k če-listi... sek mečem, myslím. Řekl, že po cestě do Daultonu přijede muž... ve vévod-ském kočáře. Měli jsme se postarat o to, aby se nedostal do Daultonu živ." Muž těžce polkl. „Nečekali jsme, že budete tři... a nedostali jsme ani jméno, ani popis, tak..." Jeho hlas se vytratil.

„Tak jste se rozhodli zabít všechny tři, abyste měli jistotu," řekl Dulcain.

Muž přikývl a zavřel oči. „Řekl jsem vám všechno, co vím." Těžce polkl. „Byla to pravda, tak... udělejte to rychle."

Dulcain se na něj chvíli díval a pak řekl: „Vstaň."

Muž otevřel oči a zíral na něho. Dulcain se nepohnul.

„Budeš žít," řekl. „Ale jestli tě ještě někdy uvidím, zabiju tě. A můžeš říct těm svým kumpánům, že totéž se stane i jim. Řekni jim, že na to mají slovo Brana Dul-caina."

Mužovy oči se rozšířily. „Vy jste Bran Čepel?"

„Ano."

Muž potřásl hlavou. „Nikdo nám to neřekl. Kdybych to byl věděl -“

„Tak bys požadoval, aby ti lip zaplatili," pravil Dulcain suše. Podíval se na Ree-seho. „Vezmi mu zbraně. Necháme ho zde, aby ho našli jeho přátelé, budou-li se ovšem obtěžovat vrátit se sem. A vypráhněme ty koně. Budeme muset jet do Daul-tonu koňmo, a já už nechci ztrácet další čas. Musíme chytit toho vyzvědače."

„Co tu chceš, Alaine?" zeptal se Derwyn. „Říkal jsem ti přece, že budeš-li mít nějaké nové zprávy, máš je poslat po obvyklém poslu. Tím, že ses vrátil, se můžeš prozradit. Jestliže já mám vyzvědače v Avanově táboře, tak on má bezpochyby své i u mne."

„To už se stalo," odpověděl muž jménem Alain. „Najatí vrahové selhali. Bran Dulcain přijel do Daultonu a hned se začal poptávat po tmavém muži s jizvou. Jen tak tak se mi podařilo včas zmizet. Nebudu teď už pro vás v Avanově táboře nijak užitečný."

„Co se stalo?" zeptal se Derwyn. „Jak se to mohlo pokazit? Snad ses i obtěžoval zůstat tam tak dlouho, abys to zjistil?"

„Věděl jsem, že budete chtít úplnou zprávu, a tak jsem se zdržel v Daultonu - což bylo, jak musím dodat, pro mě dost velké riziko -dost dlouho, abych se spojil s muži, které jsem k tomu najal. Vrátili se jenom tři z deseti. Ostatní byli zabiti. Ale jeden z nich musel žít ještě dost dlouho, aby mluvil. Ti tři, co se vrátili, to s určitostí nevěděli. Také se ani neobtěžovali vrátit se tam, aby to zjistili. V každém případě měl ale Dulcain můj popis, takže jestli toho muže, který mu ho dal, zabil nebo ho nechal jít, neví nikdo."

„On zabil všech sedm?" zeptal se Derwyn. „Musí být tedy opravdu tak dobrý, jak se o něm povídá, i když je už starý."

„On ani jednoho z nich nezabil," odpověděl Alain.

„Tak tedy kdo?"

„Jeden bastard," odpověděl Alain. „Neznám jeho jméno, ale ti muži říkali, že cestoval s Dulcainem. A byl s nimi ještě jeden muž, ale ten bastard sám obstaral všechno zabíjení, vrháním nožů, jak moji muži na ně útočili. Říkali, že srazil sedm z nich ještě dřív, než si vůbec uvědomili, co se děje."

„On měl u sebe sedm nožů?"

„Přinejmenším tolik, aspoň jak to říkali. Zřejmě je měl v pouzdrech na dvou bandalírech, které nosí zkřížené na hrudi. Říkali, že nikdy neviděli někoho tak rychlého... ani tak smrtelně nebezpečného."

„Elfí válečníci jsou už od dětství vychováni s mečem v ruce," promluvil Derwyn. „Pořád si ještě dokážu vybavit, jak s námi bojovali, tehdy, když se můj otec pokoušel získat trůn. Michael měl u sebe určitý počet elfích bojovníků z Tuarhieve-lu. Vyrovnali se celému praporu našich mužů."

„Co by dělal elfí bojovník na cestě s Branem Čepelí?"

„Jak to, u Haelyna, mám vědět?" utrl se Derwyn. „Ale říkal jsi, že to byl míše-nec?"

„Tak mi to aspoň řekli."

„Jak to ale mohli vědět, když se k němu vůbec nedostali blíž?"

„Podle toho, jak byl oblečen. A měl červenavé vlasy se silnými stříbrnými pruhy v nich. Čistokrevní elfové nemají červené vlasy."

Derwyn zamručel. „Otázka je, byl to jenom další žoldněř, nebo Avan sjednal ali-anci s princem Fhilaraenem?"

Alain potřásl hlavou. „Nevím, můj pane."

„Předpokládal jsem, že to víš. Nač si myslíš, že jsem tě tam měl?"

„Jestliže lord Kier dojednal spojení s Tuarhievelem, potom to bylo to nej-střeženější tajemství. O takovém jednání jsem nic neslyšel."

„Neslyšel jsi toho dost, jak se zdá."

„Přišli z Anuiru," řekl Alain. „To je opačným směrem od Tuarhivelu."

„Cestou z Loftonu, ty idiote," řekl Derwyn. „A Lofton leží jen pár dní jízdy od východních hranic Aelvinnwodu. A ten třetí muž... máš vůbec ponětí, kdo to byl?"

„Ne, můj pane."

„Jsi ještě horší než neužitečný," řekl Derwyn. „Pověřil jsem tě jednoduchým úkolem - ve kterém jsi selhal -a výsledek je, že Bran Čepel nyní velí Avanovým žoldněřům. Pro tu pestrou chášku je živoucí legendou, osobností, která má nejbližší k jejich vlastnímu bohu. Každý žoldněř po celé říši, který si hodlá vydobýt

jméno, se nyní přidá k Avanovi, a to díky tobě."

„Můj pane, dovolte mi poukázat, že to nebyla má vina. Nedostal jsem o tom bastardovi žádné informace, ani ne o tom druhém muži. Kdybych to byl věděl, mohl bych najmout více mužů - "

„Mohl najmout? Poslal jsem ti víc než dost, abys udělal to, co jsem ti poručil. A co jsi ty udělal? Najal jsi deset rváčů tak neschopných, že jediný bastard jich vyřídil sedm sám a bez pomoci Dulcaina nebo toho dalšího muže. Jak moc z toho, cos ode mě dostal, sis strčil do vlastní kapsy?"

„Můj pane, obviňujete mne nespravedlivě. Se vši povinnou úctou, měl jsem vel-ké výlohy a - "

„Výlohy! A co ty peníze, co ti platil Avan? Kam se to všechno podělo?"

„Velice jsem pro vás riskoval, můj pane. Za těch okolností jsem měl za to, že mám právo na nějaké odškodnění. To není nepoctivé."

„Ty se odvažuješ poučovat mě, co je poctivé a co ne?" vykřikl Derwyn. „Jdi mi z očí, ty ubohý ničemo! A můžeš přitom hned odevzdat své ostruhy mému komoří-mu."

Alain ztuhl. „Sloužil jsem vévodskému domu vždy věrně. A můj rytířský titul mně byl udělen vaším otcem jako uznání těchto služeb."

„A já tě ho tímto zbavuji! Ted' zmiz, než tě dám uvrhnout do vězení za tu tvou zatracenou drzost!"

Aerin se odvrátil od průzoru v tajné chodbě a škodolibě se uchechtl. Rytíř, který byl zbaven titulu, bude mít malý důvod pocít'ovat nějakou loajalitu k muži, který ho takto ponížil. Jeho horkokrevný otec si nyní udělal smrtelného nepřítele. Ale co jeden vévoda mohl odejmout, jiný může navrátit. A sir Alain - nyní jen pouhý Alain, určitě udělá vše možné, aby získal své ostruhy zpátky. A pro baronskou korunku udělá s nejvyšší pravděpodobností cokoliv.

Úplně cokoliv.

Kapitola druhá

DULCAIN BYL ZKLAMÁN, KDYŽ ZJISTIL, ŽE vyzvědači se podařilo uniknout, ale lord Kier přímo zuřil, když objevil, kdo to byl. Alain byl jeden z jeho nej-lepších žoldnéřských rekrutů, a on doufal, že ho dosadí na místo zástupce, až přijede pověstný Bran Čepel, ovšem za předpokladu, že ten s tím bude souhlasit. Není třeba podotýkat, že Bran měl za to, že tato volba byla diskutabilní, a neváhal to říct na-hlas. Gann si pomyslel, že lord Kier se spíše vzteká na sebe než na někoho jiného, když se nyní ukázalo, že jeho úsudek byl tak neobyčejně špatný.

Kier z Avana už dávno nebyl mladý muž. Vypadal aspoň o dvacet let starší než Dulcain, což ho řadilo v létech někam kolem osmdesátky. Ale i když jeho vzhled odpovídal jeho věku, byl přesto ve velmi dobré kondici a jeho tmavé oči svítily čílostí a vitalitou. Měl bílé vlasy, které mu volně padaly k ramenům, ale i když jeho tvář byla vráscitá a ruce pokryté jaterními skvrnami, jeho hrud' byla mohutná a sval-natá a jeho ruce vypadaly silné a pevné. Měl sice už větší obvod kolem pasu, ale nijak mu to nevadilo. Neměl zřejmě v oblíbě přepychové oblečení, obvyklé u aristo-kratů z vyšších kruhů, namísto toho byl oblečen prostě do opásané indigové tuniky, sahající mu až pod kolena, světle hnědých kalhot a pečlivě vyleštěných černých bot. Jeho jedinou ozdobou byl řetěz zavěšený kolem šíje, který byl znamením jeho hod-nosti.

„Pokládal jsem Alaina za nejlepšího muže v žoldnéřském pluku," pravil lord Kier hořce. „A on se ukáže jako hanebný vyzvědač. Když pomyslím na důvěru, kterou jsem v něj vkládal..." Bouchl pěstí do stolu a převrhl při tom dva poháry s vínem. Ihned přispěchal sluha a kaluž utřel. „A to jsem byl vždycky hrdý na svou schopnost odhadnout muže!"

„Neřekl bych, že by váš úsudek musel být tak úplně špatný," řekl Dulcain smířli-vě. „Ten chlap musel být velice dobrý, aby si dokázal získat vaši důvěru, jak se i stalo. Jestliže jste posuzoval toho muže podle jeho schopností, pak byla vaše důvěra v něho na místě."

Kier se jenom smutně zašklebil. „Měl jsem ale poznat, že je až příliš dobrý na to, aby to byla pravda. Zcela jistě to byl jeden z Boeruinových rytířů. A kdopak ví, kolik dalších špěhů se Derwynovi podařilo propašovat mezi mé vojáky?"

„Aspoň tolik, kolik se u něho podařilo vám, bezpochyby," odpověděl Dulcain. „Za předpokladu, že jste nezanedbal nic, čím jste byl povinen vaší odpovědnosti."

Kier se tomu zasmál. „Slyšel jsem o vás, že říkáte, co si myslíte. Mám to u muže rád. Jsem obklopen pochlebova-či, dychtícími zavděčit se mi, protože doufají ve svůj postup, až usednu na Železný trůn. Je opravdu milé vědět, že aspoň jeden z mých mužů říká to, co si myslí."

„Použiju tohoto vašeho dovolení, abych mohl hovořit přímo," odpověděl Dulcain.

„Tak to rozhodně udělejte."

„Výborně. Tak za prvé, váš nástup na trůn není nijak jistý. Derwyn není takový muž jako jeho otec, to každý ví, ale na druhé straně zanechal Arwyn svému synovi jednu z nejsilnějších a nejvycvičenějších bojových sil v říši. Armáda je vždy schopná tak, jak jsou schopní její generálové, samozřejmě, ale Derwyn má dobré, a určitě není takový blázen, aby nedbal na jejich rady - což já ostatně také předpokládám - a je určitě schopný naučit se vše, co potřebuje, aby sám mohl být generálem."

„Nu, on to také dělá," pravil Kier mrzutě. „Moji agenti hlásili, že tráví všechnen čas venku v poli při výcviku svých mužů a že je vzhůru dlouho do noci a projednává se svými veliteli veškeré plány a strategie. Nemusí mít zrovna takové zkušenosti jako jeho otec, ale tvrdě pracuje, aby je získal. Když jsme se utkali naposled, bojovali jsme spolu až do vyčerpání a já jsem ve způsobu jeho velení nenašel žádnou chybu. Nebo u toho, ať už to byl kdokoli, co velel na bojišti v ten den, jestliže to nebyl sám Derwyn."

Dále. Na vaší cestě sem jste projížděl táborem. Myslím si, že jste si musel vytvořit nějaký první dojem."

„To jistě," pravil Dulcain. „Rozmístění a uspořádání jednotlivých oddílů, vybavení tábora, zdravotnická zabezpečení i zásobování se zdají být na první pohled uspokojující. Ale bylo by třeba vyššího stupně disciplíny u vojáků. Zdá se, že mají příliš mnoho volného času."

„Já sám dohlížím na to, aby se výcvik konal každý den," řekl Kier.

„To nestačí," odpověděl Dulcain. „Když jsme dnes večer projížděli táborem, byli jsme kontrolováni jenom velice ledabyle. Kdybychom byli špehové, snadno bychom po cestě ošálili vaše hlídky. Sedí znuděně a nevšimavě na svých stanovištích a vstávají jenom, když se někdo blíží. V táboře samotném jsem viděl mnoho vojáků, jak popíjejí a hrají. Také jsem tam viděl ženy. Ať už to byly prostitutky nebo takové, co se táhnou za táborem, na tom vůbec nesejde. Nemají tam co dělat. Viděl jsem tam také kramáře prodávat pivo a víno. V samotném táboře. Neomluvitelné. A nespátřil jsem ani jediného důstojníka. Pokud tam byli nějakí rytíři, tak jsem je nemohl rozpoznat od obyčejných vojáků, a to samo o sobě je zatraceně špatné."

„Všichni rytíři se vracejí domů nebo do svých bytů na hrade či ve městě, když skončí denní výcvik," řekl Kier. „Nemohl bych očekávat, že by urození byli ubytováni v táboře s obyčejnými vojáky."

„Potom tedy nečekejte, můj pane, že tuto válku vyhrájete," odpověděl Dulcain.

Kier na něj zůstal na okamžik zírat. Reese pohlédl nervózně na Gannda. Bylo téměř nemyslitelné i pro rytíře, aby mluvil s vévodou tímto způsobem. A když to udělal prostý člověk, bylo to přímo neslýchané, ať už mu bylo dáno dovolení, aby vyslovil své mínění, či ne.

„S největší pravděpodobností bych měl zřejmě na krku vzbouření, kdybych si dovolil poručit urozeným, aby žili v táboře s obyčejnými vojáky," odpověděl Kier. „Na bojišti to je jedna věc, ale dokud je armáda utábořena doma, ve výcviku..."

„Teď je právě ten nejlepší čas to udělat," řekl Dulcain. „Nikdy nevybudujete mocnou a jednotnou bojovou sílu, když budou vojáci vidět své důstojníky žít odděleně podle svých privilegií."

„Vy mluvíte o obecném lidu a o šlechtě, jako by to byli stejní lidé," odpověděl Kier, zvedaje obočí.

„Ne, můj pane, já mluvím o vojácích," odvětil Dulcain. „Věřte mi," dodal suše, „žádný člověk z lidu si nikdy nebude myslet, že je totéž co šlechtic. Jsou si až bolestně vědomi rozdílu mezi nimi. Ale je zde rozdíl v tom, jak obecný lid může vnímat šlechtice, jehož aristokratický původ není možno zpochybnit. Na svých válečných taženích císař Michael pochodoval spolu se svými vojáky, často i pěšky, a vedl svého koně, i když snadno mohl na něm jet. Nikdo by ovšem neměl žádné pochyby, že má na to právo, a také se to očekávalo. Ale když ho vojáci viděli jít pěšky s nimi, vedle nich, mělo to ohromný vliv. Nedával si stavět žádné přepychové pavilony a žil v obyčejném stanu jako oni. Jedl to, co jedli oni, snášel všechny těžkosti jako oni a trval na tom, že i jeho důstojníci musí dělat totéž. Nikdy neodpočíval dříve než oni všichni, a nikdy nespál, dokud nespali oni. A každý muž ve zbrani pod jeho velením by ho následoval třeba i do samých čelistí smrti, jak to opravdu i udělali, když Michael byl takový blázen, že se odvážil vytáhnout proti Gorgonovi. Jestliže chcete, aby vaši vojáci pro vás zvítězili, můj pane, tak musí být ochotni pro vás zemřít. Rádi, bez váhání a bez otázek. A aby to udělali, můj pane, musí si vás vyzvednout na piedestal -ne pro vaše postavení a hodnost, ale protože jste si vysloužil jejich respekt a lásku."

Kier zvedl obočí. „Nu, tak to byl tedy úplný proslov, Dulcaine. Když ale na to přijde, i já jsem se účastnil císařových tažení, jestli si vzpomínáte."

Dulcain se zazubil. „Stávám se již ve svém starším věku mluvkou. Tak nějak, snad s příchodem let, to vypadá, že máme potřebu více povídat."

„To je pravda," řekl Kier. „Často jsem si myslel, že jestliže muž nemá co říct, to nejmenší, co by mohl, je mlčet. Ale vaše slova mají svou váhu. A moudrost. Velmi dobře, tak tedy..." Vstal. „Klekněte."

Dulcain udiveně nakrčil čelo, ale udělal, k čemu byl vyzván. Kier vytasil svůj meč. „Nepřipadáte mi jako muž, jemuž záleží na ceremoniích," pronesl, „a tak se obejdeme bez obvyklé obřadnosti." Udeřil Dulcaina plochým mečem jednou na pravé, jednou na levé rameno a potom zase na pravé. „Slíbil jsem vám rytířský titul. Nyní ho tedy máte. Vstaňte, sire Brane."

Dulcain zíral na vévodu, jako by nechápal. „Můj pane... rozuměl jsem tomu tak, že slib rytířského titulu je podmíněn mým výkonem v nadcházejícím konfliktu."

„Ano, ano, to je pravda," řekl Kier netrpělivě, „ale já nemohu dost dobře mít ve-litele, který velí mým oddílům a vydává rozkazy titulárním aristokratům. Což také -jak o tom nyní přemýšlím - znamená, že ani rytířská hodnost sama o sobě nebude tak docela stačit. Budeme z vás muset udělat přinejmenším vikomta nebo barona nebo něco jiného. Naštěstí poslední bitva uprázdnila velké množství míst v seznamu. Nechám svého komořího, ať něco vhodného najde."

Dulcain na něj stále hleděl s užaslou nevírou. Reesemu poklesla čelist. Stát se v jednom jediném okamžiku z prostého žoldnéře titulárním šlechticem, bylo skutečně ohromující.

„Můj pane," promluvil Dulcain, trochu polekaný. „Jsem nadmíru poctěn, že to převyšuje mou schopnost vyjádřit se, ale určitě... takové neslýchané povýšení nadělá spoustu zlé krve mezi šlechtou."

„Mhm, to si dovedu představit," řekl Kier, jak se zdálo, zcela bezstarostně. „Ale předpokládám, že se s tím vypořádáte, jak nejlíp umíte. A jsem si naprosto jist, že to dokážete. Jste-li schopný dát lekci vévodovi, budete schopný vyřídit si to i s několi-ka otrávenými rytíři."

Dulcain ztěžka polkl. „Ale, můj pane... vy jste mě určil, abych velel vašim žold-něřům. Jestliže mám velet celé vaší armádě, což, jak musím podotknout, je něco, co jsem nikdy předtím nedělal, kdo pak nastoupí na to místo, kam jsem byl původně najat?"

„Někoho si už vezměte," řekl vévoda. „Vyberte si někoho, koho chcete. Ne toho míšence, to by prostě nešlo. Muži by ho zabili. Snad tenhle kolohnát tady... jak se jmenuješ?"

„Duncan Reese, můj pane. Ale - "

„Jestliže máte důvěru v jeho schopnosti, tak by vyhovoval," řekl Kier. „Můj úsu-dek v této věci se nezdá být směrodatný od té doby, kdy jsem byl připraven jmeno-vat jednoho z Derwynových špehů jako vašeho zástupce. Nebyl jsem dost silný, abych Derwyna v našem prvním střetnutí porazil. Málem jsme se vyvraždili navzá-jem, aniž to přineslo nějaký efekt. Potřebuji lepší armádu, Dulcaine. Očekávám, že mi ji dáte, a je mi jedno jak."

Vévoda přešel k oknu a vyhlédl ven, směrem k západu, k provincii Boeraine. Chvilí stál tiše. Konečně znovu promluvil.

„Navzdory tomu, co si možná myslíte nebo co jste snad slyšeli," pravil, „není mým přáním usednout na Železný trůn a vládnout impériu. Jsem už starý muž a tento úkol si vyžaduje energii mladšího. Zvláště u impéria, které se všude kolem nás rozkládá. Nemohu se však smířit s myšlenkou, že by na trůn nastoupil Derwyn. To by byla pohroma. V Michaelu Roelovi jsme měli skutečného císaře. V Derwynovi z Boeruinu bychom měli tyрана, předmět manipulace pro každého, kdo by si u něj získal sluchu a dokázal mu náležitě pochlebovat. Byl bych mnohem raději, kdyby tu byl někdo jiný, kdo by udělal rázný konec jeho vyvyšování a nesmyslným ambicím. Byl jsem už předtím ve válce mnohokrát a nijak mě netěší, že mám bojovat znovu. Ale někdo ho zastavit musí, a v této době to vypadá, že já jsem ten jediný, kdo je toho schopen."

Odvrátil se od okna. „Pořád ještě dokážu získat pole se svým vojskem, ale jsem už příliš starý, než abych sám sobě dělal generála. To je práce pro mladšího muže, ale pro takového, kdo už dozrál věkem a neoslepuje ho ctižádost. Někoho, kdo udě-lá, co se udělat musí, a nestará se o politiku. Někoho, kdo je schopný vést svým vlastním příkladem a kdo dokáže ty věci, o kterých jste mluvil - získat respekt, lásku a obdiv prostých vojáků pod svým velením. To z této funkce vylučuje každého uro-zeného, který

mně přísahal věrnost, protože to udělal buďto pro své ambice, nebo ze strachu či hrabivosti. V celé historii říše, pokud ji znám, žádný neurozený nebyl nikdy povýšen tak, jak jsem to udělal s vámi. Neudělal jsem to proto, že jsem již starý muž, který ztratil všechn smysl pro perspektivu. Vím přesně, co dělám, tak jako víte i vy, že jsem vás postavil do velmi obtížné pozice. Nestarám se o to, co si myslí urození. Starám se o to, co si myslí obyčejní vojáci. Jsou to oni, kdo vyhraji nebo ztratí tuto válku. A jsou to také oni, kdo pro ni budou nejvíc trpět. Chci jim dát velitele, který do nich dokáže vlít nadšení, který jim může dát naději. Chci jim dát muže, který na ně bude pohlížet jako jeden z nich. Chci jim dát Braná Čepel, legendárního žoldnéře a prostého neu-rozeného člověka, který se stal urozeným rytířem a který je povede k vítězství, co zachrání říši.

Je to něco takového, o čem budou zpívat bardové po všechna léta, která přijdou," zabručel potom. „Pokud jde o mě, je mi jedno, o čem zpívají. Starám se jen o jedinou věc. Potřebuji armádu, která je schopna zastavit Derwyna z Boeruinu. Dejte mi tu armádu, Dulcaine. Nechte starého válečníka zemřít v pokoji."

Aerin měl něco za lubem - tím si byla jista. I vzduch kolem něho se zdál vřít in-trikami. Katrina se dostala tak daleko, že by téměř mohla říct, o čem přemýšlí. Byl jako škeble, jejíž ulitu se pokoušela otevřít, ne úplně, ale právě tak dost, aby bylo možno vidět perlu uvnitř... obklopenou měkkým, zranitelným masem. I způsob, jakým se na ni díval, se změnil. Byla to jen nepatrná, subtilní změna, ne tak velká, aby ji upozoroval někdo jiný, aniž by jej po celou tu dobu pozorně nesledoval. Ale byla zde. Viděla jeho hlad a bavila se tím, že ho krmila a pozorovala, jak postupně vzrůstá. Tento hlad zde byl pořád, silný jako vždy, ale teď zde bylo i něco jiného. Pocit hladu, a k němu přimícháno cosi jako samolibé očekávání. Chtěl ji. Přiměla ho, aby ji chtěl. Ale teď, kdykoliv se na ni podíval, měla pocit, že si je jistý, že ji dostane. V jeho mysli se to stalo jistou věcí. Byla to jen otázka času.

Měl nějaký plán.

Aerin na ni neměl žádné právo. Dávala si na to velký pozor. Neukazovala před ním žádnou slabinu, nic, čeho by mohl využít k nátlaku na ni, aby na ni mohl uplatnit své obvyklé metody. Mohla to tedy být jenom jediná věc. Musel se rozhodnout, že odstraní jedinou překážku, která bránila jeho touze - svého otce. A jestliže měla nějaké pochyby, byly brzy rozptýleny, když zaměřila svou pozornost na Aerinovo chovám, když byl přítomen Derwyn. Navenek hrál Aerin stejnou roli jako obvykle, roli poslušného a uctivého syna, vzdělaného a poněkud plachého mladého muže, který zachovával určitý odstup a vyhledával ústraní, jako by dával přednost duchovním věcem před světskými záležitostmi. Ale když jeho maska sklouzla, jak se to nyní stávalo častěji, když se jeho otec nedíval, pohlížel na Derwyna zcela jinak. V jeho pohledu už nebyl obvyklý váhavý odpor, ale chlad - byl pevný a přímý, jako kdyby se díval na mrtvého muže.

Když to poprvé uviděla, pocítila Katrina příliv moci, pocit nepodobný ničemu, co zažila kdy předtím, kromě toho jediného okamžiku, kdy se jí na bojišti zjevila ta podivná a tajemná žena. Bylo to, jako kdyby jí tělem proběhl náhlý náraz energie, oživuje ji a přenášeje cokoliv, na co se zaměřila, do jakéhosi soustředěného ohniska, kde se všechno zobrazilo s křišťálovou jasností. To ona mu to udělala. Z nespokojeného syna ho obrátila v chladně kalkulujícího otcovraha. Ve své mysli už svůj čin vykonal. Nyní se jednalo pouze o čekání na exekuci... aby se tak řeklo.

Ráda by věděla, jak měl v úmyslu vraždu vykonat. Nevěřila, že by to dokázal skutečně on sám. K tomu mu chyběla síla a odvaha. Kromě toho to nebyl Aerinův způsob. Tento zvrácený svůdce by ani nebyl schopen provést něco podobného osobně. Zvlášť už proto ne, že měl ještě pořád ze svého otce strach. Bude mít zřejmě někoho, kdo to udělá za něho. To ale znamenalo, že by to musel být někdo, komu mohl důvěřovat, nebo alespoň věřit, že vraždu dovrší. A musel to být někdo, koho by Aerin mohl ovládat. V ovládání žen byl přímo kouzelníkem. Nu zajisté, ženy, v každém případě, pomyslela si Katrina škodolibě. Jenže toto nebyl úkol pro ženu. Musel to být muž, nad nímž měl Aerin nějakou moc. Nebo komu mohl za vraždu slíbit něco cenného.

Katrina odešla projít se do hradní zahrady, aby si tu záležitost důkladně probrala v hlavě. Kdo jenom by to mohl být? Jestliže Derwyn zemře, stane se Aerin arcivévodou, a to mu přirozeně poskytne postavení, kdy bude moci rozdílet zvláštní pocty či laskavosti. Peníze? To samo o sobě by mohlo být pro mnoho lidí dostatečným motivem. Ale vydat se zavraždit arcivévodu... Musela by to opravdu být velká suma peněz,

aby stálo za to riskovat případný nezdar. Ne, uvažovala, peníze nestačí. Mu-selo to být něco jiného. Něco víc než peníze. Nebo přídatkem k nim. Co tedy? Hod-nost? Postavení? Určitě to bylo něco, co mohl Aerin zaručit jako arcivévoda. Ale komu by to měl zaručit? Mohl to být kdokoliv. A jak mohl za někým přijít s tako-vým šíleným návrhem? Jak si mohl být jist, že nebude na místě odmítnut a že věc nebude oznámena jeho otci... A on si určitě musel být naprosto jistý. Jistý si svým mužem, a to bez jakýchkoliv pochyb.

Katrina usedla na lavičku v malém zákoutí vedle záhonu růží, chráněném před pohledem ze zahradní stezičky ozdobným obloukovým mřížovím. Bylo to poklidné, tiché a míruplné místo k přemýšlení... i když o něčem tak zlověstném jako vražda.

Aby zmenšil riziko na minimum, musel by si Aerin být jistý, že ten, s kterým začal jednat, by neměl z Derwynovy smrti jenom prospěch, ale také by ho musel z vlastních důvodů chtít vidět mrtvého. Derwyn nebyl nějak zvlášť oblíbený. Ale existoval zde někdo, kdo by ho nenáviděl natolik, aby ho chtěl zabít? Jestliže Aerin již uvedl svůj plán do pohybu, a ona cítila, že ano, musel zřejmě najít někoho tako-vého. Ale pouhé přání vidět Derwyna mrtvého a prospěch z jeho smrti nebyly dosta-tečným důvodem, aby určily potenciálního vraha pro tuto roli. Musel to být někdo, kdo by měl také dobrou příležitost k tomu, aby mohl tento čin vykonat.

Jenom na základě těchto předpokladů Katrina nemohla zjistit, kdo by to mohl být. Ale věděla dost, aby na tom začala pracovat. Zase jednou bude třeba, aby ji Angharad obeznámila se všemi nedávnými událostmi a klepy na hradě. Samozřejmě že nebude moci říct Angharad, co zvlášť chce vědět. To by bylo příliš riskantní. Věřila jí jenom do určitého stupně. Naučila se obezřetnosti. Bude muset trpělivě poslouchat, až jí Angharad bude podrobně referovat o všem, co se v poslední době na Seaharrow přihodilo; kdo intrigoval proti komu, kdo byl zapleten do nedávných afér, kdo podnikl v poslední době výlet do města navštívit mastičkáře a koupil jed k potratu nelegitimního a nechtěného dítěte... či manželé byli na záletech venku a kteří uvnitř... všechny klepy, které se na hradě přemílaly, protože zde mohlo být něco, co by ji upozornilo, kdo by mohl být případným vrahem. Muži bývali většinou mlčen-liví, ale ženy řekly jedna druhé cokoli, zapřísahajíce své přítelkyně k mlčení, a ty obratem to řekly zase svým přítelkyním a zapřísahaly je k mlčení a tak dále. Jenom muži měli za to, že tajnosti by se neměly vynášet ven ze Seaharrow.

„Nuže... jak proudí moc?“

Katrina se otočila za hlasem. - Myslela si, že je sama. A před chvilkou také byla. Ted' už ale ne. Před Katrinou stála podivná žena z bojiště, ani ne tři stopy od ní, a shlížela na ni se záhadným úsměvem, jak zde seděla na kamenné lavičce. Jako tehdy měla žena na sobě černý plášť s kápí, jenž ji zahaloval od hlavy k patám, kromě její mladé a nápadně krásné tváře, rámované popelavě plavými vlasy. A jako tehdy držela hůl. Ta hůl...

„To jste vy!“ řekla Katrina, vzhlížejíc k ní překvapeně. A potom, bezděky, její pohled sklouzl na hůl, jako přitahován magnetem. „Urazila jste dlouhou cestu ode dne, kdy jsme se setkaly,“ pravila žena. I její hlas byl krásný. Hluboký, hudební a podivně smyslný. „A půjdete pořád dál.“

Katrina nemohla odtrhnout oči od hole. Vypadala zcela obyčejně, prostá, asi šest stop dlouhá jasanová hůl, hladce vyleštěná; ale ona nějakým způsobem věděla, že tento lesk nevznikl prací lidských rukou, ale léty užívání. Nepředstavitelným počtem let.

„Kdo jste?“ zeptala se Katrina. „Jak jste se sem dostala? Co mi chcete?“

„Otázka je, co chceš ty, Katrino?“ odpověděla a zasmála se vědoucím smíchem. „To je ta pravá otázka, jediná, která má opravdu nějaký význam pro tebe. Tak tedy -co chce Katrina?“

Katrina si navlhčila rty a pohled jí ještě jednou sklouzl na hůl. Nemohla si po-moci. Bylo jí, jako by cítila nějakou sílu vibrující jejím tělem, jež vyzařovala z hole jako aura.

„Ano, vím, co chceš. Chceš pocítit Proud ještě jednou, vnímat ho, komunikovat s ním, být s ním jedno.“

Hůl se pohnula směrem ke Katrině, jak ji žena pozvedla. Katrina sevřela rty a těžce polkla.

„Pokračuj. Víš přece, že to chceš.“

S křečovitým pohybem, jako když hladový člověk sáhne po jídle, vztáhla Katrina ruku k holi a její prsty se sevřely kolem ní. Žena hůl pustila a Katrina sebou škubla a nahrbila se, jak do ní najednou projel příliv síly, dokonce ještě prudčeji, než si pa-matovala. Skoro ji to zvedlo z lavičky. Na okamžik se jí zdálo, že

snad má zlomenou páteř.

V tomto jediném kratičkém okamžiku se svět zastavil a ztlchl a vše kolem mlče-lo jako hrob. Zpěv ptáků byl náhle přerušen a Katrina už neslyšela ani vítr, dující od Moře bouří. Bylo jí, jako by ohluchla. A pak uslyšela jemné bzučení, které jí nejdřív připomnělo bzučení much tehdy na bojišti, ale tento zvuk stále sílil, byl hlasitější a hlasitější, až přešel v řev, který zcela naplnil její uši. Byl to zvuk ne nepodobný rachotu, který vydává bouře, když útočí na moře, jenom hlasitější, tak hlasitý, že hrozil, že jí praskne hlava. Chtěla vykřiknout, ale nemohla. Její ústa se otevřela, ale nevyšel z nich žádný zvuk. Začala sebou křečovitě škubat, znovu a znovu... a znovu, jak do ní Proud procházel v mocných vlnách, které ji zcela zaplavily a naplnily vlni-vým horkem, stoupajícím od slabin nahoru a proudícím celým jejím tělem. Hlava jí klesla dozadu, její oči, napůl otevřené a nezaostřené, zíraly strnule, její rty se roze-vřely, jak lapala po dechu, a potom se v jejím hrdle zvedl tichý smích a vydral se ven - zvedal se a klesal a posléze přešel v dlouhý, hluboký, prodlužující se sten

potěšení a splněné rozkoše. „Mylady? Mylady?“ Katrina otevřela oči a zamrkala. Před ní stála

Angharad, shlízejíc na ni dolů s

obavou. „Mylady, je vám dobře?“ Katrina opět několikrát zamrkala. Žena s holí byla pryč, jako kdyby tu nikdy ne-

byla. Ale byla zde. Katrina věděla. Nyní věděla o tolik víc... „Mylady? Slyšela jsem vás sténat. Co se děje?“ Katrina se usmála. „Nic, Angharad,“ řekla. „Vůbec nic.“

Kapitola třetí

PRVNÍ NOC STRÁVILI NA HRADĚ JAKO Hosté lorda Kiera. Ten pak násle-dujícího dne svolal své rytíře a představil je novému vrchnímu veliteli. Jejich reakce byly smíšené. Někteří vypadali zmateně, ostatní překvapeně; jiní byli ohromení a uražení. Až do této chvíle byl jejich velitelem v poli sám lord Kier, ale mnoho úkolů přenášel na své podřízené, a zřejmě nebylo tak zcela nečekané, že časem bude jme-novat generála. Ale urození velitelé - rytíři samozřejmě předpokládali, že volba padne na někoho z jejich řad. Místo toho však vytoužená hodnost připadla outside-rovi, a k tomu ještě žoldněři. Nejsilnější reakce přišla podle očekávání od nejvyš postaveného aristokrata, barona Drávaná z Caulnoru, který si zřejmě dělal ambice na to, že tato hodnost připadne právě jemu.

„Můj pane,“ prohlásil, „to je těžká urážka! Tento muž k nám nepatří! Je to outsi-der, žoldněř a od hlavy k patě plebejec! Jmenovat ho vrchním velitelem armády, je políčkem do tváře každému plnokrevnému šlechtici v Avanilu!“

„Nemusí být sice plnokrevný, Dravane,“ odpověděl klidně Kier, „ale je šlechtic. Pasoval jsem Brana Dulcaina na rytíře a povýšil jsem ho do hodnosti barona. Ofici-ální jmenování sira Brana jako barona z Daultonu se bude konat začátkem měsíce, ale do té doby má právo na všechny pocty a privilegia spojené s touto hodností.“

Dravanovi poklesla čelist, ale ve svém ohromení nebyl jediný. Všichni byli úža-sem němí, ale Dravan se vzpamatoval jako první. „Ale Daulton je hlavní město,“ protestoval. „Není to baronát!“

„Tak jím bude teď,“ odpověděl lord Kier.

„Nový baronát může zřídit jenom císař!“

„Až na to, že zde není žádný císař,“ řekl Kier. „A říšský dvorní protokol výslov-ně zakazuje úřadujícímu regentovi zřizovat nové baronáty, pokud není žádného dědice a následnictví trůnu je pochybné. Ale můj komoří říká, že žádný takový zá-kaz se nevztahuje na vévody a arcivévody jako vládce svých provincií. Vysvětluji si to tedy tak, že tím je míněno, že já mám úplnou volnost jmenovat hlavní město a jeho bezprostřední okolí baronátem, jestliže je to k prospěchu mým potřebám a zájmům.“

„Můj pane, to je těžká urážka všech zde přítomných,“ nevzdával se Dravan. „Po-výšit neurozeného na rytíře, aniž by si odsloužil svá učešní léta jako panoš, je samo o sobě bezprecedentní. Ale jmenovat ho baronem...“ Jeho hlas se vytratil pod tímto ponížením a urážkou.

„Vy zpochybňujete mou autoritu, lorde Dravane?“ zeptal se Kier a ostře pohlédl na muže.

„Ne, můj pane, to ne, ale zpochybňuji vaši interpretaci říšského protokolu a rytíř-ských pravidel,“ řekl Dravan až příliš vášnivě, neuvědomuje si, že poslední část jeho prohlášení by mohla být snadno chápána jako urážka vévodovy cti. Dulcain mu však rychle skočil do řeči.

„Můj lorde barone," řekl stejným tónem, „než to zajde ještě dál, žádám vás, abyste odvolal svůj poslední výrok. Je to urážka vévodovy cti."

Dravan na něj hleděl s úžasem, udivený, že by Dulcain měl tu drzost oslovit ho jako rovný rovného a k tomu ho ještě obvinít z tak těžké urážky. „Vy se odvažujete mluvit takovým způsobem se mnou, kdo byl vazalem jeho lordstva posledních dva-cet let, vy, který jste sotva přišel a z toho nejnižšího postavení se hned dostal k rytíř-ským ostruhám?"

„Ať už to je jakkoli, můj pane," setrval Dulcain i nadále ve stejném tónu, „mám nicméně povinnost sloužit jeho lordstvu a chránit jeho čest, a tak vás ještě jednou žádám, abyste stáhl své tvrzení. A abyste se omluvil."

Dravanovy oči se rozšířily ohromením a nevírou. „Já, omluvit se? Ty drzý bastarde! Ty chceš, abych se omluvil? Místo toho přijmi mou výzvu!"

A s těmi slovy stáhl svou rukavici a hodil ji před Dulcaina, ještě než ho Kier anebo kdokoliv jiný mohl zastavit. Dulcainovy rty se zkrivily ve slabém úsměšku a Gannd si uvědomil, že to bylo přesně to, co Dulcain chtěl. Popichováním dosáhl toho, že Dravan vyzval k souboji jeho a přenesl tak důkazní břímě z vévody na sebe. V tichu, které nastalo v sále, se sehnul a zvedl rukavici.

Kier natáhl ruku a položil ji Dulcainovi na rameno. „Prosím vás, tu výzvu nepři-jímejte!"

„Obávám se, že musím, vaše lordstvo. Nemám žádnou jinou možnost. Pasoval jste mě a rytířská pravidla to vyžadují. Není tomu tak?"

Kier se zamračil. Dulcain měl pravdu. Nicméně udělal ještě jeden pokus odvrátit hrozící konflikt.

„Dravane," pravil, „já vás co nejvážněji žádám, abyste vaši výzvu stáhl."

Neměl však, dle rytířského kodexu, na to právo. A Dravan to věděl.

„Nemohu, můj pane," řekl upjatě.

„Doufám, že jako vyzvaná strana mám volbu doby a způsobu boje," pronesl Dulcain. Bylo to konstatování, ne otázka.

„Zvolte si, co chcete," řekl Dravan. „Meč, palcát, sekeru nebo kopí, to je mi jed-no. Utkám se s vámi, jak je vám libo."

„Velmi dobře," pravil Dulcain. „Doba, kterou volím, je teď. Na cvičišti. A způsob boje... úplná zbroj a dřevěné cvičné meče."

Volba vyvolala vlnu tichého mumlání mezi přítomnými. Dravan zrudl a vypadal, jako by se o něho pokoušela mrtvice. „Vy se to snažíte zesměšnit, že ano?" řekl.

„Ale vůbec ne," odpověděl Dulcain. „V době války bych si nepřál připravit jeho lordstvo ani o jednoho muže ve zbraní, tím méně o tak schopného rytíře." Neřekl sice těmito slovy přímo, že vyzvat ho bylo přesně to, co baron Dravan měl od začát-ku v úmyslu, ale všichni přítomní tomuto náznaku rozuměli.

„Jestli s tím vaše lord-stvo souhlasí, budeme bojovat do první krve," řekl, „a dokud jeden z nás nevykřikne dost. A jestli zvítězíte, ustoupím ve váš prospěch... anebo ve prospěch kteréhokoliv muže jeho lordstva, kterého si zvolí, aby zaujal mé místo."

Dravan se očividně trásl zlostí při vyjádření, že on by nemusel být logickým uchazečem na Dulcainův velitelský post. „A v tom krajně nepravděpodobném pří-padě, že byste zvítězil?" zeptal se posměšným tónem.

„V takovém případě budu věřit vaší rytířské cti, že zvolíte vhodný způsob, jak se zachovat," odpověděl Dulcain.

„Ozbrojte se," procedil Dravan přes zaťaté zuby. „Mám v úmyslu zatlouct vás do země." - Otočil se na podpatku a šel si obléci svou zbroj.

„Dost zajímavá volba," řekl lord Kier Dulcainovi. „Ale i v úplné zbroji může být muž zabit, jestliže ho protivník udeří cvičným mečem silně rovnou do hlavy."

„Žádný strach, vaše lordstvo," odpověděl Dulcain. „Budu si dávat obzvláštní po-zor, abych barona Dravana příliš vážně nezranil."

„Mluvil jsem o vás," řekl Kier a lehce pozvedl obočí, „Dravan je nejlepším šer-mířem v Avaniu."

„V tom případě si dám tím větší pozor, abych nebyl příliš vážně zraněn sám," odpověděl Dulcain. Zpráva o souboji se rozšířila po celém táboře tak rychle jako běžící oheň. Drava-novi netrvalo ani hodinu, aby sehnal zbroj a navlékl šiji, ale do té doby, ještě než se rivalové střetli, se tam už vydala

podívat téměř celá armáda. Lord Kier ustanovil jednoho ze svých urozených maršálů, aby dohlížel na zápas, a ten tam nyní stál mezi oběma muži, beze zbraně, jen s holí, zatímco soupeři se postavili tváří v tvář, vzdáleni od sebe asi deset stop. Každý měl na sobě úplnou zbroj a v ruce dřevěný meč a štít. Cvičné meče byly stejně dlouhé jako pravé čepele, ale okrouhlé a tupé, podobně jako bojové hole, asi dva až dva a půl palce v průměru, s disky z tvrdé kůže sloužícími jako záštita a s jílci ovinutými pruhy kůže. Celé prostranství ztichlo, když maršál zvedl svou hůl.

„Zápas bude vybojován do první krve,“ ohlásil, „anebo jestliže jeden ze soupeřů zavolá ‚stát, dost!‘. Jako maršál kolbiště si vyhrazuji právo zavolat dost! a pozastavit zápas ihned po jakékoliv rozhodující ráně, aby bojovníkovi mohla být sňata helma, a já se přesvědčil, zda mu neteče krev. Jestliže tomu tak nebude a oba soupeři budou ochotni bojovat dál, pak si mohou znovu nasadit helmy a zápas bude pokračovat. Každé neuposlechnutí maršálových instrukcí bude mít za následek pokutu. Rozumě-li tomu oba soupeři a souhlasí s těmito podmínkami?“

Oba muži pouze přikývl. Maršál uchopil svou hůl a podržel ji ve výšce pasu vodorovně mezi Dulcainem a Dravanem. Potom se podíval na Drávaná. „Jste připraven, můj pane?“

„Připraven,“ řekl Dravan.

Maršál se obrátil k Dulcainovi. „A vy jste také připraven, můj pane?“

Dulcain pouze přikývl.

Maršál zvedl hůl. „Začněte!“

Dravan nepromarnil ani jediný okamžik. S výkřikem vyrazil do útoku přímo na Dulcaina jako nějaký běsnící démon, s dřevěným mečem vysoko zdviženým a štítem před sebou. Dulcain zůstal klidně stát na místě a zachytil jeho ránu svým štítem, načež hned odpověděl svou vlastní, švihнув mečem s rychlou otočkou zápěstí, která vynesla jeho paži vpřed. Zasáhl Drávaná z boku. Rána udeřila do jeho hrudního plátu v místě, kde se ohýbal, aby kryl bok, a ozval se zvuk, jako když do kovu udeří těžká dřevěná palice. Pokud by se jednalo o pravý a ne cvičný meč, byl by tento úder zřejmě schopen prolomit zbroj a zranit. Přinejmenším by alespoň způsobil v kovu zářez a protivníka na chvíli ochromil.

Rozzuřený Dravan udeřil znovu a ještě jednou. Dulcain jeho rány zachytil štítem a odpověděl svými.

Dravan pokaždé ihned zvedl svůj štít. Pokračovali - útočící a bijící jeden druhého, těsně u sebe, špička jedné nohy u špičky druhé, a zasahovali soupeře tvrdě a nelítostně, jak mohli vidět také diváci. Jedinými zvuky, které bylo slyšet, byly ty, které vydávaly cvičné meče, když zasáhly kov nebo dřevěný štít. Mělo to v sobě dokonce určitý rytmus, jak se oba navzájem zasypávali ranami, aniž by někdo z nich ustoupil. Gannd sledoval souboj se zájmem. Způsob boje byl naprosto odlišný od toho, na nějž byl zvyklý. Elfové nenosili úplnou zbroj. V bitvě mívali na sobě helmy a hrudní pláty, dále pak poloviční pláty k pokrytí paží a předloktí, kovový límec k ochraně šíje a hrdla a kovové náožníky k ochraně dolní části nohou a kolen, ale jejich helmy byly vpředu otevřené, někdy s nosním chráničem, a ne úplně uzavřené s průzory, jak měli tito dva bojovníci. Elfi zbroj byla lehčí, nepokrývala tak velkou část těla, ale dovoľovala větší pohyblivost a rychlost. Dulcain a Dravan měli každý na sobě alespoň šedesát až osmdesát liber zbroje, i když dřevěné meče a štíty byly o mnoho lehčí než jejich pravé protějšky. Muži se sice měli unavit, avšak ne zase příliš rychle. Cvičné meče ovšem dovoľovaly bezpečnější boj, kde se mohly více uplatnit obratnost a instinkt, a umožňovaly bojovat déle. Prakticky by úplná zbroj při souboji s cvičnými meči ani nebyla potřebná, a během výcviku ji také muži neměli. Plně postačovala i částečná. Pokud se používalo úplné zbroje, nebylo to ani tak kvůli ochraně jako spíše k vyvinutí síly a k získání zručnosti a cviku při pohybu v ní.

„Za normálních podmínek při souboji tohoto druhu,“ pravil Reese, který stál vedle Gannda, „by boj byl veden buďto do smrti, anebo do první krve mečem. Nebo až do okamžiku, kdy jeden z protivníků vykřikne dost!, jestliže byly stanoveny takové podmínky jako nyní. I když jsem předtím nikdy nikoho bojovat se cvičnými meči neviděl.“

„Zdá se to mnohem bezpečnější,“ řekl Gannd. „Je to trochu míň násilný způsob, jak ukončit spor.“

„Pravda,“ řekl Reese, „jenže za takových podmínek je mnohem těžší dostat se k první krvi. Dřevěný meč neřeže. Nejspíš to chce silnou ránu do hlavy. A u dvou tak zkušených bojovníků to chvíli potrvá.“

„To tedy budou mít vojáci podívanou,“ řekl Gannd.

„Hmm, to ano,“ řekl Reese. „Ale může to trvat také celý den, jestliže oba muži jsou v plné síle a dobré

kondici. Což pravděpodobně je to, co má Bran v úmyslu."

Gannd sraštil čelo. „Ale proč? Myslel bych, že bude v jeho zájmu s tím rychle skoncovat."

Reese zavrtěl hlavou. „Ne, kdyby porazil Drávaná příliš snadno, zvlášť před všemi vojáky, ponížil by ho tím. Na to je Bran až příliš čestný. Teď už vidím, jak to chce udělat. Chce dobrý boj, utahat Drávaná, takže když zvítězí, bude to přede vše-mi vypadat, že se na to opravdu dost nadřel, že oba jsou stejně zdatní a že to mohlo dopadnout i naopak. Tím si Dravan zachová svou sebeúctu a zároveň to hned ze začátku udělá na vojáky dojem. Budou přesvědčeni o Dulcainových schopnostech a vytrvalosti."

„Velice chytré," odpověděl Gannd. „Ale jsi si tak jistý, že zvítězí? Baron Dravan se zdá být vynikající šermíř."

„Jen běžná zručnost," řekl Reese. „Taková, jakou si lze osvojit za léta výcviku s mistrem šermu a zkušeností z turnajů. Dulcain tu svou získal v žoldnéřských krčmách, při pouličních rvačkách a ve vřavě na bitevním poli. Sázím své peníze na Brana."

Gannd se zasmál. „Nemyslím, že tu sázku přijmu."

„Chytrý člověk!" řekl Reese.

„Napůl člověk," řekl Gannd.

Reese se zazubil. „Dvacet zlatých mincí na sira Brana!" vykřikl.

„Přijímám tu sázku," odpověděl jeden z rytířů a za okamžik se jich už vsadilo aspoň tucet dalších.

„Ti se tak budou moct akorát jenom naštvat, až mně zaplatí ty dýky," pravil Ree-se, zatímco sázení bylo v plném proudu.

„Jenom si vzpomeň, co se stalo naposled, když jsi hrál," odpověděl suše Gannd.

„Tohle není hra, příteli," řekl Reese. „To je vážná věc."

Zatímco se dohadovali, Dulcain a Dravan bojovali stále naplno, vyklánějíce se jenom občas trochu dozadu nebo dopředu, ale stojíce stále pevně na místě, aniž by rána kohokoliv z nich měla úspěch.

Vojáci nyní řvali z plna hrdla, všichni šlechtici a rytíři povzbuzovali Drávaná a ostatní vojáci a žoldnéři zase Dulcaina. Byla to spíše válka než souboj. Zdálo se, že Dravan chce za každou cenu dostat svému úmyslu a zatlouct Dulcaina do země. Neponechal mu ani okamžik oddechu.

Gannd viděl souboje již předtím, i když nikdy ne v plné zbroji. Nebo s dřevěný-mi meči jako tady.

Elfové cvičili vždycky s ocelí. Toto nebyl případ dvou protivní-ků, kroužících kolem sebe, předstírajících útok, útočících a odrážejících rány, pátra-jících po mezerách v obraně, podnikajících výpad a znovu uskakujících dozadu. Toto byl zápas vytrvalosti. Čí ruce to budou, které se unaví první? Kdo se unaví při zachytávání ran štítem, na chvílku zeslábně a strne a poleví ve své obraně? Čí reakce budou pomalejší právě tolik, aby propustily rozhodující úder? Zvuky ozývající se z kolbiště se nepodobaly těm, které byly obvyklé při bitvě či normálním souboji, ocel proti oceli, byly to zvuky tříštění a rozbíjení. Opakované rány způsobily, že štíty začaly praskat a dřevěné meče je tříštily, jak oba soupeři v plné zbroji se zdáli utlou-kat se navzájem k smrti. A pokračovalo to dále a dále, zatímco diváci se už vykřičeli tak, že až chraptěli, dělajíce takový rámus, že na cvičišť vyšli i lidé z města, aby se podívali, co se děje, a rozmnožili tak řady publika až dvojnásobně.

Odpoledne již přecházelo do časného večera a boj stále pokračoval, nyní už o poznání pomaleji, jak vynakládané úsilí počalo zmáhat oba muže, jakkoliv byli odolní. Dravan měl výhodu mládí, byl aspoň o patnáct let mladší než Dulcain, ten však měl zase výhodu větší zkušenosti. Oba muži byli silní, ale nyní se jejich pohy-by značně zpomalily. Každý z nich se potácel pod váhou své zbroje a přímo se kou-pali ve vlastním potu. Rány teď přicházely jen odděleně a s přestávkami, jak oba lapali po dechu, sbírajíce síly. Některé z Dravanových ran daleko minuly cíl, jak Dulcain uhnul, ale již se mu nedařilo oplácet je tak rychle jako zpočátku. Dokonce i při lehkosti dřevěných mečů vyžadovalo si od každého muže značné úsilí pozved-nout je k následující ráně. Rychlé bubnování ran, jímž se vyznačoval počátek soubo-je, se teď zpomalilo na nepravidelné údery, ne nepodobné pomalému bubnování při pohřebním průvodu.

Pohyby obou mužů byly křečovité, nekoordinované. Vypadalo to, jako kdyby spolu bojovali dva opilci. Rány nyní pravidelně nacházely mezeru v soupeřově obraně a maršál už několi-krát zavolal stát!, aby mohl jednomu či druhému protivníkovi sundat helmu a pře-svědčit se, zda mu teče krev. Ale i když teď rány častěji zasahovaly svůj cíl, protože obrana slábla, jak boj pokračoval, byly i údery slabší, a tam, kde zpočátku by byly dost silné, aby způsobily otřes mozku, nyní byly schopny pouze na okamžik ochro-mit.

Během těch krátkých přerušení, když maršál zavolal své stát!, oba muži, když byly jejich tváře odkryty, těžce lapali po dechu, s obličejem zalitými potem, zvlhlé vlasy přilepené na čele a stěží schopni zaostřit zrak. Když byli od sebe odděleni, podklesávala jim kolena a dýchali jako schvácení závodní koně, ale přece jen když jim maršál opět nasadil helmy a postavil se se svou holí mezi ně, připraven vyhlásit pokračování souboje, se jim nějak podařilo znovu se narovnat, přikývnout na souhlas a s povelom začněte znovu začít dorážet jeden na druhého.

„Jestliže se Branovi co nejdříve nepodaří zásah do první krve, oba se již brzy zhroutí vyčerpáním," ozval se Gannd. Začínal být unavený už jenom z toho, jak tady stál a díval se.

„On ví dobře, co dělá," pravil Reese, i když to neznělo tak zcela jistě. Zápas se nyní začínal podobat neohrabanému baletu v pomalém provedení. Jeden muž po-stoupil potáčeje se vpřed a udeřil. Druhý zachytil ránu štítem, pokusil se o protiúder, a pak uplynula celá vteřina, než došlo k další výměně. Vypadalo to již skutečně, jako by se oba měli co nejdříve zhroutit. Potom Dravan zvedl svůj meč, přiklopýtal k Dulcainovi a zamířil svůj úder na jeho hlavu - terč, na nějž se nyní oba muži soustředovali s buldočí umíněností. Dulcain pozvedl štít, aby ránu zachytil, jenže místo toho, aby zůstal stát na místě, jak to dělal až doposud, sebral své poslední síly a vrhl se dopředu přímo proti soupeřově ráně, čímž přerušil její oblouk směřující dolů a zabránil tak Dravanovi, aby do ní vložil všechnu svou sílu. A když zachytil tento úder na svůj štít, pokračoval, využiv momentu setrvačnosti, ve svém pohybu dopředu a tělem se srazil s protivníkem. Dravan se zapotácel zpět, štít mu vyklouzl z ruky a spadl a Dulcainův dřevěný meč vyrazil s klapnutím vpřed, zahvízdl vzduchem a zasáhl přímo spodní část Dravanovy helmy právě nad čelistí. Dravan zavravoral dozadu, ztratil rovnováhu a se zařinčením se zhroutil na zem. Zástup kolem zůstal zcela tichý.

„Stát!" vykřikl maršál a spustil svou hůl mezi oba bojovníky.

Dulcain se už nesnažil pokračovat v útoku. Věděl, že jeho úder byl silný a rozhodující. Maršál pomohl Dravanovi posadit se a potom poručil, aby mu byla snata helma. Přistoupili muži, a když to udělali a odhalili tvář, bylo vidět, že Dravan silně krvácí z úst. Jeho oči byly strnulé, nezaostřené, a zřejmě se jen taktak udržoval při vědomí.

Maršál poklekl vedle něho na jedno koleno a prozkoumal Dravanovu čelist, jestli není zlomená. Poté, co jemně pozvedl mužovu zraněnou tvář, prohmatal ji prsty a vyzkoušel, zda čelist dobře funguje, byl zřejmě spokojen. Pokývl krátce hlavou jako pro sebe, pak vstal a prohlásil vítězem Dulcaina.

Toto vyhlášení ovšem nebylo tím úplným vyvrcholením souboje, protože většina z těch, kdo setrvali v předních řadách diváků, mohla snadno vidět krev, která tekla Dravanovi z úst. Maršál učinil své prohlášení k zástupu, který už začal vykřikovat a jásat. Samozřejmě ovšem kromě těch několika přítomných rytířů, zvláště pak těch, kteří vsadili na Dravana.

Reese s potěšením sesbíral jejich sázky, ale Gannda více zajímalo pozorovat Dravanovu reakci. Když byla Dulcainovi snata jeho helma, Dravan se, podporován několika muži, postavil na nohy, utřeli mu krev z obličeje a dali mu napít. Také Dulcain se napil z dalšího kbelíku, který si pak vylil na hlavu. Dravan si několikrát vypláchl ústa a vyplivl, potom odstrčil muže, kteří ho podpírali, a vykročil k Dulcainovi. Gannd napětím strnul.

Dravan se před Dulcainem zastavil a na okamžik zůstal stát, zíraje na něho, pak natáhl ruce a uchopil ho za ramena, zasmál se, odhaliv zakrvácené zuby, a mírně s ním zatřásl, docela přátelským způsobem.

„Dobře jste bojoval, pane rytíři," řekl.

Oba muži se objali tak vřele, jak jim to jenom dovolila zbroj, a pak k nim začaly proudit davy vojáků a skryly je pohledu. Vzápětí byl Dulcain zvednut na ramena žoldnéřů a se slávou odnesen z kolbiště. Aby ani oni nezůstali pozadu, zvedli i rytíři Dravaná a následovali je.

A tak v jednom dni a jedním soubojem, který nikomu neublížil, Dulcain nejenom že na sebe upozornil, ale získal si respekt stejnou měrou u rytířů i u prostých vojáků. A obdiv u svého protivníka, který se potom stal jeho zástupcem a spolehlivým stoupcem. Reese nebyl nikterak zklamán, že nedostal od Dulcaina tento post, jak původně navrhoval lord Kier. Byl ustanoven jako velitel žoldnéřského pluku, což mnohem více odpovídalo vkusu člena volného bratrstva, a byla to také hodnost, pro niž se cítil mnohem více vhodný. Mezi žoldnéři bylo pár mužů, které už od dřívějška znal, protože byl žoldnéřem už léta, a ti, kdo ho neznali a měli chuť vyzkoušet od-vahu a vytrvalost nového velitele, zjistili během následujících

týdnů, že Duncan Reese není žádný třasořitka a že se žádnému boji nevyhýbá. Brzy se mu podařilo získat si jejich respekt.

Ale u Gannda to bylo jiné. Jak ho matka varovala ještě před jeho odchodem z Aelvinnwodu, střetl se mezi vojáky z Avaniilu s předsudky i s bigotností. Některým nevadilo, že je půlelf. Pro jiné byl zase jenom ubohý míšenec, nehodný jejich spo-lečnosti a předmět opovržení. Aby se to vše změnilo a aby si Gannd vydobyl své přijetí, se ovšem nestalo přes noc. Reese to měl podstatně snadnější. Jen skutečnost, že Gannd byl jeho i Dulcainovým přítelem, mu pomohla najít si místo jako voják, ale ne všichni zase byli ochotni akceptovat ho podle jeho schopností ve svém spole-čenství. To bylo něco, co si musel teprve vysloužit.

Prvním Dulcainovým rozkazem ve funkci vrchního velitele bylo, že všichni rytíři budou žít v táboře spolu s prostými vojáky, především s těmi, jimž veleli. Vyvolalo to sice určité rozladění a nelibost, ale Dravan je potlačil a sám první šel příkladem. Postavil si v táboře pavilon a přestěhoval se tam i se svými panoši a sluhy, dlouho předtím, než ho následovali i ostatní urození. To, že viděli rytíře žít mezi sebou v táboře, upevnilo morálku obyčejných vojáků a ani jim příliš nevadilo, že rytíři mají velké a barevné stany a sluhy k obsluze. To se koneckonců dalo i čekat. Ale přítom-nost velitelů v táboře vytvořila silnější pouto mezi rytíři a prostými vojáky, než tomu bylo předtím, což bylo ještě posíleno rozkazem, kterým Dulcain nařídil, že budou každý den cvičit všichni společně.

I tentokrát byla nelibost urozených rozehnána příkladem barona Dravana. Každý den časně zrána byl on první, kdo se dostavil ke cvičení ve zbraní, a věnoval se výcvikovým lekcím s tak obrovskou energií a nadšením, až to nakazilo i ostatní. A Dulcain sám byl také každý den venku s nimi, cvičil s nimi a dělal všechno, co vy-žadoval od nich. Byl starší než mnozí z vojáků, a tak žádný mladší muž se zdravým smyslem pro hrdost a sebeúctu, ať už to byl obyčejný voják nebo šlechtic, by ani za nic nepřipustil, že starší muž má lepší výdrž než on. Zároveň si ale velmi dobře uvědomovali Dulcainovu houževnatost, kterou prokázal v souboji s Dravanem, a nepodceňovali ho. Dal jim cíl, o nějž se měli všichni snažit, a vyzval jejich hrdost a sebevědomí.

Každý den začínal výcvikem, pak následovala přestávka ke snídani, nato uklízeli tábor a prováděli údržbu svého vybavení a to vystřídala každodenní přehlídka. Dul-cain na všechny kladl co nejvyšší nároky - jak na vojáky, tak i na rytíře. Brzy se pro vojáky stalo jakousi výzvou následovat svůj vzor bez jakýchkoliv závad nebo selhá-ní, čímž Dulcain dokázal téměř nemožné. Zanedlouho si již všichni vedli tak skvěle, že byl nucen občas používat menších podvodů, aby tak docela neusnuli na vavří-nech.

„Tuhle odpoledne jsem procházel tábor a našel jsem skupinku panošů sedět po-hromadě a hrát kostky,“ vyprávěl Ganndovi a Reesemu jednoho večera ve svém stanu, usmívaje se při vzpomínce na tu příhodu.

„Pomyslel jsem si, že zanedbávají své povinnosti, a nařídil jsem jim, aby vstali. A neodpustil jsem si drobnou jízlivost. „Co?“ zeptal jsem se. „Nemáte nic užitečnějšího, jak zabíjet čas? Mají vaši pánové všechny zbraně a vybavení v pořádku? Udělal každý z vás, co je potřeba udělat? Tak a mažte, podívejme se na meče a zbroj vašich pánů, a ať na nich není ani jediná skvrnka nebo kousek nevybroušeného ostří!“

Nuže,“ pokračoval pochechtávaje se - „rozběhli se po stanech, za které měli od-povědnost, a znovu vytáhli všechnu výstroj, kterou jsem pak pečlivě prohlédl. A ať jsem zatracený, jestli to vše nebylo dokonale naostřené a nelesklo se to čistotou! Nemohl jsem vůbec nikde najít nějakou chybu. Ale nemohl jsem dopustit, aby to věděli. Tak jsem tedy jako našel malinkou neexistující nicku na ostří jedné čepele, neviditelnou špinavou skvrnku na řetízkové košili, imaginární skřípající kloub v nějakém kusu zbroje, co potřeboval promazat... všechno to byl samozřejmě úplný nesmysl. Nikde žádná chyba nebyla. Ale vynadal jsem jim, že marní čas flákáním, zatímco opustili svou práci, a že i když si asi myslí, že ani já bych to nemohl udělat líp než oni, udělali by lépe, kdyby si zametli před svým vlastním prahem.

No, a za malou chvilku jsem procházel kolem nich zase, když jsem se vracel, a viděl jsem je sedět v kruhu jako předtím, jenomže teď čistili a leštili a mazali, jen se z nich kouřilo. Byli do toho tak zabráněni, že mě vůbec neviděli. A jak jsem šel kolem, jeden z nich zvedl perfektně vyleštěnou čepel, na níž jsem předtím našel tu imagi-nární chybičku, podíval se pozorně na ostří, potom potřásl hlavou a povídá: Jedna věc je jistá... ten pacholek sice může být starý, ale pořád ještě zatraceně dobře vidí!“

Aby ještě více posílil ducha soutěžení mezi jednotlivými oddíly, zorganizoval Dulcain bojové hry, kdy měli

jedni hrát proti druhým, a cenami bylo něco takového jako volný čas k návštěvě města některý večer nebo omluva ze cvičení. Je potřeba říci, že to bylo velkou pobídkou k výhře, a vojáci se vrhali do zápasu s takovou vervou, jako kdyby bojovali v opravdové bitvě.

Jedna z nejoblíbenějších her, kterou Dulcain zavedl, se jmenovala šišková válka a pořádala se nejčastěji na mírném svahu těsně u tábora, kde půda vytvářela zaoble-nou depresi se svahy mírně stoupajícími po obou stranách, takže vznikl jakýsi pří-rodní stadion. Z mužů byly vybrány dva týmy, každý o dvaceti hráčích, kteří byli vybaveni helmami, nánožníky, rukavicemi a řetízkovými košilemi. Hrál se s dřevěnými cvičnými meči nebo tyčemi, bez štítu. Každý hráč měl dva meče, kromě jednoho v každém týmu, kdo byl určen jako běžec. Běžec měl povolen pouze jeden meč a v druhé ruce držel šišatý kožený míč sešitý z kůže, o velikosti malého melou-nu, šišku. Pole bylo rozděleno na dvě stejné poloviny, s vyznačenou cílovou zónou na konci, kterou každý tým musel bránit a která se táhla napříč po celé šířce hřiště.

Běžec měl za úkol donést míč ze své strany pole do cílové zóny protivníka, čímž získal jeden bod pro svůj tým. Nesměl míč hodit anebo ho podat jinému hráči, ale spoluhráči ho mohli při běhu bránit. Cílem bránícího se týmu bylo zabít běžce, při-čemž mohli použít svých cvičných mečů. Když se jim to podařilo, vlastnictví míče přešlo do jejich rukou, museli si potom určit svého běžce a přešli do ofenzivy. Hra začínala na středové čáře, s třemi zvolenými rozhodčími - jeden řídil hru v poli a zbylí dva hlídali boční hranice. Jestliže některý hráč překročil boční čáru, byl pro-hlášen mrtvým po celou dobu hry.

Oba týmy zformovaly linii ve středu hřiště, stojíce tváří v tvář jedni druhým s běžcem za svou řadou, chráněným jedním nebo dvěma hráči. Rozhodčí dal povel Připraven! a Začněte! Oba týmy se pak daly do bitky, bránící se tým se snažil pro-lomit linii protivníka, aby zabil běžce, naproti tomu útočící mužstvo se je pokoušelo zastavit a vytvořit mezeru, kterou mohl běžec proniknout k protivníkove cílové zóně.

Běžec se ovšem také mohl svým cvičným mečem bránit, ale byl v nevýhodě, protože měl pouze jeden a musel také držet a udržet míč. V zájmu bránícího se týmu bylo zabít tolik soupeřů, kolik bylo možné, protože tím oslabili útočící linii a mohli se prolomit k běžci. Stejně tak i útočící tým se snažil zabít co nejvíc obránců, aby mohli zvýšit běžcovu šanci dostat se k cíli bez odporu.

I když rozhodčí sledovali zápas velice pozorně, očekávající zabíjející nebo zmr-začující rány, nebylo možné, aby viděli vše, co se odehrávalo v hlavní bitce, kdy se vytvořil nepřehledný chumel zápasníků. Záleželo proto na poctivosti a cti hráčů, aby přiznali nebo potvrdili rány, které je zabily nebo zmrzačily. Každá rána do helmy byla počítána jako zabíjející, zrovna tak jako rána na tělo. Rána do paže se pokládala za. zmrzačující, ponechávajíc ruku bez užitku. Hráč mohl sice pokračovat ve hře, jenže musel odložit jeden meč a držet zmrzačenou ruku za zády jako neschopnou k použití během trvání hry. Bylo možné ztratit tak obě paže, přičemž hráč zjevně ne-mohl dál pokračovat, ale mohl se pokusit zaštitit běžce svým tělem. Protože sám se nemohl bránit, skončilo to vzápětí jeho smrtí, ale mohl tak svému týmu zabezpečit okamžik odkladu. Jako zmrzačující byla považována i rána do nohy. Hráč, který byl takto zasažen, musel pokleknout na jedno koleno, ale mohl ještě pokračovat v boji. Jestliže měl zmrzačeny obě nohy, musel kleknout na kolena, ale stále ještě mohl bojovat a hopsat po hřišti.

Jestliže se stalo, že běžec upustil míč, zatímco bojoval s obráncem, bylo to bráno jako chyba, a rozhodčí zakřičel stát a hra se zastavila, přičemž všichni hráči ztuhli na místech, kde právě stáli, a klekli si na kolena. V té chvíli běžec, který udělal chy-bu, a nejbližší obránce zaujali na kolenou obranný postoj jeden proti druhému a na signál rozhodčího začali spolu bojovat o míč. Pokud byl běžec při souboji zabit, vlastnictví míče přešlo na soupeřský tým na tom místě hřiště, kde běžec zemřel. Jediným dalším pravidlem bylo, že není dovoleno žádné strkání.

To vše přispívalo k nadšenému soutěžení a obvykle se všechny oddíly vypravily ven, aby se podívaly na šiškovou válku a aby povzbuzovaly příslušníky svých útva-rů. Pluky byly stavěny proti druhým plukům, rytířští panoši proti jiným rytířským panošům a dokonce při jedné pamětihodné příležitosti se postavily proti sobě i dva týmy kramářů, kteří prodávali své zboží venku za táborem, ke značnému obveselení diváků, jako Dulcainův nápad k omezení počtu těchto obchodníků, ucpávajících okraje ležení. Byly zde přátelské i prestižní zápasy a posléze byl odehrán i šampio-nát. Výsledkem bylo nejenom očividné zlepšení ve vojenském výcviku, ale také výrazný vzestup ducha a morálky vojska.

Tak Dulcain krok za krokem zoceloval avanijskou armádu a přetvářel ji na disciplinovanou, zuřivě

bojující vojenskou sílu. Jediné místo, kde se mu úspěch vyhnul, byla jeho snaha získat výpomoc kněží. Lord Kier byl v tomto ohledu naprosto neúspěšný a ani Dulcain nedopadl o nic lip. Dravan, Reese i Gannd ho doprovázeli do Haelynova chrámu v srdci města, což byla monumentální stavba z leštěného kame-ne, která se tyčila nad všemi okolními budovami. Se svou kopulovitou střechou a ozdobně rýhovanými sloupy patřila mezi nejzdobnější příklady architektury v celém městě a soupeřit s ní ve velikosti a v bohatosti výzdoby mohl snad jen vévodský hrad. Vystoupili po dlouhém schodišti z leštěných mramorových bloků, které byly lámány v Markazoru a vlečeny po celou cestu až do Daultonu, a vstoupili těžkými dvoukřídlými obloukovými dveřmi, odlitými z bronzu, do nitra mohutné budovy. Visela tu na zdi velká bronzová deska, do níž bylo vyryto zobrazení kataklyzmatu následujícího po vyvrcholení bitvy u Mount Deismaaru a nanebevzetí reka Haelyna, který se stal bohem.

Gannd nikdy předtím nespátl lidský chrám. Sidhelienské chrámy v Aelvinnwo-du nebyly uzavřené stavby, ale volně stojící kameny a oltáře vztyčené na otevřených lesních světlinách - s láskou obsluhované a udržované. Střechou byl lesní baldachýn a stěnami okolní stromy a keře. Podlahu tvořila lesní půda, posypaná borovými jehlicemi, a kobercem byl mech. A pocity, které tyto lesní svatyně vzbuzovaly, byla jednota s přírodou, kdežto zde, uvnitř chrámu, přepadl Gannda pocit odloučenosti a vydělenosti od ní. -Složité vydlážděné mozaikové podlahy, vypracované s vybraným uměním, byly úplným opakem přírodního vzhledu sidhelienských chrámů; byly určeny k tomu, aby působily jako symbol a budily dojem obřadnosti a vyumělkovanosti. Malby na stěnách, obrovské fresky zobrazující různé výjevy z Haelynova života a doby, počínaje jeho hrdinskými činy ve válkách šesti kmenů až k vrcholné-mu střetu s armádami Temného, Pána stínů, při bitvě u Mount Deismaaru, byly všechny nanejvýš zidealizovány, nereálné v detailech a ponuré v barvách.

Kopule vysoko nad jejich hlavami měla okno, které dovolovalo slunci osvětlit v pravé poledne fresky, pokrývající její klenbu. Zobrazovaly sluneční paprsky, dotýkající se namalovaných erbovních znaků domu Anduirase - Unie, ze které Haelyn pocházel, domu Roelů, domu Avanů a vůbec všech významnějších aristokratických Uní plnokrevné šlechty - ironií bylo, že zde byl i znak domu Boeruinů -to vše vple-teno do sítě slunečních paprsků, namalovaných na strope. Všude po obvodu rozlehlých chrámových prostor byla umístěna velká bronzová ohřívadla ve tvaru košů, stejně tak jako kadidelnice a těžké stojany na svíce, vše umně a zdobně vypracované.

Na vzdálenějším konci chrámové místnosti stál oltář, masivní stavba, tvořená obřadním oltářním kamenem, nad nímž se tyčily lesklé krystaly, sahající až ke stropu. Na oltáři byly rozloženy rituální nástroje kněží - svíčky, rituální nože, kalichy, met-ly, kotlíky a mnoho dalších předmětů, které Gannd neznal. Vždycky, když vstoupil do sidhelienského chrámu na lesní světlině, zalil ho pocit světla, míru a pokoje a vědomí jednoty s nádherou přírodního okolí. Ale zde, v Haelynově chrámu, cítil jenom strohou autoritu a předtuchu čehosi hrozivého.

Nejvyšší kněz chrámu vyšel ven, aby je přivítal, doprovázen dvěma svými akoly-ty. Všichni měli vyholené hlavy a na sobě dlouhé róby -i když róby akolytů byly šedavé, zatímco róba nejvyššího kněze bílá, ozdobená slunečními symboly a podivnými geometrickými ornamenty. Akolyté měli svá roucha přepásána bílými šňůra-mi, nejvyšší kněz měl jako opasek silnou, nachově červenou šňůru a v ruce složitě vyřezávanou a velice lesklou hůl. Znovu si Gannd nemohl pomoci, aby neporovná-val mezi lidským knězem a elfským knězem či kněžkami. V duchu sidhelienské tradice kněží a kněžky vypadali skoro jako každý jiný, až na to, že byli účastníky posvátných rituálů. Svým zjevem ani způsobem oblékání se od ostatních nijak výrazně neodlišovali. A během rituálů se oblékali zcela prostě, do volného bílého rou-cha a zdobili se pouze květinami či vhodnými rostlinami nebo -podle toho o jaký obřad se jednalo - byli vůbec neoblečení. Na jejich zjevu nebylo nic melodramatického, tak jako i na jejich oděvu nebo chování, ba docela naopak. Hledali prostotu ve svém zjevu a světlo ve svém bytí. Naproti tomu lidští knězi nosili krásné róby, boha-tě zdobené tajemnými symboly a nápadné svou barevností, jako byly například je-jich šňůrové opasky. Oblékali se tak, aby se co nejvíce odlišovali od ostatních, a upozorňovali na sebe svým panovačným chováním. Jejich náboženství, pomyslel si Gannd, nebylo onou vírou, která by své stoupence s láskou objímala, spíše vírou, která jim panovala a přísně nad nimi vládla. Kněz se podíval na Gannda a nesouhlasně se zamračil. „Není to zrovna každý den, kdy můžeme v našem chrámu vidět Sidhelienu," řekl. „Čemu vděčíme za tuto zvláštní návštěvu?"

Ganndovi to připadalo, že stojí tváří v tvář ztělesnění té moci, která vyhnala jeho lid z domova. A přece v jistém smyslu, byli i lidé jeho lidmi, i když s nimi skutečnou sounáležitost necítil. Stál mezi dvěma světy - každou nohou v jednom z nich - a vlastně úplně nepatřil k jednomu ani k druhému. V tomto okamžiku, více než kdy dříve, ho tento kněz přinutil znovu si uvědomit hloubku své izolace.

„Můj přítel ještě nikdy neviděl lidský chrám, Vaše Ctihodnosti," odpověděl Dulcain. „Vyslovil přání jít s námi, a protože je napůl člověk, myslel jsem, že není žádný důvod, aby mu to bylo odmítnuto."

Kněz upřel oči na Dulcaina. „Vím, kdo jste," řekl. „Nemohu vám nijak pomoci."

„Ale já jsem se ještě neptal - "

„Vím, co chcete," přerušil ho kněz. „Je to nemožné, jak jsem už řekl i lordu Kierovi."

„Ale proč?" naléhal Dulcain. „Pokud půjdeme do boje, budou to přece vaši lidé, vaši ctitelé, kdo zemřou. Magie vašich kněží by vše mohla změnit. Oni přece budou bojovat, aby ochránili vaše město a váš chrám."

„Mé město, ale Haelynův chrám," řekl kněz. „A v tom je právě ten problém. Provincie Boeruine má také chrámy, které jsou zasvěceny velkému bohu Haelynovi. Za starých časů, kdy jsme bojovali se Sidheliény," pohlédl úkosem na Gannda, „bojovali jsme s nevěřícími. Ano, s nevěřícími. Ale kdybychom nyní stranili Kierovi z Avanu proti Derwynovi z Boeruinu, bylo by to něco úplně jiného. I kdyby to mělo posvětit a schválit naši věc, potom stejně tak i kněží z Boeruinu by museli sdílet bitevní pole s Derwynovým vojskem. Haelynovi kněží by tak bojovali proti Haelynovým kněžím. A to by bylo nemyslitelné. To by zničilo jednotu kněžstva a víra by to snad nepřežila."

„Jestliže víra je pravdivá a dostatečně silná, pak může přežít cokoliv," odpověděl Dulcain. „Uctívači Haelyna tak budou bojovat jedni proti druhým. Obě strany se budou modlit ke stejnému bohu o vítězství. Jedni zvítězí a druhí podlehnou, jak se nezbytně stane u každého konfliktu, ale víra se v žádném případě u poražených neztratí. Přežije. I když mnoho jejích přívrženců ne."

„Jaký je tedy váš názor, veliteli?" zeptal se kněz.

„Můj názor je, že se staráte mň o své věřící než o své kněze," odpověděl Dulcain. „Zvlášť o kněžskou moc. Ta musí zůstat sjednocena, ať už to stojí co to stojí, protože Haelynovo kněžstvo je nad takové záležitosti, jako je říšská politika, povzneseno, že?"

„A co si tedy myslíte?"

„Připomíná mi to šakaly, kteří vyčkávají, zatímco dva jeleni bojují o své území," řekl Dulcain. „Sedí někde vzadu na zadcích a pozorují boj. Až potom jeden jelen prohraje a druhý je úplně vyčerpaný, přilezou, aby je zabili."

Kněz pohlédl na Dulcaina a jeho oči vypadaly jako z antracitu. „Vy nejste věřící, že, veliteli? Jinak byste se takto nerouhal."

„Od jaké doby kněz jako odůvodnění svých činů se dovolává existence boha? Nebo je to snad rouhání, připisovat vašemu jednání politický motiv?"

„Brane, pro Haelyna!" řekl poplašeně Reese.

„Ne, nemyslím si to, Duncane," suše odpověděl Dulcain. „Nemyslím, že Jeho Ctihodnost dělá pro Haelynovo blaho tolik, co pro své vlastní."

„Připíšu vaši nestydatou drzost a rouhání vaší dojemné nevědomosti a zklamání, že jste neuspěl ve prospěch vašich vojáků," řekl kněz tónem ledového pohrdání. „Lord Kier vás sice mohl povýšit do vaší hodnosti, veliteli, jenže váš rychlý vzestup neměl žádný vliv na vaši skromnost či rozum. Budu se modlit za vaše osvícení. Slyšení je u konce."

Když vyšli z chrámu, Reese se podíval na Dulcaina a potřásl hlavou. „To byl nejvyšší Haelynův kněz, co jste s ním mluvil!" pravil. „Nemůžete s někým takovým mluvit takovým tónem, jako kdyby to byl nějaký rekrut! Uvědomujete si, co vám může udělat?"

„Myslíš tím, že mě srazí svou kněžskou magií?" odvětil Dulcain. Zašklebil se. „Mám za to, že v současné situaci by to pokládal za politicky nevhodné."

„Nejsem si moc jist, že bych chtěl riskovat tuto možnost," řekl Reese nervózně. „Myslel jsem si, že jdeme žádat o pomoc. Určitě bych k tomu nezvolil takový způsob jako urazit ho."

„On už odmítl Kiera," pravil Dulcain. „Ve skutečnosti jsem ani nečekal, že uspěju tam, kde se to nepodařilo ani vévodovi. Stálo za to pokusit se o to - ale předpokládal jsem, že výsledek dopadne tak,

jak dopadl."

„Tak proč jste tam potom šel?" zeptal se Gannd.

„Jestliže se chystal odmítnout, tak jsem chtěl, aby to odmítnutí potvrdil a uvedl důvody k tomu před svědky," odpověděl Dulcain. „A chtěl jsem se také ujistit, že se mi nebude plést do cesty."

„V čem?" zeptal se Reese.

„Nemohu-li získat kněžskou magii, aby pomohla mým vojákům," odpověděl Dulcain, „pak vyhledám magii jiného druhu."

„Adepty?" řekl neklidně Reese.

„Adepty, kouzelníky, čarodějnice, mágy, je mi jedno, jak si všichni říkají," odpovéděl Dulcain. „Zajímají mě pouze výsledky, jaké mohou prokázat. A když mě teď nejvyšší kněz tak rozhodně odmítl, nemůže mi mít za zlé, že se poohlédnu jinde. Koneckonců, on byl první, koho jsem požádal."

„Použit kněžské magie k podpoře ve válce je jedna věc," řekl Reese, když už kráčeli ulicemi, „ale vzít si na pomoc adepty je něco úplně jiného. Kněžská magie pochází od bohů. Kouzelníci... no, tady se nedá říct, odkud berou svou moc. To ovšem nemyslím jako urážku tvého strýce," dodal rychle s pohledem ke Ganndovi.

„Magie jako magie," řekl Dulcain netrpělivě. „Zeptej se tady svého přítele. Ten vedle ní vyrostl. Jedna víra bude konat obřady a říkat, že jsou vyzváním boha. Jiná bude zase prohlašovat, že její moc pochází z nějakého mimořádného d'ábelství. Další bude tvrdit, že je to moc obsažená ve všech věcech v přírodě, a bude se pokoušet najít cesty, jak ji čerpat. Všichni stále provádějí nějaké rituály, aby vůli ovlivnili nějaké změny ve struktuře věcí. Síla jako síla. Zda je užita k dobru či ke zlu, nezávisí na tom, odkud pochází, ale na tom, kdo a za jakým účelem ji použije. A pokud jde o mě, věřil bych spíš nějakému adeptovi, kterému bych zaplatil a jehož zisk závisí na účinnosti jeho kouzel, než abych věřil nějakému knězi, který má své vlastní pořadí hodnot."

„Vy jste měl v úmyslu toho kněze urazit!" uvědomil si náhle Reese.

„Jako generál musím mít možnost velet," řekl Dulcain. „Mohu poručit kouzelníkovi, který bude akceptovat mé příkazy, ale nemohu poručit knězi. A také bych ho těžko mohl potrestat, kdyby v plnění mých rozkazů selhal."

„Tak vy jste tedy po celou tu dobu měl v úmyslu použít čaroděje," pravil Reese. „Promluvil jste si o tom s lordem Kierem?"

„Předtím, než s ním cokoliv projednám, musím mít předem vypracovaný plán, abych mu ho mohl předložit," odpověděl Dulcain. „A to také bude váš příští krok. Potřebujeme najít nějakého kouzelníka, abychom si o tom pohovořili. Především někoho, kdo má dostatečnou reputaci a je z přesvědčení poctivý, takže se mu dá věřit." Podíval se na Gannda. „Myslíš, že by tvůj strýc byl ochoten poskytnout nám svou radu?"

Gannd potřásl hlavou. „Nevím. Ale můžu se zeptat."

„Otázka je, zda k tomu budeme mít dost času?" řekl pochybovačně Dulcain.

Gannd pocítil uklidňující tíhu amuletu pod svou tunikou. „Nemyslím, že by čas byl nějaký problém," odpověděl.

Sokol zakřičel, jak se vznesl ve vzdušném proudu. -V ozvěně jeho skřeku zanikly pozemské zvuky města, pozvolna mizejícího v zesilujícím kvílení větru, a čas se zastavil. Gannd pocítil pod nohama Most vzdechů. Hustá mlha zahalovala nezměřitelnou hlubinu propasti pod ním a vlnila se pod nárkem větru. Nebyla zde žádná obloha, žádné slunce, žádná země v dohledu. Měl pocit, jako by stál uprostřed mra-ku, jenž se pravidelně posouval, nabízející jenom kradmé pohledy na jeho nejbližší okolí... most a propast pod ním.

„Strýčku," řekl Gannd, „potřebuji tě."

„Volal jsi mě?" ozval se Gylvainův hlas odkudsi zezadu. Gannd se otočil. Jeho strýc vykročil z mlžného víru a přicházel k němu, i když to spíše vypadalo, že zvolna klouže vpřed, jak se mlha převalovala kolem jeho nohou.

„Vstoupil jsem do avanilské armády," řekl Gannd. „Připravují se k válce s Derwynem z Boeruinu, který se chce zmocnit Železného trůnu."

„Jaký otec, takový syn," odpověděl Gylvain. „Zdá se, že se lidé nikdy neunaví válčením jednoho proti

druhému. Je to ten nejútočnější druh. A toto je jedna z jejich nejnejpříjemnějších vlastností."

„Lord vrchní velitel armády se pokouší najmout nějaké adepty, aby si získal je-jich pomoc," řekl Gannd.

„Víš o tobě a tvé pověsti. Říká, že s tebou sloužil během císařových válečných tažení. Možná ho budeš znát. Jmenuje se Bran Dulcain."

„Bran Čepel?" pravil Gylvain. „Vzpomínám si na něho. Žoldněř a velice odváž-ný a schopný bojovník. Teď už ale musí být dost starý muž. Jak došlo k tomu, že velí armádě Kiera z Avanu?"

„Lord Kier ho pasoval a povýšil do hodnosti barona," odpověděl Gannd. „A také se stal mým přítelem."

„To vidím. A vzhledem ke svému přátelství s tebou doufá, že získá mou po-moc?"

„Zas tak úplně to není," řekl Gannd. „Pomohl mi ještě předtím, než se stal velite-lem, a předtím, než se dověděl, že jsme příbuzní. Věřím, že je to dobrý muž, a věřím také, že jeho věc je spravedlivá."

„A ty chceš, abych pomohl?"

„Slíbil jsem, že se tě zeptám."

Gylvain na okamžik mlčel. „Je jedna věc pro tebe zúčastnit se toho konfliktu. Ale naprosto jiná věc je to pro mě. Nejsem si jist, že by to posloužilo zájmům Sidhe-lienu."

„Ty i má matka jste se přece zúčastnili císařových tažení," řekl Gannd.

„To nebyla ta stejná věc," odpověděl Gylvain. „Politická situace byla tehdy jiná, jak princ Philaraene správně rozpoznal. Michael byl pravoplatný císař a Tuarhievel měl z této aliance prospěch. Nyní je následnictví sporné a trůn drží slabý regent."

„Můj bratr."

„Ano."

„Nikdy jsi mně o něm neřekl. Proč?"

„Přála si to tak tvá matka. Cítila, že kdyby ses dověděl, že máš bratra - nebo abych byl přesný, polovičního bratra - mohl by ses chtít s ním setkat, a ona doufala, že tě udrží u sebe v Tuarhievelu. I když jsi potom odešel, doufala, že tvá zvědavost poznat lidský svět dlouho nepotrvá a že se brzy vrátíš. Doufá tak ještě pořád."

„Nemohu říct, kdy se vrátím," řekl Gannd. „Pořád je zde spousta toho, co se mu-sím učit. Události mě zavedly na cestu, kterou musím sledovat až do konce, ať už vede kamkoliv."

Gylvain přikývl. „To chápu. Ale je to cesta, kterou musíš jít sám. Nemohu ti pomoci. Moje loajalita patří především Philaraenovi a on by za současné situace určitě nesouhlasil s mým odchodem z Tuarhievelu. Kdybych se teď k tobě přidal, bylo by to chápáno tak, jako že princ Philaraene uzavřel spojenectví s vévodou z Avanilu. A není jisté, že lord Kier zvítězí. Kdybych se k němu přidal a Avan byl poražen, mělo by to vážné důsledky pro naše lidi."

„Rozumím," řekl Gannd. „Bran si prostě bude muset najít jiného kouzelníka."

„Proč nehledá mezi svými?" zeptal se Gylvain.

„No, má obavy, aby adept, kterého si najde, byl poctivý a důvěryhodný," řekl Gannd. „Myslím, že chce oslovit větší počet adeptů a mezi nimi si vybrat někoho, kdo má vysokou reputaci, aby mu v té věci poradil."

„Vím o jednom takovém muži," odpověděl Gylvain. „Sice jsme se nikdy nese-tkali, ale je mi známa jeho vynikající pověst a reputace. Je to Terell z Loftonu."

Gannd se zasmál. „Ano, znám ho. Také si tě velice váží. Řekl mi, že doufá, že se jednou setkáte."

„Snad by se to dalo zařídit," při těchto slovech se Gylvain začal zvolna rozplý-vat. „Nyní se už musím vrátit," řekl. „Dej na sebe pozor, Gannde."

„Dám. A pozdravuj ode mě matku."

„Budu. Mnoho štěstí."

Jeho hlas se vytratil v odeznívající ozvěně a Gannd zůstal na mostě sám. „Žij blaze, strýčku," řekl. A jako v odpověď se vítr se zpívajícím zvukem zvedl a na chvíli -na chvíli bez času - se mlha rozdělila a on mohl vidět most, klenoucí se do dálky před ním. A náhle si uvědomil, že tu není sám.

Ještě předtím, než vířící mlha znovu zakryla výhled, zachytil Gannd kratičký zákmit něčeho, neurčitý a zdánlivě nehmotný tvar, který stál na mostě o něco dále, jako by vstal z mlhy. Byl to temný tvar, tak temný, že se zdál pohlcovat světlo. Stál bez hnutí, ale přesto to vypadalo, jakoby se pohyboval nějak

uvnitř. Byla to jakási převalující se černota podobná té nejtemnější noci, zformovaná do neurčitého tvaru koně a jezdce, tvaru, který vypadal jako jednoduší, i když jeho obrysy byly poněkud nezřetelné, který se však pohyboval jako nějaký hmotný stín. A tu si připomněl příběhy, které mu matka vyprávěla o Stínovém světě, ke kterému kdysi tento most vedl... a snad stále ještě vede.

Na okamžik spatřil děsivý tvar tajemného Chladného jezdce.

A jak se snažil potlačit vzrůstající hrůzu ve své mysli a soustředit se v duchu na obraz sokola, měl zcela určitý dojem, že by ho Chladný jezdec jistě nějakým způsobem následoval, kdyby mohl, že toužil překročit ten most - i když jeho strýc říkal, že to není možné - a dostat se do světa denního světla. Nevěděl, jak je možné, že to ví, ale cítil to, nějak to vnímal jako jistotu.

Mlhy se zase svinuly k sobě a on už Chladného jezdce neviděl, ale měl silný pocit, že on - to? - je tam stále. Jeho přítomnost byla téměř hmatatelná vibrující zlomyšlnou zlobou. Co to bylo za stvoření? Zeptal se na to matky, když mu vyprávěla o tom, jak sama viděla Chladného jezdce, a ona na to neměla odpověď. Stalo se to tenkrát, když magie jednoho halflinga otevřela pro císaře Michaela bránu do Stínového světa, takže do něho mohl i se svou armádou vstoupit a cestovat tímto světem a pak se jinou branou odtud vrátit. Tím bylo možno zrušit plynutí času, takže ve světě světla to vypadalo tak, že odcestovali z jednoho bodu a hned vzápětí se vynořili v bodu druhém, daleko odtud, jako by celá armáda byla nějak magicky teleportována - což také vlastně byla.

Ale předtím nikdo podobnou věc nedokázal. I když bylo dobře známo, že halflingové mohou vytvořit brány do Stínového světa, odkud vlastně přišli, a že občas využívají této své schopnosti k bleskurychlému cestování z jednoho místa ve světě světla do druhého, žádný člověk se zdravým rozumem by se neodvážil dobrovolně vstoupit do Stínového světa. Znamenalo by to riskovat téměř jistou smrt.

Kdysi byl Stínový svět velice podobný světu světla, pouze na jiné rovině existence. Tehdy zde halflingové žili a jejich pověsti - to málo, co bylo známé lidem a elfům - mluvily o modré obloze a zelených pastvinách, o loukách pokrytých květy a

o bujných lesích, které se táhly na míle a míle daleko. Vzduch byl plný ptačího zpěvu a lesy a pole obývali podivní, něžní tvorové, ve světě světla neznámí, a oživovali je svou vibrující přítomností. Ale pak, jednoho dne, se objevila jakási příšerná věc, která přinutila halflingy utéci ze svého domovského světa přes brány, které vytvořili, do světa světla, kde si založili své vlastní komunity anebo žili mezi lidmi, přejímajíce od nich jejich obyčej. Vypadalo to, že nikdo přesně neví, co se stalo, a halflingové o tom nikdy nemluvili - aspoň ne před lidmi či elfy - ale až už to, před čím utekli, bylo cokoliv, změnilo to jejich svět jako plíživý mor a udělalo z něj to, čím se stal - Stínový svět, krajinu plnou plísňe a hniloby s mrtvými lesy, se spálenými poli, s odumřelou trávou, kde zničené květiny nahradily trnité, všelijak pokroucené a groteskní rostliny, se sukovitými a zmrzačenými stromy, jejichž větve připomínaly zkroucené údy, s trny namísto listů. Všude vládlo chladné a vlhké, mlhou zahalené miasma zlovolnosti, jež se zdálo zabíjet nebo deformovat vše, čeho se dotklo. Stínový svět byl místem, kde neplynul Čas, kde se procházeli nemrtví, kde v mukách žili neklidní duchové a kde se toulal Chladný jezdec na svém přízračném oři, který byl tak černý a beztvarý jako on, takže se nedalo říci, kde končí jezdec a začíná kůň. Snad byli oba jedno - stejná tajemná entita.

Občas, za určitých podmínek a na určitých místech říše, v různém čase, ale obzvláště, jak se tradovalo, v předvečer Svátku mrtvých, se prý hranice mezi světy stávaly prostupnými a bylo tak možné přejít z jednoho světa do druhého, stejně tak, jak to dělali halflingové, když tvořili své brány. Existovalo mnoho příběhů jak o lidech, tak i o elfech, kteří se nějak přes tuto skulinu dostali, zmizeli - a nikdo je už nikdy neviděl. Existovaly také různé neověřené příběhy o kreaturách anebo cizích bytostech, které nakrátko přešly přes tyto průchody a zatáhly s sebou zpátky ječící oběti k nějakému strašnému osudu. Ale ti, kteří slyšeli vyprávění o Chladném jezdci, ho ve skutečnosti nikdy neviděli - až do dne, kdy císařovo vojsko procházelo Stínovým světem a narazilo na Chladného jezdce, který je nějakou dobu doprovázel po horském hřebeni. A o krátkou chvíli později byli surově napadeni armádou nemrtvých.

Gannd si připamatoval, jak trpěl nočními můrami poté, co slyšel tento příběh. V jeho snech ho Chladný jezdec pronásledoval. A teď ho vlastníma očima viděl. A byla to podoba noční můry... ale nebyl to sen. S bezděčným zachvěním Gannd zavřel oči a soustředil všechnu svou mysl na obraz sokola v letu, aby

jeho astrami já s ním mohlo odletět do světa světla, kde bylo bezpečno, kde hrozilo pouze nebezpečí blížící se války a ne nějaké plíživé zlo ztělesněné v černé entitě, která ho plnila pocitem nepřekonatelné hrůzy. Kousl se do rtu, soustředil se ještě více, a pak uviděl ptáka mávajícího křídly a plachtícího vysoko nahoře v mlhách nad ním, křičícího ve větru...

„To bude, jestliže se Derwyn pohne dřív, než budeme moct my - Gannde!"

Dulcain zavrával, jak se Gannd na něho těžce sesul. Baron ho zachytil, když se zhroutil, a jemně ho položil na zem.

„Gannde!" naléhal Reese, pokleknuv vedle něho. „Jsi v pořádku? Co se stalo?"

Pro ně neuplynulo víc času než nepatrný okamžik. Co viděli a zažili, bylo pouze to, že oni tři šli po ulici, vracejíce se do ležení a mluvili o možnosti najít nějakého kouzelníka a požádat ho o radu, když Gannd náhle bez nějakého zjevného důvodu zavrával a padl na Dulcaina jako ve mdlobách.

„Gannde," řekl Reese, dívaje se na něho s obavami, „co je ti?"

Gannd vzhlédl k Reesemu, stále ještě omámený, a zamrkal, neschopen odpovědět. Těžce dýchal,

Dulcain mu začal uvolňovat tkaničky na jeho kožené tunice, aby se mu lépe dýchalo, ale náhle se zarazil, když uviděl amulet.

„U Haelyna!" vykřikl Reese. „Je to rubín?"

„No, barevné sklo to není," odpověděl Dulcain.

„Podívejte, jak je veliký!" řekl Reese. „Musí mít pěkně krvavou cenu!"

„Já bych řekl, že žádnou cenu nemá," odpověděl Dulcain. „Je to talisman."

„Myslíte... že je magický?"

„Ne," řekl Dulcain s ironií, „mohl by to být jeden z těch nemagických talismanů,

co se o nich všude povídá." Reese vypadal otrávený. „Dobrá, nemusíte ze mě dělat blázna." „Pak se tak nechovej. Gannde... můžeš mluvit?" Gannd přikývl. „Ano, mohu... teď." S Dulcainovou pomocí se posadil. Několik

kolemdoucích se na něj zvědavě podívalo, pak spěchali dál svou cestou. Ať už se jednalo o cokoli, dali přednost tomu, nebýt do této záležitosti zataženi. „Můžeš mi říct, co se právě stalo?" zeptal se Dulcain.

„Mělo to něco společného

s tím rubínovým amuletem, co nosíš?" Gannd kývl. „Ano. Dal mi ho můj strýc." „Ty... ty jsi právě teď někam odešel, že?" řekl Dulcain. „O čem to mluvíte?" zeptal se Reese. „Přece byl pořád tady s námi!"

Dulcain povzdechl. „Duncane... mlč na chvíli, ano?" „Odešel jsem, abych se setkal se strýcem," řekl

Gannd. „Cože?" vyjekl Reese, ale Dulcain ho umlčel pohledem, takže zůstal potichu. „Slyšel jsem už

kdysi o něčem takovém," řekl Dulcain, „ve skutečnosti jsem to

však nikdy neviděl. Vlastně to vidím teprve nyní. Ty jsi na nějakou dobu opustil své

tělo, že ano?" Gannd přikývl. „Na jak dlouho?" „To není otázka, kterou bych mohl zodpovědět,"

prohlásil Gannd. „Tam, kde

jsem byl, nemá čas vůbec žádný význam." Dulcain zkrabatil čelo. „Není to Stínový svět?" Gannd zavrtěl

hlavou. „Ne, ale není to ani tento svět. Místo mezi nimi dvěma." „Nevěděl jsem, že takové místo

existuje," řekl Dulcain. „Vždycky to tak na tebe

působí?" „Ne," řekl Gannd. „Ale když jsem tam byl... když můj strýc odešel... viděl jsem

něco..." Navlhlčil si rty. „Chladného jezdce." „Myslel jsem, že Chladný jezdec je jen legenda," řekl Reese.

„Ne," řekl Dulcain. „Sám jsem kdysi Chladného jezdce viděl. Je to už dlouho, ve

Stínovém světě. A nikdy jsem na to nezapomněl. Ale myslel jsem, že jsi řekl, že to místo, kde jsi byl, není Stínový svět?" Gannd přikývl. „Ne, není. Je to místo někde mezi, ale Jezdec ho nějak našel.

Myslím, že se pokouší najít způsob, jak se přes něj dostat." „Mohl tě sledovat?" zeptal se Dulcain.

Gannd zavrtěl hlavou. „Ne, nemyslím." „Upřímně doufáme, že ne," řekl Dulcain zachmuřeně. „Už je mně

docela dobře," řekl Gannd, vstávaje. „Odpusťte." „Tady není co odpouštět," odpověděl Dulcain. „Co

říkal tvůj strýc?" „Je mi to líto, ale musím říct, že nám nemůže pomoci," odpověděl Gannd. „Ale

říkal, že zná jednoho adepta, který může." Podíval se na Reeseho. „Terella." „Terell?" řekl Reese. „Vy

toho muže znáte?" zeptal se Dulcain.

„Je to starý přítel," řekl Reese. „Žije v Loftonu."

„Tak proč ses o něm předtím nikdy nezmínil?"

„Protože Terell by se nikdy nechtěl podílet na něčem takovém, jako je tohle," ře-kl Reese.

„A proč ne?"

„Musel byste ho znát," řekl Reese. „Je to jeden z nejschopnějších adeptů v říši a mohl by snadno získat patrona mezi těmi nejbohatšími šlechtici. Byl by mohl s nej-větší pravděpodobností sloužit i samotnému císaři, jenže nemá o takové věci zájem. Žije prostě, klidně a smyslně a vyhýbá se intrikám politiků. Rád pomáhá lidem. Obyčejným lidem. Nechtěl by mít nic společného s válkou."

„Je málo takových lidí," odpověděl Dulcain. „Nemohu mu to mít za zlé. Ale vál-ka, která nás čeká, je nevyhnutelná, a s jeho pomocí by bylo možné ji zkrátit, místo aby se protahovala o zbytečné konflikty. Nebyl by to argument, který by ho pře-svědčil, že takto by se ušetřilo mnoho životů?"

Reese zavrtěl hlavou. „Nemohu uvěřit, že by se Terell propůjčil k čemukoliv, co v sobě zahrnuje zabíjení lidí."

„Jsi si tím jistý?"

„Smrtelně," řekl Reese, „a to není žádný vtip."

„Myslíš tedy, že bychom ho neměli žádat o nic, co by zahrnovalo zabíjení?" řekl Dulcain. „Snad by žádost o pomoc za těchto podmínek neodmítl?"

Reese sraštil čelo. „Jak by mohl jinak ovlivnit výsledek války, aniž by v tom bylo zabíjení?"

„Jsou zde jisté možnosti," odpověděl Dulcain. „V každém případě, protože má tak vynikající reputaci a protože ho vy oba znáte, myslím, že bychom se s ním měli spojit. A jestliže nám nemůže anebo nechce pomoci, mohl by nás informovat o ně-jakém dalším adeptovi, který by mohl."

„Chcete tedy, abychom odešli do Loftonu?" zeptal se Reese.

„Ne, nemůžu teď postrádat ani jednoho z vás a cesta je dlouhá. Půjdu za vévodo-vým čarodějem a poprosím ho, aby se s Terellem spojil. On sám je už starý a příliš slabý, než aby nás na tažení doprovázel, ale čarodějové mají svůj způsob, jak se spojit jeden s druhým, podobný, jakým se Gannad teď setkal se svým strýcem, a to je něco, o čem si jsem jist, že to může dokázat. Jeho prostřednictvím předložím svůj případ Terellovi. Ale byl bych rád, abyste při tom byli i vy oba, abyste mě Terellovi představili a doporučili."

Reese byl očividně neklidný. „Magie mne znervózňuje," řekl. „Jestliže vévodův čaroděj je starý a slabý, jak říkáte, co se přihodí, jestli se nějak splete ve svých zaří-kadlech, a místo aby se spojil s Terellem, vyvolá nějaké stvoření, jež se mu vymkne z kontroly?"

„Nevím," odpověděl Dulcain otevřeně. „To prostě uvidíme, ne?"

„To není zrovna to, čemu bych řekl uklidňující odpověď," pravil Reese kysele. „Spoléhat na pochybné umění nějakého čaroděje, který už je pořádně daleko za svým vrcholem, mi připadá dost nejisté."

Dulcain zvedl obočí. „Jestli toužíš po bezpečí a jistotě, příteli, tak sis vybral špatné povolání."

„Čas od času jsem si to myslel také," řekl Reese.

„Tak co tě tedy přimělo vybrat si takový dost riskantní život žoldnéře?"

„Ach, to byl jenom takový bláznivý nápad, že až vyrostu, budu hrdina jako muž

jménem Bran Čepel. Hloupé, že ano?"

„Naprosto," odpověděl Dulcain. „No tak pojď, Duncane, neboj se, budu tě držet za ruku. A jestliže se tam zhmotní nějaké odporné bytosti, tak jim prostě řekneme, aby se chovaly slušně, protože se nacházejí v přítomnosti strašlivého Reeseho Lou-pežníka."

„Řeči, řeči, to přímo miluju," řekl Reese. „Ještě jim věřit."

Dulcain povzdechl a obrátil oči k nebi. „No, budeš muset."

Kapitola čtvrtá

VĚDĚLA, ŽE SE TO BLÍŽÍ, DOKONCE JEŠTĚ dřív, než jí to Derwyn řekl. Armáda se chystala vyrazit do pole. Derwyn ji už dlouhý čas zanedbával, přicházel do její komnaty jen tehdy, když byl nějak unavený či zklamaný, nebo když prostě cítil potřebu vymluvit se. Ale jedné noci k ní přišel plný neklidné energie z očeká-vání a pomíloval se s ní s vášní, jakou ještě od počátku jejich vztahu neprojevil. Byla to ale vášeň rezervovaná a výhradní. Ani se s ní nějak příliš nemíloval, prostě si ji bral. Nebyl brutální nebo

násilný, to ostatně nebyl nikdy, ale byl intenzivně a výlučně soustředěn spíš na akt samotný než na ni, jako kdyby jí používal jenom jako nějaké nádoby pro uspokojení své touhy - a nic víc. A když dosáhl vyvrcholení, což netrvalo dlouho, rychle usnul, vyžádal si, aby ho kolébala ve svých rukou. Nechtěl vůbec mluvit. A když se totéž opakovalo hned další noc, už věděla. Určil datum, a to se blížilo, a on byl štván potřebou dát nějak průchod své úzkosti z nastávajícího tažení.

Zanedlouho se už blížící odchod armády dotkl každého a všeho na Seaharrow a ve městě Seasedge, kde panovala téměř hmatatelná atmosféra napjatého očekávání. Do ležení neustále přijížděly vozy naplněné proviantem a tábor se zdál přímo vřít aktivitou. - Kováři, podkován i zbrojíři byli zaměstnáni od rána do večera, kovali koně a opravovali zbraně, brousili na čepelích ostří, nahrazovali poškozené pláty zbroje či spravovali díry v řetízkových košilích. - Sedláři a brašnáři dávali do pořádku podpěny u sedel a vykládali helmy novou podšívkou, opravovali kožené tuniky a kalhoty, zhotovovali nové řemeny ke štítům a nově potahovali kůži tucty a tucty jílčů mečů a topůrek bojových seker. Výcvik se ještě více zintenzívněl a mezi oddíly zavládlo nervózní vzrušení. Odcházeli do války.

Brzy se zjistí, jestli se vyplatí a zhodnotí všechna ta práce, která byla vynakládána během posledních měsíců. Bude avanilská armáda připravena lépe než minule? Budou silnější? Nebo padnou jako plevy pod mocnými čepemi armády z Boerui-nu? Každou noc, jak se den odchodu blížil, plály táborové ohně až dlouho do noci a u nich seděli v kruhu vojáci, popíjeli a hráli v kostky a diskutovali o své bezprostřední budoucnosti. Ti, kdo měli rodiny ve městě nebo v blízkých vesnicích, si vzali volno, aby se s nimi rozloučili a ujistili se, že všechno bylo zařízeno tak, aby rodina mohla být připravena na cokoliv - cokoliv, co by se mohlo stát - v případě, že by se nevrátili.

Aerinovo chování prodělalo také menší změnu. S nastávajícím odchodem armády se stále víc uzavíral do sebe, obzvlášť v otcově přítomnosti. I když kromě jídla - a když k ní Derwyn přicházel na noc - Katrina arcivévodu jenom zřídka viděla. Byl naprosto přetížený válečnými přípravami, a když byl v jejich společnosti, vypadalo to, jako by ona a Aerin zde vůbec ani nebyli.

Derwyn si totiž obvykle pozval své velitele z řad rytířů, aby pojedli s nimi, a zatímco se jedlo, projednával s nimi přípravy na tažení, úplně přitom ignoruje Katrinu i Aerinu. Malé hry, které spolu kdysi hráli pod stolem, také přestaly. Aerin se velice snažil, aby se nesetkal s jejím pohledem, kromě náhodné příležitosti a pouze krátce. Katrina by velmi ráda věděla, co se děje za jeho tmavými, téměř stále sklopenými očima, ale brzy zjistila, že je schopna vědět naprosto přesně, co si on po celou tu dobu myslí.

Když si to uvědomila poprvé, zděsila se tak, že si to vyžádalo z její strany veliké úsilí, aby udržela svou pozornost u jídla a aby pokračovala dál, jako by se nic neobvyklého nestalo, i když tomu bylo naopak. Tohleto uvědomění se ale nedostavilo najednou. Svítalo jí postupně a neznatelně, během jediného chodu hostiny. Derwyn seděl na jednom konci stolu, obklopen svými rytíři, debatoval o bojové strategii, problémech zásobování a o řadě dalších konečných opatřeních k tažení. Úplně tak zapomněl na jejich přítomnost, protože Katrina a Aerin seděli naproti sobě na druhém konci dlouhé tabule.

Jak tak tiše jedli, aniž by se po sobě příliš dívali, uvědomila si Katrina násilný klid, který Aerin zachovával. Teď se ho už naučila znát tak dobře, že většinou mohla víceméně uhodnout, co si asi myslí. Ať už to, co má v úmyslu, je cokoliv, pomyslela, tak to přichází. Pokouší se udržet si klid a vyrovnanost a poněkud to i přehání, aby neodhalil dychtivost, se kterou očekává odchod armády. Tehdy se to stane, buď na pochodu, nebo snad během nastávající bitvy s Avanem. Chce si dávat pozor, aby nedal najevo ani tu nejmenší známku toho, že by mezi námi mohlo něco být, pomyslela si dále. A chce se ujistit, že ani otec, ani já nemáme žádné podezření, že něco zamýšlí. Zasmála se v duchu a pomyslela si, jak je průhledný! Bylo to, jako kdyby skutečně mohla číst v jeho mysli. A náhle se jí ujasnilo, že může.

Ztuhla v úleku, když si uvědomila, že skutečně čte jeho myšlenky. Trvalo to okamžik či dva, než se znovu vzpamatovala, ale nikdo si toho nevšiml. Derwyn byl zabrán do diskuze se svými rytíři a Aerin zíral upřeně do svého talíře, jakoby uza-vřen ve svém vlastním ponurém malém světě, takže nikdo nepostřehl zděšení v její tváři. Nikdo si nevšiml, že náhle úplně strnula, jako by dostala elektrický šok. Ruce se jí roztráslly, a tak je položila na okamžik dlaněmi na stůl a několikrát se zhluboka nadechla, pokoušejíc se uklidnit.

Mohla číst v jeho mysli!

Aerin byl zvědav, zda muž jménem Alain bude mít odvahu, aby udělal to, co mu poručil, a jestli bude schopen svůj úkol také zdárně dokončit. Takže Alain byl ten najatý vrah! Katrina ho neznala a to jméno pro ni nic neznamenalo. Bude muset zjistit od Angharad, kdo to je. Ale už za chvíli nato měla svou odpověď. Aerin myslel na to, že Alain by byl schopen udělat cokoli, aby si znovu získal své ostruhy a aby snad dokonce dosáhl i korunky vikomta. Celá jeho budoucnost závisela na splnění jeho úkolu. Jestliže Alain neuspěje, nebude mít nic. A on to věděl.

Tak tedy Alain byl rytíř, který byl degradován, přemýšlela Katrina. Ale proč? A zjistila, že když zesílí svou pozornost tím, že se jednoduše uklidní a soustředí, může si tuto informaci vyzvednout přímo z Aerinovy mysli. Alain byl poslán jako vyzvědač k Avanovi. Proto ho tedy neznala. Během jejího pobytu nebyl v Seaharrow přítomen. Posílal Derwynovi tajnými kanály pravidelně zprávy o válečných přípra-vách Kiera z Avana a v jedné z nich se zmínil, že si vévoda najal legendárního žold-něře - známého jako Bran Čepel - aby velel jeho žoldnéřskému pluku. Derwyn mu poslal příkaz, aby tento žoldněř byl zabit ještě předtím, než by se mohl ohlásit u Avana a převzít své povinnosti. V tom Alain selhal. - A kvůli tomu si ho Derwyn předvolal a degradoval ho.

Aerin, který otce z tajné chodby špehoval, byl svědkem této události a rozhodl se, že Alain se stane jeho mužem. Poslal pro sesazeného rytíře a zcela nevybíravě mu předložil svou nabídku. Jestliže zabije Derwyna, bude znovu jmenován a potom postoupí do hodnosti vikomta. Byl to odvážný pokus, ale Aerin se spoléhal na své postavení. Jen těžko by někdo uvěřil Alainovi, který byl v nemilosti, kdyby snad Aerinovu nabídku oznámil. Aerinovi by stačilo pouze toto obvinění odmítnout. A Derwyn, který byl přesvědčen o tom, že Aerin je uzavřený a skromný nýmand, za-braný pouze do svého studia, by nikdy neuvěřil, že by jeho vlastní syn plánoval jeho vraždu. Kdyby se tedy Alain pokusil Aerina zradit, bylo by to chápáno jako pouhý projev zášti a rytíři by se podařilo zničit jenom sama sebe. Zatím co kdyby Alain tuto misi přijal a dovršil, nebyly by to pouze ostruhy, které by získal zpět, až by se Aerin ujal svého titulu a dědictví, ale i titul pro sebe a panství, které k němu patřilo. Alain, trpce rozhořčený pro své sesazení, pocí-oval jako křivdu, že byl potrestán za něco, co nepovažoval za svou vinu, zvlášt' když podstoupil velké riziko při svém špehování pro Derwyna, a stačilo mu proto jenom malé pobídnutí. Zúčastní se tažení proti Avanovi jako prostý voják, zbavený cti a degradovaný rytíř. Ale bude-li mít úspěch, vrátí se jako titulární šlechtic. Byla mu nabídnuta taková odměna, pomyslela si Katrina, že bude mít velice silný motiv, aby své poslání vykonal. A dokonce mu to poskytne i satisfakci pomsty.

Katrina musela vyslovit Aerinovi své uznání; byl to odvážný plán, dokonale zor-ganizovaný, skutečně téměř bez rizika pro něho samotného. Kdyby se Alainovi nepodařilo Derwyna zabít, tento nezdar by takřka určitě pro něho znamenal smrt. A i kdyby snad přežil a řekl pravdu, nikdo by mu neuvěřil. Každý by předpokládal, že byl motivován touhou po pomstě, a jakýkoliv pokus z jeho strany obvinít Aerina by byl chápán jako čiré zoufalství.

Katrina se napila ještě trochu vína a přitom zvažovala v mysli, co se právě dově-děla. A jak. Zde mohlo být pouze jediné vysvětlení - tajemná žena a její podivná hůl. Byla to čarodějka. Nemohlo být o tom už žádných pochyb. Její hůl napojila Katrinu proudem moci již od první chvíle, kdy se jí dotkla. Tehdy náhle porozuměla, jak a proč dochází k odlivu a přílivu moci ve světě, a uvědomila si, jak se dá co nejlépe využít příležitosti a vstoupit s ní do spojení. A nyní, když pocítila moc hole podruhé, získala nějakým způsobem schopnost empatie. Mohla, kdykoliv chtěla, číst myšlen-ky druhých.

Sedíc zde, zkusila experimentovat se svou nově objevenou mocí. Upřela pozor-nost na Derwyna, soustředila se a náhle mohla číst jeho myšlenky tak jasně, jako kdyby je vyslovil nahlas. Nebyly ovšem seřazeny tak přehledně a jasně, jako když mluvil. Byly všelijak zpřeházené, jeden zlomek vedoucí ke druhému, přeskakovaly jedna přes druhou a podávaly přesvědčivý důkaz o jeho obavách. Snažil se počítat s každou možnou eventualitou, přemítal v mysli všechny možnosti, i když mluvil a vydával rozkazy, snaže se rozpomenout, zda něco nepřehlédl. Měl obavy, pokud se týkalo trasy pochodu a počasí - jestli bude odpovídat předpovědi jeho věstců anebo jestli se náhle neprojeví jako jeho nepřítel, zda se snad nerozpoutá prudký a vytrvalý déšť, který by mohl utopit armádu v moři bláta a přinutit ji k nucené zastávce. Měl starosti o zásobování armády během pochodu, měl obavy, jestli počítali s dostatkem vozů, zda učinili adekvátní opatření, aby ochránili zásobovací přísun a zda se ujistili, že ani Avanovy oddíly, ani briganti se do toho nebudou moci plést. Vybavoval si nejnovější zprávy špehů a

pokoušel se spočítat, za jak dlouho by se Avan mohl o jejich postupu dovědět a jak brzy by se jim byl schopen postavit...

Zamrkala a odvrátila pozornost od Derwyna. Když se pokoušela sledovat proud obav protékající jeho myslí, začala ji bolet hlava. Žádný div, že byl tak přepracová-ný. Místo toho se obrátila na některé z rytířů kolem něho, soustředila se napřed na jednoho, pak na druhého, a setkala se s množstvím podobných úvah... Mysleli na to, že většinu z těch záležitostí už probírali, pořád a pořád dokola, a že Derwyn, tak jako nějaká stará žena, se pořád o vše staral a přemílal to až do naprostého zpitomě-ní. Většina z nich byla již dost roztrpčena a otrávena, protože tím nekonečným a únavným rokováním byli připraveni o těch pár volných hodin, které měli. Tažení ještě nezačalo, ale Derwynovi se už podařilo ztratit jejich důvěru.

Pak přesunula pozornost znovu na Aerina a najednou si uvědomila, že jeho myš-lenky se zabývají jí samotnou. -A jak strašlivé byly! Zatímco ona se zaměřovala náhodně tu na toho, tu na jiného, jeho myšlenky sklouzly od plánované vraždy jeho otce na to, co udělá, až zaujme jeho místo. A jeho první čin, jak to vypadalo, neměl mít nic společného s nějakým politickým aktem, který by uskutečnil jako nový arcivévoda z Boeruinu. Měl se týkat jí.

Jak tak seděl proti ní, zdánlivě si jí vůbec nevšímaje, jeho myšlenky zmateně proudily při představách, jak ji dostane do své tajné místnosti. Rychle od něho od-vrátila pozornost a její vědomí se zhrozilo před perverzními a hrůznými obrazy, které jeho planoucí mysl vyvolávala jeden za druhým. V tomto krátkém záblesku jasnozření zahlédla z té tajné místnosti víc, než si kdy přála vidět. A také víc z taj-ností jeho srdce, než si kdy přála vědět. Ale přece jen... věděla, že se mu bude muset oddat, jestliže se jeho plány splní. Nebo to ve skutečnosti byly její plány?

Dojmy ji náhle přemohly. Vyprázdnila svůj vinný pohár a omluvila se, odvoláva-jíc se na náhlou nevolnost. Derwyn to vzal pouze letmo na vědomí a odešel znovu se radit se svými rytíři. Katrina, cítíc se otřesená, se odebrala zpět do své komnaty.

Když už byla uvnitř, zavřela dveře na závoru, na okamžik se o ně opřela zády, těžce oddechujíc, a pokusila se dát se dohromady. Potom si vzpomněla na Aerinův malý průzor a pospíšila si ho zakrýt. Vůbec neměla v úmyslu dnes v noci nějak přispívat k některé z jeho ponurých a děsivých fantazií. Již dříve našla skrytý vchod z tajné chodby do své komnaty a nařídila sluhům, aby ho zatarasili těžkou dřevěnou skříň pod záminkou, že chce přestavět nábytek. Sedla si na postel a přitiskla si k hrudi polštář. Věci se zdály vyvíjet velice rychle. Ráda by věděla, co vše z toho způsobila ona sama.

Zpočátku, když si uvědomila, co Aerin zamýšlí, pocítila podivný záchvěv vzru-šení při myšlence, že je ochoten kvůli ní zavraždit svého vlastního otce. Byl to sice otec, kterého vždy nenáviděl, ale byla to především jeho touha po ní, která se ho zmocnila a která ho přiměla zosnovat tento smrtící plán. Nyní, když vše bylo připra-veno a ona s určitostí věděla, že se to už dalo do pohybu, myšlenka na to ji děsila. Co to jenom jsem za ženu, pomyslela si, která pobízí muže k vraždě? K vraždě, jejíž obětí není nikdo menší než jeho otec? Mohla bych opravdu být tak chladná a vypočítavá, tak bezcitná, tak bez svědomí? Ne, pomyslela si, kdyby neměla svědo-mí, nemohla by mít tyto myšlenky anebo pocity těchto pocitů. Byl to kontakt s Aeri-novou myslí, který to vše vyvolal? Byly její pochyby o sobě motivovány pouze jejím strachem a odporem k tomu, co chtěl s ní - jí - udělat, až by jí získal pro sebe?

Od té doby, co potkala tu čarodějkou, se její život zcela změnil. Už nebyl její vlastní. Ted', poprvé, pocítovala jakýsi dotek moci a předurčení, pocit, že ona sama převzala kontrolu nad svým osudem, jež jí jiní snažili určit. Ale bylo tomu tak sku-tečně?

Její vlastní matka se jí zřekla kvůli tomu, čím se stala. Rozzlobilo ji, že jí matka neporozuměla, a současně ji to i ranilo. Co si jinak měla počít? Byl to svět mužů a muži měli veškerou moc. Derwyn této moci použil k tomu, aby zničil život, kterým kdysi chtěla žít. Neudělal to, pravda, úmyslně; stala se prostě obětí obecného pořá-d-ku věcí, vytvořeného a určovaného mocnými muži. Muži jako Derwyn, pro něž nepředstavovala nic víc než majetek. Kterému všechny ženy představovaly jenom majetek. Proč by tedy, když už jednou porozuměla pravidlům moci, neměla těchto pravidel využít... a také mužské touhy po moci... aby znovu získala, co jí vzali, a aby jí to výhodně zaplatili? Proč by měla cítit nějaké výčitky svědomí kvůli Derwynovi? On zabil jejího otce a její bratry a statečného rytíře, s kterým byla zasnoubena, a potom z ní udělal svou děvku. Proč by tedy měla pocítovat nějakou vinu nebo

od-povědnost za to, co se mu stane?

A pokud se týká Aerina...

Byl to lupič žen, bez jakékoliv morálky, sváděl je a zneuctoval, a když se jeho chtíč nasytil, zase je odvrhl. Ona nebyla tím, kdo ho přiměl nenávidět svého otce. To způsobil Derwyn sám. Ona jenom této nenávisti využila ve snaze následovat proud moci, jedinou cestu, která jí jako ženě byla otevřena. Ona vytvořila tuto situaci. Nevzbudila Aerinovu žádost po ní. Jenom se jí pokusila využít, přijímajíc nevyhnutelné a pokoušejíc se změnit to ke svému prospěchu, jak jen bylo možno... jediným způsobem, kterým mohla. Byl to tok moci, příliv, nad nímž neměla kontrolu. Mohla pouze plavat s ním, protože při pokusu plavat proti němu by se utopila.

A přece ji to děsilo. - Pocit, který zažila, když proud moci z čarovné hole jí pro-tékal skrz naskrz, byl oživující a opojný, skoro nesnesitelný... A přece ji zároveň změnil.

Co se to jen ze mne stalo? podivila se, tisknouc si polštář k hrudi.

Ted' už bylo nemožné vrátit se zpět. Události se daly do pohybu. Nemohla by je změnit, ani kdyby chtěla. Nebyla jsem jediná, kdo to vše způsobil, řekla si v duchu. Udělali to všichni. A udělali to sobě samotným. - Všechno, co dělám já, pomyslela si, je snaha přežít. Snaha jít s proudem.

Ale jak to skončí?

Ležela, pozorujíc světelné odrazy plamenů z krbu, jak tančí po stěnách. Jak se dívala na třepetající se hru světél a stínů, zdálo se jí, že v nich vidí pochodovat bi-tevní řady. Mohla vidět, jak to bude probíhat, tak jasně, jako kdyby to byla nějaká vize... Pocítila vyčerpání, ale zároveň se dostavil i jakýsi podivný pocit jasného uvědomění. Tak bylo určeno, tak měla proudit moc. Derwyn vytáhne proti Kierovi z Avanu. A někdy během pochodu, nebo spíše v průběhu bitvy, ho zabije Aerinův najatý vrah. V chumlu bitky je k tomu výborná příležitost - pokud si to Alain vhodně načasuje - a nikdo si ani nevšimne, kdo dal smrtelnou ránu. A Aerin se stane arcivévodou z Boeruinu a vezme šiji pro sebe, pro své vlastní, to zvrácené a pomatené potěšení. Ona se stane jeho vévodkyní, protože její skromná minulost by ji měla učinit povolnější vůči novému manželovi a protože si Aerin vždy všechno uměl zařídit podle své vůle. Zabij pro mě mého otce, a já ti vrátím tvé ostruhy a povýším tě na vikomta. Něco za něco. Uspokoj mé erotické chtíce, a já tě pozvednu z posta-vení děvky a udělám z tebe vévodkyni, takže se už nikdo nikdy neodváží ani zašep-tat něco o tom, čím jsi kdysi byla.

Jak poctivě a slušně, Aerine, pomyslela si vztekle Katrina. A za potěšení, které ti dám, a za ponížení, které budu donucena vytrpět, mi ty dáš syna, který mi zajistí budoucnost... až ty zemřeš.

Kdysi byl Kryštof jedním z nejmocnějších a nejproslulejších adeptů v řiši. Vy-studoval s vyznamenáním Kouzelnickou kolej v imperiálním hlavním městě Anuiru a pracoval s vynikajícími výsledky na její fakultě po dvacet let, dokud nedostal veli-ce lukrativní a prestižní místo kouzelníka na dvoře vévody Kendrewa z Avanu -Kierova otce. Sloužil zde pak starému vévodovi věrně až do konce Kendrewova života a pak sloužil dále Kierovi. Nyní se Kier blížil soumraku svého života a Kryš-tof byl ještě stále kouzelníkem vévodského dvora Avanu. A nevypadalo to, že by někdo přesně věděl, jak starý vlastně kouzelník je, možná ani ne lord Kier sám. Z tohoto důvodu se zdálo, že vlastně příliš mnoho o Kryštofovi neví nikdo, alespoň ne v měřítku současného času.

Jeho kouzelnická svatyně se nacházela v severní věži hradu a nebylo známo, že by ji kdy opouštěl. Jeho staré kosti byly zřejmě příliš křehké, takže mu znemožnova-ly používat dlouhých a větrných schodů vedoucích z jeho věže. Jako starý kocour, co se nechce pohnout ze svého oblíbeného místa, tak i on odmítal opustit věž, takže vévodovi sluhové mu tam nosili jídlo a právě tak i všechny zásoby, které mohl ke svým kouzlům vyžadovat. I lord Kier, když si přál poradit se se svým kouzelníkem, musel vylézt po schodech do věže, a během všech těch let to dělal méně a méně a dával místo toho přednost tomu, že posílal Kryštofovi vzkazy po svých sloužících. Výsledkem bylo, že s výjimkou těch sluhů, kteří ho navštěvovali, nikdo jiný už léta starého čaroděje neviděl.

Sluha, který je vedl po zaprášených schodech, jim svítil pochodní. Venku nastá-val večer a stále tam ještě přetrvávalo jakési zdání denního světla, ale uvnitř ve věžní chodbičce schodiště byla tma, až na dlouhé pruhy světla propouštěné úzkými stříl-nami.

„Copak nikdy nikdo neutírá tyhle zatracené schody?“ ze- ptal Dulcain a kýchl, jak se mu prach dostal do nosu.

„No, necháváme je utírat každý měsíc nebo tak nějak, mylorde," odpověděl slu-ha, a jak je vedl dál, jeho hlas vytvořil v klenuté kamenné šachtě slabou ozvěnu.

„Každý měsíc nebo tak, eh? Vypadá to, jako by tu nikdo nebyl aspoň rok nebo víc. Prachu je na schodech aspoň na dva palce."

„No... určitě to nebude tak dlouho," řekl trochu rozpačitě sluha.

„Ty lháři. - Tady již nikdo nebyl, Haelyn ví jak dlouho. Ručím za to, že až při-jdeme nahoru, nenajdeme tam nic než jeho tlející kosti."

„Oh, tak to ne, mylorde. Každý den si odebírám své jídlo."

„Tak? A jak se k němu dostane? V tom prachu tady nevidím jedinou známku po nějakých stopách kromě našich vlastních."

„No, zařídili jsme tady lano a uvnitř věže výtah na kladku, mylorde. Víte, je to mnohem snadnější než lézt každý den nahoru. A zdá se, že starému Kryštofovi to je úplně jedno. Tedy, abych řekl, nikdy si nestěžoval. Pravda je, že když jsme tam chodili, vůbec nás nevzal na vědomí. Vždycky hrozně nerad viděl, když tam sluhové chtěli jít a uklidit, aspoň jak já jsem slyšel, no a tak jsme s tím tedy přestali."

„Ty mně chceš říct, že mu posíláte každý den jídlo nahoru po laně? A stejným způsobem mu dodáváte i zásoby? Bez toho, že by tam někdo zašel nahoru sám?"

„Ba, mylorde. Takhle je to mnohem snadnější."

„Takže potom... Jak dlouho jsi ho už neviděl?"

„No... já ho vlastně neviděl nikdy, mylorde."

„Nikdy?" řekl Reese.

„Ne, mylorde."

„A jak dlouho zde už jsi?" zeptal se Dulcain.

Sluha na chvíli zmlkl, aby si to spočítal. „No... tak dvacet let nebo i víc, řekl bych, mylorde."

Trojice si vyměnila ušaslé pohledy. Předtím se domnívali, že alespoň někteří sluhové vídají kouzelníka pravidelně.

„Tím myslíš, že Kryštofa nikdo již víc než dvacet let neviděl?" řekl nedůvěřivě Reese.

„No, jsem přesvědčen, že ho někdo musel vidět, mylorde," odpověděl sluha, i když to vůbec nějak jistě neznělo.

„A když mu vévoda posílá vzkaz, tak to mu ho také posíláte po laně?" zeptal se Dulcain.

„No... tak se přece vyhnem lezení nahoru po těch zatracených schodech, ne... mylorde?"

Dulcain byl s to pouze potřást hlavou.

„Neuvěřitelné. Neviděl živou duši po dvacet nebo i více let," řekl Reese. Ner-vózně si navlhl rty. „Tomu starému bastardovi musel z té jeho izolace změkknout mozek. Jestli není mrtvý, zaručeně ho najdeme, jak si blekotá sám k sobě a slintá na podlahu. Víte, nejsem si jistý, zda celá ta věc byla dobrý nápad..."

„Reese..." řekl Dulcain.

„Dobře, dobře, vždyť už jdu, ne?"

„Tak jdi tiše!"

„Dvacet let nikoho nevidět..." mumlal si Reese pod vousy, loudaje se kousek vzadu, právě tak daleko, aby to Dulcaina nerozčilovalo.

„Někteří sidhelienští mudrcové žili o samotě mnohem déle, aniž by viděli jiné li-di," řekl Gannd.

„U lidí to není totéž," řekl Reese. „Elfové jsou nesmrtelní. Když my zestárneme, náš rozum zeslábne a začne se plést. Pravda, existují lidští poustevníci, jenže čím déle žijí o samotě, tím se stávají bláznivějšími. Vůbec se mě nezamlouvá pomyšlení na to, že se setkáme s čarodějem, který už dlouho plně neovládá své schopnosti. To by mohlo být velice nebezpečné."

Dulcain, který přezíravě kráčel se sluhou před nimi, dorazil na plošinu, jíž scho-diště končilo. Za chvíli ho Gannd i Reese dohonili. Obloukové dveře ke kouzelní-kově svatyni byly zhotoveny z tvrdého a silného dřeva. Bronzové pobití na nich bylo zelené koroze a kamenný oblouk zcela zakrývala tlustá vrstva pavučin. Na první pohled bylo zřejmé, že dveře už léta nikdo neotevřel.

„To není normální mačkat se tak dlouho na takovém místě," řekl Reese neklidně.

„Dej pryč ty pavučiny," řekl Dulcain.

Sluha uposlechl a Dulcain zabušil na dveře. Nikdo neodpověděl. Zabušil tedy znovu a hlasitěji.

„Víš o tom, že přijdeme, pravda?“ zeptal se sluhy.

„Doufám, že ano, mylord. Vzkaz jsme mu poslali sem nahoru dnes brzy odpoledne.“

„A co odpověděl?“

Sluha jen pokrčil rameny.

„Také nás možná nechce vidět,“ řekl Reese. „Snad bychom měli odejít.“

„Nikam nepůjdeme,“ řekl Dulcain pevně. Znovu zabouchal na dveře.

Ozval se jakýsi kovový skřípavý zvuk - závora zevnitř se pohnula a odsunula zpět - a pak se dveře s dlouhým, jakoby protestujícím zakvílením otevřely. Reese se viditelně třásl. Vypadalo to, že se dveře otevřely samy od sebe.

„No, já na vás počkám tady venku, mylord, abyste měli při té schůzce soukromí,“ zašeptal sluha.

„Mohl bych třeba počkat tady s ním,“ nabídl se Reese. „Abychom měli jistotu, že neodejde a neodnese louč s sebou.“

„To ne, to bych neudělal, mylord,“ řekl sluha dotčeně.

„Tak už pojď, Reesi,“ řekl Dulcain. „Přestaň se chovat jako stará bába.“

Z Reeseho hrdla se vydral jakýsi hluboký sten a zašklebil se, když je následoval dovnitř.

Věžní komůrka byla jen slabě osvětlena plamínky svíček a posledními zvolna mizejícími záblesky denního světla, přicházejícího úzkými okny. U jednoho bylo zbudováno dřevěné lešeníčko, přecházející uvnitř do menší plošinky, jehož zřejmě používali sluhové, když posílali něco nahoru. Chladný večerní vánek, který pronikl dovnitř, trochu zbavil místnost pachu plesniviny, ale byly tu také další pachy a vůně, z nichž některé Gannd snadno identifikoval jako sušené rostliny a prášky, které užíval jeho strýc, ale byly tu také jiné, naprosto mu neznámé. Na rozdíl od uspořádané změní Terellova království byla Kryštofova svatyně noční můrou špinavého nepořádku. Všude, kam se jen člověk podíval, se něco povalovalo. Dřevěné police byly přečpané knihami, svitky a různými drobnostmi, jako třeba malinké kovové skřínky připomínající dámské šperkovnice, svíčky rozteklé ve svícnech, malé kera-mické hníčky a skleněné kádinky naplněné tajemnými prášky nebo vyschlým... čímisi. Všude byly roztroušeny pergameny a rovněž tak i lidské lebky, zhnědlé věkem, ze stropních trámů visely svazky rostlin a na podlaze stálo množství proutěných košíků naplněných lidskými i zvířecími kostmi. Na těžkém dřevěném stole byly navršeny knihy a byl celý pokryt rozsypanými prášky. Další vybavení místnosti představovala velká křišťálová koule na zlatem zdobeném podstavci, začernalá železna ohřívadla na uhlí, mosazná kadidelnice celá zezelenalá měděnkou, železné rendlíky všech možných velikostí, malá polínka nahromaděná v rohu vedle krbu, rituální nože a hůlky... Byla to zmatená a překypující hojnost všeho možného vybavení, roztroušená bez ladu a skladu všude kolem.

U jedné zdi spatřil Gannd dřevěnou kostru postele se starým špinavým ložním prádlem, zpod níž vykukoval nočník. A nahoře na ní ležela podivná sbírka různobarevných hadrů, která se náhle pohnula, a Gannd si uvědomil, že to vůbec nejsou hadry, ale čaroděj sám. Kryštof se namáhavě posadil a rozkašlal se sípavým, revma-tickým kašlem. Znělo to, jako kdyby se nějaké medvídek probouzelo po dlouhém zimním spánku.

Vypadal jako nějaký lidský stoh sena. Jeho vlasy, pokud ještě nějaké měl, byly úplně bílé a krátké a trčely mu všemi směry, jako by to byly nějaké chumáče kouře unikajícího mu z hlavy. Vousy měl dlouhé až pod pás a jak seděl, přihlazoval si je zkrivenými, kostnatými rukama posetými jaterními skvrnami. Jeho kouzelnická róba byla sbírkou různě zbarvených záplat, které byly užity k vyspravení trhlin a děr, a bylo jich tolik, že už bylo nemožné určit, jakou barvu róba původně měla. Připomínalo to nějakou sešivaninu zhotovenou slepcem.

Byl to ten nejstarší muž, jakého Gannd kdy viděl. Kouzelníkova pokožka se podobala obnošené kůži a dokonce i jeho vrásky byly vrásčité. Měl mohutný, hákovitý nos, vypadající jako čepel malé sekerky vyčnívající mu z obličeje, a jeho oči byly jako drobné uhlíky, hluboko ponořené ve svých důlcích. Spodní část jeho tváře byla úplně neviditelná pod vousem, který připomínal plazivý mech.

„Tak to je ten slavný Kryštof?“ zašeptal Reese.

„Být slavný neznamená nutně být atraktivní,“ promluvil starý čaroděj hlasem tak chatrným, jako byly vlasy na jeho hlavě. „A být starý neznamená nutně být hluchý.“

„Promiňte,“ řekl Reese neobratně. „Nechtěl jsem vás urazit.“

Kouzelník pouze cosi zabručel a dál neřekl nic. Zůstal sedět na posteli s nohama na podlaze, s hlavou svěšenou, dívaje se upřeně dolů na dlažební kostky. Čas se nepříjemně prodlužoval.

„Kryštofe?" řekl Dulcain.

Kouzelník udiveně vzhlédl, jako by zapomněl, že jsou zde. „Hmm?"

„Dostal jste náš vzkaz?"

„Dostal jsem vzkaz," odpověděl. „Pokud však uvážím inteligenci těch pitomců tam dole, může to mít společného něco i nic s čímkoliv, co chcete."

„My bychom rádi, abyste pro nás kontaktoval jednoho adepta," řekl Dulcain.

„Hmm. Kdy?"

„No... teď by to bylo docela milé."

„Ach." Kouzelník se znovu pohroužil do mlčení a znovu pozoroval podlahu. Zůstal nehybný. „Byl byste tak laskav?" promluvil po chvíli Dulcain. „Laskav k čemu?" Dulcain se podíval na Gannda a na Reeseho. Poslední obrátil oči k nebi a zasténal. „Spojit se pro nás s jedním adeptem."

„Kdy?" „Ted?" „Ach." Ticho. Trojice si znovu vyměnila pohled. Budou muset toto všechno podstoupit i potřetí? „Kdo?" Dulcain vypadal, že se mu konečně ulevilo. „Je to Terell z Loftonu." Znovu ticho. „Terell z Loftonu," zopakoval Dulcain. „Mohl byste se s ním spojit pro nás?" „Terell..." „Z Loftonu," dokončil za něho Dulcain. „Už jsem to od tebe slyšel hned napoprvé, mladý muži" Dulcain zvedl obočí při myšlence, že by ho někdo mohl nazývat mladým mu-

žem. Ale pro Kryštofa, řekl si Gannd, byl Dulcain mladý. Zavládlo znovu ticho. „Tak tedy... uděláte to?" řekl Dulcain. „Hmm. Udělám co?" Dulcain si odkašlal a zkusil to znovu. „Spojíte se pro nás s Terellem z Loftonu?" „Terell..." „Z Loftonu, ano." „Už jste to řekl." „No dobře... Spojil byste se s ním, prosím, pro nás?" „Ovšem. Kdo je to?" Reese rezignovaně potřásl hlavou. Dulcain se zhluboka nadechl. „Je to adept.

V

Loftonu." „Aha." Kryštof se vrátil ke svému soustředěnému zírání na podlahu. Dulcain zavřel oči v tichém zoufalství. „Říkáte adept?" „Ano, přesně tak." „Nikdy jsem o něm neslyšel." „Je mladý," řekl Reese. „Jen tak nějak okolo šedesátky. Úplný usmrkanec." Kryštof se na něho podíval a jejich pohledy se setkaly.

Reese najednou vypadal

jaksi neklidně. „Jak se jmenuješ?" zeptal se Kryštof. „Duncan Reese." „Hmm. Jednou, Duncane Reesi, budeš také starý. Ale ne v případě, když se ne-naučíš mít respekt před staršími, než jsi ty." Reese odvrátil pohled stranou a rozpačitě se poškrábal na hlavě. Starý čaroděj se podíval na Gannda, jako by si ho všiml poprvé. „Ty jsi Aureali-sův příbuzný."

„Ano, jsem, dědečku," odpověděl Gannd, oslovuje ho s něžnou úctou, kterou el-fové prokazují svým starším mužům, ať již to jsou jejich pokrevní příbuzní či ne. „On je můj strýc. Jak jste to věděl?"

„Já jsem ten slavný Kryštof," odpověděl starý kouzelník, dívaje se přímo na Ree-seho. „A ještě stále jsem všechny své schopnosti neztratil."

Reese zíral upřeně dolů na své nohy.

„Jak se má tvůj strýc?"

„Dobře, dědečku."

„Hmm. To je dobře."

„Byl to on, kdo nám doporučil, abychom se spojili s Terellem, aby nám pomohl ve válce," řekl Dulcain.

„Další válka? Co je to tentokrát?"

„Spor o následnictví."

„Císař je mrtev?"

„Eh... ano. Zemřel před nějakými lety," odpověděl Dulcain.

„Hmm. Nikdo mi nic neřekne." Starý čaroděj povzdechl a poškrábal se. „Měl bych se opravdu víc starat o současné události."

„Dobrá... tak můžete nám pomoci?" zeptal se Dulcain.

„Jak pomoci?"

Dulcain počítal potichu do desíti. „Spojit se s Terellem z Loftonu, adeptem."

„Aha." Kryštof o kousek poposedl, jako kdyby ho bolely kosti. „Eh... myslím..."
Starý čaroděj natáhl ruku a dřevěná hůl, opřená o zed', přelétla místnost do jeho čekajících prstů, jako by mu ji někdo hodil. Těžce se o ni opřel, pomalu vstal a belhal se ke stolu. Zde se zastavil, dívaje se dolů na jeho desku, jako by něco hledal. Po chvíli řekl: „Co to hledám?"
Reese se pohnul - postavil se za Dulcaina, zvedl ruku a zakryl si obličej.
„Něco, co má snad co dělat s kouzlem pro kontakt?" zkoušel Dulcain být nápo-mocný.
„Kontakt?"
„Ano."
„Kdo?"
„Terell. Z Loftonu. Nikdy jste o něm neslyšel. Týká se to války o následnictví. Protože císař je mrtev."
Kryštof se na něj rozzlobeně podíval. „Všechno to vím. Už jsi mi to řekl. Nejsem tak úplně nechápavý, víte."
„Eh, to jsme tedy v pěkné polízanici," mumlal si Reese pod vousy.
„Aha, tu to je." Kryštof se vyhnul té největší změti na stolní desce a pozvedl husí brk. Zašilhal, když si ho přiblížil těsně ke svým slábnoucím očím. „Tak k čemu jsem ho to chtěl?"
„Snad, eh, abyste něco napsal?" řekl Dulcain, s obtížemi udržuje klidný a vyrovnaný tón.
„Hmm. Ano, vy chcete formuli pro kontakt. Už si vzpomínám. Nejsem tak úplně popletený, víte."
„Ne, jenom většinou," zamumlal Reese potichu.
„Tak tedy, s kým si to přejete... kontakt?"
Dulcain si povzdechl a zavřel oči. „Terell. Z Loftonu. Adept."
„Hmm. Nikdy jsem o něm neslyšel."
Reese potlačil záupnění.
„Budu něco potřebovat..." řekl kouzelník, dívaje se dolů na stůl.
„Snad ten husí brk?" řekl Dulcain.
Kryštof se na něho podíval. „Ano. Jsi adept, mladý muži?"
„Ne, nejsem."
„Tak jak víš o tom husím brku?"
Dulcain si odkašlal. „Držíte ho ve své pravé ruce."
Kryštof se zamračil, potom se podíval na husí brk, který svíral v pěsti. „Aha.

Děkuji ti. Hledal jsem to." Reese se postavil za Gannda, opřel se o půlelfova ramena, svěřil hlavu a vydal ze sebe slabý kvílivý zvuk.
Starý čaroděj popošel do středu místnosti, opíraje se o hůl. Dělal malé a krátké kroky a nohy vlastně ani nezvedal, jen je šoupal po zemi. Šťouchl svou holí do hromady navršené na podlaze.
„Můžeme vám s něčím pomoci, dědečku?" zeptal se Gannd. „Tady někde mezi tím vším na podlaze by měl být můj magický kruh," odpověděl Kryštof a pokračoval v prohrabávání nepořádku kolem. Všichni se spustili na ruce a na kolena a začali odsunovat knihy a svítky i jiné všemožné harampádí nakupené všude na podlaze. „Myslím, že jsem to našel," řekl po chvílce Dulcain.
„Našel, co?" „Ten kruh, co jste ho hledal." „Magický kruh," řekl Gannd. „Aha. Ach ano, jeden by tady mezi tím vším měl někde být..." „Právě tady, dědečku." „Ach! Ty jsi to našel. To je dobře. Jsi hodný chlapec. Na, tady máš cukrátko..." V Ganndově ruce se objevil vanilkový zákusek s mandlemi. „Děkuji vám, dědečku." „Tak tedy, co pro vás mohu udělat, hoší?" „Nevím, jak dlouho to ještě budu moct vydržet," zamumlal tiše Reese. Trpělivě prošli celou procedurou ještě jednou. Ale je tu už aspoň nějaký pokrok,
pomyslel si Gannd. Pokaždé se přece jenom dostali o krok či dva dále. Nicméně Gannd už začínal mít vážné výhrady, pokud se týkalo použití formule. Reese měl určitě pravdu. Kterýkoliv čaroděj, který nebyl tak úplně při smyslech, by mohl vyvolat cokoliv.
Vyčistili prostor na podlaze a odhalili magický kruh, který byl nakreslen křídou na dlažebních kostkách. Linie byly velice slabé, na některých místech sotva viditelné. Reese navrhl, že by se snad mohly znovu nakreslit.
„Ach... nemyslím," řekl Kryštof. „Na tuto věc by to mělo stačit." „Ale jestliže jsou ty čáry tak slabé, bude

kruh dost silný, aby zadržel cokoliv uvnitř?"

Kryštof svraštil čelo. „A proč?"

Reese vypadal neklidně. „Pro to, eh, něco, co by se tu náhodou mohlo objevit," řekl.

„Myslíš tím Terella?"

„Eh... no... cokoliv."

Kryštof se na něho prostě podíval.

„Myslím tím, že nikdy nevíte..."

Kryštof se stále na něho díval a jeho pohled mrazil jako led.

„Stávají se nehody," dokončil Reese nepřesvědčivě.

„Má z toho vyplývat, že já nevím, co dělám?" řekl Kryštof.

„No, to ne... to je, já..."

„Je jenom nervózní, dědečku," přispěchal Gannd k záchraně svého přítele. „Magie ho trochu děsí."

Kryštof jenom něco zabručel. Opíraje se o hůl, odšoural se ke kruhu a postavil se přesně do jeho středu.

Magický kruh tvořily protínající se linie, vytvářející na podla-ze sigilum, základní magickou runu, jejíž každý vrchol se dotýkal linie opisujícího ji kruhu. Jak uvnitř, tak i vně kruhu byly nakresleny arkánové runy, ale nyní byly jejich linie tak slabé, že většina z nich byla stěží čitelná a jiná skoro smazána. Reese na ně nejistě zíral.

„Nic o tom nevím," mumlal si k sobě velice tiše.

Kryštof mu věnoval rozzlobený pohled. „Jestli mně nevěříš, že to dokážu, tak si to, zatraceně, udělej sám," zamručel. A s tím napřáhl ruku a umístil husí brk do vzduchu tak, jako by ho prostě jen položil dolů na stůl. Když ho pustil, brk zůstal tam, kde byl, vznášeje se ve vzduchu skoro pět stop nad podlahou, přesně uprostřed magického kruhu.

Kryštof zamumlal jakési zaříkadlo, z něhož Gannd nezachytil víc než tak slovo nebo dvě, a potom několikrát natáhl ruce k vznášejícímu se brku, znovu si něco zabručel a gestem, namířeným k brku, jako by ho propouštěl, vše skončil. Pak se obrátil a odšoural se zpět k posteli.

Dulcain, Reese a Gannd si vyměnili zmatené pohledy. „No... a co teď?" řekl Dulcain.

„Zavolejte toho jak - se - jmenuje," zamručel čaroděj šouraje se k posteli a těžce na ni usedl. „U Haelynova vousu, nečekáte snad, že udělám všechno za vás?"

Dulcain zamrkal. „Ale... my nevíme, co udělat?"

Kryštof vzdychl a položil se zpět do postele. „Napište jeho jméno," řekl.

„A jak, dědečku?"

Kryštof ze sebe vydal dlouhý, hluboký sten. „Použij rozum, chlapče. Soustřed' se na ten brk a představ si ho ve své mysli. Vaši mladí se to snad dnes už neučí?"

„Myslíte tím, že my všichni na něj musíme myslet, a on že se objeví?" řekl Ree-se.

Za okamžik nato začal brk psát do vzduchu neviditelná písmena, jako kdyby jej vedla nějaká neviditelná ruka. Ze štěrbin mezi dlažebními kameny se v úponcích zvedla jakási zvláštní mlha a vinula se podél vnitřního obrysu křídového kruhu, jiskřic jasnými výbuchy jako miniaturní ohňostroj uvnitř modrých a fialových mra-ků. V mlze se začal nejasně rýsovat obrys jakési postavy a o chvíli později se zhmotnil do podoby Terella.

„Kdo mě volá?" Vykročil z mlhy, narazil na nějakou neviditelnou překážku, o krok couvl a zašklebil se, potom to s nedbalým pohybem odmávl stranou a překročil kruh. Zamračil se. „Reese?"

„Zdravím tě, Terelli," řekl Reese.

„Určitě jsi to neudělal ty. Nemohu poznat tu formuli. Je to snad brána? Jsme v jiné úrovni?" Terell se rozhlédl zmateně kolem po místnosti. „Kdo...?"

„Byl jsem to já, kdo vás zavolal," promluvil Dulcain. „To je - s pomocí Kryštofa

- kouzelníka na vévodském dvoře Avanů." „Kryštof? On ještě žije?" „Ano, a snaží se na chvíli usnout, zatraceně," ozvala se nevrla odpověď z postele.

„Promiňte," řekl Terell. Otočil se zpět k Dulcainovi.

„Terelli, dovol mi, abych ti představil sira Braná Dulcaina, lorda vrchního velite-le avanilské armády," řekl Reese. „A také mého dobrého přítele."

„Mého také," řekl Gannd.

Terell pokývl hlavou. „Spolehlivá doporučení," řekl Dulcainovi. „Co pro vás mohu udělat, mylorde? Věřím, že je to vážná věc, pro kterou jste mě sem zavolali."

„To tedy opravdu je," odpověděl Dulcain. „Avanilská armáda se připravuje k válce. Naši špehové hlásili, že lord Derwyn z Boeruinu je připraven vytáhnout proti nám. Potřebujeme pomoc. Byl jste nám vřele doporučen Ganndovým strýcem Gyl-vainem Aurealisem."

„Jsem velice poctěn," odvětil Terell. „To je tedy opravdu poklona. Avšak, se vši povinnou úctou, lituji, že musím odmítnout."

„Byl byste tak laskav a řekl mi proč?" zeptal se Dulcain.

„Protože neschvaluji zabíjení. Sympatizuji s vaší situací, ale pomoci vám nemo-hu."

„Jedná se zde o víc než jenom o záležitost naší obrany," řekl Dulcain. „V sázce je osud celého impéria. Jestliže Derwyn bude mít úspěch, uplatní svůj nárok na Železný trůn, a to násilím. Pak už bude muset vládnout stejným způsobem. Nebude schopen vynutit si loajalitu vši šlechty. Nastane občanská válka."

„Snad je to vše pravda," odpověděl Terell, „ale to stále na věci nic nemění. Pří-sahal jsem, že svého umění nikdy nepoužiji k zabíjení. Jenom k léčení."

„Ani za předpokladu, že vás nikdo nebude žádat, abyste zabíjel?" řekl Dulcain.

„A co místo toho? Zmrzačit? Zranit? Seslat nějakou nemoc?"

„Nic z toho. Řekněme, že při tom, co od vás budu žádat, nebude ani jediná duše nějak zraněna? Předpokládejme dále, že vás požádám jen o ochranu před kouzly kteréhokoliv mága, jehož může náš nepřítel zaměstnávat? Když to pro nás uděláte, nezůstanete snad věrný vaší přísaze? Tedy žádné zabíjení ani zranění, jenom ochra-na."

Terell se na něj chvíli zamyšleně díval. „Použil bych tedy své umění jen k tomu, abych ochránil vaše vojáky proti jakémukoliv zhoubnému kouzlu a nic víc?" „To je vše, o co vás žádám. A na to máte mít mé slovo. Anebo moje písemné ujištění, jestli chcete. A k tomu padesát tisíc zlatých mincí. S takovou sumou byste mohl pomoci spoustě lidí."

Terell se podíval na Reeseho a na Gannda. „Je to muž, který drží své slovo?"

„Ano, to je," odpověděl Reese bez váhání.

Gannd přikývl. „Znám ho jako čestného muže."

„V tom případě není potřeba žádného písemného ujištění," řekl Terell. „Mluvíte také i za Kiera z Avanu?"

„Mám jeho důvěru," odvětil Dulcain. „A podrobně mu vysvětlím, že bude-li žá-dat cokoli navíc, než jsme spolu dohodli, v tom okamžiku přestává naše smlouva platit. Ale i přesto budete vy mít právo na plnou sumu, kterou jsme smluvili."

Terell zamyšleně sešpulil rty a na okamžik uvažoval. „Dejte mi na to ruku," řekl nakonec.

Oba si potřásli rukama.

„Tak ujednáno," pravil Terell. „Budu požadovat slušné ubytování pro sebe a svou dceru. Je slepá, a já bych ji nemohl nechat v Loftonu."

„Zařídím to," slíbil Dulcain.

„Výborně," prohlásil Terell a vkročil nazpět do kruhu. „Teď mě propusťte. Ale napřed mi ještě dejte zástavu od vás."

„Jaký druh zástavy?"

„Nějaký předmět, co nosíte, třeba kadeř vlasů, prostě něco, co v sobě nese vaši esenci."

Dulcain si sňal ze zápěstí zlatý náramek. „Bude stačit tohle?"

„Jistě, to postačí, abych vás vyhledal. Buďte jenom zítra touto dobou na místě, kde nás budete chtít ubytovat, a my k vám přijdeme. Nyní mě nechte jít. Musím udělat nějaké přípravy."

„Kryštofe!" řekl Dulcain.

„Hmm?" Starý čaroděj se pohnul. „Co? Co je to?"

„Terell si přeje být propuštěn."

„Kdo?"

„Terell. Z Loftonu. Ten adept. Vy jste ho zavolal."

„Já? A proč?"

„Jenom ho teď pošlete domů, Kryštofe. Prosím."

„Uh. Eh, no dobrá, v pořádku." Starý čaroděj zamumlal pár slov, udělal prsty ve vzduchu jakési gesto podobné tvaru X, vztáhl obě ruce dopředu a pak klesl znovu na postel. Mlha se zvedla, zahalila Terella, a ten v okamžiku byl ten tam.

„Děkuji vám, Kryštofe," řekl Dulcain.

„Hmm? Co je? Co je to teď?"

„To nic. Dobrou noc."

„Hmm. Dobrou."

Dveře se za nimi zase samy zavřely. Na chodbě je ještě pořád čekal sluha s po-chodní; seděl na schodech. Rychle vyskočil, když vyšli ven. „Všechno v pořádku, mylord?"

„Všechno je fajn," řekl Dulcain. Obrátil se k Reesemu a Ganndovi. „Doufám, že váš přítel je důvěryhodný."

„Jistě," pravil Reese. „Proč? Myslíte, že by vás zklamal, když už dal své slovo?"

„Toho se obávám méně než toho, že jsem dal Terellovi ten náramek," odpověděl Dulcain. „Tímto gestem důvěry jsem se mu vydal úplně napospas. Do té doby, než ho opět dostanu zpět, bude si se mnou moct dělat, co bude chtít."

„Terell by nikdy nic takového neudělal," ujistoval Reese.

„Co nejvážněji doufám, že ne. Musíš si být svým přítelem velice jistý."

„To teda jsem. Vsadil bych na něho svůj život," řekl Reese.

Dulcain na něho jenom pohlédl. „To se taky už stalo."

Kapitola pátá

CELÉ MĚSTO SEASEDGE SE VYHRNULO VEN, aby se podívalo, jak armá-da odchází na své slavné tažení. Oddíly se seřadily na cvičišti za ležením. Už brzy zrána se celý tábor dal do pohybu a nastal horečný chvat, když byli koně zapřaháni do vozů a vozkové ještě na poslední chvíli kontrolovali, zda je vše správně naloženo a zda všechny vozy trénu jsou v dobrém stavu. Potom, zatímco vojáci si balili svou výstroj, se vozy seřadily na nejvzdálenějším konci cvičiště a rozjely se po silnici vedoucí do města.

Když potom na oblohu vyšlo slunce, celý prostor kolem cvičiště ovládla slav-nostní atmosféra. Přišli kramáři se svými kárami, aby obsloužili diváky jídlem, a lidé si na zem rozložili hrubé vlněné deky a připravovali se na piknik. Bavili je při tom kejklíři, šašci a bardí, posílající mezi ně své klobouky, a děti pobíhaly kolem a hrály si s malými dřevěnými meči, na hlavě obrácené kbelíky s dírou, vyřezanou v nich na způsob průzoru, a napodobovaly bitvu, zatímco se vojsko řadilo k pochodu.

K poledni byla již celá armáda pohromadě a připravena. -Trubky zaduly fanfáru, kterou jako ozvěnu převzala další fanfára v dálce, z výšiny, na níž stál Seaharrow. Hradní brána se otevřela a ven vyjel Derwyn v čele skupiny svých rytířských velite-lů, všichni v plné zbroji a v helmách s péřovými chocholy, v rukou štíty a kopí oz-dobená mnohobarevnými dvojčipými praporečky ve tvaru vlaštovčího ocasu, které se třepotaly ve vetru. Byl na ně působivý pohled, když se hnali na svých koních, následováni svými panoši, po klikatící se cestě, která vedla od skalního hřebene, na němž hrad stál, na planinu dole pod ním. Slunce se lesklo na jejich vyleštěné zbroji, a když se blížili, dav kolektivně zadržel dech.

Ti mezi diváky, kteří byli dost staří, aby si mohli vybavit stará tažení -když Derwynův otec se neúspěšně pokusil získat Železný trůn proti mladičkému císaři Michaelovi, kterého hanlivě nazval Vetřelec - si připomněli, jak lord Arwyn se svý-mi rytíři vždycky vyjížděl z hradu v doprovodu bubeníků, kteří kráčeli před nimi dokonale sladěným krokem a s hlubokým a dramatickým bubnováním: dum... dum... dum... da - dum... dum... dum... dum... da - dum...

Derwyn lidem takové divadlo neposkytl. On a jeho rytíři sjeli dolů od hradu tiše. Jedinými zvuky byly dusot koňských kopyt a cinkání postrojů, jak se blížili.

Za minulých výprav obvykle Arwyn, když dojel na pláň, přivedl své rytířské při-vržence seřazené v řadě za sebou; potom, zatímco bubeníci stále udržovali rytmus svého odměřeného bubnování, přijel až k vojákům. Nato dal znamení zvednutím své pravice a všechny bubny naráz zmlkly jako jeden. Arwyn potom zůstal stát, přehlí-žeje ze hřbetu svého koně nastoupené oddíly. To se odehrávalo v naprostém

tichu, které trvalo po celou dlouhou, napjatou chvíli, dokud arcivévoda nepřikročil k pro-jevu. Pozdravil potom rytíře a poblahopřál jim k jejich vysokému počtu, který se shromáždil; pak oslovil vojáky a uvedl důvody, pro které dochází k válečné výpravě, již jsou účastníky. Postupně dospíval k vyvrcholení své řeči, používaje svého hlasu jako mistrovský hudebník svého nástroje, a dařilo se mu vybičovat vojáky až do stavu divokého vzrušení. Když skončil, muži propukli ve frenetický jásot a volání slávy, které se ozvěnou odráželo po pláni kolem. Byl to mohutný chór, vyvolávající své Hurá!, který bylo možno slyšet až v tom nejvzdálenějším koutě města. A posléze Arwyn tasil svůj meč a pozvedl ho nad hlavu, potom s ním mávl dolů - ukazuje směrem, kam se armáda měla vydat - což byl povel k odchodu. Bubeníci začali znovu bubnovat a vojsko se pohnulo. Bylo to vždy úplné divadlo.

Derwyn naproti tomu zcela postrádal zálibu svého otce pro podobnou dramatickou okázalost. - Když sjížděl dolů na pláň, žádní bubeníci nerozezneli válečný ryt-mus. Když dojel k vojsku, jeho rytíři zůstali za ním, seřazeni po dvou. A když pak zvolna jel podél předních řad své armády, vykonáváje svou přehlídku, nezastavil se, aby k nim proslovil slavnostní řeč. Jen zaujal své místo v čele vojska, a zatímco jeho kůň nervózně hrabal kopyty, počkal, dokud jeho rytířští velitelé nedojeli do čela oddílů a dokud se neujistil, že jsou všichni připraveni vyrazit, seřazeni za ním. Celá akce byla vykonána metodicky a důkladně, bez jakékoliv pompy či ceremonií, a navodila tak atmosféru přísné a nesmlouvavé disciplíny. Bubeníci a trubači se seřa-dili až na samém kraji pláně, čekajíce na povel svého lorda. A když tak učinil, zvedl pouze paži a spustil ji dolů a dopředu.

Trubači zatroubili fanfáru a bubeníci rozezvučeli své bubny v rovnoměrném rytmickém bubnování, pak seřazeni odpochovali do čela armády a vykročili dolů po silnici k městu. Derwyn jim dal asi dvacetiyardový náskok a potom je volným krokem i se svými rytíři následoval. Když se armáda dala do pohybu, pluk po pluku, pěšáci v útvech po čtyřech v řadě, dav se rozpadl do hloučků a začal se rozcházet.

Katrina se dívala shora z hradeb, jak hlavní masa mužů, podobající se nějakému pomalu se rozvíjejícímu hadu, kroutícímu se po pláni, postupuje dolů po silnici k Seasedge. Zástup diváků se pohyboval s nimi, proudil všude kolem po bocích útvaru až do města. Hlavní silnice, která procházela městem, byla po obou stranách vrou-bena dalšími diváky, kteří se přišli podívat na odchod vojska. Tito tady byli jejich otcové a bratři - a jejich synové, strýcové a dědečkové, bratrance a synovci a přátelé, manželé a milenci, a všichni odcházeli do války. Ať už je potká cokoli, vítězství nebo porážka, bude jich mnoho, co se už nikdy nevrátí.

Derwyn bude také jedním z těch, co již nikdy neprijdou zpátky. Katrina to věděla s jistotou nevyhnutelného osudu. Když se tak dívala za ním, jak jede v čele svých seřazených oddílů přes pláň, jak zatáčí k silnici a posléze mizí v dálce, věděla, že ho již nikdy nespátří živého. Někde tam venku, v temnotě nočního tábora, na pochodu nebo v chaotickém bitevním šilenství udeří vrahova ocel a arcivévoda padne. A až padne, bude její osud... přímo v Aerinových čekajících rukou.

Ale ona se přesto stane paní svého osudu. Bude následovat odliv a příliv moci, rozezná svou příležitost a bude z ní těžit. Ona přežije.

Aerin také vyšel ven, aby se podíval, jak jeho otec vede armádu do boje. Jak Ka-trina stála až nahoře na hradební zdi, ohlédla se přes rameno a spatřila ho, jak stojí na balkonu před svými komnatami a dívá se. Na chvíli se jí zdálo, že se jejich pohledy zkřížily, ale vzdálenost byla příliš velká, než aby si tím mohla být jista. Otoči-la se, aby se ještě jednou podívala na odcházející vojsko, a když se znovu podívala tím směrem, Aerin byl už pryč.

Ráda by věděla, co asi právě teď cítí a na co myslí. Nebyla dost blízko, aby si mohla přečíst jeho myšlenky, ale mohla si dobře představit, že zřejmě bude pocít'o-vat nějaký druh ulehčení nad tím, že se věci konečně daly do pohybu. Ale to ještě nemohla být ta pravá úleva. Ještě ne. Ne dříve, dokud by do hradu nepřišla zpráva, že arcivévoda je mrtev. Potom, a jedině potom by Aerinovo napjaté očekávání skon-čilo.

Přemýšlela, jaké to asi je nenávidět vlastního otce tak, že ho chcete vidět mrtvé-ho. A ne pouze vidět ho mrtvého, ale být ochoten, a dokonce toužit po urychlení jeho demise. Ona sama svého otce milovala, obdivovala ho a s úctou k němu vzhlí-žela. Nebyl to příliš významný muž, ale pro ni, když byla ještě malá, byl jako bůh. Všechno se to nyní zdálo tak dávno, jako by to byl úplně jiný život, jako by to

všechno se stalo někomu jinému. Všechno se změnilo, poprvé tehdy, když s ním šla do vévodova hradu. To tenkrát poprvé zažila surový šok, když si uvědomila otcovo skutečné postavení ve všeobecném pořádku věcí. Tehdy, kdy se jí dostalo prvního letmého pohledu na pravou podstatu moci.

Když pozorovala armádu, zvolna mizející v dálce, a dunění bubnů bušících v rytmických kadencích sláblo, zazdalo se Katrině, že slyší jiný zvuk - ve své předsta-vě -který pozvolna vzrůstal a sílil, až se v něm zcela utopilo všechno ostatní. Zaniklo dunění bubnů a dusot pochoduujících nohou, vrzání vozových kol, cinkot postrojů, klení vozků, provolávání diváků. Všechno přehlušilo nepřetržité bzučení much. Opět se všechno vrátilo... pohled na všechna ta polámaná, roztrhaná a zkrvavená těla, pokrývající bojiště. Jílce mečů vyčnívajících z těl, praporečky líně se třepetající na oštěpech, zabodnutých v šílených úhlech v půdě, koně bez jezdců bezcílně se potulující po bitevním poli, poplašeně překračující mrtvé, jak hledali nějaký trs nepošlapané trávy, aby si z něj uškubli, supové kroužící v sestupných spirálách na-hoře nad hlavou, dokud se neusadili ke své ohavné hostině... a pak mouchy. Příšer-né, nekonečné bzučení much.

Katrina se odvrátila. Už nikdy na to nechtěla pomyslet. Bude mnoho těch, co za-nedlouho zemřou, a všichni kvůli ambicím jednoho muže, muže, který i ve svém pozdním středním věku se stále zoufale pokoušel změřit se se svým dávno zemřelým otcem. Ne, necítila žádnou lítost nad Derwynem. Jeho povýšenost a zakomplexova-nost vedly mnoho z těchto mužů na smrt. Jeho ctižádost neměla žádný soucit a lítost pro jejich ženy a děti, stejně jako neměl lítost ani pro ni, když ji našel, jak bloudí po bojišti. Pouze šiji vzal, jako své právo a válečnou kořist. Kořist, která byla sice k tomu ochotná, ale ne z vášně, nýbrž z naprostého zoufalství. Byl to svět mužů. Proč tedy tak málo z nich bylo skutečnými muži? Sešla po schodech dolů z hradeb a zamířila nádvořím k hradu. Zdál se nyní veli-ce prázdný, přestože v něm žila spousta sluhů a úředníků, strážných a nádeníků, kteří ještě stále pozorovali z hradeb odchod vojska. Cítila se unavená. Vše, co si nyní přála, bylo vrátit se do své komnaty, sednout si k oknu a setřást ze sebe všech-nu tu sklíčenost, jež se jí zmocnila během tohoto pozdního odpoledne a večera, jen tak sedět na kožešinové houni se zutými botami, upíjet víno a dívat se, jak plameny tančí v krbu, než přijde noc a bude čas jít spát.

Vstoupila a zavřela dveře na závoru, aby ji nikdo nevyrušoval. Potom její oči sklouzly na ohniště v krbu. Ano, sluhové rozdělali oheň; bylo tady dost polínek, aby stačil hořet po celý večer až do noci. Na malém stolku vedle krbu stála karafa s vínem a pohár, tak jak to měla ráda. Povzdechla si a zula si střevíce, potom se svlék-la a zamířila k posteli, kam sluhové pokaždé položili její noční košili... a ustrnula, když spatřila Aerina ležícího zde pod baldachýnem lůžka, zcela oblečeného, nohy natažené a přehozené jednu přes druhou. Lehce se pousmál, když na ni pohlédl. Vůbec si ho nevšimla, když vešla dovnitř.

„Jak milé," řekl. „Úplně jako byste mi četla myšlenky."

Skutečně je nyní mohla číst, a vůbec se jí nelíbilo, co viděla.

„Co tu děláte?" řekla, pokoušejíc se o výraz působivého rozhořčení. „Ihned ode-jděte."

Zvedl obočí. „Co hodláte udělat, zavolat snad mého otce? Opravdu si nemyslím, že by vás zrovna teď uslyšel."

Stála zde nahá, nejsouc ochotná poskytnout mu satisfakci tím, že by ji viděl, jak se před ním zahaluje.

Kdyby utekla, měla by snad naději, že se dostane ke dveřím dřív než on, ale co by měla dělat potom, běžet nahá do chodby a volat o pomoc? Zde by se jistě žádné pomoci nedočkala. Snad by se mohla přece jen dát na útěk, ale to nechtěla. To by bylo právě to, co chtěl on. Mohla si to přečíst v jeho mysli.

„Tak tedy," řekla opatrně. „Vidím, že vaše dychtivost se zvětšila a vaše odvaha vzrostla, teď když je otec nepřítomen. Ale co budete dělat, až se vrátí?"

Derwyn se už neměl vrátit. Věděla to. Ale chtěla přimět Aerina k tomu, aby při-pustil, že to také ví. Chtěl to. Málem to udělal. Měl to téměř na jazyku. Mohla vidět, jak na to myslí. Nevráti se, myslel si. Nikdy se nevrátí. Už teď je jakoby mrtvý. A já jsem ten, kdo ho zabil. Pro tebe, Katrino. Všecko pro tebe.

Ale neřekl to. To nevádí, pomyslela si, já to vím. Já tě znám, Aerine. Já vím, co jsi zač. Prozatím, teď, moc proudí k tobě. Ale jenom prozatím.

„Otázka je, co budete dělat vy, až se vrátí?" řekl Aerin. „Řeknete mu to?"

„Co myslíte vy?"

„Já myslím, že ne," odpověděl Aerin. „Hrála jste si se mnou dost dlouho. Čas her je pryč. Aspoň pokud

se týká toho druhu her, co jste hrála vy. Hodlám vás naučit pár nových. A myslím, že je shledáte fascinujícími."

Viděla, na co myslí, a oči jí bezděky sklouzly ke skříni, kterou zatarasila tajnou chodbu. Teprve teď si všimla, že je odsunuta stranou.

Vstal jediným plynulým pohybem a uchopil ji za zápěstí. „Pojďte," řekl. „Musím vám něco ukázat." „Nechte mě být."

Pokusila se vytrhnout se mu, ale on s ní silně škulbl, až se zapotácela a padla mu na hrud'. Cítila, jak ji objímají jeho paže, když přiložil svou tvář k její a surově ji políbil. Jeho jazyk si vynutil cestu mezi její rty a ona zalapala po dechu, jeho ruce klouzaly dolů po jejích bocích. Odstrčila ho a tvrdě ho udeřila přes tvář. - Bolestivá rána, kterou jí vzápětí vrátil, přišla tak rychle, že ji to úplně ohromilo. Otřesená a ohlušená cítila, jak krvácí ze rtu, který jí rozřízl jeho prsten. Upadla. Uchopil ji a škulnutím ji postavil na nohy, strkáje ji k panelu, skrývajícimu tajnou chodbu.

Stiskl skrytý výstupek a panel se otevřel s jemným, téměř neslyšitelným vrznu-tím. Postrčil ji do temnoty za ním. Panel se za nimi zase zavřel a ona pocítila, jak jí po těle naskakuje husí kůže z vlhké zimy, která za zdí vládla. Kamenná podlaha ji studila do bosých nohou, když ji postrkoval hustou tmou. Věděla, kam jdou.

Nemělo smysl bránit se. Byl silnější a moc byla teď s ním. Aby její proud přešel zpět k ní, bude za to muset zaplatit. Strnulá a zkřehlá propadla rezignaci.

Vlekl ji tmavými a úzkými chodbičkami, které se vinuly za zdmi hradu a kolem mnoha nároží dolů po spoustě kamenných schodů, až úplně ztratila veškerou orientaci. On byl na známé půdě. Toto bylo místo, kde se tak často plížil jako ještěrka v temnotě pod skálou, a ona byla jako hmyz, který polapil a táhl si ho do svého brlo-hu. Poklusávala vedle něho, jak ji vlekl a ve své netrpělivosti stále zrychloval krok. Sestoupili po dalším schodišti, pak přišlo další a další, až se konečně dostali do krátké chodby, končící těžkými dřevěnými dveřmi. Zatačil je dovnitř, a když vstoupili, opět je za nimi zavřel.

Otrásla jí zima. Světlo z několika pochodní, zasazených v železných držácích, vrhalo své stíny na vlhké kamenné zdi. Katrina zamhouřila oči, když spatřila zlo-věstně vyhlížející nástroje, které byly pečlivě rozmístěny kolem na vlhké kamenné podlaze.

„Říkám tomu moje herna," řekl Aerin. Postrčil ji ke dvěma dřevěným podpěrám a připoutal ji za jedno zápěstí a pak rychle udělal totéž i s druhým. „Myslím, že zde najdete úplně novou stimulaci a zkušenosti." Ve vteřině byla bezmocná. Nemohla se téměř ani pohnout. Odstoupil od ní někam dozadu a ona odtud mohla slyšet, jak mluví. Jeho hlas se ozvěnou rozléhal po celé místnosti.

„Nu, není to krásný pohled?" řekl.

Cítila, jak se jeho prsty jemně pohybují dolů po její páteři a škulba sebou.

Obešel ji a stanul zase před ní.

„Teď máme dost času na hraní," řekl, uvolňuje si svůj opasek. „Máme na to ce-lou noc a nikdo nás tady nebude rušit. A nemusíme se starat ani o to, abychom byli potichu. Můžeme dělat tolik rámusu, kolik budeme chtít, a nikdo nás neuslyší. Vů-bez nikdo."

Zavřela oči. Musím to vydržet, musím se přes to dostat, pomyslela si. Nějak to dokážu. A nezapomenu. Nikdy.

Po celou tu dlouhou, předlouhou noc si myslela, že ráno snad už ani nikdy nepři-jde.

Vyzvědači, kteří byli vysláni do Seasedge, poslali zprávu, že armáda Boeruinu je v pohybu. Lord Kier věděl, že se ten čas blíží, i když nevěděl přesně, kdy to bude. Derwyn držel datum odchodu v přísné tajnosti, známé jen jemu a několika jeho nejdůvěryhodnějším rytířským velitelům. Nicméně armáda nemohla vytáhnout bez viditelných příprav, takže Kier věděl, kdy dospěly do své konečné fáze, a vydal příkazy, aby jeho vlastní armáda byla držena ve stavu stálé pohotovosti. A Dulcain ho nezklamal.

Gannd byl svědkem dramatických změn, které Dulcain zavedl v armádě vévody z Avanu. Morálka vojáků se viditelně zlepšila a neustálý dril a nepolevující disciplína vybrousily jejich zručnost do toho nejjemnějšího ostří. Dulcain věděl, jak s vojá-ky jednat. Podařilo se mu udržovat si určitý odstup nad rytíři, právě natolik, aby nikdy neztratili pocit, že on je jejich lord vrchní velitel, ale stále přitom dbal na to, aby každý den byl mezi nimi. Udělal si vždycky čas, aby si s nimi promluvil a aby také vytkl, kde to bylo potřeba. Stejně tak si našel čas i k tomu, aby si s každým mohl promluvit také o jeho osobním životě a

problémech. Tak docílil, že nabyli dojmů, že se o ně stará, že je jedním z nich, i když je jejich velitelem, a všichni se cítili součástí celku, postupujícího za společným cílem a spojeného věrností ke Kie-rovi z Avanu.

U obyčejných vojáků zvolil Dulcain jen trochu odlišný způsob. I když byl snad více opatrný a poněkud teatrální, přece jen byl docela účinný.

Shromáždil skupinku rytířů k objížděcímu ležení a poslal jednoho z jezdců tryskem dopředu, aby vyburcoval muže zprávou, že velitel přijíždí. „Přijede sem lord velitel, hoši! Třikrát sláva Branovi Čepeli!“ A zatímco vojáci provolávali slávu, Dulcain přihřměl v čele malého doprovodu, kynul mužům a odpovídal jim na jejich pozdrav, a vždycky tu a tam zastavil a promluvil si s jednotlivci přátelským a povzbudivým tónem. „Tak jak to jde, hoši? Jste připraveni dát Derwynovi a jeho vojákům takovou lekci, že na ni hned tak brzy nezapomenou?“

A zubil se při jejich odpovědích a provolával: „To je duch! Budu s vámi, právě tady a uprostřed té mý. Spolu pošleme ty darebáky, ať upalují s ocasem mezi no-hama! Dáme jim co proto, ne?“

A když vojáci zařvali na souhlas, Dulcain se zašklebil a zamával jim a prohlásil, že je na ně hrdý, potom nasadil svému koni ostruhy a tryskem odjel i se svými rytíři. Muži se cítili poctěni, že si našel čas, aby se na ně podíval a promluvil si s nimi, i když zřejmě jel vyřídit nějaký důležitý úkol, ač ve skutečnosti tímto úkolem byli oni sami. Dulcain je neustále udržoval v pohotovosti, zřídka jim dovoluje lenošit, osobně však dohlížel, aby dostávali dobrou stravu, aby tábor byl udržován v čistotě a aby se zlepšila hygiena. Prováděl kontroly, aby se ujistil, že jim nic nechybí, a tak si v krátkém čase získal jejich respekt a obdiv až do takového stupně, že si z něho prostě udělali svůj idol. Byl to Bran Čepel, nejlepší bojovník, jakého říše kdy znala, který je kul do takové bojové síly, již podobná nebyla k spatření od té doby, kdy císař Michael velel nejmocnější armádě Anuiru.

Naproti tomu Gannd to neměl vůbec snadné. Dulcain jmenoval Reeseho velitelem žoldnéřského pluku a ten okamžitě ustanovil Gannda svým zástupcem. Již od začátku půlel proti tomuto rozhodnutí protestoval, ale i když Reese jeho rezervovanost chápal, trval na tom, že potřebuje někoho, komu by mohl věřit, a že nejlepším způsobem pro Gannda, chce-li dosáhnout toho, aby ho volné bratrstvo akceptovalo, je, aby byl co nejvíc viditelný a aby prokázal, že se jim ve všem vyrovná.

„U téhle cházky je to jediný způsob, co musíš udělat,“ řekl.

„Oni se chystají vyzkoušet si tě. Budou tě provokovat, aby viděli, co všechno si k tobě můžou dovolit. Asi si vyberou jednoho z nich, aby to udělal, a bude to ten nejtvrdší a nejschopnější chlapík mezi nimi. Celou dobu bude do tebe šťárat a zkoušet ti nějak srazit hřebínek. A bude to vždycky, když já tam náhodou nebudu. Když po tobě vyjede a vyzve tě, budeš se s ním muset utkat za podmínek, které si určí on. Oni si to už zajistí, aby to tak bylo. Hned budou na místě a budou tě sledovat, co s tím uděláš. Budeš jim to muset ukázat. Udělej to hned napoprvé, a pak už žádné podruhé nebude.“

„Ale jak daleko budu muset zajít?“ zeptal se Gannd.

„Tak jak to bude potřeba,“ odpověděl Reese. „Ty sám to budeš muset posoudit. Ať se stane co se stane, já stojím za tebou. Ale ať už uděláš cokoli a ať to uděláš jakkoli, ujisti se, že se to tím rozhodne.“

Netrvalo to dlouho. Gannd jim to ještě usnadnil. Zčásti protože s tím chtěl co nejdříve skoncovat a zčásti protože prostě nebyl ochoten se změnit tak, aby úplně zapadl do svého okolí. Byl tím, čím byl a nemohl si připustit, aby případný strach ze zranitelnosti překonal jeho základní životní potřeby.

Už od té doby, kdy odešel z Aelvinnwodu, si každou noc udělal chvíli času ke krátké rituální modlitbě. Když cestoval s Reesem, počkal vždycky, až žoldnéř usne, aby ho nerušil nebo aby se nemusel obtěžovat s vysvětlováním. Ne že by si myslel, že by snad Reese měl nějaké výhrady. Ale jeho modlitba byla soukromá věc a on byl při tom rád sám. V ležení to bylo těžké. Pořád byli kolem něho nějakí lidé, pořád se něco dělo a stále zde byl nějaký zmatek. Ale asi tak míli za táborem, mimo perimetr strážných hlídek, byl malý lesík. Bylo to sotva něco víc než kousek půdy hustě zarostlý stromy, něco jako malý ostrůvek v moři luční trávy.

Nebylo pro něho nijak zvlášť těžké proplížit se pozdě v noci mezi strážemi a odebrat se tam. Většina lidí si prakticky ani neuvědomovala, jak rychle a tiše se elfové dokážou pohybovat. Proklouzl hbitě hlídkami, neviděn splýnul s temnotou a pak odběhl ke stromům, kde poklekl pod převislými větvemi na jedné malé

světlinec a vyslal své motlitby k Paní. Ale jedné noci, právě když se svou pobožností skončil, zaslechl jemné praskání suchých větviček, které hustě pokrývaly lesní půdu, a uvědomil si, že je sledován. Vstal, otočil se za zvukem a čekal. Již věděl, kdo to asi tak může být.

„Nuže, tak se podívejme, co to tu máme," řekl žoldněř, který vykročil zpod hus-tého stromoví na světlinku. Nebyl sám. Bylo s ním asi tucet dalších, včetně i několika strážných, kolem nichž se Gannd předtím proplížil. Muž, který mluvil, byl hřmotný žoldněř. Jmenoval se Xandor, veterán z nesčetných obtížných tažení. Pro-hlašoval o sobě, že sloužil u úderného oddílu, což byla elitní nájezdnická patrola, strážící uzoučký pruh země v provincii Elinii, jenž se táhl mezi močály a tvořil hra-nici - a také jedinou pevnou pozemní cestu - s pustinami Coerany-su. Se svou mo-hutnou, šest stop vysokou postavou, plavými vlasy padajícími mu na ramena a stej-nými vousy, byl pravděpodobně tím nejlépe fyzicky vybaveným mužem z celého pluku volného bratrstva, najatého do služeb vévody z Avanu.

„Vypadá to, že jsme chytili špeha," řekl Xandor k ostatním, když Gannda obklí-čili. „Bastard a ještě k tomu špeh."

„Nejsem špeh," řekl Gannd. „Jen jsem se tady modlil."

„Většina lidí jde do chrámu, když se chce modlit," řekl Xandor.

Gannd ukázal na stromy kolem. „Tohle je můj chrám."

„Ach, pravda, zapomněl jsem. Ty jsi neznabožský elf. A elfové se k bohům ne-modlí. Modlí se k nějaké mýtické ženě z pralesa. K nějaké paní bohyni, která je tak dobře ochraňuje, že dovolila, aby byli ze svých zemí vyhnáni a žili v lesích jako zvířata, což také ve skutečnosti jsou."

Gannd jenom tiše stál a neříkal nic.

„No tak co, bastarde? To máš tak málo úcty ke své bohyni, že ji ani nebráníš, když ji urážím?"

„Ty Paní nemůžeš urazit," odpověděl Gannd. „Ty urážíš jenom sám sebe, tím, že takhle ukazuješ svou nevědomost a hloupost."

„No tak to je tedy něco, čemu říkám slovo do pračky," řekl Xandor a tasil svůj meč. „To bych si nenechal líbit od žádného muže, natož od polovičního."

„Nepřeju si boj," řekl Gannd. „Ale jestli jsi rozhodnut dokázat, že jsi lepší, utkám se s tebou na cvičišti, kdy budeš chtít."

„Utkáš se se mnou hned teď," odvětil Xandor, „a ocelí ne dřevěným mečem. Ří-ká se, že elfové prý mají zelenou krev. Myslím, že ti docela rád od nějaké pomůžu, abych to zjistil."

„Moje krev je červená jako vaše. Ale na to budeš muset mít jenom mé slovo."

„Slovo míšeneckého elfa?" poškleboval se Xandor pohrdavě. „Raději bych se o tom přesvědčil sám." Žoldněř pozvedl svůj meč a ten se zdál oživnout, když jím proťal vzduch v rychlé sérii zručných úderů.

„Chci nosit tvé uši jako náhrdelník. Vytáhni meč, bastarde."

„Žádám tě ještě jednou, abys toho nechal," řekl Gannd, aniž změnil tón svého hlasu.

„Dost řečí," sykl Xandor a vrhl se na něho.

Než ale stačil udělat dva kroky, na každém z mohutných žoldněřových ramenou, právě pod klíční kosti, náhle jako by vypučely dýky, po každé straně jedna. Gannd je vytrhl z bandalírů, které měl skryté pod pláštěm, a hodil je tak rychle, že ostatní žoldněři stěží postrehli nějaký pohyb. Xandor vykřikl, spíš překvapením než bolestí, a upustil meč, jak hned jeho paže reflexivně zajely k dýkám zabodnutým v jeho mase. Zlomil se v pase dopředu a klesl na kolena.

„Někdo další?" řekl Gannd.

Ostatní si vyměnili pohledy, ale zůstali potichu.

„Jděte zpátky do tábora," řekl Gannd. „A hned. Nechte Xandora mně."

„Tak moment," řekl neklidně jeden z nich, který zřejmě nechtěl opustit přítele v takové situaci.

„Řekl jsem hned!" zopakoval Gannd. „A ještě jednou to říkat nebudu."

Muži pozvolna ustupovali, vrhající neklidné pohledy dozadu, ale uposlechli. - Když s Xandorem osaměl, poklekl Gannd vedle zraněného žoldněře. Xandor klečel, ohnutý, a chňapal po jílčích nožů, zabodnutých v jeho ramenou, jako by je chtěl vyškubnout - což mu radil jeho instinkt - ale neudělal to. Navzdory instinktu mu jeho rozum říkal, že udělá-li to, v okamžiku vykrvácí k smrti.

„Lehni si na záda," řekl Gannd. „Dolů na zem."

Pomohl žoldněři položit se. „Dělej," sípal Xandor. „Prořízni mi hrdlo a skoncu-j to. Ale udělej to rychle."

„Zavři oči," řekl Gannd.

Žoldněř na něj ještě chvilku zíral, pak pevně stiskl víčka v očekávání smrtící rány. Gannd se soustředil, pak opatrně uchopil oba jílce a prudce je vytrhl. Žoldněř zalpal po dechu, když mu vytryskla krev. Gannd pustil dýky a přitlačil jemně své ruce na obě hluboké rány. Xandor pocítil zvláštní teplo procházející půlelfovými rukama, teplo, které postupně vzrostlo až na sálající horko, jež vypálilo rány a zasta-vilo krev. Ke svému úžasu cítil, jak se poškozené krevní cévy a svaly začínají zace-lovat, zatímco horko dále protékalo jeho tělem. O chvíli později se rány úplně zavře-ly, nezanechávající po sobě žádnou jizvu -kromě krve, jíž byla pokryta žoldněřova hrud' -jako kdyby zde vůbec nedošlo k nějakému zranění.

Gannd odtáhl ruce a sedl si na paty, těžce dýchaje, a na čele mu v kapičkách stál pot. Žoldněř na něho ohromeně zíral.

„Tys mě vyléčil! U Haelynových vousů, ty jsi plnokrevný!“

„To je ta část ze mě, co je polovina muže," řekl Gannd s mírným úsměvem.

„Mohl jsi mě zabít."

„Ano."

„Tak proč jsi to neudělal?"

„Protože tím by se nedokázalo nic než to, že bych byl schopen tě zabít. A proto-že Duncan Reese potřebuje ve svém pluku dobré bojovníky."

„Ale já jsem měl v úmyslu zabít tě."

„Vím to."

Žoldněř potřásl hlavou. „Nerozumím tomu."

„Pravdu je možno chápat mnoha různými způsoby," řekl Gannd. „Jeden, jak se na to můžeš dívat, je, že teď dlužíš svůj život opovrhovanému bastardovi. Podřad-nému stvoření, které není ani elf, ani člověk, ale něco mezi tím, něco, čím se má jenom pohrdat. A to, čím ty pohrdáš, ti zachránilo život.

Nebo si můžeš zvolit takový pohled na tuhle záležitost, jako že jsi špatně usuzo-val, a potom ses z toho poučil. Nechám na tobě, aby sis vybral, kterému vysvětlení dáš přednost.

Půlelf vstal a zamířil zpět do tábora, zanechav Xandora sedět na zemi a hledět na jeho vzdalující se záda. Té noci se žoldněř do tábora nevrátil, přišel však brzy po svítání, k velkému pře-kvapení svých kompliců. Uviděli ho, když se řadili k rannímu cvičení. Přišel přímo za Ganndem a zůstal stát před ním, zatímco Reese stranou vše pozoroval.

„Zvolil jsem si vysvětlení, že jsem muž, který se učí ze svých chyb," řekl Xan-dor. A napřáhl ruku.

Gannd napřáhl i svou a oba si jimi potřásl. „Zařad' se k ostatním," řekl.

Xandor Gannda žoldněřsky pozdravil, uhodiv se pravou pěstí na levou stranu hrudi. Význam tohoto gesta nikomu z přihlížejících nešel. Muž potom zaujal své místo v útvaru. Reese zašilhal po Ganndovi, lehce se pousmál a přikývl. Potom se už stalo jenom jednou, že kdosi oslovil Gannda bastarde. Byl to jeden z kovářů, hrubý a sprostý muž, chlap jako hora, ruce jako kmeny stromů a hrud' jako vinný sud.

Žoldněři ho ztloukli do bezvědomí.

Nyní se Gannd stal jedním z nich. A každý voják v celé armádě věděl, že kdyby snad někdo projevil nějaký předsudek, opovržení či náboženskou nesnášenlivost vůči půl-elfovi jménem Gannd, musel by se za to zodpovídat celému žoldněřskému pluku. Působilo to jako obávaný odstrašující prostředek. Tak tedy stejně jako Dulca-in, i Gannd si konečně našel cestu, aby ho jeho spolubojovníci přijali mezi sebe. Gannd si zavzpomínal, jak mu matka vyprávěla o svých dnech strávených na cí-sařových taženích, kdy ona a jeho otec se do sebe zamilovali. Svým způsobem to bylo, jako by se události uzavřely v kruhu. To byla ta část jeho dědictví, kterou sem přišel objevit. Někdo by si snad mohl myslet, že je to podivné, řekl si, myslet na válku jako na něco, na co je možné se těšit, ale bylo zde víc než pouze cesta, kterou si pro sebe zvolil ještě dříve, než byl natolik starý, aby své volbě porozuměl. Byl vychován a vycvičen jako bojovník a teď hodlal objevit vše, co tento výcvik obná-šel. Ale byla to jen část z toho, co chtěl zjistit a pokusit se tomu porozumět.

Věděl, že vše to, čím prošla jeho matka, když na příkaz prince Philaraena opusti-la Aelvinnwode, aby zastupovala na císařském dvoře zájmy Tuarhievelu, bylo urču-jící a základní zkušeností jejího života. A bylo to zodpovědné i za jeho život. Na válečných výpravách došlo ke sblížení jeho rodičů i přes

rozdílnost jejich kultur, a doba, kterou matka strávila v poli, ji vybavila tak intenzivními emocionálními zážitky, že po celý zbytek svého života si je mohla vybavit se stejnou živostí, jako když je prožívala. A elfové mohli žít navěky. Kdykoliv o těch dnech mluvila, její hlas i chování se změnily, jako kdyby znovu ožívala, a bylo zřejmé, že i když už uplynula léta, mají tyto vzpomínky stále hluboký vliv. Gandalf chtěl vědět, jaké to bylo.

„V boji," řekla mu matka, „muži - a těch pár žen, které bojovaly po jejich boku - často objeví, jaká je jejich podstata, jací vlastně ve skutečnosti jsou. Když bitva vrcholí," pronesla a v očích měla vzdálený pohled, „není zde čas na lži, které si vzájemně říkáme. Je to ten nejzákladnější, prvotní zážitek, přímá konfrontace s otázkou přežití.

A u Sidheliena se smrtelností. My, na rozdíl od lidí, máme často za samozřejmé, že budeme žít navěky, ale i Sidhelien může být zabit. Jsme sice nesmrtelní, ale ne nezranitelní. Ovšem, vždy jsem to rozumově chápala, ale v bitvě jsem tomu teprve porozuměla - tady," a poklepala si na hrud'. „Mohla jsem přímo cítit, jak toto porozumění roste v mé hrudi jako nějaký tlak. Ale nemohla jsem o tom přemýšlet, proto-že v bitvě máš jen velmi málo času k přemýšlení. Můžeš jenom jednat. A způsob, jak to děláš, ti může o tobě říct mnohem víc, než bys ty mohl zjistit jakkoliv jinak.

Uprostřed bitvy jsem viděla muže, kteří celý svůj život strávili výcvikem, aby se stali vojáky, a kteří až do morku svých kostí byli přesvědčeni, že jsou dobří, stateční bojovníci, a náhle objevili strach. Strach, který je tak přemohl, že vzdoroval všem rozumným důvodům, když je zachvátil svým neúprosným stiskem. A viděla jsem také muže, kteří se za vojáky nepovažovali - docela obyčejné muže, kteří předtím pracovali v obchodě nebo farmařili, kteří najednou v boji našli uchvácení - objevili odvahu, o níž se jim nikdy ani nezdálo, že by ji mohli mít.

Pro ty, kteří pocítili strach a podařilo se jim přežít," pokračovala, „jejich život už nikdy nebyl stejný jako dřív. Po zbytek svých dnů už museli žít s tím, co o sobě zjistili. Někteří už nikdy nechtěli bojovat. Mohli sice lhat těm ostatním, ale ne sobě, protože objevili, kdo skutečně jsou. Jiní, kteří s nimi sdíleli stejnou zkušenost, pak už povždy hledali naději, že se jim nějak podaří překonat tento strach - a že se z nich zase stanou ti, jací si mysleli, že jsou. Ti se stali otroky svého strachu. Každý svůj den prožili hledající způsob, jak to v sobě překonat, a zase podléhající svému prokletí - děsili se toho - báli se, že se budou bát. Občas se sice stalo, že někdo z nich měl to štěstí, že si našel způsob, jak to překonat. Ale vždy to bylo za velkou cenu.“

„A co ti, co neměli strach?" zeptal se jí. „Ti, kteří zjistili, že mají odvahu?"

Jeho matka se zasmála. „To byli ti, kdo objevili pravý význam odvahy. Často se myslí, že statečný muž nemá strach. Ale to je potom pouhé bláznovství, které opěvují bardové, kteří o boji vůbec nic nevědí. Statečný muž učiní ten nejzajímavější objev vůbec. Zjistí, že odvaha je schopnost jednat i přesto, že máš strach. Muž, který se opravdu ničeho nebojí, není statečný, ale spíše hloupý. Statečný muž rozpozná svůj strach a udělá, co udělat musí, i navzdory tomu. Nebo možná právě proto."

„Nechtěl bych nikdy zažít takový strach," řekl Gandalf.

„To by nechtěl nikdo. Jenže strach není to nejhorší, co můžeš pocítit. Nejhorší věc je strach ze strachu. Protože potom budeš mít strach vždycky."

Když tady nyní Gandalf stál na cvičišti v řadách žoldnéřského pluku, připomněl si matčina slova a pokusil se pečlivě definovat to, co skutečně cítí. Neměl strach. Aspoň teď ještě ne. Již předtím musel řešit otázku přežití a jeho odpovědí bylo bojovat, neutíkat, ale předtím ještě nikdy nebyl v bitvě. Byl by v tom nějaký rozdíl? Snažil se tak poctivě, jak jenom uměl, zeptat se sama sebe, jestli se bojí toho, že se bude bát. Věděl, že není žádná hanba mít strach. Záleželo na tom, jak bude schopen reagovat na to, co se může stát. A to bylo něco, co se ještě musel dovědět.

Vojsko se seřadilo na cvičišti, připraveno k pochodu. -Zbroj se blyštěla ve svitu časného ranního slunce. Ve vánku se vesele třepetaly praporečky. Koně, kteří ve vzduchu větřili napětí, nervózně frkali a hrabali kopyty. Všechno a všichni byli připraveni tak, jak jen to bylo možné. Stáli tu soustředěni v napjatém očekávání. Na okrajích cvičiště se shromáždil zástup diváků z města. Když zazněly fanfáry, jak vojáci, tak i lidé zmlkli... kromě malých dětí. Poněvadž nevěděly nic lepšího, pokračovaly ve svých hrách, napadající se navzájem krátkými dřevěnými mečíky, vykřikující a svírající si pažemi hrud', když hrdinsky umíraly. Děti nemohly porozumět ironii svého počínání před muži, které napodobovaly, a ti je

jen zasmušile pozorova-li, obírajíce se svými vlastními myšlenkami.

Dusot rychle se blížících koňských kopyt ohlásil příjezd vévody a jeho rytířské-ho doprovodu. Lord Kier přihřměl v čele skupiny na sněhobílém komoni. Byl v plné zbroji, na svém tabardu svůj vévodský erb a na helmě vlající chochol z rudého peří. Za ním jel jeho panoš, třímaje vévodovo kopí a štít, a vedle panoše jel korouhevník, vévodský komoří, držící vévodskou bojovou standartu domu Avanů, dva vzpínající se draky v červeném poli. Za ním jel Dulcain, lord vrchní velitel, nově ustanovený jako baron z Daultonu, který poprvé měl na sobě tabard se svým novým erbem, širokým mečem v azurovém poli. Za Dulcainem v dvojstupech jeli ostatní rytířští vazalové a velitelé. Armáda spontánně provolala slávu, když rytíři projeli kolem nich a když potom zavedli koně do středu pláně, čelem k vojsku. Zatímco volání slávy pokračovalo, lord Kier vyjel dopředu a zvedl ruku v rukavici, aby zjednal klid.

„Mužové Avanilu!“ zvolal, zatímco jeho kůň se začal neklidně vzpínat. „Dnes se všichni podílíme na významném a vznešeném poslání. Derwyn z Boeruinu upřel oči na Železný trůn a ještě jednou táhne proti nám. My, kdo považujeme práva součas-ného regenta za nedotknutelná, kdo věříme ve vládu zákona a ne meče, kdo zachováme principy cti, na nichž bylo založeno naše mocné impérium, jsme přísahali, že budeme hájit říši i trůn proti všem, kdo by se ho rádi zmocnili!“

Hlas starého muže se zvukně nesl přes pláň, popíraje jeho věk. Seděl vzpřímeně a hrdě v sedle, když mluvil, a když pak udělal pauzu, panovalo kolem naprosté ti-cho. Dokonce i děti si přestaly hrát a napjatě sledovaly každé jeho slovo.

„Střetli jsme se s boeruinskou armádou už jednou,“ pokračoval Kier. „Mnoho z vás bylo toho dne s námi, když jsme s nimi bojovali až do vyčerpání, ale odrazili jsme je a poslali je zpět, aby si lízali své rány. Ale Derwynovy ambice nemají hra-nic, takže nyní záleží jenom na nás, abychom ho zastavili, jednou provždy! Jak zde dnes stojíme, duch našeho vznešeného císaře Michaela je s námi a pobízí nás k vítězství. Je to v našich možnostech a právo je na naší straně! Zachová-li nám Haelyn svou přízeň, my vítězně obstojíme a nepřítel bude zničen! A ve dnech, které přijdou, bardové budou zpívat o našem vítězství a vy sami budete vyprávět svým dětem a vnukům, že jste byli tady a že jste se také vy zúčastnili boje, kdy byla anuirská říše zachráněna před tyranií! Zvedněte své meče pro Avan! A pro vítězství!“ Celá armáda pozvedla své meče a třikrát mohutně provolala slávu, k čemuž se přidali i diváci. Také děti pozvedly své dřevěné mečíky, napodobující vojáky. Kier pak dal pokyn a bubeníci spustili pochodový rytmus. - Zatímco obecný lid jim divo-ce jásal vstříc, oddíly se daly do pohybu, jeden po druhém, vyprázdnily cvičiště a vytáhly těsně v patách za Kierem z Avanu a jeho rytíři směrem na západ, k Seamist-ským horám a k rozlehlým pláním Avanilu, rozprostírajícím se před nimi. Tam se setkají s armádou Boeruinu.

Gannd, který jel bok po boku s Reesem v Čele žoldnéřského pluku, byl v duchu zvědav, na co asi jeho přítel myslí. Toto bylo jeho první velení. Urazili dlouhou cestu od setkání na vysočině Mhoriedu. Reese měl v úmyslu vydat se k jihu, aby se přidal k Avanově armádě v naději, že se mu podaří něco vytěžit z příležitosti, jež nabízela válka. Doufal jen, že bude zařazen do žoldnéřského pluku, a nyní, díky setkání s Dulcainem, mu velel.

A co si asi musel myslet Dulcain, který jel do Avanilu přijmout místo velitele žoldnéřského pluku, což mělo být pravděpodobné jeho poslední válečnou příležitos-tí, když místo toho byl pasován na rytíře, potom se stal baronem a posléze velitelem celé armády? Oficiálně byl ovšem velitelem lord Kier, ale i přes svou plamennou řeč před vojskem byl unaven. Na muže v jeho letech byl sice ještě stále velice schopný, ale tíha jeho postavení na něm zanechala své stopy, jak bylo zřejmé každému, kdo se nějaký čas pohyboval v jeho blízkosti.

Kier z Avanu tuhleto válku nechtěl. Nechtěl ani Železný trůn. Ale kdyby se mu podařilo zastavit Derwyna, trůn by v důsledku nedostatku vhodných kandidátů při-padl pravděpodobně jemu. On a Derwyn byli nejpravděpodobnější uchazeči o ná-slednictví. Jeden z nich po tom toužil a udělal by cokoli, aby to získal. Druhý ne-měl zájem o trůn, ale přijal by korunu, kdyby mu byla nabídnuta. Ne pro svůj vlastní prospěch, ale aby zachránil říši.

Otázkou bylo, mohla být vůbec ještě zachráněna? Jednota, která přetrvávala pod vládou linie Roelů, už neexistovala. V době, kdy na trůn nastoupil Michael, říše se již začínala rozpadat. Michael Roele byl nucen bojovat za to, co bylo po právu jeho, a po větší část své vlády vedl jedno tažení za druhým, aby

udržel impérium pohromadě. Nějakou dobu se zdálo, že Anuirské císařství se znovu navrátí ke slavným dnům své minulosti. Ale potom, v nejšílenějším rozhodnutí svého života, vytáhl Michael proti Gorgonovi a přenesl válku až do awnsheghova děsivého panství. Tam Michael Roele padl pod Gorgonovým mečem. A říše padla s ním.

Nestalo se to přes noc. Gannd věděl, že jeho otec se jako regent velice dlouho snažil udržet ji pohromadě. Ale jak regent stárnul a jak každým rokem říše slábla a tříštila se, musel se tento úkol stávat stále obtížnějším. Když panovník zemřel bez dědice a když regent mohl být pouze regentem a jenom spravovat trůn v zastoupení pro právoplatně zvoleného následníka, aniž by mohl na něj nastoupit sám, zůstávalo pole stále otevřené pro různé ctižádostivé aspiranty, jako byl Derwyn. A Derwyn nebyl jediný. Staré impérium zaniklo. To, co z něj zůstalo, viselo na nitce. Provincie se rozštěpily v různé, ostře proti sobě vystupující kluky. Rytíř bojoval proti vikomtovi, vikomt proti baronovi, baron zase vedl válku proti hraběti. V celé Cerilii šlechta zápa-sila o postavení a moc - intrigovala, vraždila, osnovala spiknutí, vedla válečná tažení. Každý se snažil těžit ze slabosti druhého a urvat pro sebe tohle moci, kolik byl schopen. A ti, kdo k tomu nebyli dost silní, propůjčili svou podporu komukoliv, o němž věřili, že má šanci k postupu.

Co to všechno bude znamenat pro Sidhelienu, se stále ještě nedalo říct. Ale ať už by široko daleko došlo k čemukoliv, elfí království by zůstala mimo, z dosahu even-tuálního konfliktu. Jejich hustě zalesněná území byla zcela nevhodným terénem pro válečná tažení. Lidské armády by se jim vyhnuly. A zatímco by lidé byli zaměstnáni bojem mezi sebou navzájem, neměli by patrně dost času ani příležitosti věnovat více pozornosti elfům. A to by vzápětí mohlo vést k šanci pro elfí království získat zpět-ky něco z toho, co kdysi ztratila.

Sidhelienscí vládcí jako princ Fhilerane si to moc dobře uvědomovali, a proto trpělivě vyčkávali příležitosti. A byla zde také ještě divoká karta, zbojník Rhuobhe Zabíječ a jeho renegátský sidhelienský kmen, kteří nikdy neupustili od gheallie Sidhe, Lovu elfů, kterého se lidé tak báli, když byl na vrcholu. Bitva, ke které se chystali, se měla s největší pravděpodobností odehrávat v dohledu hranic Rhuobho-va panství, této hustě zalesněné a hornaté jihovýchodní části Aelvinnwodu, která těsně přiléhala k hraničním lidských provinciím Avaniilu a Boeruine. Zabíječ by prav-děpodobně mohl bitvu pozorovat z vrcholku nějakého pahorku na svém území, dou-faje, že se snad obě lidské armády zdecimují natolik, že bude moci se svými jezdci smést a povraždit přeživší nebo aspoň zabít všechny rozptýlené a napadnout záso-bovací linie.

A zde se ovšem naskýkala další eventualita. Jestliže tato válka bude nerozhodná a ani Avan, ani Boeruine se nestane jasným vítězem, anebo jestliže se to některému z nich sice podaří, ale bude příliš vážně oslaben, že nebude moci odolat napadení nějakou z mnoha aliancí, které se zformovaly ve vnějších provinciích, čekající právě na takovou příležitost, výsledkem bude občanská válka, a ta poslední nitka, na níž viselo impérium, se přetrhne. A to bezpochyby bylo přesně to, več doufali elfí vlád-cové. A nebyli by jediní.

Daleko na severu, až za hranicemi impéria, stála ponurá horská Gorgonova pev-nost, odkud velel pospolitosti zrádcovských kmenů Vosů stejně tak jako goblinům, gnollům a odpadlickým žoldnérům, kteří už byli tak demoralizováni, že by byli schopni za awnshegha bojovat i proti svému vlastnímu druhu. Gorgonovo vojsko bylo dostatečně silné, aby odrazilo anuirskou armádu císaře Michaela, což byla nejmocnější vojenská síla, jakou kdy říše spatřila. A Černý princ Raesene, svedený vnadidlem loupeže krve a přeměněný svými zvrácenými kouzly v nesmrtelného Gorgona, měl na Železný trůn zásluh už od bitvy u Mount Deismaaru. Bezpochyby měl své špehy, kteří číhali na výsledek mocenského boje. A jestliže v případě, že říšské provincie se vysílí bojem mezi sebou, se Gorgon rozhodne, že vytáhne se svou armádou na jih, nebude zde nikdo, kdo by ho zastavil. Zničí ve své stopě všechno, ať už to budou lidská, či elfí panství. Všechno záviselo na výsledku této války mezi Boeruinem a Avaniilem. Toto byla poslední šance pro říši, jak přežít.

Gannd pomyslel na svého polovičního bratra, Davana, s kterým se nikdy nese-tkal. Zůstal zřejmě ve svém ústraní a v klidu. Neodvážil se otevřeně podpořit ani jednu, ani druhou stranu. Gannd měl za to, že sympatie jeho polobratra budou s největší pravděpodobností patřit Avanovi, který - pokud Kier zvítězí - by alespoň v něčem měl shodné zájmy s regentem. Kdyby lord Kier nastoupil na Železný trůn,

pravděpodobně by mu stačilo, kdyby regent vládl jeho jménem, takže vlastní vláda v zemi by zůstala v Davanových rukou, dokud Kierův syn, mladý Veladan Avan, by nebyl dost stár, aby po něm nastoupil. A protože Veladan byl ještě stále chlapec, malý chlapec v domácnosti plné dcer, Davanova pozice by po mnoho následujících let zůstala podstatně jistá.

Naproti tomu, kdyby se vítězem stal Derwyn, vytáhl by asi ihned na hlavní říšské město Anuire a donutil by Davana uznat ho oficiálně jako právoplatného vládce. A poté, ihned jak by mu byla nasazena císařská koruna, by si Derwyn buď vybral své-ho vlastního nejvyššího komořího, nebo nějak jinak by sesadil Davana do nějakého podřízeného postavení zamýšleného jenom k zachování určitého zdání kontinuity s Unií Roelů. Jinak řečeno, Davanova role by poklesla až do naprosté bezvýznamnosti. Nicméně Davan si určitě uvědomoval, že udělá-li jakékoliv gesto, znamenající podporu Avanovi, ztratí veškerou naději, že by si mohl udržet nějakou pozici v případě, že by Derwyn zvítězil. A zcela určitě by ho za to čekala nějaká odplata.

Gannd se pokusil představit si, co by asi on sám dělal na bratrově místě. Shledal, že nemůže, protože, ať už se na to díval jakkoliv, nemohl pochopit, jak by mohl dovolit, aby věci zašly tak daleko. I když byl stále relativně novým příchozím v lidské společnosti, naučil se Gannd už hodně o říšské politice, aby věděl, že jediným logickým postupem, který měl regent použít, by byla intenzivní podpora Kierovi z Avanu. Měl by přesvědčit vládce ostatních provincií, aby se sešli na poradě zemských stavů a aby zde potvrdili Avana jako císaře. Derwyn by s tím přirozeně ne-souhlasil, jenže kdyby regent shromáždil podporu většiny říšských stavů, byl by Derwyn účinně přehlasován. Mohl by snad přemluvit vládce Brosengae, Taeghasu a Talinie, aby stáli za ním jako v minulosti za jeho otcem, ale pak by se i oni dostali do konfliktu s ostatními provinciemi, reprezentovanými říšskými stavy. Takže místo toho, aby čelil pouze Avanovi, musel by se Derwyn postavit všem. A jak se Gannd doslechl, Arwyn by sice v takovém případě nemusel ustoupit takto sjednocené opozici, ale Derwyn určitě postrádal odvahu svého otce, aby to udělal.

Místo toho, aby jednal, se však Davan rozklepal a dostal strach, že se bude kom-promitovat, pokud zvolí špatný tah. Snad neměl důvěru ve svou schopnost získat významnou podporu mezi říšskými stavy nebo se snad o to pokoušel neoficiální cestou, aby si ověřil půdu, a při tom selhal. Jinak řečeno, jak zasel, tak i sklídl. Kdyby Derwyn zvítězil, Davan by byl buď odstaven úplně, nebo by byl určen k postavení jeho loutky.

Gannd v sobě hledal nějaké sympatie ke svému polobratru a nemohl žádné najít. Bylo to zčásti proto, že ho vůbec neznal, a zčásti proto, že to byl Davan, co tohle všechno přivodil. Nejenom sám sobě, ale i celé říši. Kdyby byl jednal jinak, tato válka mohla být odvrácena. A zachránilo by se tak mnoho životů.

„Jsi jaksí moc potichu,“ řekl mu Reese, jak oba klusali vedle sebe v čele žoldnéřských řad. „Myslíš na nadcházející bitvu?“

„Je to asi dost divné, ale ne,“ řekl Gannd. „Myslel jsem na svého bratra.“

„Na Davana? A proč?“

„Mohl to všechno zastavit.“

Na chvíli Reese mlčel. Konečně řekl: „Ano, myslím si, že mohl. Ale mohl udělat, byl by udělal a měl udělat, není zas až tak příliš důležité, když už je vše řečeno a uděláno. To, co se počítá, je, co uděláš ty. Nebo co neuděláš.“

„Je to asi jenom dobře, že jsem ho nikdy nepotkal,“ řekl Gannd. „Kdybych věděl, co vím teď, bylo by pro mě asi obzvlášť těžké soudit to, co udělal - anebo přesněji co neudělal.“

Reese souhlasně zabručel.

„Díval jsem se na ty lidi kolem, když jsme odjížděli,“ řekl Gannd.

Reese se pousmál. „Nic jiného než jásající tlačence, co nám dala řádné povzbu-zení na cestu.“

„Všichni nejásali. - Viděl jsem mnoho žen se smutnými obličejí. A dost jich i plakalo.“

Reese se přestal smát. „Nevšiml jsem si.“

„Opravdu ne?“

„Snad jsem si nedal práci, abych si toho všiml. Raději poslouchám, jak jásají.“

„Nezávidím jim. Myslím, že snadnější je odejít do války než zůstat doma a čekat a nevědět, jestli se tvůj milovaný vrátí.“

Nějakou chvíli jeli úplně tiše. Jásot davu byl nyní daleko za nimi. Tak jako i sl-zy.

„Kdysi jsem míval hromadu žen," promluvil Reese po chvíli. Zase se odmlčel. „Ale nemyslím, že pro mě někdy nějaká plakala."

Zase chvíli jeli mlčky. Pak promluvil Reese. „Viděls Mariel?"

„Ne, Kdy?"

„Když jsme jeli kolem hradu."

„Ne. Ona tam byla?"

Reese kývl. „Stála na cimbuří s několika dalšími ženami. I na tu dálku jsem ji poznal. Byla z nich ta nejmenší. A jenom ona nemávala."

„Rád bych věděl, proč se tam šla podívat," řekl Gannd. „Myslím tím, jak se moh-la dívat? Vždyť nevidí."

„Ale může slyšet," řekl Reese. „Myslím, že jestli někdo bude pro mě plakat, když se nevrátím, bude to Mariel."

Gannd na něj ostře pohlédl. „Řekla... řekla ti něco?"

Reese zavrtěl hlavu. „Ne. Nechtěla mě vidět. Odmítla."

„Myslíš, že měla zase vidění?"

Reese znovu zavrtěl hlavou. „Ne, nemyslím. To proto mě odmítla vidět. Kdyby to byla udělala, pak by snad mohla vidět nějaké varování. Nechtěla to vědět."

„A ty bys chtěl?"

Ticho. Pouze dusot pochoduujících nohou, stále klip klop koňských kopyt a cin-kání postrojů.

„Nevím."

„Ale pokusil ses ji navštívit."

Reese kývl. „Protože to může být má poslední příležitost."

„Velice ti na ní záleží."

„Jistě. Ona je malá sestra, kterou jsem já nikdy neměl. Ona a Terell jsou jako má rodina. Má jediná rodina. No... a ty."

Gannd zvedl obočí. „Já?"

Reese se na něj nedíval. „Neměl jsem nikdy ani bratra. Myslím, že ty jsi můj nejbližší člověk."

Gannd na chvíli neřekl nic. Pak se obrátil k Reesemu a řekl: „Podej mi ruku."

Reese, domnívaje se, že mu s ní Gannd chce potřást, to udělal. Místo toho Gannd vytáhl dýku a přejel ostřím přes žoldnéřovu ztvrdlou a mozolovatou dlaň.

„Au!" Reese překvapeně škulb rukou zpět a nechápavě zíral na krev.

„Co, u Haelyna...?"

Gannd přejel dýkou i po své rozevřené dlani a pak natáhl paži k Reesemu. „Vezmi mě za ruku."

Reese se na něho nejistě díval, pak se naklonil v sedle a uchopil Ganndovu krvá-cející ruku do své, zatímco jejich koně klusali stále bok po boku vedle sebe.

Ganndův pohled se střetl s jeho a pravil: „Opakuj tato slova... Při semeni a koře-ni, při pupenu a kmenu, při listu a květu, při slunci a měsíci, při životě a smrti, při krvi smísení, při Paní požehnání, při jménu příbuzného."

Reese opakoval ta slova, zmateně vraště čelo, a pak se zeptal: „To byla nějaká přísaha?"

„Svého druhu," odpověděl Gannd a pustil jeho ruku. „Teď máš bratra."

Reese na něho civěl a pak se zasmál. „No dobrá, ať se propadnu." Zvedl zkrva-venou dlaň a beze slova se na ni díval.

„Má matka Sylvanna je nyní tvou matkou," řekl Gannd. „A můj strýc, Gylvain, je teď tvým strýcem. Jsi teď Sidhelien. A máš rodinu."

Potichu, ohromeně, Reese opakoval: „Ať se propadnu."

Kapitola šestá

KDYŽ SE OBĚ ARMÁDY SPOLU STŘETLY Poprvé, byl Kier varován příliš pozdě, takže se Derwyn se svým vojskem stačil dostat až téměř k Daultonu, dříve než byl Kier připraven utkat se s ním. Tentokrát však špehové poslali zprávu ihned, jakmile nepřátelská armáda vytáhla z Boeruinu, a tak měl Kier dost času k mobiliza-

ci. Důsledkem toho bylo, že si mohl zvolit místo boje. Derwyn musel urazit velkou vzdálenost do Avanilu a Kierovi se podařilo dorazit ke svým vlastním hranicím u Seamistických hor jako prvním.

„Pošleme dopředu skupiny zvědů, aby zjistily, který horský průsmyk Derwyn použije," řekl Dulcain. Stál s lordem Kierem a svými veliteli nad velkou mapou.

„Derwyn má pouze tři možnosti," pokračoval Dulcain, „a to severní, jižní a centrální průsmyk. Jsou zde sice tu i tam i další menší průsmyky, jimiž lze hory přejít, ale nedá se tam pochodovat s armádou. Jeho první možnost je přivést své vojsko právě sem - do Nentrilu - blízko hranic, které sdílíme s Rhuobhem. Byla by to pro něj ta nejbližší trasa, na niž by se mohl dostat dvěma způsoby, jednak podél pralesa rozkládajícího se na východním konci jeho hranic, jižně od Aelvinnwodu, anebo jít přes prales přímo. Víme, že Boeraine vybudoval přes prales cesty, ale nevíme, kde přesně jsou. Ale na tom nesejde. Jestliže by se probojoval přes prales, mohl by si snad ušetřit nějakou tu vzdálenost, ale ne čas. Armádě by trval mnohem déle pochod přes prales než přes otevřené prostranství. Protože takto by si tedy nemohl ušetřit žádný čas, myslím, že by si spíše zvolil otevřenou cestu, k jihu přes Taeghas. Takže za prvé by mohl po-stupovat k severnímu průsmyku a přes něj pak do Nentrilu.

Ale severní průsmyk je z těch tří také nejužší. Mohl by jím sice s armádou projít, ale neměl by zde žádný prostor k manévrování. A jsou zde ještě dvě další nevýhody. Dostal by se nebezpečně blízko k území, které má pod kontrolou Zabíječ, a také je zde několik kmenů obrů, kteří žijí na vrcholech pohoří. Ti by ho mohli napadnout, až bude tudy procházet, nebo by se také možná ukryli, až by uviděli vojsko v takové síle, ale přesto je to pořád určité riziko.

Jeho druhou možností by byl centrální průsmyk, právě zde. Musel by uhnout tro-chu dál na jih a prosmýknout se přes Taeghas Brosengajskou branou. Zde tvoří po-hoří velký průlom, kterým se lze dostat až do Brosengae a tam se obrátit na severo-východ podél hranic, které procházejí přímo průsmykem, a vyjít potom ven ve Vani-lenu. Touto cestou přišel také posledně, pokud jsem dobře rozuměl. Dostal by se tak zhruba padesát mil od Daultonu. A centrální průsmyk je také širší a podstatně pří-mější. Po strategické stránce lze tuto trasu vřele doporučit.

A třetí možnost představuje jižní průsmyk, kterým se může dostat až skoro k městským hradbám, jenže to znamená značně dlouhý pochod zdoluhavou oklikou. Musel by projít Brosengajskou branou, poté pokračovat na jih přes Brosengae k Bindieru, kde by se dostal až na konec Seamistických hor, a zde se potom obrátit k Arnienbae a držet se po levé straně hor, dokud nedosáhne jižního průsmyku u Coere. Je to ten nejkratší průsmyk a také ten nejširší a vyvedl by ho jenom pár mil od měs-ta. Ale je to také ta nejdelší cesta.

Kdyby to bylo na mně, postupoval bych takto - dopravil bych se s armádou asi tak na dostřel luku od Daultonu a do snadno dosažitelné vzdálenosti od Anuiru. A potom bych mohl použít lodí k podpoře svého útoku na hlavní město. Ale já nevě-řím, že by Derwyn měl dost trpělivosti k tak dlouhému pochodu, a naši špehové hlásili, že žádné lodě nemá. Použil všechny své zdroje na pozemní vojsko. Takže se sázím, že použije centrální trasy přes průsmyk do Vanilenu.

Vyšleme dopředu skupinky našich zvědů a žoldnéřské jízdní hlídky, aby zjistily, kterou cestou přichází. Jedna ze skupin zajistí průsmyk u Nentrilu. A jestliže Derwyn neudělá to, o čem já věřím, že udělá, a přijde touto cestou, prosmýkneme se těch pár mil k severu a utkáme se s ním. Druhá skupina zvědů půjde centrálním průsmykem a bude pozorovat Brosengajskou bránu. Jestliže Derwyn touto branou projde a obrátí se, pak mám pravdu a on se vydá centrálním průsmykem. Bude-li pokračovat k jihu, což ale nepokládám za pravděpodobné, pak budeme vědět, že se chystá do jižního průsmyku, a můžeme ho sledovat rovnoběžně s jeho cestou po naší straně pohoří a střetnout se s ním v Coere, kde bude mít hory po svém levém boku a po pravém Arnienbae. Výhoda terénu a pozice bude naše.

Zůstává ale ještě jedna možnost," pokračoval Dulcain, „opravdu odvážný velitel by se mohl rozhodnout rozdělit armádu, poslat polovinu severním průsmykem do Nentrilu a polovinu centrální trasou do Vanilenu. Bylo by to nanejvýš riskantní, ale kdyby to provedl správně a dobře si to načasoval, poskytlo by mu to příležitost po-lapit nás zrovna uprostřed, jako mezi kladivem a kovadlinou. Nicméně však i kdyby bylo načasování provedeno s absolutní přesností, mohla by se tato strategie snadno obrátit proti vám a dát vašemu protivníkovi. Šanci vyřídít s převahou obě poloviny vašeho vojska jednu po druhé. Zničil by vaši armádu do posledního. Myslím si tedy, že tuto možnost můžeme bezpečně vyloučit. Z toho

všeho, co o Derwynovi vím, nebude mít chuť, aby něco takového zkusil. Dokonce si nejsem ani jist, že bych to chtěl zkusit i já sám. Ale budeme-li mít skupiny zvěďů zajišťující jak severní, tak i centrální průsmyk, budeme moci ještě stále hlídat tuto možnost, jen pro případ, že by Derwyn měl nějakého generála, který je hráč.

Takže takto se věci mají. Jestliže půjde všechno tak, jak si myslím, přivede Derwyn celou svou armádu centrálním průsmykem. Zaujmeme postavení zde, na západ od Vanilenu, kde můžeme pokrýt ústí průsmyku. Jestli se tam dostaneme dřív než Derwyn - a to bychom měli, i když on bude se svou armádou postupovat rychle

- budeme moci rozestavit po skalách nahoře nad východem z průsmyku naše lučištníky a dostat ho tak do boje ještě uvnitř něj. Jestliže prolomí naše linie, bude muset zaútočit středem a my ho napadneme z boku. Jestli se mu to nepodaří, tak ho bude-me držet sevřeného uvnitř, dokud nezeslábne tak, že bude nucen ustoupit. A potom ho můžeme v průsmyku pronásledovat a nutit ho, aby stále bojoval s našimi dorážejícími bojůvkami, a tlačit ho tak tvrdě, že nebude mít čas rozvinout své řady, až ho doženeme na druhou stranu. A zde se naše situace sice obrátí, ale on již nebude mít čas, aby toho nějak využil. Měli bychom dokázat vynutit si cestu skrz průsmyk a skončit to s ním u Brosengajské brány.“

Lord Kier přikývl. „Výborně. Potvrdil jste mou důvěru, Dulcaine. Zdá se, že počítáte s každou eventualitou.“

„No, to nemůže nikdo, mylorde. Ale udělal jsem všechno, co jsem mohl.“

„Pro tentokrát to ukončeme,“ řekl Kier, rozhlédnuv se kolem po svých velitelích. „Nevím, zda bych chtěl projít tím vším znovu, kdybych to nerozhodl teď. Sdělte vojákům, že já sám osobně dám deset tisíc zlatých mincí a vavřínový věnec komu-koliv, kdo mně přinese hlavu Derwyna z Boeruinu.“

„Čekám dítě,“ řekla Katrina. „Vaše dítě.“

Aerin pozvedl obočí. „Tak? Jak si tím můžeš být tak jistá?“

„Cítím to. A potvrdila mi to i porodní bába.“

„Ta stará čarodějnice se nikdy nezmýlí,“ prohlásil Aerin. „A co říká, že to bude?“

„Chlapec.“

Aerin se zasmál. „Tak... já budu mít syna.“

„Jak jsem slyšela, není první.“

„Ne, ale je první, kterého veřejně uznám.“

„A proč? Mohla bych přece prohlásit, že je vašeho otce. Nikdo by o tom nepo-chyboval. Dokonce ani váš otec by neměl žádné podezření.“

„Můj otec zanedlouho už na tom nebude tak, aby o něčem pochyboval.“

„Co tím myslíte?“

„Myslím tím, že jsem už skoncoval s tím čekáním, kdy se konečně rozhodne a dovolí mi začít žít můj vlastní život,“ řekl Aerin samolibě. „Začíná teď. Vezmu si tě za ženu, Katrino.“

Očekávala to, avšak myslela si, že počká, alespoň dokud nebude oznámena otco-va smrt, po které by nastala určitá vhodná doba smutku, kdy by mohli vyjavit, že našli zálibu jeden v druhém a zamilovali se. Snad by se nad tím pohoršené zvedlo něčí obočí, ale nebylo by jich zase až tak mnoho. Stávaly se podivnější věci. Ale vzít si ji teď, sotva otec vytáhl do války, a ohlásit to dokonce před jeho smrtí... Náhle věděla vše. Zírala na něj s náhlým uvědoměním, a on si mylně vyložil její reakci, nevěda, že ona již ví, že se angažoval ve vraždě svého otce.

„Jsi zvědavá, co asi řekne můj otec, až se vrátí a shledá, že mu jeho milénka byla ukradena - a obtěžkána - a to jeho vlastním synem? Bude toho velmi málo, co bude moci říct, protože ty už budeš má žena a naše manželství už bude odpřísaženo a posvěceno. Nemluv o tom, že už i dovršeno, i když trochu předčasně. Oznámím to hned dnes, takže až všichni zjistí, že čekáš dítě, nikdo nebude pochybovat, že je moje a že bylo počato v manželství. Malá milosrdná lež, ale já se snažím uchránit tvou pověst,“ dodal s afektovaným úsměvem.

„To vidím,“ odvětila. „Chcete nasadit otci parohy, a tak ho veřejně ponížit; do-kázat, že jste natolik muž, abyste se mnou zplodil dítě, když to nemohl on, a nesejde na tom, že si dal obzvláštní péči, aby mne uchránil před tím, že bych s ním nějaké počala.“

A Aerin, pomyslela si, aby dosáhl toho největšího efektu svého činu, to udělal, zatímco jeho otec ještě

stále žil... nebo alespoň se dalo předpokládat, že žije. Byla to otevřená demonstrace neposlušnosti, jako kdyby jeho nespokojenost vyvrcholila, takže riskoval pomstu svého otce, i když, ve skutečnosti, se odvážil takové vzpoury jen proto, poněvadž si byl jist, že se Derwyn nevrátí. Každý musel mít za to, že se Aerin protiví svému otci zcela otevřeně a beze strachu před Derwynovou reakcí. A tak tedy, pak, až bude oznámena Derwynova tragická smrt v boji, Aerin zdědí titul a moc, která je s ním spojena, když předtím dokázal touto bláznivou malou komedií, že je mužem, který se nebojí vzít si, co chce.

„Oznámení bude ještě dneska a svatba se bude konat v chrámě pozítří. Snad tak trochu nahonem, ale to proto, že se milujeme a není přece možno nám odepřít naplnění naší vzájemné touhy. Pozveme také obecný lid, ať je i on svědkem naší velké chvíle, kdy se navzájem radostně zaslíbíme.”

„Myslím, že bych měla odmítnout.”

„Ale ty to neuděláš, Katrino. Protože dobře víš, že můj otec si tě nikdy nevezme a dřív nebo později tě zavrhne. A co budeš potom dělat? Zvláště nyní, když čekáš dítě? Nuže, Katrino, ty jsi přece natolik chytrá, že takhle nezhodíš svůj život jenom kvůli nějakým zmateným zásadám. Ty - má drahá nastávající - jsi přežila. A ty přece nezamítneš příležitost stát se vévodkyní z Boeruinu, se vši mocí a výsadami, které tvé povýšení do vysokých kruhů obnáší. No, a ve svém osobním životě, pokud bu-deš plnit svou roli a uspokojovat mé potřeby, budeš mít svobodu, abys mohla dělat vše, po čem zatoužíš. Tak dlouho, dokud zachováš diskrétnost. Je to tolik svobody, moci a prestiže, kolik by mohla kdy nějaká žena doufat, že dosáhne. A ty to neod-mítneš.”

„Ne.”

„No vidíš, jak si dobře rozumíme? Tak pojď, polib mě, abychom oslavili naše zasnoubení.”

Přiblížila se k němu a on ji strhl dolů na svůj klín, prudce ji líbaje, zatímco jeho ruce chtivě bloudily po jejím těle. Cítil se velice potěšený a spokojený sám se sebou a myslel na to, že teď bude mít vše, co kdy chtěl. Teď už brzy, pomysleli si, dorazí zpráva, že jeho otec padl na bojišti a nyní že je on arcivévodou a pánem Seaharrow, a bude si moci dělat, co bude chtít, s vévodkyní, která nejenom že mu dá syna, ale. zůstane povolná k jeho touhám a bude přehlížet jeho chuť na jiné ženy. Život, po-myslel si Aerin, se obrací k lepšímu.

A Katrina, když ucítila jeho jazyk ve svých ústech a opětovala jeho polibek s vášní, kterou necítila, si pomyslela, ano, Aerine, a bude krátký...

Vanilen.

Avanilská armáda byla rozvinutá do řad a připravena. Zvědové se vrátili a potvr-dili to, co Dulcain předpovídal, že Derwyn se svým vojskem táhne přes centrální průsmyk. Narazili na Derwynovy průzkumníky a společně s žoldnéřskou jízdní hlídkou se s nimi utkali a ještě uvnitř průsmyku je všechny pobili. Derwynovi zvě-dové se už nevrátí, aby mu ohlásili rozložení Kierovy armády. A Derwyn bude předpokládat, že jeho zvědové projeli průsmykem, našli cestu volnou a vyjeli ven, aby prozkoumali území za průsmykem a našli stopy Avanovy armády. Nebude zde žádné varování. Derwyn se dostane k ústí centrálního průsmyku a se svou armádou stále ještě v pochodovém seřazení si naběhne přímo na číhající Avanovo vojsko, již rozestavěné k bitvě. Byl na cestě ke svému osudu.

Lučištníci vylezli nahoru do skal u ústí průsmyku a zaujali zde své pozice. Odtud

- jakmile dostanou signál -budou moci zasypávat Derwynovu armádu dole šípy, jak tu bude procházet. Signálem bude trojí pronikavé zatroubení trubky, a to bude také znamením pro všeobecný útok.

Gannd Čekal vedle Reeseho v čele žoldnéřského pluku, který byl rozdělen na jízdní kavalerii a pěšáky. Někde napravo od nich byl Dulcain se svými jízdními rytíři. Rytířští velitelé zaujali svá místa v čele svých pluků, které byly rozmístěny v polokruhu kolem ústí průsmyku. Terell stál na vrcholku blízkého pahorku se skupi-nou panošů, kteří mu měli pomoci, až bude sledovat, jaká kouzla by mohli použít Derwynovi adepti, a bude se pokoušet je odrazit. Vše bylo připraveno.

Vojáci stáli naprosto tiše. Jediným zvukem bylo občasné nervózní zafrkání koní. Napětí ve vzduchu bylo tak hmatatelné, že Gannd přímo cítil, že kdyby vztáhl ruku, mohl by se ho dotknout. Všechno bylo tak nepřírozeně tiché. Dokonce ani ptáci nezpívali. Bylo to, jako by i oni věděli, co se chystá.

Když se rozhlédl kolem sebe, mohl Gannd vidět řadu za řadou ozbrojených mužů s oštěpy a kopími trčícími vzhůru jako les mladých stromků. Čas od času se pohnuli na místě, přenášejíce svou váhu z jedné nohy na druhou, ale většinou zůstá-vali tiši a nehybní, každý se svými vlastními myšlenkami.

Kolik z nich mělo asi strach? Kolik jich bylo naplněno železným odhodláním, soustředěno vši myslí na úkol, který byl nyní před nimi? Kolik jich bylo naplněno nenávistí k Denvynovým oddílům, jejichž útok je oderval od jejich domovů a od jejich rodin? A kolik jich bylo, jak se zdál být i Reese, naplněno jakousi dychtivou euforií?

Duncan Reese, který se stal Ganndovým bratrem a nejlepším přítelem, byl muž mnoha protikladů. Reese si zvolil dráhu nájemného žoldnéře, ale přesto se, když to bylo možné, vyhýbal konfliktům, jako oné noci, když byli pronásledováni v ulicích Loftonu. Dbal vždycky o určitou míru bezpečnosti a jistoty, ale přitom se vždy snažil prosadit také sám sebe, tak jako když přijal službu u McMurtrieho horalů. A přece odhodil všechno stranou, když se zapletl s náčelníkovou dcerou, i když dobře věděl, co je zde v sázce. Báł se magie, a přece jeden z jeho nejbližších přátel, muž, kterého, jak si Gannd uvědomil, Reese považoval za náhradu za svého otce, kterého nikdy nepoznal, byl adept. Byl drzým svůdcem žen, a přece se k Mariel choval s respektem a něžností, hraničící s úctou. Často byl lehkomyšlný a paličatý, ale přesto se ukázal jako schopný velitel, čestný, trpělivý, ale také ukázněný, který si dokázal získat respekt i obdiv svých mužů. A teď zde Duncan Reese seděl v sedle svého koně, pohlížel dychtivě k ústí průsmyku a vzduch kolem něho se zdál přímo vibrovat.

Reeseho oči zářily a každé svalové vlákénko v jeho těle se zdálo bzučet napětím. Jeho rty byly pootevřené a každou chvilku si je navlhčoval jazykem. Jeho mohutná hrud' se zvedala a klesala, jak zhluboka a pravidelně oddechoval. Jeho ruce střídavě svíraly otěže koně, a ten tančil na místě, držen otěžemi nakrátko a reaguje tak na pánovo napětí.

Zpozoroval, že se Gannd na něj zvědavě dívá, a věnoval půlelfovi slabý omluvný úsměv. „Nervózní?“ Gannd zavrtěl hlavou.

„Opravdu ne?“

Gannd provedl krátkou prověrku sebe sama a na chvíli zůstal tiše, aby zjistil, jak se skutečně cítí. „Cítím se... podivně klidný.“

Reese přikývl. „Na některé lidi to takhle působí. Neměj starosti. Zvládneš to.“

„Nemám žádné starosti. Ty ano?“

Reese se podíval k průsmyku. „Ne. Já jsem jenom rozčilený. Chci, aby to už začalo.“

„Jsi nedočkavý.“

„Ano. To je legrační. Obvyklejně nebývám tak dychtivý do boje. Však ty víš. Ale válka je nějak jiná.

Opravdu, nevím vlastně proč. Nutí mě to cítit... cítit se... živý.“

„Má matka říkala totéž.“

Reese kývl. „Potom tomu rozuměla. Nevím, musí to být nějaký základní instinkt. Rozechvívající. Strašný. Jakýmsi podivným způsobem očišťujícím. A zároveň je zde též čistota účelu, prostota cíle, nepřítomnost složitosti...“ Reese potřásl hlavou, hle-daje způsob, jak vyjádřit své pocity vhodnými slovy. „A přece, nedá se to srozumitelně popsat. Je to spíš něco jako... čistota uvědomění si sebe samého. Mohu oprav-du cítit i krev obíhající v mých žilách.“

„Pocit konfrontace s tvou vlastní smrtelností?“

„Ano, to je ono, přesně tak! Nutí mne to, abych měl pocity jako nikdy. Chvění. Vzrušení. Údēs. A miluju to. Chvillemi jsem zvědavý, co to ze mě udělá.“

„Člověka?“ řekl Gannd.

Náhle z průsmyku tryskem vyrazili zvědové, a to udělalo přítrž každému dalšímu hovoru. Když dojeli k Dulcainovi, aby mu podali svou zprávu, nebylo to vlastně potřebné. Celá armáda už věděla, že příjezd zvědů znamená, že Boeruinovo vojsko se blíží. Vzduch byl nabit energií. Každý muž v napětí strnul, očekáváje signál. A potom se v ústí průsmyku objevily první oddíly Boeruinovy armády.

Gannd dosud nikdy neviděl lorda Derwyna, a i když mu ukázali jeho znak, aby ho mohl poznat na bojišti, nemohl ho z této dálky rozeznat. Avšak cítil se jist, že lord Derwyn je jedním z jezdců v předvoji, protože uviděl standartu Boeruinů třepe-tat se ve skupině jízdních rytířů, kteří se objevili jako první. Pohled na Avanovu armádu před sebou, rozmístěnou v bojové formaci, musel být pro ně úplný šok, protože se na okamžik zastavili a strnuli na místě. A pak náhle mezi nimi propukla nervózní aktivita, někteří z jezdců otočili své koně a pobodli je směrem, odkud přišli, zbylí se rychle shlukli dohromady, zřejmě aby se poradili a udělali nějaká rychlá protipatření. Neměli na to příliš času. Pouhé minuty.

Derwyn věděl, že jeho armáda, stěsnaná v průsmyku, je ve vážné nevýhodě, a poslal proto jezdce, aby pobídli pěšáky k většímu spěchu. Museli uvolnit průsmyk ještě dříve, než by měli dostatečný prostor k rozmístění. O chvíli později se v ústí průsmyku objevily první řady. V té chvíli dal Dulcain znamení trubačům a po poli se rozlehlo trojí pronikavé zatroubení. Lučičníci, schovaní ve skalách nad hlavami Derwynových oddílů, vypustili své šípy a současně se armáda Avaniłu vyřítila do-předu s mohutným válečným pokřikem, který se ozvěnou rozezvučel mezi okolními kopci.

Bylo zde málo, co Derwyn mohl dělat, než čekat a snažit se nápor vydržet. Ně-kterým z jeho oddílů se podařilo dostat se ven z průsmyku i přes hustou střelbu lučičníků, ale nebylo jich tolik, aby mohli založit protiútok, aniž by nebyl přímo sebevražedný. Jediné, co se dalo udělat, bylo vějířovitě se roztáhnout, pokud to půjde, a zformovat tak linii, která by se pokusila prolomit řady útočníků, zatímco hlavní těleso armády by se snažilo co nejrychleji vyklidit průsmyk. Ale z předních oddílů zbylo jen málo těch, kdo nebyli zasaženi salvou šípů ze skal, takže to k vy-tvoření takové Unie nestačilo. Nicméně Derwyn udělal aspoň malý protitah - v předních řadách své armády měl totiž s sebou svého čaroděje.

Jak avaniłská armáda útočila, tryskem se řítit k nepříteli, zvedl se najednou silný vítr a na prostranství se zasyčením vyšlehla ohnivá linie, která, podporována silným větrem, se rozběhla proti útočícím rytířům. Jakmile se ohnivá stěna přiblížila až k nim, avaniłská armáda na chvíli propadla zmatku.

Ti, kdo byli vpředu, se zarazili při pohledu na plameny, šlehající proti nim, a mnoho jich bylo sraženo k zemi od zezadu najíždějících vlastních řad. Útok se roz-padl, jak se muži snažili dostat zpět, tlačíce se na ty, kdo byli za nimi, a útočící for-mace se proměnila ve změt' propletených, strkajících se těl. Dulcain vyjel dopředu před své muže a pokusil se je znovu spořádat, ale s pramalým úspěchem. Náhle však zaduněl s ohlušujícím burácením nad průsmykem hrom a objevila se hradba nízko letících mraků, jak Terell vyslal své protikouzlo.

Převalující se mraky se spustily z oblohy jako nějaký obrovitý pták sklánějící se nad svou kořistí, až byly asi jenom tak deset stop nad zemí. A když se tam dostaly, roztrhly se a vypustily vodní příval, který byl stejně krátký jako intenzivní a uhasil plameny, načež se zase rozptýlily, aniž by smočily jediného muže. Dulcainovi se podařilo uspořádat řady a zaútočili ještě jednou, ale chvíle, kterou tak ztratili, umožnila značné části Derwynovy armády dostat se z průsmyku. Vyhr-nuli se ven jako mravenci, se štíty nad hlavou, jak se snažili chránit před šípy, prší-cími na ně ze skal nahoře. Ganndovi se podařilo zahlédnout Boeruinova adepta, který se připravoval k dalšímu kouzlu a vysoko zvedal ruce, aby je vyslal na nepříte-le.

Po následujících pár chvil se bitva změnila v boj čarodějů. Každý z nich si už dopředu připravil určitý počet kouzelných formulí, snaže se odhadnout, jak se situa-ce může vyvíjet a co může mág-soupeř proti němu použít. V tomto ohledu boj adeptů započal vlastně již dávno předtím, než došlo k bitvě. Byla to smrtící hra předvídá-ní a dovednosti každého z nich. Z celé baterie formulí, kterou si připravili, každá mohla být použita pouze jednou a pak bylo nutné naučit se ji a připravit ji znovu, než mohla být zase aplikována. Taková byla povaha magie, a to byla cena, kterou bylo nutno zaplatit.

Na rozdíl od elfích mágů, kteří vyzývali přírodní síly země a vody, ohně a vzdu-chu, lidští adepti mohli používat kněžské magie, jež přivolávala moc bohů a jejíž zhoubný účinek na adepta byl co nejmenší. Ale nějaký efekt tu byl přece. Člověk nemohl použít síly bohů, aniž by pocítil vliv této moci, a to opotřebovávalo jak tělo, tak i duši. Adept, který nevzýval moc bohů, ale čerpal ze své vlastní životní síly, trpěl tím více. Bez dostatečné doby zotavení, jejíž délka byla závislá na množství jím vydané energie, mohl adept rychle zestárnout a zemřít. Magie mohla značně prodloužit kouzelníkův život, obzvlášť když její účinek byl zdvojnásoben pomocí loupeže krve, avšak plýtvání formulemi mohlo zabít kouzelníka během několika hodin.

V tomto případě Gannd věděl, že ani jeden z adeptů není kněz. Kněžstvo se moudře odtáhlo od celé této záležitosti. Proto Terell a čaroděj lorda Derwyna museli využívat svých vlastních životních sil, aby uplatnili svá kouzla, což znamenalo, že je nemohli dlouho udržovat, aniž by se vystavovali těžkému riziku. Podle povahy kou-zel, která použili, mohli by se brzy sami vyčerpat. Kdyby pak zašli až za tento bod, začali by rychle stárnout. A když už jednou došlo k thaumaturgicky vyvolanému stárnutí, nedalo by se to už vrátit zpět. Adept mohl po jednom kouzlu zestárnout o dvacet let, po dalším o třicet a následovala pak jistá smrt.

Boeruinův adept, patrně na rozkaz lorda Derwyna, nasměroval své další kouzlo na lučištníky ve skalách. Chyba, pomyslel si Gannd, když se s vytaseným Blood-thirstem řítí kupředu s Reesem po boku. Žoldnéři útočili za nimi, následování pěší-mi. Derwyn by byl udělal líp, kdyby se pokusil ještě jednou o útok, aby získal víc času pro své oddíly, které by potom posílily jeho útočnou linii, ale hrozba lučištníků byla bližší a zdála se bezprostřednější. Byla to chyba, která mohla docela dobře stát Derwyna celou tuto bitvu.

Boeruinův adept provedl své kouzlo a lučištníci ve skalách začali ječet. Gannd slyšel, jak se jejich výkřiky rozléhají v průsmyku. Neměl ani tušení, co se s nimi děje, ale podle jejich stupňujícího se síleného řevu usoudil, že to musí být něco strašného. Terell, který rovněž nemohl lučištníky vidět a netušil ani, jaké kouzlo nepřátelský adept použil, nemohl udělat nic, aby zlomil tajemnou formuli. -Gannd si pomyslel, protože laskavého kouzelníka znal, jak těžké to pro něho asi musí být, stát tady bezmocný, zatím co lučištníci umírali. Ale nyní, když se už Avanova armáda dostala téměř k Derwynově Unii, která se spěšně formovala, zaměřil na ně boeruin-ský adept ještě jednou svou pozornost. Gannd ztuhl, když uviděl, jak kouzelník zvedá ruce, aby na ně nasměroval své kouzlo. Dopředu nyní vyrazili Boeruinovi lučištníci, kterým se již podařilo dostat se z průsmyku, a zaujali pozice za prvními řadami pěšáků, napínající luky k první salvě. Obě armády teď od sebe dělilo pouze asi tak padesát yardů. Pak čtyřicet... třicet...

Adept v prudkém gestu svěsil ruce a z jeho prstů náhle vyrazily jasné blesky modrého světla. Ale zatímco Gannd strnul, čekaje, až smrtící střely udeří, vypadalo to, že se blesky zarazily o nějakou neviditelnou bariéru právě před čarodějem, který je vypustil. Paprsky smrtící síly se zlomily zpátky, vybuchly a ze všech stran ob-kroužily nepřátelského mága. Kolem Boeruinova adepta a jeho koně se teď vytvořil kónický světelný útvar, podobně jako kdyby byli polapeni uvnitř nějakého ohrom-ného zvonovitého skleněného džbánu. Kouzelník zařval, když ho blesky, které sám vyvolal, obalily ve svém objetí. Pak následoval oslnivý záblesk a hned nato ohlušující výbuch, který poplašil všechny koně v blízkosti. Jak adept, tak také jeho kůň zmizeli, přeměnivše se v popel. Terell přesně odhadl svůj čas a použil kouzla, které kolem nepřátelského adepta vytvořilo silové pole. Zůstal věrný svému slibu - nepři-pravit žádného člověka o život. Boeruinova adepta zničilo jeho vlastní kouzlo.

Teď však nepřátelští lučištníci vypálili svou salvu na útočící jezdce, kteří se trys-kem blížili k prvním řadám Boeruinových pěšáků. Jezdci byli v tom okamžiku asi dvacet yardů od nich a salva na tuto vzdálenost musela mít zničující účinek. Gannd téměř přestal dýchat, když viděl šípy letící přímo k němu, a pomyslel si, že tady zemře, ještě na začátku bitvy, předtím než se vůbec mohl střetnout s nepřítelem. Ale místo aby se z něho stal jehelníček, let šípů se zlomil vzhůru, opsaly široký půlkruh ve vzduchu a padly zpět přímo na lučištníky.

Terell!

Muži s luky se rozprchli, když na ně najednou seshora začaly pršet jejich vlastní šípy. Jízdní žoldnéři se zaryli do boeruinských předních řad - rozprášili je a rozdupa-li ty, kteří se jim nestačili vyhnout. Gannd viděl, jak k němu letí nepřátelské kopí, a odrazil je svým mečem mimo, a potom se již jezdci prolomili pěšími řadami. Proti nim se hnali boeruinští jízdní rytíři, kterým se již podařilo seřadit se u ústí průsmy-ku, s kopími napřaženými k útoku. Nyní byl s kouzly konec. Nepřátelský čaroděj byl zničen svou vlastní magií a Terell si mohl odpočinout. Nyní, když i útočící avanilští pěšáci se vrátili do řad armády z Boeruinu prolomených jízdním útokem, neměl tady již prakticky nic na práci.

Za sebou slyšel Gannd zvonivé klapání mečů a křik mužů, jak ocel narážela na ocel, a vše přecházelo v ohlušující hřmot. Nemel však čas, aby věnoval sebemenší pozornost tomu, co se odehrávalo za ním, protože jízdní oddíly Boeruinu se hnaly proti nim. Reese vykřikl a pozvedl svůj meč vysoko nad hlavu a zase ho spustil, ukazuje jím na blížící se jezdce. Žoldněřská jízda se seřadila za ním a vyrazila, aby čelila útoku.

Obě armády se střetly asi padesát yardů od ústí průsmyku, z něhož stále ještě proudili Boeruinovi pěšáci, spěchající zařadit se do boje. Gannd shledal, že je ze všech stran obklíčen jezdci, ozbrojenými meči a kopími. Někteří patřili k jeho vlast-nímu pluku, jiní však byli z Boeruinova vojska. Uvolnil otěže svého koně, zachytil svým štítem ránu mečem a oplátkou t'al po útočnickovi, který strašlivě zaječel, když úder rozpoltil jeho helmu naskrz a rozštípl mu lebku. Gannd pocítil zpětný náraz rány po celé délce ruky až do ramene. Vytrhl svůj meč z helmy padlého protivníka zrovna včas, aby mohl odrazit kopí, které na něho mířilo. Kopl patami koně, srazil se s jezdce a udeřil ho svým štítem, čímž ho vyhodil ze sedla. Potom se

už Gannd jenom oháněl kolem sebe, neschopen myslet, pouze reagovat, jak neustále zachyco-val a odrážel rány, které na něho pršely, a zase je vracel... stále a stále a stále.

Hluk kolem něho byl kakofonií výkřiků a ječení mužů, ržání koní, zvonivého zvuku, který vydávaly srážející se čepele a také palcáty bušící do štítů... Nad bojiš-těm se zvedal hřmot podobný vytí, jako by to štěkala nějaká kreatura složená z tisíců hulákajících a ječících mužů. Tisíce nohou a kopyt zčeřily a zvedly mrak prachu, jak kopaly a drásaly zem, a ten byl hustý jako mlha. Jak Gannd lapal po dechu, zdálo se mu, že má v ústech bláto. Mísilo se s jeho potem a zalepovalo jeho kůži, ale teď nebyl čas zabývat se vlastním nepohodlím. Byl příliš zaměstnán tím, aby zůstal naživu.

Léta výcviku se projevila, a on jednal instinktivně, bojoval, aniž by na to myslel, téměř tak, jako by jeho tělo reagovalo samo od sebe. Jeho paže se zvedala a klesala úplně mechanicky, když sekal a trhal těla a odrážel čepele, mířící na něho. Jak blo-koval jednu z ran svým štítem a udeřil zpět, pocítil náraz na svém rameni a uvědomil si, že byl zasažen z boku a že se čepel odrazila od jeho zbroje. Nikdy se už nedově-děl, kdo dal tu ránu. Stiskl koně koleny a vyrazil kupředu, pak se otočil, aby se vy-manil z tlaku těl a koní všude kolem něho.

Bylo nemožné určit, jakým směrem se bitva pohybuje. Vše, co mohl udělat, bylo snažit se rozeznat v řezí přitele od nepřitele a zůstat naživu. Začal si nejasně uvědo-movat, že jeho paže únavou slábnou a že těžce oddechuje, ale odmítl na to myslet a ještě zdvojnásobil své úsilí, soustřed'uje se se zuřivou úporností na snahu zabít kaž-dého, kdo se dostal na dosah a měl na sobě barvy Boeruinů.

Pak se stalo něco naprosto neočekávaného. Na chvíli si myslel, že ohluchl. V je-diném oslnivě žhnoucím okamžiku se vše a všichni kolem něho zdáli strnout v čase, takže mu hlavou probleskla myšlenka, že snad nějak bezděky spustil kouzlo amule-tu, a to že ho odneslo na Most vzdechů. Jenže právě tak rychle, jak tato myšlenka vznikla, tak i zmizela v náhlém uvědomění všepohlcující zuřivosti, která proudiva jeho tělem a elektrizovala ho. V jeho uších duněl hromový řev a náhle, na zlomek vteřiny, mu zastřela zrak vlna neskutečně jasného bílého světla. Pak všechno zrudlo barvou ohnivě jasně, tepenné krve. A posléze hluk bitvy vybuchl kolem znovu, jenomže tentokrát byl jaksi podivný, zněl spíše dutě, skoro zdušeně a nějak zpoma-leně.

Gannd viděl, jak se k němu žene jízdní rytíř a pozvedá svou čepel k ráně, ale vy-padalo to, že se pohybuje pomalu, jako by oba, kůň i jezdec, se brodili vodou. Náhle rozeznal neuvěřitelný detail. Úzkou temnou šterbinu v rytířově průzoru, skrz niž mohl jasně vidět mužovy oči... modré, rozšířené se zvětšenými panenkami, divoce zírající. Každý rys se zdál ostře vystupovat jako v plastickém, podrobně vykresle-ném reliéfu - široké vzdouvající se nozdry koně, jeho vyvalené oči, jednotlivé škrá-bance a vrypy na rytířově zbroji, články jeho řetízkové košile...

Z Ganndova hrdla se vydal neovládaný, šílený řev a v té chvíli jako by on sám také vybuchl. Zachytil ještě krátký záblesk zděšení v očích rytíře, který uviděl při-cházet smrt, a potom se už Bloodthirst zhluboka napil jeho krve, a rytíř pomalu, jako by se snášel dolů, spadl z koně.

V žáru bílého světla a se zaječením jako banší propukl Gannd v šílenství zuřivé-ho zabíjení. Střetl se s jiným jezdcem a srazil ho i s jeho koněm. Pak napadl dalšího rytíře, který se sice pokusil zvednout štít k obraně, ale pocítil jenom, jak půlelfova čepel roztíná jeho zbroj a zabořuje se hluboko do jeho ramene, krájejíc maso, svaly i kost. Další byl sražen k zemi, potom další, a Gannd stále útočil, páraje a sekaje jako nějaký pominutý dřevorubec. Bylo to, jako by se všichni jeho protivníci pohybovali jaksi zpomaleně, neschopni včas reagovat na jeho útok. Jeho svaly vibrovaly podiv-nou energií, vlnící se jako horký příliv jeho tělem, a on si i nadále zuřivě prosekával cestu mezi nepřátelskými jezdci, až jimi prorazil a octl se na volném prostranství za nimi, čelem proti davu pěších vojáků, kteří zrovna vyšli z průsmyku a spěchali za-sáhnout do boje.

Gannd pobídl koně ostruhami a s chraptivým řevem se na ně vyřítíl, zaryl se do jejich řad a začal se ohánět svou čepelí kolem sebe, prosekávaje se přes ratiště kopí, jež se k němu napřahovala, trhal a sekal těla, štípal helmy a tříštil lebky. Ponořil se do davu tak jako nějaký démon smrti, který nemůže být ničím zastaven.

Prosekal se jejich řadami jako oráč, který vyorává brázdu, zanechávaje za sebou cestu z mrtvých těl. Pak uviděl erb Derwyna z Boeruinu na tabardu jízdního rytíře nedaleko od sebe a s výkřikem zaútočil. Korouhevník ho zahlédl přijíždět a vrhl se k němu, aby tak ochránil svého pána před tím půlelfským

berserkem. Gannd najel přímo na něho a narazil do jeho koně tak tvrdě, že zvíře upadlo a rytíř vyletěl ze sedla. Ganndův vlastní kůň klopýtl a málem upadl také, avšak podařilo se mu udržet na nohou, divoce zafřkal, ale pak uposlechl svého jezdce, který ho pobídl ostruhami vpřed k zamýšlenému cíli. Další rytíř se přihnál tryskem k němu, čepel pozdviženou k ráně, ale Ganndův meč udeřil první, jak rytíře míjel, aniž by ho to sebeméně zpomalilo. Zasáhl ho zákeřným se-kem přes přední část jeho helmy. Rytíř přepadl dozadu, meč mu vypadl z pěsti a kůň bez jezdce pádil dál. Teď už zde zbýval pouze Derwyn a další rytíř vedle něho. Jak se Gannd blížil, Derwyn pozvedl svůj meč... a najednou druhý rytíř pohroužil čepel hluboko do Derwynova boku.

Jakmile Derwyn padl, rytíř pobídl svého koně a ujížděl zpátky k průsmyku.

Gannd dojel k Derwynovu nehybnému tělu ležícímu na zemi a pocítil, že z něj předchozí zuřivost začíná odtékat. Na okamžik se ho zmocnila závrať, cítil se zma-tený a dezorientovaný. Šok z toho, co se právě přihodilo... Derwyn z Boeruinu byl zabit jedním ze svých vlastních rytířů!

Gannd několikrát zamrkal, zíraje dolů na padlého velmože, a ať už to bylo coko-liv, ten podivný záchvat, který se ho předtím zmocnil, pominul. Místo toho se cítil vyčerpaný, až do krajnosti unavený. Zakolísal v sedle, dech mu ztěžkl a bylo mu, jako by paže i nohy měl v ohni. Arcivévoda z Boeruinu byl mrtev.

Zavražděn jed-ním z vlastních mužů. Proč?

„U Haelynova vousu, tys ho zabil!"

Gannd sebou polekaně škubl a zvedl svůj meč, který mu náhle připadal nesmírně těžký, ale ten hlas nepatřil žádnému nepříteli. Byl to Xandor.

„Arcivévoda je mrtvý!" řval Xandor z plna hrdla. „Derwyn je mrtvý!"

„Derwyn je mrtvý!"

V okamžiku byl tento výkřik převzat ostatními. „Derwyn je mrtvý! Derwyn je mrtvý!"

Pomalů, jako kdyby se probouzel z nějakého neskutečného vytržení, si Gannd začal uvědomovat, kde je. Byl jen pár yardů od příkrého skalnatého svahu u ústí průsmyku. Ještě stále se v něm nacházeli nějakí nepřátelští vojáci, kterým se až do této chvíle nepodařilo projít tudy na bojiště, ale teď už proudili opačným směrem, zpátky, odkud přišli. Gannd slyšel, jak se v průsmyku rozléhají jejich výkřiky:

„Derwyn je mrtvý!" O něco hlouběji v průsmyku spatřil Gannd stát opuštěné vozy, jejichž vozkové vzali nohy na ramena hned za ustupujícími oddíly.

Obrátil se a viděl, že za ním boj stále ještě pokračuje. Avšak jak se mezi bojujícími šířila zpráva o Derwynově smrti, pozvolna ustával a jeho oddíly se buď obrátily a utíkaly zpátky do průsmyku, nebo se prostě vzdaly a odložily zbraně. Trošku po trošce hluk boje uhasínal a prach se pomalu začínal usazovat. Bylo po všem.

Přijel Reese na svém koni. Zastavil a pak pohlédl dolů na Derwynovo tělo. „U všech bohů, tys to dokázal!" řekl. „Vyhrál jsi nám tenhle den!"

Gannd zavrtěl hlavou. „Já jsem ho nezabil."

Reese se podíval na Xandora. Žoldnér potřásl hlavou. „Ne, byl to Gannd. Viděl jsem to!"

„Ne, neviděl," odsekl Gannd. „Dřív než jsem se k němu mohl dostat, probodl ho jeden z jeho vlastních rytířů."

„Jeden z jeho rytířů?" opakoval Reese s nevírou.

Gannd pokrčil rameny. „Já nevím proč. Byla to zákeřná rána z boku. Ten muž udeřil a potom obrátil svého koně a ujel zpět průsmykem."

„Asi někdo z Kierových špehů," řekl Xandor.

„Ale proč se tedy nevrátil?" zeptal se Gannd.

„To nevím," pravil Reese. Podíval se na Gannda. „Jsi v pořádku?"

„Sotva se můžu pohnout," řekl Gannd. „Všechno, čeho jsem ještě schopen, je udržet se v sedle. Nevím... něco se se mnou stalo..."

„Vím, viděl jsem tě," pokývl Reese. „A vůbec jsem se nesnažil k tobě nějak moc přiblížit, než to přešlo. Kdybych to byl udělal, byl bys mě zabil."

Gannd na něho zůstal užasle zírat. Ničemu nerozuměl. „Cože? Já že bych tě za-bil?"

Reese se zašklebil. „Víš ty vůbec, co to bylo?"

Gannd mohl jenom zavrtět hlavu.

„Viděl jsem to předtím tak jednou či dvakrát," pravil Reese, „ale nikdy něco ta-kového jako tohle. Bylo to neuvěřitelné. Zmocnil se tě záchvat božské zuřivosti."

„Božské zuřivosti?"

„On je plnokrevný," řekl Xandor s jistotou někoho, kdo už jednou předtím pocítil Ganndovu moc.

„Nic menšího než potomek z Anduriasovy krevní linie," odvětil Reese. „Jeho lidský otec byl lord nejvyšší komoří císaře Michaela."

„Opravdu?" řekl Xandor. „Ale já jsem myslel, že pouze u Roelů se objevovala krevní síla božské zuřivosti."

Reese zavrtěl hlavou. „Mohla se projevit v každé větvi Anduirasovy krevní linie. Ale je to vzácné. Může se objevit pouze tak jednou za několik generací anebo vůbec ne. A Gannd ji má."

„Nikdy jsem nezažil nic podobného," pravil Gannd. Cítil se tak strašlivě unavený, že mu připadalo, že by mohl ihned padnout do postele a spát celé dny.

„Měl bys raději jít se mnou k nějakému vozu, aby sis tam mohl lehnout a odpočinout si," řekl Reese.

„Kdykoliv je muž zasažen božskou zuřivostí, stane se z něho berserk a zabije přítele i nepřítele. Je to ten nejkrásnější projev instinktu přežití. Tvá síla se znásobí tisíckrát, necítíš žádnou bolest, tvé reakce se neuvěřitelně zrychlí a tvé tělo využije do poslední špetky energie, kterou máš v sobě. Viděl jsem muže, kteří se zhroutili, když to přešlo. To, že se to nestalo tobě, je asi třeba připočíst tvé sidhelienské krvi a větší životní síle. Ale teď si potřebuješ odpočinout, nebo spadneš ze sedla."

Gannd klesl dopředu na šíji svého koně. Cítil se naprosto vyčerpaný. Nemohl dokonce ani úplně pochopit, co právě prodělal. Slyšel sice, co Reese říká, jeho slova dávala smysl, ale jako by nemohla proniknout mlhou, která mu zahalovala mozek. Právě prošel svou první větší bitvou, ale nebyl teď vůbec schopen na ni myslet. Všechno, co v tomto okamžiku chtěl, bylo zavřít oči a spát. Tato potřeba zcela ovládala jeho vědomí.

„Pojď, o nic se nestarej," řekl Reese a přijel k němu. „Dej mně otěže."

Gannd pocítil, že Reese se chápá otěží jeho koně, a bez protestu mu je přenechal. Reese musí být tak unavený jako já, pomyslel si. Oba prodělali těžkou bitvu. Ale přestože Reese vypadal také zaprášený a unavený a měl na sobě krev - zřejmě cizí, pomyslel si Gannd, protože nic neříkal o tom, že je raněný, a nechoval se, jako by měl nějaké bolesti - zůstávala v něm stále bdělá a nezkrotná vitalita, jako by to byl nějaký žhnoucí plamen. Mluvil živě, jako nabitý energií. Prodělal bitvu a přežil. Sřetl se se svou smrtelností, vyzval ji a stále žil. Gannd si přál, aby poznal, jaký je to pocit, ale právě nyní nebyl schopen pociťovat nic. Byl strnulý vyčerpáním. Stěží udržel oči otevřené.

Reese obrátil svého koně a drže Ganndovy otěže vedl příteleva koně zpět k vo-zům v týle vojska, zatímco Gannd kolísal v sedle a snažil se nespadnout. Nyní, když všechno bylo už za ním, vyčerpání ho přemáhalo stále víc a každý sval v těle se mu chvěl bolestí. Nemohl ani zvednout paže. Když zastrčil Bloodthirst do pochvy, stál ho i tento jednoduchý pohyb nesmírnou námahou.

Zatímco Reese vedl jeho koně, snažil se Gannd rozhlédnout se kolem po bitev-ním poli. Co viděl, připadalo mu jako zrcadlo jeho pocitů. Země byla hustě postlána těly padlých -někteří umlkli již navždycky. Mezi nimi se bezcílně a nesmyslně motali další, kteří jako by nyní, když vše bylo skončeno, nevěděli, kam jít. Mnoho z nich vypadalo zmateně; někteří naproti tomu byli, stejně jako Reese, plni nervózní a živé energie. Některé skupinky ozbrojenců odváděly zajatce do týla avanilských linií, ale jiní se zase se zajatci vůbec neobtěžovali. Byli jen nanejvýš spokojení, že už je po boji, a tak se prostě jenom trousili zpátky, pozorující při tom své předchozí nepřátele, jak mizejí opětovně v průsmyku.

Prach zvířený při bitvě se pomalu usazoval a pokrýval mrtvé jemnou hnědou pa-tinou. Když je Gannd míjel, díval se na jejich vzhůru obrácené tváře. Jejich vytřeš-těné oči se strnule upíraly vzhůru k obloze. Ústa byla otevřená ve výkřiku, který byl v púlce přerván a navždycky umlčen. Údy byly různé pokroucené, některé ležely odděleny vedle těl, k nimž patřily, v kalužinách srážející se krve. Mnoho mrtvých leželo na tělech dalších padlých, takže to vypadalo, jako by se dřívější soupeři nyní ve smrti objímali. To byla sklizeň války. Žádná sláva, jenom znetvořená těla a pach smrti.

Ohlušující hluk bitvy byl nyní vystřídán zlověstným tichem, občas přerušova-ným mumláním mužů, steny a výkřiky raněných a umírajících, rzaním a frkáním koní, kteří bloudili po bitevním poli bez jezdců. A potom se nad plání počal zvedat nový zvuk, který zde předtím nebyl. Zvuk, který Gannd napřed nevnímal,

dokud postupně nezačal sílit a dokud přímo pronikavě nenapadl jeho vědomí. Nízký, chvě-jivý, nepříjemný zvuk... bzučení much.

Dostali se k vozům. Ti z mužů, kteří přežili bitvu, aniž byli zraněni, pomáhali do nich nakládat raněné ke zpáteční cestě do Daultonu. Lékaři měli plné ruce práce, obvazovali, vypalovali horkými tyčemi rány - škvířivý, syčivý zvuk masa škvařícího se pod horkou ocelí, doprovázený strašlivými skřeky - a pak se zas odstěhovali dál. Někteří byli zaměstnání amputacemi údů, poškozených tak, že nebyla naděje na vyléčení. Zatímco lékaři konali svou práci, přidržovali raněné jejich kamarádi. Ubo-žáci dostávali dávku rulíku k utišení bolestí, což je konečně otupilo jako na způsob jakési agónie, a předpokládalo se pouze, že to pacienta přímo neotráví. Steny, výkři-ky, žalostné kvílení, další výkřiky...

Dojeli k jednomu krytému vozu a Reese pomohl Ganndovi z koně. Toho nemoh-ly nohy unést. Pokusil se jít sám, ale vzápětí se bezmocně zhroutil na Reeseho, který ho podpíral.

„Jenom klid, už jsme tady," řekl Reese. „Počkej, pomůžu ti tam."

Pomohl mu nahoru do vozu. Uvnitř byla tma. Na podlaze vozu ležela slaměná matrace a na ní někdo ležel.

„Reese?" ozvalo se slabě. „Jsi to ty?"

„Já, Terelle. Jsem v pořádku."

„Bohové buďte pochváleni. A Gannd?"

„Je tady se mnou. Přivedl jsem ho, aby ti dělal společnost.

Terell se namáhavě posadil, najednou plný starostí. „Je snad...?"

„Je v pořádku," pravil Reese. „Jenom právě prodělává následky záchvatu božské zuřivosti."

„Božská zuřivost!" řekl Terell.

„Pro něho to také bylo překvapení," řekl Reese, pomáhaje Ganndovi lehnout si vedle kouzelníka.

„Nevěděl, že ji má. Je to jedna z nejsilnějších krevních schopností. Jsem zvědavý, kolik jich ještě může mít, o kterých doposud neví. Tak pojď, bratře, odpočiň si."

„Děkuji ti," řekl Gannd nezřetelně.

„Bratře," opakoval Reese. „Líbí se mi říkat ti tak."

Gannd se obrátil a spatřil Terella, jak se na něho úzkostlivě dívá. Kouzelník vy-padal, jako by zestárl přinejmenším aspoň o deset let. A pak si Gannd náhle uvědo-mil, že zestárl skutečně.

„Terelle..."

„Je mně dobře," odpověděl kouzelník. „Jsem unavený, ale zotavím se."

„Zachránil jsi bitvu," řekl mu Reese.

„Ale nemohl jsem zachránit ty lučištníky."

„Taková už je válka," řekl Reese. „Ty za to nemůžeš, že muselo zemřít o něco víc mužů. I tak jsi zachránil velice mnoho životů, můj příteli."

Terell unaveně povzdechl. „Jsem už příliš starý k něčemu takovému."

Zvenku se náhle ozvalo dusání koňských kopyt, následované odfrknutím, jak jezdec rázně zastavil pádicího koně. O chvíli později se rozhmula plachta vozu a dovnitř strčil hlavu Dulcain. „Reese?"

„Jsem zde."

„Haelynovi chvála. Je to s tebou Gannd?"

„Jsem to já, Brane."

„Slyšel jsem, že jsi zabil Boeruina. -Vynikající čin. Vyhrál jsi tím pro nás bitvu."

Gannd byl příliš unaven, než aby o tom byl schopen diskutovat.

„Je Terell v pořádku?"

„Je mi dobře," odpověděl adept. „Co vaši muži?"

„Utrpěli jsme dost těžké ztráty, ale mohlo to být ještě horší. Že se tak nestalo, za to děkujeme vám." Na chvíli se odmlčel. „Dravan je mrtev. A lord Kier je ošklivě zraněný."

„Jak ošklivě?" zeptal se Reese.

Dulcain pokrčil rameny a povzdechl. „Je to zlé. Nyní jsou u něho lékaři."

Gannd se pokusil posadit. „Vezměte mě k němu."

„Na to zapomeň," řekl Reese a jemně ho zatlačil zpět. „Teď bys mu nebyl nic platný. Nejsi ve stavu pomoci komukoliv. Nemáš žádnou sílu nazbyt."

„Musím to aspoň zkusit.“

Dulcain zavrtěl hlavou. „Nemyslím, že by to k něčemu bylo,“ řekl. „Zasáhlo ho kopí pod kyrysem. A když padl, zlomil si páteř. I kdyby přežil, nepostaví se už ni-kdy na nohy. A to by nebyl žádný život pro -“

Náhle se rozlehl po bojišti žalostný zvuk trubky v dlouhém a naříkavém ža-lozpěvu. Na okamžik všichni ztichli.

Dulcain si sundal helmu a sklonil hlavu. „Vévoda je mrtev,“ řekl. „Haelyn ať dá pokoj jeho duši. Ať dlouho žije lord Veladan.“

„Ať žije lord Veladan,“ opakoval Reese tiše.

A to byla ta poslední věc, kterou si Gannd pamatoval, než ho zcela přemohlo vy-čerpání a než usnul.

Kapitola sedmá

BOERUINOVA ARMÁDA SE VRÁTILA DO SEAsedge asi týden po svatbě Aerina a Katriny.

Nevrátila se najednou. Vojáci se trousili postupně, v neuspořáda-ných skupinkách, unavení a sklíčení.

Jenže mnozí z nich se nevrátili do ležení venku na pláních u Seaharrow, ale zběhli a odešli domů na své farmy a do svých vesnic. Už s prvními, kteří přišli - byli to muži, kteří na pochodu byli zařazeni jako úplně poslední a boje se ani nezúčastnili - došla zpráva, že Derwyn byl zabit. Válka tedy byla u konce a Avanil zvítězil.

Ovšem za předpokladu, že Aerin nemá v úmyslu pokračovat tam, kde jeho otec skončil. V takovém případě by to začalo znovu. Avšak Aerin neprojevil žádnou touhu znovu vzkřísit otcovy snahy o získání Železného trůnu. Přinejmenším alespoň nyní ne. Jeho bezprostřední starostí bylo zajistit si své vlastní postavení jako arcivé-voda z Boeruinu a ujistit se, že Kier z Avanu neshromáždí své vojsko a ne-vpadne do Boeruinu, aby tak využil své výhody a aby zlomil Boeruinovu schopnost válčit na mnoho příštích let. Jak ale situace vypadala, nic nebylo úplně jisté.

Zprávu, že Derwyn byl v bitvě zabit, donesl sám jeho vrah. Alain se tvářil velmi zarmouceně a zdrceně, když to ohlásil Derwynovým - nyní už Aerinovým -minist-rům, kteří ovšem byli zatím ministry jen za předpokladu, že si je ponechá a nenahra-dí je jinými, kteří by více vyhovovali jeho vkusu. Všichni si byli velice dobře vědo-mi toho, že jejich pozice se najednou staly velice nejistými, a snažili se proto proka-zovat Aerinovi všechny povinné pocty, předhánějící se v lísavých komplimentech a slibech, aby se mu zavděčili.

Aerinovým prvním činem jako arcivévody z Boeruinu, což byl titul, který sice zdědil, do něhož však dosud nebyl oficiálně potvrzen, bylo, že povýšil Alaina na barona, přičemž obratně ignoroval fakt, že Alain byl předtím degradován, a tak vlastně anuloval čin svého otce předstíráním, že se to nikdy nestalo. Protože zde nebyl žádný císař, aby schválil Aerinův nárok na titul jeho otce, mělo by úřední potvrzení jeho statutu v říši přejít na regenta. A poněvadž lord Davan dbal tak úz-kostlivě, aby si někoho nezneprátelil, bylo naprosto jisté, že to udělá. Byla to pouze formální záležitost. Alain ve své hodnosti barona byl pověřen vedením delegace, která měla odcestovat do Avanilu, aby zde požádala o mír. Aerin zaslechl pověsti, že lord Kier padl, ale ty nebyly nijak potvrzeny, a on nechtěl propást žádnou šanci k tomu, aby se ukázal co nejvíc ochotný uznat Avanovo vítězství a podrobit se mu. Jestliže Kier přežil, bude s největší pravděpodobností více nakloněn nepříteli, který bez prodlení svou porážku uznal a požádal o podmínky příměří. A pakliže byl mrt-vý, stane se vévodou z Avanilu Veladan a rychlé jednání o smírném vyrovnaní s nezkušeným mladým vévodou by mohlo vést k výhodnějším podmínkám. Katrina nemohla svému novému manželovi nic k jeho uvažování vytknout. Na jeho místě by udělala totéž. A také to vlastně i udělala.

Až se Alain vrátí z Daultonu a oznámí dohodnuté podmínky, které žádá Avanil, bude to vévodkyně, kdo na ně odpoví, a ne arcivévoda. Katrinin plán byl už hotov.

A ona měla v úmyslu jednat rychle, ještě než Aerin zjistí, že tím, že z ní udělal vé-vodkyni, dal jí takové postavení, kde ho už nikdy nebude potřebovat.

Ještě několikrát od svého sňatku byla Katrina přivedena znovu do Aerinovy tajné komnaty, kde Aerin dovršil jejich svazek svým pokřiveným a sadistickým způso-bem. Nyní věděla, jak to využije ke svému účelu. A vrátila se tam několikrát s Angharad, aby udělala nutné a potřebné přípravy.

Aerin miloval noc. Jako u netopýra i jeho chutě se v noci zdály nejsilnější. Přes-tože za něj byla

provádána, Katrina s ním nesdílela lože. Aerin měl rád své soukromí. Držel ji v její původní komnatě a přicházel k ní, kdy se mu zlíbilo, ale obvykle přes ně hodinu před půlnocí a vždy svou tajnou chodbou, i když jako její manžel neměl žádný důvod, proč nepřejít normálně dveřmi. To, že k ní chodil přes tajný panel skryté chodby v noci jako nějaký zloděj, se zdálo ho dráždit a stimulovat. A měl rád, když ona předstírala, že ho nečekala.

Nechodil k ní pravidelně - ve stejnou noc v týdnu - ale vždycky přesně hodinu před půlnocí. A tak Katrina zařídila, aby se Angharad každou noc odebrala do tajné komnaty a tam čekala, zda nepřijdou. Když se neobjevili do jedné hodiny po půlno-ci, měla se Angharad vrátit do své vlastní komnaty a jít do postele. Ale jestliže přijdou...

Když už jednou byl plán stanovený, musela Angharad strávit pouze dvě neplodné noci čekáním v tajné místnosti. Třetí noc Aerin zase jednou podlehl svým obvyklým choutkám. Katrina ležela v posteli, bděla a rozrušená zvědavým očekáváním -tak jako i po předešlé dvě noci - zda Aerin přijde. A pak uslyšela tichý, škrábavý zvuk, přicházející od tajného panelu, který se začal pomalu otevírat, a tu jí tělem projel jakýsi dychtivý úlek. Pocítila jak úlevu, tak i strach, a pak záchvěv vzrušení tak silného, že mělo za následek bolest, která jí probodla hrud' jako kopí. Bude Angharad připravená a bude čekat? Dokáže to? Bude to vůbec fungovat? Nebo se jim to nepodaří a obé budou muset čelit Aerinově vzteklé zuřivosti? Katrina na to nechtěla myslet, ale nemohla si pomoci. Ať to už dopadne tak či onak, dneska v noci to všechno skončí.

Jestliže ovšem Angharad neztratí nervy.

Co jestli tam nebude? Katrina zavřela oči, jak naslouchala tichým zvukům Aeri-nova příchodu. Plížil se k ní, domníváje se, že spí. Jestli ji Angharad zklame... Ka-trina nemohla ani pomyslet na to, že by byla schopna vydržet další noc v té příšerné místnosti. Zbláznila by se.

Náhle byla její příkrývka odhozena stranou a pak už byl Aerin na ní, tiskl ji dolů svíraje její zápěstí a surově přitiskl svá ústa na její. Katrina, stále držíc oči pevně zavřené, se divila, jak může nějaký muž najít v takovém polibku nějaké potěšení. Nebyla v něm žádná něha, žádný cit, jenom bolestný tlak jeho úst proti jejím, jako kdyby se snažil vysát z ní život. Zasténala bolestí a uslyšela, jak spokojeně zamručel. Vstal a škubnutím ji postavil na nohy a pak ji prostrčil tajným panelem. Když ji táhl temnotou za hradními zdmi, pohyboval se jako obvykle rychle, takže musela vedle něho běžet.

Už nikdy, myslela si Katrina, zatímco Aerin rychle, tiše a zlověstně spěchal před ní, jednou rukou ji táhl za ruku a v druhé svíral pochodeň, kterou předtím vyrval z držáku vedle panelu. Nikdy... Dnes v noci tomu bude konec. Rozhodla se, že raději zemře, než aby musela strpět další lekci Aerinových zvrhlých potěšení. Jestli tam Angharad nebude, aby jí pomohla, bude s ním muset bojovat sama a on ji bude mu-set zabít. Ona však již nikdy dobrovolně nedovolí, aby byla znovu tak krutě zneuži-ta. Jak byla tažena za ním dolů, jedno schodiště za druhým, do spodních prostor hradu, a vlhko kolem nich stále vzrůstalo, vzrůstala stejně tak i její úzkost, až se jí zdálo, že její srdce bije tak těžce, jako by to byla nějaká divoká věc, pokoušející se prodrat z její hrudi ven.

Aerin neřekl ani slovo, když ji postrkoval vedle sebe, a jeho krok přešel téměř do běhu. Byl rozvášněný a dychtivý, aby ji dostal. Mohla si přečíst v jeho myšlenkách, co pro ni plánoval dnešní noci, a instinktivně se ve své mysli stáhla od ponurých a ohavných obrazů, jimiž se bavil. Najednou se jí udělalo nevolno; pocítila chuť žluči, stoupající jí do hrdla. Angharad, myslela si zoufale, prosím, buď tam, prosím...

Došli ke dveřím. Aerin je nikdy nezamykal. Nebylo to přece potřeba. Byl jediný, kdo sem přicházel. Nebo alespoň si to myslel. Trhnutím otevřel dveře a strčil ji dovnitř, tak prudce, že klopýtla a upadla svíjejíc se na studenou kamennou podlahu. Obrátil se, aby rozžehl pochodně na stěnách. V tom okamžiku vyběhla z úkrytu za jednou konstrukcí Angharad, oběma rukama držíc palcát, pozdvižený k ráně.

Uslyšel hluk, který při svém příchodu způsobila, a začal se v poslední chvíli obracet, a tak se její rána svezla stranou a úder byl jenom lehký. Přesto zamručel bolestí, jak ho palcát škrábl po straně do hlavy a zasáhl do ramene. Zapotácel se zpět a téměř převrhl hořící ohřívadlo. Pochodeň padla prskajíc na kamennou podlahu. Jakmile Angharad pozvedla palcát k další ráně, Aerin skočil vpřed, rozmáchl se a sevřenou pěstí ji udeřil do tváře. Angharad vykřikla, upustila palcát, klopýtla a upadla, sice při vědomí,

ale otřesená.

Aerin se shýbl a zvedl palcát. V jeho očích byla vražda. „Ty zrádná děvko!“ za-syčel. Krev mu stékala dolů po tváři. Pozvedl palcát k smrtící ráně. „Ukážu ti, co - “

Bič zahvízl vzduchem a s hlasitým prasknutím jej zasáhl do tváře. Aerin ohro-men upustil palcát a instinktivně pozvedl ruce, aby se chránil, když Katrina udeřila znovu, tvář zkřivenou do masky zuřivosti. „Ne!“ vykřikla. „Ne! Ne! Ne! Ne! Ne!“

Znovu a znovu zapráskal bič, zatímco Aerin se nahrbil a pokoušel se ránám vy-hnout, kryje si tvář a couvaje. Katrina ho pronásledovala, šlehajíc znovu, znovu a znovu.

„Už nikdy! Nikdy!“ křičela s každým zapráskáním biče, ale potom se Aerinovi podařilo bič zachytit a obratným svihem si omotat jeho konec kolem zápěstí. Katrina se mu ho pokusila vyškubnout, on však silně zatáhl za řemínek a škubl s ní kupředu. „Tak... vy si, dámy, chcete hrát, že?“ procedil přes zaťaté zuby, s očima šíleně a nepřičetně svítícíma, zatímco krev mu prýštila ze šlehů na tváři a rukou. „Výborně, tak si tedy hrajme!“

Katrina se zaklonila a pokusila se zachytit se podpatky, její nohy však nemohly na provlhlé kamenné podlaze najít žádnou oporu. Aerin si namotával řemínek biče na zápěstí a stále si ji přitahoval k sobě. Nemohla pustit bič. Příliš dobře věděla, co by s ním udělal. Zatínajíc zuby, potichu vzdychala námahou, jak se zoufale snažila

vzdorovat mu, ale bylo to marné. Byl příliš silný.

A pak ho Angharad zezadu udeřila palcátem.

Aerin zamručel a svezl se na kolena a krev se mu proudem vyvalila z rozštěpené lebky. Jak jeho ruce pustily bič, Katrina upadla dozadu a Angharad udeřila znovu, připomínajíc si dobu, kdy ona sama mu sloužila v této místnosti jako hračka.

„Ty bastarde!“ zaječela a oběma rukama svírajíc palcát, udeřila ještě jednou. Znovu ho zvedla a máchla s ním dolů. „Bastarde!“ A potřetí.

Katrina ji uchopila za ruce, když zvedla palcát ke čtvrté ráně.

„Angharad! Angharad, dost! Je mrtvý!“

Angharadiny rty krvácely tam, kde ji Aerin uhodil. V jejích očích byl skleněný pohled.

„Je mrtvý, Angharad,“ opakovala tiše Katrina, odebrala jí těžký palcát a nechala ho padnout na podlahu. Způsobil značný hluk, jak dopadl. - Na chvíli to byl jediný zvuk v místnosti. Pak Angharad zakvílela a začala prudce vzlykat.

Katrina ji objala, a jak se otřásala pláčem, držela ji v náručí, pokoušejíc se ji uklidnit. „Už je to v pořádku,“ řekla. „Všechno je v pořádku. Už je to pryč, Angha-rad. Už nikdy nikomu neublíží.“

„Co s námi bude? Co udělají?“

„Nic,“ řekla Katrina pevně. „Nikdo nic neudělá. Ty jsi mě jenom chránila. A já jsem vévodkyně, která nosí jediného legitimního dědice vévodského domu. Nedovo-lím nikomu, aby ti něco udělal, Angharad. To ti přísahám při duši mého otce.“

Nechtěla se podívat na Aerinovo tělo. Místo toho vedla Angharad ke dveřím. „Zachránila jsi mně život,“ pravila. „Zachránilas nás obě. Na tom, co se stalo, nemáš žádnou vinu. Musíš tomu věřit. Ted' se vzpamatuj. Nadechni se. Tak, ano, ted' zno-vu... Dobře. Utři si oči. Pak běž za komořím a přiveď mi ho sem. Chci ho tady mít samotného, a hned. Sama ho přiveď sem dolů, pak jdi do svého pokoje a do postele. Pošlu za tebou lékaře s přípravkem na spaní a nechám ho prohlédnout tvé poranění. Všecko bude v pořádku. Slibuju.“

Angharad k ní vzhledla s rozšířenýma očima, pak přikývla.

„Výborně. Ted' běž udělat, co jsem ti řekla. Rychle.“

Angharad vyběhla rychle z místnosti. Katrina naslouchala ozvěně jejích vzdalu-jících se kroků, pak se obrátila a donutila se podívat na Aerinovo tělo, ležící v šířící se kaluži krve. Na okamžik se jí udělalo mdlo a musela se opřít o zeď. Pak několi-krát zhluboka nadechla a zase vydechla, snažíc se uklidnit.

„A tak nyní moc proudí k tobě,“ ozval se ode dveří tichý ženský hlas.

Katrina sebou trhla.

Do místnosti vešla Čarodějka, v ruce držíc svou hůl. Odhrnula kápi svého pláště dozadu a zpod ní se vyhnula záplava jejích dlouhých, popelavě plavých vlasů. Za-myšleně pohlédla dolů na Aerinovo tělo,

jako by to nebylo nic víc než pouhopouhá malá kuriozita. Opatrně do něho šťouchla svou holí.

„Dobrá práce," řekla. Potom se s úsměvem obrátila ke Katrině a dodala: „Vé-vodkyně."

„Kdo jste? Co ode mě chcete?" řekl Katrina.

„Už jsem ti řekla předtím, že skutečnost je, co chceš ty. Zvláště teď, když ses sta-la vévodkyní a jedinou vladařkou Boeruinu. To právě v té bitvě, co spolu měli. Byla jsem tam. Dívala jsem se. Oni mě samozřejmě ani nezahledli. Měli příliš mnoho práce se zabíjením jeden druhého. A prováděli to se značným nadšením." Pohlédla znovu na Aerinovo tělo. „Muži," řekla pohrdavě.

„Nechte mě být," řekla Katrina. „Jsem unavená z toho být vaší loutkou. Přinesla jste mně jen bolest, trápení a úzkost."

„Proč, Katrino... jak je to od tebe nevděčné. Zklamala jsi mě. Dala jsem ti všech-no, co jsi kdy chtěla. Dala jsem ti nový život, mnohem lepší, než jsi měla kdy před-tím, lepší, než jsi kdy mohla doufat, že budeš mít. A dala jsem ti i pomstu. Muž, který zničil tvou rodinu, tvůj život, je mrtev. Jeho syn, jehož sobecká, pokřivená chuť po tobě ho přivedla až k tomuto dnešnímu zákusku, je také mrtev. A nyní moc proudí k tobě. K vám, vévodkyně z Boeruinu. Podívej se, jak daleko jsi došla. Prav-da, musela jsi zaplatit jistou malou cenu, ale tak je tomu vždy."

„Jste tak zlá, jako byl on," řekla Katrina, zírajíc na Aerinovo tělo.

„Dobrá, nemusíš urážet. Neberu to ale jako urážku. Prošla jsi zkouškou. Brzy uvidíš, že to vše stálo za to. Jsi teď jenom unavená. Byla jsi pod velkým tlakem. Ale já mám proti tomu prostředek..."

Napřáhla svou hůl.

Katrina zatajila dech. Vypadala, jako by nebyla nic víc než jenom obyčejná ne-zdobená dřevěná hůl, taková, jakou by mohl používat nějaký obyčejný rohlík při pochůzce v polích. Dokonce i někteří rolníci měli své hole mnohem propracovaněj-ší, vyzdobené řezbami tváří nebo zvířecích hlav, namořené různými barvami a s držadly různých tvarů... ale na této holi bylo něco neobyčejného. Již pohled na ni vyvolával v Katrině náhlý, podivný hlad. Věděla, co hůl dokáže. Vzpomínka na proud síly, pronikající jejím tělem, se vrátila s křišťálovou jasností a vzbudila nalé-havou, vše přehlušující potřebu další dávky. Chtěla to.

Dychtila po tom. Žádala si to.

Byla právě taková jako Aerin.

Tato myšlenka způsobila, že vystřízlivěla tak náhle, jako kdyby dostala políček do tváře. Přistihla se při tom, že hůl už už skoro uchopila, a uvědomila si, že jí zača-ly téct sliny v očekávání přílivu svádivé, smyslné energie, kterou hůl poskytovala. Moc. Její smyslné vábení bylo mocné samo o sobě. Mocné, ale zvrácené.

Pomyslila na Aerinu a na to, co s ní dělal v této místnosti, kde teď stála, a najed-nou ji zahltil stejný posedlý hlad jako jeho, když ji zde ponížil. Když ponížil tolik dalších žen, které nebyly schopné nějak protestovat. Nebyly schopné, protože nemě-ly moc. On ji měl. Moc svého rodu a postavení, moc své síly, moc svého naprostého nedostatku cti.

Nebo ho snad ta moc ve skutečnosti vlastnila?

Katrina zaváhala, s rukou stále ještě nataženou k holi, jen několik palců od ní.

„Pokračuj," pravila Čarodějka chraptivě. „Víš, že si to přeješ."

Zamrazení projelo Katrinou a začala se trást. To byla stejná slova, která používal Aerin, když ji dělal ty nevyslovitelné věci.

„Ne," řekla Katrina. Navlhčila si rty, těžce polkla a odvrátila oči. „Ne. Dejte to pryč."

„Podívej se na mé, Katrino."

Hlas měl v sobě rozkazující tón, kterému Katrina nemohla vzdorovat. Pokusila se proniknout k čarodějčiným myšlenkám, ale vzápětí se mentálně stáhla zpět jako uštknutá.

„Pošetilé děvče! Ten dar jsem ti přece dala já. Myslíš, že ho můžeš použít na mě? Jsi drzá a troufalá." Její tón náhle pozbyl na příkrosti a ona se zasmála. „Mys-lím, že je to jedna z věcí, které mám na tobě ráda."

Ještě jednou napřáhla hůl. „Po-kračuj, Katrino. Vezmi ji. Uchop ji a vnímej tok moci."

Katrina pevně zavřela oči. „Ne!"

„Mylady?" Byl to Angharadin hlas, rozléhající se zvenku chodbou. „Mylady, jste v pořádku? Vydržte, už jdeme!"

Katrina otevřela oči. Čarodějka byla pryč.

Dovnitř přispěchal komoří spolu s Angharad. „Mylady, co se to děje? Co, u Hae-lyna, děláte v -" Jeho pohled padl na Aerinovo mrtvé tělo, ležící v kaluži temné krve. „Dobří bohové! Co je to za ničemnost?" Jeho ohromený pohled klouzal po místnosti. Pomalu ji oblétl a spočinul na Katrině. „Co je tohle za místo?"

„Odejdi, Angharad," řekla Katrina.

„Ano, mylady."

Angharad již žádnou další pobídku nepotřebovala. Její běžící kroky se ztratily v tmavé chodbě.

„Vidíte mou manželskou postel, lorde Ogberte," pravila Katrina. „Místnost, kde byly dovršeny moje manželské sliby a kde Aerin se svou nedobrovolnou milenkou udělal paroháče ze svého otce, kde zneuctoval panny, tupil ženy a ponižoval je. Bylo jich tolik, že se to ani nedá spočítat, po všechna ta uplynulá léta. Podívejte se jenom kolem sebe, Ogberte, a poznejte pravou povahu vašeho pána."

Ogbert zbledl, když jeho pohled přejížděl po předmětech, naplňujících místnost. Zavřel oči a potřásl hlavou. „Oh, bohové! Co jen je to za nestvůrnou zkaženost! Oh, má ubohá, sladká paní!"

„Šetřte svou lítost, Ogberte, a zatvrdte se k úkolu, který vás čeká," řekla Katrina. „Lidé se o tom nikdy nesmějí dovědět. Nikdo o tom nesmí vědět. Čekám Aerinovo dítě, budoucího arcivévodu. A on nikdy nesmí trpět pod břemenem činů svého otce."

Ogbert okamžitě přikývl. „Samozřejmě, má paní. Co si přejete, abych udělal?"

„Musíte mi pomoci odnést Aerinovo tělo zase nahoru do jeho komnat. Zabalíme ho do hustého rubáše a ten zašijeme, aby nikdo nemohl vidět jeho rány. Lékaři se musí nařídit, aby oznámil, že zemřel selháním srdce, které mu přivodil neutišitelný zármutek nad smrtí jeho otce na bitevním poli. - A lékař musí vědět, že pokud o tom řekne cokoliv jiného, pošlu ho na smrt."

„Stane se, má paní."

„A chci, aby tato místnost byla zazděna, a rovněž tak i chodba, která sem vede."

„Dohlédnu na to, aby to bylo provedeno, má paní," řekl Ogbert. „A to muži, je-jichž čest a věrnost jsou bez pochyb. Nechám je odpřisáhnout, že zachovají toto tajemství i na mučení."

„Ještě něco," řekla Katrina.

„Když se dívám na vaši tvář, hrozím se, co asi uslyším."

„Aerin se mi svěřil, že nechal svého otce zrádně zavraždit v bitvě, aby se se mnou mohl oženit a zaujmout postavení arcivévody."

„Oh, hrůza!"

„Tahleto skutečnost nesmí rovněž vyjít najevo. Provincie Boeruine již viděla dost tragédií. Já však znám toho vraha. Je to nově povýšený baron Alain, náš mírový vyslanec v Avaniu. Téměř vyplivla poslední slova. „To jmenování bylo odměnou za ohavný skutek, který spáchal pro zisk a aby se pomstil Derwynovi, který ho de-gradoval z hodnosti rytíře. Alain musí být za svůj opovrženímhodný zločin tvrdě potrestán. Je mi jedno jak. Nechám to na vás. A budu vám důvěřovat, že v této záležitosti zachováte diskrétnost.“

„Můžete se na mě spolehnout, má paní."

„Spolehnu se na vás, Ogberte. Budu vás potřebovat jako svého průvodce a rádce v tom, co je nutné udělat. Provincie Boeruine utrpěla vážnou ránu nedávnou porážkou od vévody z Avaniu. Musíme udělat víc než pouze žádat o mír. Musíme opět získat naši sílu a přebudovat naše zdroje. Musíme udělat plány pro budoucnost. Musíme překonat naše neshody s Avaniem a najít cestu, jak s domem Avaniů uzavřít alianci."

Ogbert přikývl. „Moudrý plán, má paní. Budou-li sjednoceny, potom Boeruine a Avani vytvoří strašlivou sílu ve Vnitrozemí a na Západním pobřeží. Dám do toho svůj rozum i duši a budu hledat způsob, jak tento úkol zdárně dovést."

„Dovolte mi vyslovit určitý návrh, Ogberte, a řekněte mi, jestli má nějaký smysl. Osud lorda Kiera je nejistý, ale v každém případě po něm nastoupí jeho syn. Vela-dan je ještě mladý, ale ožení se a zanedlouho bude mít děti."

„Rozumím, má paní. Jeho svatba už byla dojednána."

„Aliance na základě manželství byly vždycky ty nejspolehlivější," řekla Katrina. „Mohli bychom s Avaniem dojednat zasnoubení mého ještě nenarozeného syna a první dcery, již Veladan zplodí, a tak

upevnit jednotu našich domů. Co byste na to řekl?"

„Musím říct, že vaše prozíravost a bystrost mě ohromují," pravil Ogbert. Pohlédl zpět na Aerinovo tělo a potom rychle odvrátil zrak. „Zvláště za takových okolností."

„Nemám čas na něco takového jako mdloby nebo pláč a hysterie, Ogberte," pravi-la Katrina. „Musím potlačit své city a ovládnout zármutek, v zájmu nás všech. Až později, až vykonáme, co se musí vykonat, udělám si čas, abych dala průchod svým pocitům, a udělám to v soukromí. Co nyní lidé potřebují, je mít nad sebou silnou ruku, aby je vedla a chránila. A já potřebuji vás, Ogberte, abyste mi pomohl, aby má ruka taková byla. Modlím se, abych mohla s vámi počítat."

„Bude to pro mne nesmírná čest sloužit jejímu lordstvu."

„Potom vás tedy prosím, odpusťte mi, že vaše služba začíná tak hrozným úko-lem, jako je tento," pravila Katrina. „Ale musí se to udělat, a ať už to ve mně vzbuzuje jakýkoliv děs a hrůzu, měli bychom si pospíšet skoncovat s tím."

Když potom mlčky vykonávali svou práci, povšimla si Katrina, že se jí Ogbert ani jednou nezeptal na podrobnosti toho, co se stalo. Za stávajících okolností, uva-žovala, projevil neobyčejný smysl pro takt. Bude z něho vynikající ministr. Měla by dohlédnout, aby jeho schopnosti byly náležitě oceněny.

Když se Alain vrátil na Seaharrow se zprávou, že lord Kier opravdu podlehl svým ránám a že mladý Veladan, na radu svých ministrů, je více než přístupný zahá-jit jednání o trvalém míru, očekával, že se setká s vděčným Aerinem, který mu vy-platí náležitou odměnu za práci, kterou vykonal. Místo toho byl spěšně doveden do komnat lorda Ogberta a bylo mu řečeno, aby svou zprávu podal vévodskému komo-římu.

Nemálo dotčen tímto znevážením, nově ustanovený baron se nicméně podrobil. Řekl však komořímu, že očekával, že ho přijme sám arcivévoda, a že mu nutně musí sdělit nějaké důležité záležitosti, jež jsou natolik závažné, že jsou určeny jen pro uši Aerina samotného.

Tehdy mu Ogbert oznámil, že lord Aerin už došel své spravedlivé odměny a že také Alain ihned obdrží tu svou. Neprodleně byl chycen, spoután a účinně opatřen roubíkem a potom odtažen k tajnému panelu v arcivévodových komnatách. Rval se s nimi, a tak ho napůl odvěkli, napůl odnesli spleť temných chodeb do chodby, kon-čící místností, jejíž druhý vchod byl zazděn. Kopajícího, mlátícího sebou a marně křičícího do svého roubíku ho vtáhli dovnitř a připoutali ke zdi. Do držáku na stěně vedle něho pak zasadili pochodeň, takže se mohl pouze s hrůzou dívat, škrubaje se-bou v řetězech, až mu zápěstí krvácela, a ječet divoce do svého roubíku, když zavalili-li balvany vchod do tajné místnosti a zanechali ho tam uvnitř. Pak zhasla i pocho-deň.

Zprávu o Aerinově smrti přinesl do Avanilu zvláštní kurýr, který oznámil mladému lordu Veladanovi a jeho rádcům, že vévodkyně se svým doprovodem je na cestě do Daultonu, aby osobně uzavřela jednání. Zdálo se, že nikdo neví o vévodky-ni nic jiného, než že se provdala za Aerina z Boeruinu krátce před jeho nečekanou smrtí. - Špehové, nasazení přímo v táboře boeruinské armády a kteří odtud ještě před bitvou posílali zprávy o jejích aktivitách, věděli jenom málo, jestli vůbec něco, o tom, co se děje v Seaharrow. Nemohli poskytnout žádné informace, pokud se týkalo nové vévodkyně. Důsledkem toho byl neobyčejně vysoký zájem o její očekávaný příjezd a Veladan nařídil, aby byly pro ni na hradě vyčleněny a připraveny ty nejpo-hodnější komnaty, kde by se mohla ubytovat během svého pobytu v Daultonu. Byl rovněž určen celý štáb sluhů, aby zajistili uspokojení veškerých jejích potřeb.

Gannd, Reese i Dulcain byli společnými svědky jejího příjezdu na hrad. - Přijela v uzavřeném kočáře, nesoucím znak domu Boeruinů, v doprovodu dvou tuctů jíz-d-ních rytířů, se svou dvorní dámou lady Angharad a také se svým ministrem, vikom-tem lordem Ogbertem. Veladan ji přijal ve velké hradní hale s veškerou patřičnou pompou a za přítomnosti celého vévodského dvora. Když do haly vstoupil komoří a udeřil úřední holí na kamennou podlahu, zavládlo ticho a všechny oči se obrátily k velkým masivním dvoukřídlovým dveřím.

„Její ctěná Milost, vévodkyně Katrina z Boeruinů, a její zplnomocněný ministr, vikomt lord Ogbert Torvald!"

Obešla se bez obvyklého vyjmenovávání řady rodinných jmen a titulů, pomyslel si Gannd, když se dveře haly otevřely a vévodkyně vstoupila se svým ministrem lordem Ogbertem. Obešla se i bez družiny, uvolnivši svou dvorní dámu a rytíře z tohoto oficiálního jednání. Byla oblečena jenom prostě, v černém

pláští a róbě zba-vené jakýchkoliv ozdob s výjimkou tenkého pásku ze zlatých řetízků a čelenky. Ale byla přece vlastně ve smutku po svém zemřelém manželovi.

Byla to, jak si pomyslel Gannd, oslnivě překrásná žena, s dlouhými rudými vlasy a zelenýma očima, s kůží tak jemnou, že vypadala jako porcelán, a s postavou, kte-rou by jí každá žena u dvora zcela bez pochyb mohla pouze závidět. Uviděl Dulcai-na, jak na ni hledí, a pak se obrátil k Reesemu a viděl, že má doširoka otevřené oči a pokleslou čelist a zírá na ni naprosto ohromený. Po velké hale se rozběhlo tiché mumlání, když kráčela k vyvýšenému stupni, kde seděl Veladan po boku se svými ministry, a hluboce se uklonila, sklánějíc uctivě hlavu i přesto, že byla starší než on a stejného postavení.

„Vaše přítomnost je mi ctí, má paní," řekl Veladan, pokoušeje se - ne moc úspěšně - zvládnout svůj ještě chlapecký hlas, aby zněl tak, jak se slušelo při této příležitosti.

„Děkuji vám, můj pane. A na oplátku bych ráda vyjádřila svou vlastní účast s va-ším zármutkem nad odchodem vašeho otce. Lidé z Boeruinu, stejně jako i lid Avani-lu, utrpěli v poslední době mnoho ztrát, a je to kvůli nim, že jsem sem přišla, s nadě-jí ujednat mezi našimi domy trvalý mír.

„To je naděje, kterou i my upřímně sdílíme," řekl Veladan. „Už jsme viděli z války až příliš."

„Naneštěstí, můj pane, se obávám, že z ní uvidíme ještě více." Znovu se v hale zvedla vlna tichého mumlání při této poznámce a Veladan zvedl ruku, žádaje o klid. Pokračovala:

„Boje mezi námi vážně oslabily jak Boeruine, tak i Avani-lu. Ztratili jsme mnoho statečných a vynikajících bojovníků, a to podlomilo naši sílu. Vyčerpali jsme naše pokladny, což omezuje naše zdroje. Ostatní provincie v říši o tom nejsou tak zcela bez informací. Mnohé již vytvořily aliance, které podporují jejich vlastní uchazeče o Železný trůn, a náš konflikt, který nerozumně začal děd mého zesnulého manžela, lord Arwyn, způsobil, že oba naše domy se staly zranitelnými."

„Armáda Avani-lu je silná a připravená odrazit každý útok," pravil Veladan po-někud příliš rychle a také hrdě, což přimělo lorda Moivara, jeho hlavního ministra, aby mu jemně a varovně položil ruku na rameno.

„Nechtěla bych odporovat vašemu lordstvu," odpověděla Katrina. „Už jsem se dostatečně přesvědčila o síle vaší armády. Jenže skutečností zůstává, že obě armády, naše i ta vaše, utrpěly ztráty, které zdaleka nejsou nedůležité, a náš konflikt uvalil na naše lidi mnoho těžkostí a povinností. Říše se rozpadá a současný regent není dost silný, aby ji udržel pohromadě. Snaží se vyjít s každým, a když to dělá, nedaří se mu sloužit širším zájmům nás všech. Nemůže zabránit vytváření aliancí, protože není schopen mít pod kontrolou říšské stavy a přivést je k volbě schopného císařova následníka. A nemůže také zabránit, aby tyto nové aliance neválčily jedna s druhou, aby rozšířily své držby a prosadily své vlastní kandidáty na trůn. Regent se stal pou-hou figurkou a ničím víc."

Veladan vypadal zmatený a nejistý, jak má odpovědět. Pohledem poprosil o po-moc lorda Moivara.

„Snad by Vaše Milost mohla více objasnit své stanovisko a poučit nás," řekl mi-nistr. „Nezdá se jasné, co má Vaše Milost na mysli kritikou regenta, poněvadž to přímo nesouvisí s otázkou, kterou právě řešíme."

Katrina se podívala na Ogberta a ten předstoupil, aby odpověděl. Uklonil se a pravil: „Můj pane, tato záležitost je něco víc než vyjednávání míru mezi Boeruinem a Avani-lem. Samozřejmě že to je ten hlavní důvod naší návštěvy, ale musíme také počítat s předpokládaným vývojem v budoucnosti. To impérium, které jsme všichni znali pod slavnou vládou Roelů, už není. Mluvit o tom jinak by znamenalo být slepý k realitě. Anuire se nemůže samo bránit, a i teď, v tomto okamžiku, kdy o tom mlu-víme, jsou v pohybu další armády. Oslabení naším konfliktem, jak teď oba jsme, musíme, pro naše vlastní dobro, odložit naši pýchu a přiznat pravdu - jsme v situaci, kdy jsme se stali zranitelnými vůči těmto novým aliancím.

Spojení mezi Boeruinem a Avani-lem sjednotí dva nejsilnější domy v říši, o níž stále doufáme, že se ještě vrátí ke své dřívější síle a slávě. Bude tady občanská válka. A už také začala. Dům Boeruinů nese na tom svůj vlastní podíl viny a my se nebudeme snažit to popírat. Avšak co bylo, bylo. Chceme požádat o mír a poskyt-nout patřičné odškodné. Ale kromě toho oba musíme myslet na znovuzrození naší síly, nejenom abychom se chránili, ale abychom udělali vše, co je v naší moci, pro to, aby byl v říši znovu nastolen zákon a řád. A oficiální aliance mezi našimi domy by k tomu byla důležitým prvním krokem."

Teď už by měl přejít k věci, pomyslel si Gannd. Diskuse bude teď pokračovat mezi ministry. Veladan by docela jistě na to nestačil, a i když se vévodkyně ukázala jako schopná, nemohla vést jednání s

vévodovými podřízenými. Muselo se přihlédnout k dvorskému protokolu. Gannd byl zvědav, co navrhnou.

Následující slova lorda Moivara dala Ganndovým úvahám za pravdu. „Máte ně-jaký oficiální návrh, lorde Ogberte?"

„Máme," odpověděl Ogbert. „Je naším přáním dojednat trvalý mír mezi našimi domy, což by zajistila naše aliance, a náš svazek by nás zároveň posílil a zabezpečil. Nicméně, jak jsem se již zmínil, byl by to jen první krok v naší snaze nastolit pořádek v naší zemi. Regent není k ničemu. Nikdo nemůže tento fakt nějak zpochybnit. Mezi všemi urozenými domy v říši pouze Boeruine a Avan mohou vznést nejvýznamnější nárok na nástupnictví vzhledem ke společnému původu z Anduirasovy linie, která nám dala dynastii Roelů. Navrhujeme proto oficiální alianci mezi oběma našimi domy, a to na základě sňatku našich dětí. Lady Katrina čeká dítě. Poněvadž vévod-kynina porodní bába nás ujistila, že dítě bude mužský dědic, a lord Veladan je oficiálně zasnouben, navrhujeme svatbu mezi dosud nenarozeným synem mé paní a první dcerou, která se narodí lordu Veladanovi. Takto oba naše domy zplodí příštího císaře a císařovnu. Aby se zajistilo jejich vzájemné následnictví, bude současný regent z úřadu sesazen a lady Katrina a lord Veladan budou na jeho místě vládnout jako regenti až do té doby, kdy děti dospějí!"

Po přednesení tohoto odvážného návrhu se okamžitě zvedl šum vzrušeného hovoření. Reese tiše zaklel pod vousy. Dulcain dlouze zahvízdl. - „Přijde poražená, klo-bouk v ruce, prosit za mír, a vyvolá jednání o trůn. No to je teda něco, čemu říkám návrh," řekl obdivně.

„To je, čemu říkám žena," dodal Reese, aniž z ní spustil oči.

Lord Moivar byl zřejmě úplně vyveden z míry. Vypadalo to, že úplně ztratil řeč. Veladan ho požádal pohledem o radu, co má říct nebo jestli vůbec má co říct, ale Moivar se na něho vůbec nedíval. Zíral ohromeně na Katrinu. Najednou začal v hale mluvit každý. Katrina zde jen prostě stála a klidně se rozhlížela kolem, pozorující reakci na svůj návrh. Její pohled dospěl až k nim a zastavil se.

Reese se ještě víc narovnal a vypjal hrud'. „Vidiš?" řekl Ganndovi. „Ona se dívá na mě!"

Gannd sledoval její pohled. „Ne, nemyslím," řekl. „Ona se dívá na Brana."

Dulcain se pevně střetl s jejím pohledem. „Musí vědět, že já jsem ten, kdo velel armádě, jež porazila Boeruina," řekl tiše. „Lord Ogbert jí musel popsat můj znak. Nemyslím, že bych zrovna rád věděl, co si ona zrovna nyní myslí."

To, co si Katrina myslela, bylo však úplně v protikladu k čemukoliv, co Dulcain mohl předpokládat. Prohlížeje si se zájmem členy vévodského dvora, aby viděla, jak byl její návrh přijat, snažila se zachovat dojem vyrovnanosti a klidné sebejistoty. Tito lidé Derwyna porazili. Bojovali proti otci a potom i proti synovi a nyní tu před nimi stála vdova po vnukovi jako prosebnice, která přišla s pokorou žádat o mír. Až na to, že nebyla pokorná. Uznala jejich vítězství a svou porážku - poněvadž nyní patřila k domu Boeruinů - ale její póza nebyla pózou prosebnice a její vystupování nebylo ponížené. Nepřišla prosit o shovívavé zacházení, ale navrhnout alianci a plán budoucího uspořádání říše se sebou a mladým Veladanem jako regenty.

Veladan by byl ovšem zatím regentem jenom podle jména, ale pouze do doby, kdy dospěje a získá více zkušeností. Pro těch příštích pár let, jestliže bude její návrh přijat, by byl jeho rádcem lord Moivar, který by se vlastně ve skutečnosti dělil o regentství spolu s Katrinou. Moivar to samozřejmě věděl a jistá část jeho ohromení nepocházela jenom ze smělosti jejího návrhu, ale také z možnosti, která se mu zde naskýkala - z prvního ministra vévodského dvora postoupit na lorda nejvyššího ko-mořího - což by mu neposkytlo jenom větší moc, než si kdy mohl představit, ale zajistilo by mu to i kontinuitu tohoto postavení v jeho dědičné Unii. Katrina přesně věděla, co asi v této chvíli musí pociťovat - patrně totéž, co cítila ona sama, když jí Čarodějka naposledy nabídla svou hůl.

Soustředila se a zaměřila svou pozornost na Moivarovy myšlenky. Nebyla pře-kvapená tím, co zde našla. Ohromení. Šokovaná nevíra. Obdiv k její kráse, odvaze a smělosti. Respekt k jejímu vystupování. Strach z přistižení bez kontroly. Pocit úzkosti a naléhavosti, potřeby uspořádat myšlenky a dát pak vhodnou odpověď, aby to vypadalo, že má situaci pod kontrolou. A náhlé pochopení, co by přijetí jejího návrhu znamenalo pro něho a jeho rodinu. Museli by sjednotit své síly, vytáhnout na hlavní říšské město, sesadit regenta a zmocnit se trůnu. A během tohoto procesu by se museli bránit proti všem dalším aliancím po celé rozpadávající se říši. Znamenalo by to riziko, ale také i bohatství a moc, kontrolu nad

říšským pokladem..., a moc...

Viděla, jak se v jeho mysli rozžehla jiskra touhy, a pocítila, jak v něm začíná růst hlad po tom všem. V duchu se zasmála a odvrátila od něho svůj pohled, aby neviděl jistotu a uspokojení, které cítila napsané na své tváři. Jistě, přemýšlej o tom, můj pane, řekla si. Myslel sis, že jsem sem přišla jako poražený nepřítel, abych žebroňovala

o nějaké mírnější podmínky, které bys mi snad blahovonně nabídl, a místo toho ti nabízím celou říši. A ty se to chystáš přijmout. Protože ty víš, že to chceš.

Jak její oči klouzaly po místnosti, pozorovala reakce lidí kolem sebe. Dotčenost. Šok. Nedůvěra.

Ohromné překvapení. Nikdo z nich neočekával něco podobného. A potom její pohled padl na skupinku mužů, kteří stáli trochu stranou od ostatních, pod pódiem a po levici od vévodského křesla. Jeden byl vysoký a svalnatý, zřejmě dost sebevědomý plavý žoldněř, který stál s hrudí vypjatou jako kohout na plotě, který se právě chystá kokrhát; druhý byl zamyšleně vypadající mladý půlelf, první, kterého kdy vůbec viděla, s kaštanovými vlasy hustě protkanými stříbrnými pruhy; a třetí byl starší muž s baronskou korunkou. Na bílé uniformě měl znak, sestávající z azu-rového štítu, na který útočil široký meč.

Když uviděla tento znak, který jí byl už předtím popsán, uvědomila si, kdo to je. Hleděla na barona Brana Dulcaina, lépe známého jako Bran Čepel, legendárního žoldněře, o kterém se říkalo, že je jedním z nejlepších válečníků, jež kdy říše měla, muže z lidu, který dosáhl šlechtické hodnosti a stal se lordem vrchním velitelem avanilské armády... muže, z jehož rukou stihla Boeruina zdrcující porážka.

Byl asi tak šest stop vysoký a nebyl to ani nějak zvlášť pohledný, ani mladý muž, i když vypadal, že je ve vynikající kondici na svá léta. Jeho hrud' byla mohutná a svalnatá, jeho vlasy byly prošedivělé a dlouhé až k ramenům a jeho jasné modré oči byly hluboko zapadlé v ošlehaném obličejí s hranatou bradou, zdobeném vkusně upravenými kníry a bradkou. Jeho nos vypadal, že byl několikrát zlomený, a ramena měl široká se silnými, mocně vypadajícími pažemi. Na první pohled mohl vypadat docela nezajímavě, starý voják, který přes svůj věk byl ještě stále velice schopný a který si stále uchovával strohé vojenské držení. Ale měl v sobě něco, co ho odlišovalo od každého z jiných mužů v místnosti a přitahovalo k němu její pohled, tak jako mūra musí letět ke světlu. Z toho muže vyzařovala síla a vitalita. Byl by vůdcem v každé situaci. Vyvolával dojem klidné autority, sebevědomí a jistoty, zkrátka, byl to muž bez chyby, muž, jaký má být. Měl v sobě jakýsi magnetismus, který přitahoval, a když opětoval její pohled, cítila, že se v ní cosi pohnulo, a pomyslíla, to je on.

Náhle jí bylo, jako by jí země zmizela pod nohama. Několikrát zamrkala a od-vrátila od něho oči dolů na podlahu, aby skryla překvapený výraz na své tváři. Těžce polkla a několikrát se nadechla s otevřenými rty. Uvědomení ji zasáhlo až v nejhlubším nitru jí samotné. On přece byl ten jediný.

Bojovala o zachování rovnováhy a sebeovládání, doufajíc zoufale, že si nikdo nepovšimne jejího zmatku. Byl dost starý, aby byl jejím otcem. Jenže byl dvakrát více mužem, než kdy byl Derwyn, a více mužem, než by Aerin byl mohl doufat, že kdy bude. Když jí vrátil pohled, pevně a nezastrašen její krásou ani jejím postave-ním, připadalo jí, že může jasně vidět až na dno její duše. Zeslábla jí kolena. On byl ten jediný.

Jak to jenom bylo možné? Když ji napadla ta myšlenka, nežádaná a neočekávaná, zastihla ji naprosto nepřipravenou a téměř úplně ji zaskočila. Jak to bylo možné? Jak to mohla s takovou jistotou vědět, tak náhle a tak osudově? Ale když zde stála, zírající na podlahu a zoufale se snažíc ovládnout se, věděla bez jakéhokoliv stínu pochybnosti, že toto je muž, který byl pro ni určen. Chtěla být s ním. Bylo to nevy-hnutelné.

Halou zazněl Moivarův hlas a ona se namáhavě sebrala. Ovládla svůj výraz, zhluboka se nadechla a vzhledla k prvnímu ministrovi vévody z Avanu.

„Mí pánové a dámy... prosím pozor!"

Ticho se rozhostilo ve velké hale, a když se všechny oči obrátily k němu, lord Moivar pohlédl na mladého vévodu a poklepal mu lehounce na rameno, ujišťuje ho tak, že se o všechno postará. Veladan vděčně přikývl a pohlédl zpět na Katrinu.

„Má paní," řekl Moivar, „to, co navrhuje, má obrovský význam pro oba naše domy, tak jako i pro náš lid a pro lid celé říše. Zásaditost takového významu musí být pečlivě zvážena a není možno rozhodnout ji hned. Proto vás žádáme o trpělivost a poshovění, než prodiskutujeme tuto vaši nabídku a než ji

podrobně posoudíme."

Katrina lehce sklonila hlavu a neodpověděla. Přítomní to chápali jako projev značné sebedůvěry, jenže ve skutečnosti měla strach, že jestli se pokusí promluvit, bude se jí hlas třást a zradí ji.

„Vyčkáme tak dlouho, jak je vašemu lordstvu libo," řekl Ogbert s lehkou úklo-nou.

Moivar se podíval na Veladana a přikývl.

„Máte naše povolení, abyste se mohla vzdálit, má paní," pronesl mladý vévoda. „Pro vás a pro vaši společnost byly zde v hradu vyčleněny pokoje. Prosím, přijměte naše pohostinství. Po trvání vašeho pobytu zde máte samozřejmě naprostou svobodu pohybu. A neváhejte požádat o cokoliv, co si budete přát a co budete potřebovat. My se zatím rychle poradíme o vašem návrhu a ihned, jakmile dojdeme k rozhodnutí, vám podáme zprávu."

„Děkuji vašemu lordstvu v zastoupení Její Milosti," řekl Ogbert s novou úklo-nou.

„Dvůr se rozpouští," pravil Veladan, vstal a sestoupil z pódia.

Katrina se rovněž uklonila, pak se obrátila a odcházela pevným a cílevědomým krokem. Cítila, že na ní spočívají Dulcainovy oči. A i když si to nade vše přála, neodvážila se podívat se nazpět.

Kapitola osmá

DULCAIN ZAKLEPAL NA DVEŘE A TY Otevřela nápadně hezká, tmavovlá-sá dívka, ve které poznal vévodkyninu dvorní dámu. Pokoušel se vzpomenout, jak se jmenuje, až se mu to konečně podařilo. Lehce sklonil hlavu. „Dobrý večer, lady Angharad. Mé jméno je Bran Dulcain. Bylo mi řečeno, že si mě vévodkyně přeje vidět, a přišel jsem tak rychle, jak jen jsem mohl."

Angharad se usmála, potěšená, že si zapamatoval její jméno, a uklonila se. „Ano, můj pane, jste očekáván. Prosím, pojd'te dovnitř."

Vstoupil do přijímacího pokoje, který byl jedním z řady pohodlných a dobře za-řízených komnat se stěnami pokrytými tapetami, které kdysi patřily matce mladého vévody z Avanu. V širokém krbu jasně hořela polena, vrhající do místnosti příjem-nou, teplou záři. Okno propouštělo dovnitř chladivý večerní vánek a venku, za hrad-ními zdmi, se na město Daulton zvolna snášela noc.

Lady Angharad se omluvila, zmizela za dveřmi do ložnice a zavřela je za sebou. Dulcain čekal. O chvíli později se dveře znovu otevřely a do pokoje vešla vévod-kyně, sama, a zase dveře zavřela.

Dulcain byl znovu ohromen její krásou, které si sice povšiml už dříve, jako kaž-dý, kdo byl přítomen ve velké hale, ale nyní, když mu byla tak blízko, měl lepší možnost, aby ji mohl ocenit. Neměla už na sobě plášť, pouze volnou, jednoduchou černou róbu, opásanou šňůrou ze zlatých řetízků kolem svého štíhlého pasu. Byla to barva, která ještě více zdůrazňovala jemnost její pleti a její dlouhé rudé vlasy, které jí nyní splývaly volně dolů přes ramena, nespoutány čelenkou. Povšiml si, že kromě zlatého řetízku kolem pasu neměla na sobě žádné šperky. Vlastně to vůbec nepotře-bovala. Bylo by to jako zdobit lilii. Její ruce byly jemné a delikátní a pohybovala se s přirozenou plavnou grácií, o níž nemohl než usoudit, že jí nanejvýš sluší. Světlo ohně způsobovalo, že se její plet' zdála doslova zářivá, a vrhalo lesklé záblesky na její dlouhé, třpytící se vlasy. Její zelené oči se zvláštním způsobem leskly, když ho tiše pozorovaly pevným, oceňujícím pohledem.

„Můj pane Dulcaine," řekla, přiblížila se k němu a napřáhla ruku na uvítanou. „Jsem tak ráda, že jste přišel. Děkuji vám, že jste mi vyhověl."

„Je to pocta pro mě, Vaše Milosti," odpověděl, skloniv se k její ruce a lehce se jí dotkl svými rty. „Čím vám mohu být k službám?"

Katrina náhle pocítila vzrušení. Byl to drsně vyhlížející muž a jeho nečekaná dvornost ji úplně odzbrojila. Byl to přece jenom prostý voják. Jak jen mohl mít na ni takový vliv? Na okamžik se cítila zmatená.

Nebyla si jistá, co mu má říci, teď, když byl zde.

„Chtěla jsem se s vámi setkat," odpověděla po chvilce. „A mluvit s vámi."

Pokývl hlavou, jednou. „Jistě. Je mně velmi líto, má paní, že se seznamujeme za takových okolností. Přál bych si, aby byly jiné a abych nebyl ten, kdo vám způsobil tolik zármutku."

Usmála se. „Udělal jste jen svou povinnost. A nezpůsobil jste mi žádný zármu-tek. Cítím samozřejmě lítost nade všemi těmi svými lidmi, kteří byli v bitvě oloupe-ni o své nejdražší, a sdílím s nimi jejich bolest, ale pokud se týká mě, nebyl to zármutek, který jste mi svým vítězstvím přinesl, ale svoboda."

Dulcain udiveně sraštil čelo. „Cože, svoboda, Vaše Milosti?"

Nervózně si navlhčila rty, když mu vrátila jeho zmatený pohled.

„Byl byste tak laskav a říkal mi jménem? Jsem Katrina.“

„Bylo by to asi sotva vhodné, abych - “

„Prosím,“ řekla. „Jsme sami a myslím si, že bychom měli nechat formalit. Kro-

mě toho, moje začátky byly tak skromné jako vaše. A v mnoha ohledech, obávám se, ještě skromnější, takže nevím, zda je shledáte jako vhodné.“ „Jak si přejete... Katrino,“ odpověděl Dulcain, stále ještě trochu zmatený. To ne-

bylo právě to, co očekával. „Moji přátelé mi říkají Bran.“ „Ano, já vím... Bran. Bran Čepel.“ Slabě sebou trhl. Zvedla obočí. „Vy to jméno nemáte rád?“ „Když jsem býval mladší, bylo to jméno, které mě velice těšilo,“ odpověděl. „A

byl jsem na ně hrdý. Připouštím, že mě naplňovalo pocitem vlastní důležitosti. Ale jak léta plynula, objevil jsem, že já ani tak nenosím to jméno, jako spis ono nosí mne. A shledal jsem, že žít pořád podle něho je dost únavné.“

„Myslím, že rozumím. Nutí to lidi, aby viděli reputaci, ne člověka.“

Dulcain byl příjemně překvapen. „Vy rozumíte,“ řekl. „Není mnoho lidí, co tomu rozumějí. Ale potom, mohu-li si dovolit být tak smělý, působíte na mě dojmem jako žena s neobvyklými dary.“

„Dělám na vás dojem také jako děvka?“ řekla tiše, hledíc mu přímo do očí.

Ohromený Dulcain si nebyl jist, zda dobře slyšel. „Cože?“

„Děvka, Brane,“ řekla důrazně. „Dělám na vás dojem jako děvka?“

Hleděl na ni s úžasem a s nevírou, slabě potřásaje hlavou. Co, u Haelyna? „Co je

to za otázku?“ řekl. „Prostě otázka. A nevyžaduje nic víc než prostou odpověď.“ „Ne. Samozřejmě že ne.“ „A přece to je přesně to, co jsem,“ odpověděla. Odvrátila se, hledíc do ohně.

Světlo plamenů poskakovalo po rysech její tváře. „Řekla to má vlastní matka.“ „Vaše matka?“ „Je tady, v Daultonu, někde - jestli ještě žije - a pracuje jako obyčejná žena z li-

du. Zřekla se mě, protože jsem jí přinesla hanbu, jí i památce svého otce. Už se

mnou nechce mít nic společného.“ Dulcain zavrtěl hlavou. „Ale... proč? Co jste tak hrozného mohla udělat?“ „Narodila jsem se jako Katrina z Tremaynu, dcera lenního vazala lorda Kiera z

Avanu. Můj otec měl dost daleko k tomu, aby byl významný muž. I když jsme měli právo počítat se ke šlechtě, bylo to právo dost hubené a žili jsme také velice skromně na malém kousku země, tak jako obyčejní lidé. Měla jsem dva starší bratry, které jsem milovala stejně vřele jako svého otce i matku. Byl to dobrý život. A šťastný. Byla jsem zde na vévodově dvoře. Velká hala, kde mne předtím přijali, je mně zná-má. Tančila jsem zde s hezkým mladým rytířem, se kterým jsem byla již delší dobu zasnoubená. Všechno se zdálo být ujednáno a budoucnost byla jasná a krásná. A potom Derwyn z Boeruinu napadl Avanil.

Oba moji bratři i můj snoubenec byli v bitvě zabiti,“ pokračovala. „A mého otce přinesli domů smrtelně zraněného. Měla jsem zůstat s matkou u jeho lůžka a snažit se mu ulehčit jeho poslední chvíle, namísto toho mne však jakési podivné nutkání hnalo ven na bojiště hledat své bratry.“

Zvolna potřásla hlavou. „Nikdy jsem je nenašla. Předtím jsem nikdy neviděla bo-jiště, a to, co jsem spatřila, mě naplnilo nevýslovnou hrůzou. Byla jsem tím úplně omráčená. Bloudila jsem po bitevním poli mezi mrtvolami, viděla jsem mnoho těch, které jsem dobře znala... našla jsem svého mladého rytíře, zabitého. Náhle bylo všechno pryč. Má rodina zničená a má budoucnost s ní.“

Hleděla do plamenů a její hlas byl nyní velice tichý. Dulcain stál bez hnutí, na-slouchaje jí se soustředěnou pozorností.

„Když přišla noc, zjevila se mi na bojišti žena v černém. Čarodějka, i když mě nejdřív vůbec nenapadlo podezřívat ji z něčeho podobného. Alespoň nemyslím. Mluvily jsme spolu a ona mi nabídla, abych podržela její hůl, která se jmenuje Ka-lamita.“

Dulcain stnul.

„Udělala jsem, co mi řekla, a jakmile jsem se hole dotkla, pocítila jsem... proud. Mocnou energii, která se zdála vyvěrat ze země, proudit holí a do mě. Byl to úžasný pocit, který vůbec nejsem schopna popsat.

A s tím proudem moci přišlo porozumění. A souhlas. Tenkrát poprvé jsem si, jak se zdálo, uvědomila pravou podstatu moci, jakým způsobem odtéká a přitéká, něco jako odliv a příliv. A věděla jsem, že jediný způsob, jak v tomto světě přežít, je použít té moci, rozeznat její odliv a příliv, chopit se této příležitosti a plout s ní. Nebojovat zbytečně a marně proti proudu, ale pohybovat se s ním, následovat cestu moci a stoupat s ní.

O několik málo okamžiků později," pokračovala Katrina, „jsem spatřila blížící se jezdce, a když jsem se obrátila, byla čarodějka pryč. Jezdci mě uviděli a dali se se mnou do řeči. Byl mezi nimi Derwyn z Boeruinu, vyjel si s několika svými rytíři prohlédnout pozůstatky boje, který byl jeho dílem. A já jsem viděla, že moc proudí k němu. Měla jsem toho jen málo, a to bylo spojeno se štěstím, které jsem poznala v lůně své rodiny. A ve své chtivosti a ctižádosti se Derwyn zmocnil i toho. Nezbylo mně nic. On měl všechno.

Moc proudila k němu," pokračovala opět Katrina, „a já jsem si uvědomila, že ji musím buďto následovat, nebo nemít nic. Můj otec a bratři byli mrtví, rytíř, kterého jsem si měla vzít, zabit. Má matka byla vdova a už nebyla mladá. Věděla jsem, že musím myslet na své přežití. A na její. Tak jsem se nabídla Derwynovi a stala se jeho konkubínou. Jeho děvkou - což bylo jméno, jakým mě nazvala matka, když jsem pro ni poslala, aby přišla na Seaharrow. Odmítla, zřekla se mě a raději dala přednost drhnutí podlah na rukou a na kolenou než sdílet dceřinu degradaci. A tak mi nezbylo skutečně nic.

Viděla jsem, že mé budoucí zaopatření závisí na Derwynovi. Tak dlouho, jak bych byla schopna ho uspokojit, by dodržoval dohodu a staral by se o mě. Ale viděla jsem také, že má budoucnost je zcela závislá na jeho rozmaru a že by mohl být, a bezpochyby by také jednou byl, mou společností unaven. Pak by mě propustil a já bych byla ponechána bez ničeho, až snad na něco málo, co by on považoval za do-statečné k mému zabezpečení a k uspokojení své dobročinnosti. To jsem nechtěla.

Za nějakou dobu," pokračovala Katrina, „se mi čarodějka zjevila znovu, v zahradách na Seaharrow, a já jsem ještě jednou pocítila moc její hole. Moc Kalamity. Byla lákavá... svůdná... smyslná... a zlověstná.

Derwyn měl syna, jmenoval se Aerin, pouze o několik let staršího než já. Derwyn držel Aerina zavřeného v hradě a chránil ho jako svého jediného dědice, dědice dynastie, kterou hodlal založit, a Aerin byl denně cvičen svými učiteli a vychovateli ve všech znalostech, o nichž Derwyn soudil, že je bude jeho syn potřebovat, až se stane císařem. Avšak Derwyn viděl ve svém synovi jenom dědice, prostředek k tomu, oč usiloval, a necítil k němu žádnou lásku. A Aerin si ke svému otci vypěstoval pohrdání a nepomíjející nenávist, kterou živil ve své hrudi. Byla to tato nenávist, která ho zkazila. Neměl žádnou lásku, a tak ani nevěděl nic o lásce. Byl to zvrhlý svůdce, který používal své moci k tomu, aby ponížil téměř každou dívku a ženu, která se mu ocitla na dosah. Nevinné dívky anebo vážené a úctyhodné ženy, v tom nedělal žádný rozdíl. Když své pudy ukojil na pannách, obrátil svou pozornost k ženám jiných mužů a nacházel uspokojení v tom, že je zkazil a využíval. A když se jeho chtíč nabažil i cizoložství, obrátil svůj zrak na ten nejzakázanější cíl... na milenkou svého otce.

Dulcain na okamžik zadržel dech, jak napjatě poslouchal. Neměl tušení, proč mu to ona vše vypráví, ale nebyl schopen ji přerušit, aby se zeptal. Cítil se naprosto uchvácený příběhem, který líčila.

„Věděla jsem přesně, co chce," pokračovala Katrina, stále zírající do plamenů, „a viděla jsem, jakým směrem bude proudit moc. Odmítala jsem ho, ale zároveň jsem ho promyšleně povzbuzovala. Zjistila jsem, že má tajemství. Na hradě existovala tajná místnost, přístupná z tajné chodby za zdmi, kde Aerin... dělal, hm... pokusy... se ženami, které si tam bral. Chtěl mě vzít do té místnosti, nejenom aby uspokojil své zvrácené touhy, ale také aby ze zášti a nenávisti ke svému otci mu nasadil parohy. Odolala jsem mu a nějakou dobu potom Aerin pozměnil svůj úmysl. Udělal si plán, který by mu v případě úspěchu dovolil získat vše, co by se mu zachtělo, vévodství, mě, pomstu na svém otci... a moc.

Rozhodl se zavraždit svého vlastního otce a oženit se s otcovou milenkou, která by přehlížela jeho zvrhlost, poněvadž ve skutečnosti nebyla nic než děvka. Což bylo to, co vlastně Aerin viděl ve všech ženách. Najal vraha, aby onen úkol vykonal, až Derwyn bude v bitvě, a sotva armáda vytáhla do pole, oznámil náš nastávající šňatek, jako by tím chtěl ukázat, že se nebojí toho, co by jeho otec mohl udělat, až by se vrátil... protože věděl, že se Derwyn už nevrátí."

Katrina zavřela oči, na chvíli se odmlčela, a potom znovu pokračovala: „Tak jsem se stala jeho ženou a

hračkou v tajné místnosti."

Zhluboka se nadechla, než se opět ujala slova: „Ušetřím vás odporných detailů toho, co se tam odehrávalo. Postačí, když řeknu, že jsem zažila takovou potupu na svém těle i na své duši, jakou bych nepřála ani tomu nejhoršímu nepříteli. Jsem si jistá, že i s obyčejnými děvkami na ulici se zachází s větší úctou a jemností. Aerin byl velice opatrný a také zkušený, takže nezanechal žádné jizvy... aspoň žádné, které by byly navenek viditelné.

Bitva byla vybojována a Derwyn byl zabit. A Aerin měl v plánu nabídnout mír, zatímco se tajně připravoval k další válce. V té době jsem zjistila, že čekám jeho dítě. A že to bude syn. Ne sice Aerinův první, ale první, který by byl uznán jako jeho dědic. A dodaný děvkou jeho otce. Bylo v tom všem cosi, co se mu Ubilo. Následovala jsem proud moci a trpěla kvůli tomu, a teď jsem byla vévodkyně z Boeruinu. Nosila jsem ve svém lůně dědice vévodského domu. A rozhodla jsem se, že se můj syn takovému otci nenarodí. Zaplatila jsem cenu a čas nastal. Moc by nyní proudila ke mně."

Obrátila se k němu tváří. „Zabila jsem ho. Nebyla to sice má ruka, která uštědřila smrtící ránu, ale naplánovala jsem to. Já a jedna z jeho mnoha obětí jsme skončily s jeho zlomyslnou zvrhlostí v té stejné místnosti, kde ji prováděl a liboval si v ní. Už nikdy neublíží žádné ženě. Už nikdy neublíží ani mně a mému nenarozenému synovi.

Nechala jsem oznámit, že Aerin zemřel na srdeční selhání, vyvolané zármutkem nad smrtí jeho otce -poslední ironie - a pak jsem se začala snažit dát všechno do pořádku. Pro mě a pro můj lid. Pro mého syna a pro říši."

Dulcain potřásl hlavou. „Oh, má paní..."

„Ještě je tu jedna věc," řekla. „Nuže... vlastně dvě věci, které musíte vědět. Po Aerinově smrti se mi znovu objevila ta čarodějka. A znovu mi nabídla moc své hole. Odmítla jsem. V životě je víc lepšího než moc, a myslím, že má matka tohle vždy věděla. Jsem nyní vévodkyní a brzy budu regentkou, protože lord Moivar mou na-bídku přijme. Byl by blázen, kdyby to neudělal. Ale přes to vše moje matka, obyčejná nádenice, má víc moci, než já kdy budu mít. Jediný druh moci, na které opravdu záleží. A teď ta druhá věc...

Jistě jste zvědavý, proč jsem vám to všechno vyprávěla," řekla, hledíc na něho. „Proč jsem vám odhalila, co ve skutečnosti jsem. Je to proto, že se něco stalo, ještě tam v té velké hale. Něco úžasného... a strašného. Snad si pomyslíte, že jsem se zbláznila, ale ve chvíli, kdy jsem se na vás podívala, věděla jsem, že ať už se od této chvíle stane cokoli, vy pro mě budete ten jediný muž. V té chvíli, kdy se naše oči setkaly, jsem to poznala a zastavil se mně dech. Nějak jsem vnímala, že ve vás je vše, co jsem v muži chtěla a co jsem si nikdy nemyslela, že bych kdy mohla mít. Nemohu to nijak vysvětlit... ale přece vám to teď musím říct. V tom jediném oka-mžiku, aniž bych to chtěla, jsem se do vás zamilovala."

Dulcain zadržel dech.

„A tak tedy," řekla, „musela jsem vám o sobě všechno povědět. Předtím než jsem se vám přiznala.

Protože jsem nechtěla, abyste si myslel, že jste získal vévod-kyni, když jste si naneštěstí ve skutečnosti získal jenom děvku."

Unaveně se pousmála. „A teď jsem ze sebe vydala veškerou svou moc. Vám, Brané Dulcaine. Dělejte si s ní, co chcete."

Stála před ním, cítíc se skoro tak bezbranná a zranitelná, jako byla s Aerinem, a toužila vědět, co si o ní myslí, co řekne. Jak na ni hleděl, pokusila se dostat se do jeho myšlenek a shledala, že nemůže. Už tu schopnost neměla. Opravdu vydala veškerou svou moc. Ale přes všechno, co se teď stalo, byla tomu ráda. Nyní byla skutečně volná.

Pokud se týkalo Dulcaina, nemohl nalézt slova, aby vyjádřil, co cítí. Nikdy ve svém životě se nesetkal s ženou schopnou takové spalující, sebezničující upřímnosti. Odhalila před ním celou svou duši. Riskovala vše - jeho odsouzení, své postavení i svou čest. Vše. Mluvila k němu ze srdce, s přímostí a otevřeností, která se ho hluboce dotkla. A řekla mu, že ho miluje. Řekla mu to přímo, protože si tím byla jistá a neměla žádných pochyb. A jak ji tak viděl dívat se na něho s přímým pohledem, beze strachu, náhle neměl pochybnosti ani on.

Těžce polkla, pozbyvši něco ze svého odhodlání, a v jejích očích se objevila jis-křička úzkosti.

„Prosím..." řekla. „Řekněte něco."

Dulcainovi bylo, jako by mocná vlna citu zaplavila jeho hrud'. „Jsem šťastný muž, který si to ani nezaslouží," řekl. „Nezískal jsem ani vévodkyni, ani děvku. Zdá se však, že jsem si nějak získal královnu."

Poklekl před ní na koleno, uchopil její ruku a sklonil k ní hlavu.

„Pro Haelyna, vstaňte," řekla a hlas se jí zlomil, „a polibte mě."

A i když jeho paže byly mocné a silné, v té chvíli, když ji objaly, byly něžné a jeho polibek jemný a vřelý, jak má polibek být.

Stál na Mostě vzdechů, cítil, jak mu chladný vítr profukuje pláštěm a vzdouvá ho. Mlhy se vlnily všude kolem něho v pustém šedém šeru, které proudilo nad pro-pastí mezi dvěma světy. Ticho. Jen kvílení větru, zvedající se a klesající jako vzdá-lená bouře.

Gannnd zde chvíli stál, sám se svými myšlenkami. Sám v čase. Ten nejvhodnější čas pro přemýšlení.

Přihodilo se toho velmi mnoho od té doby, kdy opustil Aelvinnwode. Spřátelil se s Duncanem Reesem a teď měl bratra. Bratra, jenž s ním byl svázán krví, někoho, kdo mu byl bližší než jeho poloviční bratr, kterého vlastně nikdy nepotkal. Ten po-lobratr, kterého nyní Boeruine a Avanil zamýšlely sesadit.

Nevěděl, jak se ho celá záležitost citově dotýká. Davan pro něho nebyl nic než jméno. Jenže stále zde bylo určité pouto. Pouto, které vlastně poutem nebylo.

Přišel, aby objevil své lidské dědictví. Až dotud žil po celý svůj život jako Sidhe-lien. A pořád, hluboko v nitru, jím také bude. Byli to jeho lidé a on byl jedním z nich. Ale byl také zčásti člověk, způsobem, který teprve začal odkrývat. A přece musel udělat nějaký závěr. A nevěděl, co to bude.

Zavřel oči a pomyslel si: „Strýčku... potřebuji tě."

, Jsem zde, Gannnd."

Mlha se rozdělila a na mostě se objevil Gylvain Aurealis ve své púlnočně modré róbě, vlající kolem něho.

„Děkuji ti, žeš přišel, strýčku."

„Je s tebou všechno v pořádku, můj chlapče?"

„Ano, strýčku. Všechno je v pořádku."

„Ale ty jsi ještě nenašel, co jsi hledal."

Gannnd se usmál. „Vždycky jsi znal mé myšlenky lip než já sám."

„Viděl jsi válku."

„Ano. Viděl."

„Řekl bych, že se v tobě něco změnilo. Už nejsi nevin-•

„Nebylo to takové, jaké jsem si myslel, že bude."

„Nikdy to není."

„Nevím přesně, co jsem čekal. Čekal jsem, že pocítím... něco. Nevím. Ale když jsem byl uprostřed toho všeho, nebyl čas na jakékoliv pocity. Byl čas jenom jednat, reagovat a přežít. A pak... pak zde bylo ještě něco jiného."

Jeho strýc stál a čekal, až Gannnd bude pokračovat; vítr stoupal a klesal kolem nich, vysílaje mlžné úponky, kroužící kolem jejich nohou a těl.

„Zjistil jsem, že jsem plnokrevný, strýčku."

„Myslel jsem si vždy, že bys mohl být, ale nebylo možné to zjistit. Bylo to něco, co se může projevit pouze časem, a nebylo zde nic, co by tě na to mohlo předem připravit."

„Teď tomu rozumím. Jak víš, mám léčitelskou moc. Použil jsem jí, abych za-chránil život svému příteli, Duncanovi Reesemu, který je nyní mým pokrevním bratrem."

„Tak? Pak mám tedy dalšího synovce a tvá matka dalšího syna. Doufám, že Duncan Reese porozumí, ocení a stane se hodným této cti."

„To určitě, strýčku. A také je toho hoden. Jednou se s ním setkáš a zjistíš to sám."

„Budu se na to těšit."

„Ale je zde ještě víc, strýčku. Víš, že jsem v sobě objevil schopnost léčit. Nuže, je tady také síla, která může ničit. Děsivá moc. Objevil jsem ji v sobě uprostřed bitvy, kdy se projevila bez varování. Lidé ji říkají božská zuřivost."

Gylvain jen zamračeně přikývl. „Císař Michael měl tuto krevní schopnost. Viděl jsem, jak se projevila. A je to skutečně něco děsivého. Jaké máš z toho pocity?"

„Nevím to určitě. Myslím, že mám trochu strach, když vím, že je ve mně skryta taková zuřivost, která čeká, až se vymkne kontrole a uvolní se."

„Je to opravdu vážná odpovědnost," přikývl Gylvain. „Vážná hrozba pro tvé pře-žití, jestliže se uvolní. Ale je to také něco, co může být podřízeno vůli. Jinak, není-li tvá vůle dostatečně silná, abys ovládl své city, může se to projevit v nesprávném čase."

„Ano, teď tomu rozumím. Tak jako rozumím i tomu, že se musím ještě mnoho věcí naučit. Řekli mi, že existence božské zuřivosti ve mě znamená, že s největší pravděpodobností mám i další krevní schopnosti, které jsem doposud neobjevil, síly, které mohou být stejně silné. Potřebuju zjistit, které to jsou, a pak se musím ujistit, že je dokážu ovládat."

„Souhlasím. A to ovšem znamená, že ještě nejsi připraven vrátit se ke svým li-dem v Tuarhievelu."

Gannnd zavrtěl hlavou. „Ne, já se ještě nemohu vrátit. A i když se mi po mých li-dech stýská, i lidská rasa je můj lid. Shledal jsem, že jsou na nich věci, které se mně nelíbí, některými dokonce i pohrdám, ale jsou zde i jiné věci, které obdivuji. Teprve nyní se začínám dovídat něco víc o nich i o sobě."

„Tvá matka bude smutná, až se doví, že se ještě nevrátíš. Ale porozumí tomu."

„Tam, kde jsem, teď probíhá proces, jenž bude mít pro nás hluboký význam," řekl Gannnd. „Boeruine a Avanil připravují alianci s cílem převzít kontrolu nad re-gentstvím. Je zde mnoho těch, kteří si nepřejí, aby se tak stalo. Říše se rozpadá a já pořád nevím, může-li být ještě zachráněna. Bude to však trvat velice dlouho, než padne, dojde-li až k tomu. Nyní tady bude válka. Mnoho válek. Mnoho lidí zemře. Budou se tvořit aliance, aby vzdorovaly Boeruinu i Avanilu. Rovnováha sil bude neustále kolísat. A může to trvat mnoho let, než se všechno vyřeší, ať už tak či onak."

„A ty máš pocit, že by ses toho měl zúčastnit?" řekl jeho strýc.

„My všichni jsme součástí toho všeho, ať už se nám to líbí nebo ne, Sidhelieni i lidé rovným dílem," řekl Gannnd. „A nadcházející konflikt bude mít dopad na nás všechny. Pak jsou zde i další síly, jako awnsheghové, kteří čekají, jak se všechno vyvine, a vyčkávají příležitosti, kdy by se pohnuli. Pro tentokrát snad ještě mohou Sidhelieni zůstat stranou, ale nebudou tak moci zůstat dlouho. Dříve nebo později události, které se nyní dávají do pohybu, zasáhnou nás všechny."

„Můžeš mít pravdu," řekl Gylvain. „Fhileraeen věří, že se lidé jednou možná zničí navzájem a že pak znovu přijde náš čas, kdy získáme zpět to, co bylo po tolik let pro nás ztraceno. Ale pokud se pozvednou awnsheghové a svět se kolem nás začne hroutit, nebudeme moci zůstat jenom pasivními pozorovateli. Poučili jsme se z oné dávné lekce tehdy u Deismaaru. A může přijít čas, kdybychom se mohli poučit ještě jednou."

„A až ten čas přijde, musíme být všichni připraveni," řekl Gannnd. „A já mám ješ-tě daleko k tomu být připraven. Může to trvat dlouho, než se vrátím domů." Gylvain pokývl hlavou. „Dělej to, o čem jsi přesvědčen, že to dělat musíš. Tvá

matka a já tě vždy budeme podporovat a naše modlitby k Paní budou vždy s tebou."

Gylvain se začal rozplývat.

„Můj čas zde se krátí. Musím se už vrátit."

„Žij blaze, strýčku."

„Žij blaze, Gannde. Má láska je s tebou."

„A má s tebou."

Znovu stál Gannnd samotný na Mostě vzdechů, rozvažuje o všem, co se až dopo-sud naučil. A uvědomil si, že nesejde na tom, jak dlouhý čas má k tomu, aby o tom uvažoval, stejně tomu nikdy úplně neporozumí. Snad takový je život ve skutečnosti - nekonečně hledám jeho významu. Čím víc člověk zná, tím víc si uvědomuje svou nevědomost. Byl to cyklus, který nikdy nekončí.

Uchopil svůj amulet a zavřel oči, aby si představil sokola. V tom okamžiku, nad kvílivým zvukem větru, uslyšel za sebou koňské zaržání. Jenže tohle zaržání se nepodobalo zaržání obyčejného koně. V tom zvuku bylo cosi podivného, jakási dutá ozvěna, neskutečná... a zlověstná.

Obrátil se a pohlédl do mlhy. Na chvilku se dále kroutila a svíjela kolem něho a potom se, na malý okamžik, rozdělila. Chladný jezdec seděl na hřbetě svého stíno-vého koně, který se zdál být součástí

jeho - nebo toho - jednolitý, tmavý obrys muže a zvířete, bez podoby a určitosti, jen převalující se temnota, zdající se tepat zlovou přítomností.

Chladný jezdec neměl oči, nebo aspoň žádné takové, jaké by Gannd mohl po-střehnout. Neměl žádnou tvář. Byla to jenom pohybující se temnota, která se oka-mžik od okamžiku posouvala a měnila tvar, přesouvajíc se až jaksi obscénně uvnitř sebe. Chladný jezdec zůstával na místě. Buď ze své vůle, anebo podle kosmických zákonů času a prostoru. Ještě nenašel způsob, jak překročit most. Ale Gannd mohl vnímat jeho touhu a oťrásl se.

Uchopil ještě jednu svůj amulet a soustředil se na představu sokola v letu, a jak pták zamával křídly, jeho skřekavý výkřik se rozlehl nad bezednou propastí jako truchlivý nářek. Gannd pocítil, jak byl vymrštěn skrz čas a prostor zpět do světa světla, do své komnaty na hradě. Zamrkal a čekal, až se jeho oči znovu zaostří, až se jeho tělo přizpůsobí oživující přítomnosti, na ozvěnu křiku sokola, až odumře. Potom vstal a přistoupil k oknu, které poskytovalo pohled na hradní nádvoří a na vchod do zahrad. Nastávala noc. Všechny pochodně byly rozsvíceny. U brány stály stráže. A uvnitř hradeb zářila okna města třepetavým světlem svící a ohňů v krbech. Všechno bylo klidné a tiché. Plné míru. Aspoň pro tuto jednu noc.

Najednou koutkem oka Gannd postřehl zdání jakéhosi pohybu. Podíval se po-zorně dolů na nádvoří, k zahradám. Zachytil zákmit postavy v dlouhém, tmavém plášti s kápí nesoucí dřevěnou hůl a směřující k zahradě. Jak se díval dolů, postava se najednou zastavila, obrátila se a podívala se přímo na něho. Uviděl dlouhé, pope-lavé vlasy rámu-jící ženskou tvář, kterou viděl už dříve, tenkrát v noci v jeho táboře, předtím, než opustil Aelvinnwode a přišel do světa lidí.

Čarodějka na něj chvíli hleděla, pak mu pokynula v tichém pozdravu.

„Ne dnes v noci, Čarodějko," pravil tiše Gannd. „Ne dnes v noci ani v žádné ji-né."

A jako by ho slyšela - snad ho nějak slyšela skutečně -najednou se otočila a zmizela v obloukové brance, vedoucí do zahrady. V brance svítila pochodně, ozařu-jící dlážděný chodník, a Gannd ho tak mohl rozeznat na krátkou vzdálenost od bran-ky, jak se v zákroutech vine do zahrady. Ale jakmile prošla obloukem branky, neob-jevila se už na stezce za ním. Odešla. Rozplynula se do vzduchu. Ale on nějakým způsobem věděl, že se s ní ještě setká.

Gannd by rád věděl, co to má znamenat.

Epilog

BYL TO PRO LID V DAULTONU DEN OSLAV. Toho rána bylo oznámeno - a to vyvolávací, kteří procházeli městem, na každém náměstí a v každé větší ulici - že Boeruine a Avanil dojednaly smlouvu o míru a vzájemné alianci, která byla zpe-četěna zasnoubením prvorozeného syna Katriny, vévodkyně z Boeruinu, a prvoro-zené dcery mladého Veladana, vévody z Avani-lu. Katrinin syn se ještě nenarodil a Veladanova dcera nebyla zatím ničím víc než pouhým zákmitem v očích svého budoucího otce, ale takové aliance nebyly nic neobvyklého a spojení mezi dvěma urozenými domy manželstvím bylo tak silným poutem, jak jenom mohlo být.

Lidé z města, unavení válkou a břemeny, jež byly v důsledku ní na každého na-loženy, radostně oslavovali, zatímco se rozezněly chrámové zvony a po obou pro-vinciích byli vysláni rychlí jezdcí, aby o tom zpravili veškeré obyvatelstvo. Prozatím nikdo nemyslel na to, jaká bude reakce dalších aliancí.

Nikdo nepřemýšlel o tom, jak se zachová regent. A nikdo nemyslel na válku.

Na městských náměstích byly vztyčeny májky, ozdobené pestrými stužkami, a lidé kolem nich tančili se zvonečky, připevněnými ke kotníkům, zatímco bardové rozezvučeli své nástroje a zpívali veselé balady. Kejklíři, mimové a akrobati konali představení pro lidi v ulicích a vůbec se neobtěžovali posílat kolem své klobouky. Téměř každý měl na sobě masku a strakatý šaškovský oděv a dokonce i zloději a kapsaři si ten den vzali volno. Nikde nebyli žádní cizinci. Všude vládla slavnostní atmosféra, něco, co město bolestně potřebovalo po zlých časech, které muselo pro-dělat.

Pro Katrinu to byla příležitost znovu vidět město, které nespátřila od té doby, kdy se svým otcem přišla na vévodský dvůr zúčastnit se plesu konaného na oslavu narozenin své přítelkyně. Tehdy zde tančila s mladým rytířem, kterého si měla vzít. Tolik se toho změnilo, pomyslíla si, a přece město vypadá stále stejně.

Když se procházela přeplněnými ulicemi s Dulcainem, s Reesem a s Ganndem, s nimiž se během

uplynulého týdne seznámila a jejichž společnost jí dost pomohla k značnému vylepšení její nálady, nikdo ji nepoznal. Vévodkyně z Boeruinu nebyla doposud příliš známá mezi obecným lidem v Daultonu, a maskovaná a oblečená do strakatého šatu jako ostatní se těšila ze své anonymity. Nikdy by si byla nepomysle-la, že přijde den, kdy bude tak vychutnávat možnost splynutí s davem, kde nikdo ani v nejmenším netuší, kdo je.

Dulcain držel její pravou ruku, Reese levou a Gannd šel vedle Reeseho, na sobě krátký plášť s kápí, skrývajícím jeho stříbrně pruhované vlasy a špičaté uši, které se nyní staly známé mnoha lidem ve městě. Ted' byli prostě součástí davu, zcela mimo výsluní pozornosti, a Katrina se cítila nezměrně šťastná. Od oné noci, kdy vyznala svou lásku Bránu Dulcainovi, byli spolu takřka každý den a skoro každou hodinu, kromě doby, kterou potřebovala, aby se s Ogbertem poradila o probíhajících jednáních ohledně smlouvy, která zahrnovala tolik složitých podrobností, že bylo skutečně lépe nechat na ministrech, aby vše probrali a projed-nali. Také Dulcain měl své vlastní povinnosti, které si vyžadovaly jeho přítomnost. Ale každou noc strávili spolu. Nesdíleli sice lože, ale rozmlouvali spolu často až do časných ranních hodin.

Většina ostatních mužů, myslela si Katrina, by poté, když jim krásná žena vyzna-la svou lásku, vůbec neváhala využít situace a vytěžit z ní co nejvíc - i v tom přípa-dě, že by měli ty nejlepší úmysly. Proč také čekat? Bran Dulcain byl jiný. Vzal na vědomí její city k němu a jeho k ní, ale zároveň na rozdíl od Aerina, Derwyna a mnoha dalších mužů, které kdy poznala, nenaléhal na to, aby jejich láska dospěla k dovršení. Mohl ji mít, kdy chtěl. Byla k tomu zcela ochotná a už té první noci by se mu by-la ráda vzdala. Ale Bran nebyl žádný mladík, ovládaný vášní. Měl v sobě vášnivý cit, mnoho citu, dokázal jej však moudře a se zralým rozumem ovládnout. Chovali vůči sobě vřelé a mocné city, které pramenily z poznání, že jeden je určen pro dru-hého, ale Bran si chtěl ponechat čas k tomu, aby jeho láska vzrostla a vykvetla do něčeho, co se nezakládalo jen na pouhé vášni nebo na pocitu předurčení, ale také na vzájemné náklonnosti a na úctě, založené na přátelství. Chtěl se o ní dovědět všech-no. Ne přímo nějaké významné věci, ale drobnosti, navzájem nesouvisející, jejichž souhrn, jak si uvědomila, tvořil velkou část z toho, kdo a co byla. A každý den, jak se blíže a blíže poznávali, milovala ho víc a víc.

I když to ještě vůbec nebylo tak moc dávno, temné dny v Seaharrow se nyní zdá-ly jaksi velice vzdálené, a ona vůbec netoužila se tam vrátit. A k tomu také nyní, když aliance byla oficiálně potvrzena, nebyl žádný důvod. Věděla ovšem, že se jednou vrátit musí. Byla vévodkyně z Boeruinu a měla zodpovědnost za lid ve své provincii. Ale až ten čas přijde, vrátí se zpět s Branem Dulcainem. Aspoň doufala, že tomu tak bude. Bylo zde něco, o čem ještě nemluvili. Ona byla vládkyní Boerui-nu a on byl baron z Daultonu a lord vrchní velitel avanilské armády. Kdyby s ní odjel do Seaharrow jako její manžel, nemusel by se sice vzdát svého titulu, ale s největší pravděpodobností by musel rezignovat na velení armády, kterou si zamilo-val a jejíž muži, na oplátku, stejně tak milovali svého velitele, Braná Čepel. A kdyby se rozhodla zůstat v Daultonu s ním, pak by musela nějak zařídit, aby Boeruine bylo dobře spravováno v jejím zastoupení, protože kvůli svému synovi a budoucím plá-nům aliance se nemohla vzdát svého titulu a postavení, i když věděla, že kdyby ji o to Bran požádal, odhodila by asi všechno ostatní stranou a vyhověla by mu.

Provincii by mohl v její nepřítomnosti spravovat Ogbert. Mohla by jej povýšit do hodnosti barona a ustanovit ho čímsi jako vévodským regentem. Byl by k takovému úkolu víc než schopný a vykonával by ho určitě mnohem lip, než by kdy mohla ona sama. A čas od času by se mohla vrátit do Seaharrow na návštěvu, jak to kdysi dělá-val císař za časů Letního dvora. To vypadalo jako nejlepší řešení, i když to ještě s Branem neprodiskutovala. Avšak ať už tak či onak, nezáleželo na tom. Vyřeší kaž-dou těžkost, které budou muset čelit, společně. Pro dnešek, alespoň, to nebyla Katri-na, vévodkyně z Boeruinu. Byla to jenom Katrina z Tremaynu, žena, kterou téměř opustila a zapomněla na ni, žena bláznivě zamilovaná.

„Krucí, já mám žízeň," řekl Dulcain. „Potřebuju aspoň jedno pivo, abych si svla-žil hrdlo, Reese, zatáhneš to."

„Já? Proč já?"

„Je na tobě řada."

„Byl jsem na řadě posledně! Ted' je to na Ganndovi."

„Nemyslím," řekl Gannd.

„Oh ano, je!"

„Tak je, nebo není?" zeptal se Bran.

„Vždyť vám to říkám, posledně jsem platil já!" trval na svém Reese. „Tak se mně zdá, že Gannd již dvakrát vypadl z pořadí! Může zatraceně dobře také jednou zaplatit svůj díl!"

„Vida ho," řekl Gannd. „Tolikrát jsem ti zachránil život a ty bys za mě nechtěl ani zatáhnout trochu toho laciného pití?"

„No, to je teda od tebe sprosté!" řekl Reese. „Co ty zatracené dýky, co jsem ti koupil za tak nekřesťanskou cenu?"

„No, tak si myslím, že jestliže hodnotu svůj život jako cenu pár nožů, pak s te-bou mohu těžko diskutovat," odpověděl Gannd.

„Tak dost!" přerušila je Katrina se smíchem. „Koupím vám pití pro každého sa-ma."

„Ty?" řekl Bran. „Odkdy ženy platí útratu?"

„A co je na tom špatného, že žena platí?"

„Brane, nebud'te blázen," pravil Reese. „Krásná žena ochotná dobrovolně zapla-tit? Jak často najde muž tak neuvěřitelné štěstí?"

„Domluvíme se uvnitř," řekl Bran a zastavil se u vchodu do hostince. „Tohle ta-dy vypadá jako právě tak dobré místo jako všude jinde."

„Až po vás, můj lorde veliteli," řekl Reese otvíraje dveře.

Smějíce se vstoupili do hospody. Ta byla prázdná. Okna byla zavřena a všechny lavice ležely nohama vzhůru na stolech.

„Je zavřeno," řekl Gannd. „Oslava..."

„Nesmysl," řekl Dulcain. „Dveře byly otevřené."

„Haló!" zavolal Reese. „Je tu někdo? Pojd'te sem, máte tu žíznící zákazníky!"

Zpoza baru se zvedla šedivá ženská hlava. „Máme zavřeno," řekla. „Je slavnost. Můžete si pití koupit venku na ulici."

Katrina strnula. Poznala ten hlas! „Haelyn mi pomoz," řekla. Postoupila vpřed a sňala si masku.

„Matko?"

Žena zalapala po dechu a chytila se pultu, aby neklesla. „To není možné!" řekla. „Katrina?"

Podívala se zpět na ostatní. Dulcain zde stál a zubil se. Stejně tak i Reese a Gannd.

„Katrino, jsi to opravdu ty?"

„Ach, matko!" Běžela k ní a obě ženy se vzlykajíc objaly.

„Na to se napiju," řekl Reese, poklepal Dulcaina po zádech a spokojeně se škle-bil.

Gannd se zasmál. „A já to zatáhnu."